

РИК РИЪРДЪН ДОМЪТ НА ХАДЕС

Част 4 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2013

chitanka.info

*На прекрасните ми читатели:
извинявайте за отворения финал в предишната книга.
Всъщност не, не се извинявам.
Ха-ха-ха.
Но наистина ви обичам.*

I. ХЕЙЗЪЛ

По време на третата атака Хейзъл едва не изяде една скала. Тя се взираше в мъглата, като се питаше как е възможно да им е толкова трудно преминаването през една тъпа планина и тогава корабната аларма зазвъня.

— Завий наляво! — извика Нико от предната мачта на летящия кораб. Лио завъртя руля, *Арго II* зави и въздушните му гребла разрязаха облаците като нож. Хейзъл обаче допусна грубата грешка да погледне над релинга^[1] и видя как една тъмна сфера литва към нея.

Защо Луната лети към нас — запита се тя, преди да извика и да падне на палубата. Огромната скала профуча толкова близо, че развя косата ѝ.

ПРАС!

Предната мачта падна заедно с платната, рейките и Нико ди Анджели, които се стовариха на палубата. Скалата, която бе с размерите на неголям камион, се претъркули от кораба и продължи пътя си в мъглата, сякаш има важна работа, която не търпи отлагане.

— Нико! — Хейзъл приближи брат си, докато Лио се опитваше да овладее кораба.

— Добре съм — прошепна Нико и изрита платната, оплели краката му. Тя му помогна да се изправи и се заклатушка заедно с него към носа. Позволи си отново да надникне над перилата, макар да внимаваше повече. Облаците се разделиха дотолкова, че да разкрият планинския връх под тях, който се издигаше тъмен и заплашителен от тучните зелени възвишения. А най-отгоре му имаше планински бог — един от *нумина монтанум*, както ги беше нарекъл Джейсън. На гръцки се казваха *оураи*. Както и да ги наричаше обаче, те си оставаха, меко казано, неприятни.

Като всички нумини, които бяха срещали, и този имаше обикновена бяла туника, покриваща груба кожа, тъмна като асфалт. Бе висок около осем метра и изглеждаше изключително як. Бялата му брада и рошавата му коса се вееха на вятъра, а очите му блестяха

лудешки като на религиозен фанатик. Кресна нещо, което Хейзъл не разбра, но очевидно не беше приветствие.

След което с голи ръце откъсна друго парче скала от планината си и започна да го прави на топка. Очарователната сцена се скри в мъглата, но след това планинският бог кресна отново и други нумини отвърнаха на вика му. Ревовете им отекнаха по долините като в гигантска лудница.

— Тъпи каменни богове! — развика се и Лио иззад руля. — Трябва да я сменям за трети път! Да не мислят, че мачтите растат по дърветата?

— Мачтите са дървени — сметна за необходимо да вметне Нико.

— Млъкни! — Лио грабна една от контролите, направена от джойстик за „Нинтендо“, и я завъртя в кръг. На няколко метра от тях се отвори люк, а после от него се показва оръжие от божествен бронз. Хейзъл успя да запуши ушите си преди то да стреля в небето и да разпръсне дузина метални сфери, които пламнаха в зеленикав огън. От тях поникнаха шипове, завъртяха се като перки на вертолет и издухаха мъглата. След миг по планините отекна серия от експлозии, последвани от гневните крясъци на планинските богове.

— Ха! — извика предизвикателно Лио.

За съжаление, новото оръжие на Лио само бе ядосало нумините. Поне така смяташе Хейзъл, вадейки си извода от предишните срещи с каменните божества. Още една скала профуча покрай кораба, този път от дясната им страна.

— Разкарай ни оттук! — изкрещя Нико.

Лио каза нещо не особено ласкаво по адрес на нумините, но завъртя руля. Двигателите забучаха. Такелажът се оправи по магически начин, а корабът се завъртя наляво. *Арго II* набра скорост и отстъпи на северозапад, както бе станало и предишните два дни. Хейзъл обаче не се отпусна, докато не се отдалечиха от планините. Мъглата се разсея. Светлината на утрото под тях огря зелените хълмове и златисти полета на Италия, които не бяха толкова различни от тези в северна Калифорния. Хейзъл почти можеше да си представи, че лети към дома, към лагер „Юпитер“.

Мисълта обаче я натъжи. Лагер „Юпитер“ бе неин дом от едва девет месеца, откакто Нико я бе измъкнал от Подземния свят. Въпреки

това мястото ѝ липсваше повече от родния ѝ дом в Ню Орлиънс и МНОГО повече от Аляска, където бе починала през 1942 година.

Липсваше ѝ креватът в казармите на петата кохорта, вечерите в столовата, където духовете на вятъра носеха подноси с храна и минаваха покрай легионерите, които се готвеха за военните игри. Искаше ѝ се да се разходи по улиците на Нов Рим, хванала Франк Занг за ръка. Искаше ѝ се да поживее поне малко като обикновено момиче, което има сладко, грижовно гадже.

Но най-вече искаше да е на сигурно място. Беше уморена от страхове и ужаси.

Унесена в мисли, Хейзъл стоеше на кварталдека, докато Нико вадеше трески от ръцете си, а Лио не спираше да цъка по бутоните на джойстика.

— Това беше толкова тъпо, че чак вдлъбнато — обяви Лио. — Да събудя ли останалите?

Хейзъл се изкушаваше да отговори с „да“, но прецени, че другите заслужават почивката си, след като бяха поели нощната смяна. Бяха изтощени от защитата на кораба. На всеки няколко часа някое изчадие, излязло от недрата на римската митология, решаваше, че *Арго II* е вкусна хапка. Преди няколко седмици Хейзъл нямаше да повярва, че е възможно да проспиех атака на нумини, но сега не се и съмняваше, че другарите им кротко похъркват в долната палуба. Самата тя потъваше в дълбок като кома сън при първа възможност.

— Имат нужда от почивка — каза тя, — ще трябва сами да намерим друг път.

— Хм! — Лио се втренчи в монитора си. С парцаливата си риза и опръсканите с машинно масло дънки изглеждаше все едно е изгубил битка с парен локомотив. Откакто Пърси и Анабет бяха паднали в Тартара, Лио бе работил без почивка и ставаше все по-гневен и погълнат от заниманията си.

Хейзъл се безпокоеше за него, макар част от нея да бе облекчена от промяната. Всеки път, когато Лио се шегуваше, ѝ напомняше прекалено много за Сами, неговия прадядо... първото гадже на Хейзъл, когото бе срещнала през 1942 година.

Защо животът ѝ трябваше да е толкова объркан?

— Сами, а? — промърмори Лио. — Да виждаш друг път?

Мониторът му показваше картата на Италия. Подобната на ботуш държава бе разделена от Апенините почти точно по средата. Зелената точка, която показваше къде се намира *Арго II*, бе от западната страна на планиската верига, на няколкостотин километра от Рим. Пътят им изглеждаше лесен. Трябваше да стигнат до място в Гърция, наречено Епир, и да намерят древния Дом на Хадес (или Плутон, както го назоваваха римляните; самата Хейзъл мислеше за него като за Лошия Отсъстващ Татко).

За да стигнат Епир, трябваше да поддържат курс право на изток и да прелетят първо над Апенините, а после и над Адриатическо море. Но уви, всеки път щом пробваха да минат над планините, скалните богове ги атакуваха. През последните два дни бяха отстъпвали на север в търсене на безопасен проход, но не успяха да намерят нищо. Нумините бяха синове на Гея, най-омразната богиня на Хейзъл, което ги правеше смъртни врагове. *Арго II* не можеше да се издигне достатъчно високо, за да избегне нападенията им. Въпреки многобройните си защиты, корабът нямаше как да мине покрай тях, без да стане на трески.

— Вината е наша — каза Хейзъл, — на мен и Нико. Нумините ни надушват.

Тя погледна към своя полубрат. Той бе повъзвърнал част от силите, които бе изгубил по време на плена си при гигантите, но продължаваше да е болезнено мършав. Черната му риза и дънките висяха от скелетоподобното му тяло. Дългата му черна коса падаше над очите, а мургавата му кожа бе станала болезненозеленикава на вид.

Изглеждаше на четиринайсет години, но само на пръв поглед. Нико, подобно на Хейзъл, бе полубог, дошъл от друга епоха. Аурата му бе като на старец — изпълнена с меланхолия от знанието, че мястото му не е в съвременния свят.

Хейзъл не го познаваше много добре, но споделяше тъгата му. Децата на Хадес (Плутон или Лошия Отсъстващ Татко) рядко имаха щастлив живот. А от това, което Нико й бе казал миналата нощ, голямото изпитание тепърва им предстоеше. Домът на Хадес. Брат й бе разкрил какво ги чака там, заклевайки я да не разказва на останалите.

Нико стисна дръжката на изкования си от стикска стомана меч.

— Духовете на Земята не обичат децата на отвъдното. Това е вярно. Лазим им по нервите. Нумините обаче щяха да усетят кораба и без нас. Носим Атина Партенос, а тя е като огромен магически фар.

Хейзъл потръпна, когато се сети за гигантската статуя, заемаща по-голямата част от трюма. Бяха жертвали много, за да я върнат на бял свят, но нямаха идея какво се очаква да правят с нея. Досега единствената ѝ функция бе да привлича вниманието на чудовищата.

Лио прокара пръст по картата на Италия.

— Ясно е, че не можем да прекосим планините. Бедата е, че те продължават на много километри и в двете посоки.

— Защо не минем по море? — предложи Хейзъл. — Покрай южните брегове на Италия?

— Така пътят става страшно дълъг — възрази Нико, — а и нямаме...

Гласът му потрепера.

— Така де... няма го морския ни експерт. Пърси.

Името увисна заплашително във въздуха. Пърси Джаксън, синът на Посейдон, героят, на който Хейзъл се възхищаваше най-много. Бе спасил многократно живота ѝ в Аляска, но когато бе имал нужда от помощта ѝ в Рим, Хейзъл се бе провалила. Беше гледала как той и Анабет рухват в ямата, без да успее да им помогне.

Хейзъл си пое дълбоко въздух. Пърси и Анабет бяха все още живи. Чувстваше го в сърцето си. Все още можеше да им помогне. Просто трябваше да стигне Дома на Хадес и да преодолее изпитанията, за които Нико ѝ бе споменал...

— Защо не продължим на север? — попита тя. — Тия планини все трябва да свършват някъде.

Лио започна да ровичка бронзовата архимедова сфера, която бе закачил на конзолата. Това бе най-новата му и със сигурност най-опасна играчка. Устата на Хейзъл пресъхваше всеки път, когато погледнеше към нея. Страхуваше се, че Лио ще набере грешна комбинация и корабът им ще избухне като пиратка. Или ще ги изхвърли от палубата и ще се превърне в гигантски тостер.

За щастие, имаха късмет. От сферата излезе обектива на камера, която прожектира 3D изображение на Апенините над конзолата.

— Не знам — разгледа холограмата Лио, — не виждам никакви проходи на север. Идеята обаче ми харесва повече от това да се върнем

на юг. Рим ми дойде малко в повече.

Никой не възрази. Всъщност Рим им бе дошъл доста в повече.

— Каквото и да правим — намеси се Нико, — трябва да е бързо. Всеки ден, през който Пърси и Анабет са в Тартара...

Нямаше нужда да довършва. Трябваше да се надяват, че Пърси и Анабет могат да оцелеят в Тартара достатъчно дълго, за да намерят тамошната страна на Портите на Смъртта. Тогава, ако *Арго II* успееше да достигне Дома на Хадес, героите на борда му може би щяха да съумеят да ги отворят и да спасят приятелите си, стига, разбира се, да оцелееха по пътя. След това оставаше да затворят Портите и да ги запечатат така, че изчадията на Гея да спрат да се връщат в света на смъртните отново и отново.

Да... планът си беше бомба. Можеха да се объркат само около един милиард неща.

Нико се намръщи към слънчева Италия, която се бе ширнала под тях.

— Може би все пак трябва да събудим останалите. Това решение засяга всички ни.

— Не — възрази Хейзъл, — трябва да се справим сами.

Не бе сигурна защо мисли така, но откакто бяха напуснали Рим екипът бе започнал да се разпада. Тъкмо се бяха сработили и — бам! — двамата най-силни герои бяха пропаднали в Тартара. Пърси беше гръбнакът на отбора. Той им вдъхваше увереност, докато бяха летели над Атлантика и Средиземноморието. А Анабет беше същинският водач на пътуването. Тя беше спасила Атина Партенос сама. Беше най-умна измежду седмината, винаги имаше отговор за всеки проблем.

Ако Хейзъл почнеше да буди останалите при всяка спънка, споровете щяха да започнат отначало. Надеждата щеше да угасне съвсем.

Трябваше да накара Пърси и Анабет да се гордеят с нея. Да поеме инициативата. Не вярваше, че едничката ѝ роля в подвига беше това, за което я бе предупредил Нико — препятствието, което я очакваше в Дома на Хадес.

Прогони мисълта от главата си.

— Трябва да помислим малко — каза тя — как да прекосим планината или как да се скрием от нумините.

— Да бях сам, щях да пътувам през сенките — въздъхна Нико, — не мога обаче да прекарам целия кораб през тях. Пък и не знам дали вече имам сила дори само за себе си.

— Мога да подготвя някакъв камуфлаж — намеси се Лио, — който да ни слее с облаците, или...

Но не звучеше особено уверен.

Хейзъл погледна надолу към нивите. Чудеше се какво ли има под повърхността им, коя ли част на Подземното царство е там. Бе срещала господаря му Плутон само веднъж и не очакваше помощ от него — в крайна сметка в началото дори не го позна. Пък и никога не ѝ бе помагал, нито през първия ѝ живот, нито по време на престоя ѝ в отвъдното, нито след като Нико я върна в света на живите.

Богът на Смъртта Танатос, който служеше на баща ѝ, бе предположил, че Плутон всъщност ѝ прави услуга, задето не я забелязва. В крайна сметка тя не трябваше да е жива. Ако я забележеше, може би щеше да му се наложи да я върне в света на мъртвите.

Това означаваше, че е лоша идея да търси помощ от него. И все пак...

Моля те, татко — започна да се моли тя. — Нека намеря пътя към твоя храм в Епир. Ако си там долу, подскажи ми какво трябва да правя.

В крайчеца на хоризонта се появи нещо малко, но невероятно бързо, което оставаше следа като от самолет.

Хейзъл не повярва на очите си. Това можеше да бъде само...

— Арион.

— Какво? — не разбра Нико.

Лио обаче подскочи от щастие.

— Това е конят ѝ! Не си виждал такова нещо, човече! Не е идвал при нас, откакто бяхме в Канзас!

Хейзъл се засмя — за пръв път от няколко дни. Зарадва се да види стария си приятел.

На около километър и половина на север малката точка обиколи един хълм и спря на върха му. Не можеше да го различи ясно, но цвilenето му се чу и на борда на *Арго II*. Хейзъл вече не се и съмняваше, че това е Арион.

— Трябва да се видя с него — каза тя. — Тук е, за да помогне.

— Ами добре — почеса се Лио по главата, — ама нали се разбрахме да не кацаме повече. Сецаш се, Гея е богиня на Земята и иска да ни унищожи до крак.

— Ти само приближи и аз ще се спусна по въжената стълба. — Сърцето на Хейзъл затупка бясно. — Мисля, че Арион иска да ми каже нещо.

[1] Перила на кораб. — Бел.ред. ↑

II. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл никога не се бе чувствала толкова щастлива, освен може би в нощта на победата в лагер „Юпитер“, когато бе целунала Франк за пръв път. Това обаче печелеше категорично второто място.

Веднага щом стигна земята, тя изтича до Арион и го прегърна през врата.

— Липсваше ми! — Тя притисна лице до топлото тяло на жребеца, което ухаеше на море и ябълки. — Къде се загуби?

Арион изпръхтя. Хейзъл не можеше да говори конски като Пърси, но го разбра. Арион бе нетърпелив, като че искаше да каже: „Нямаме време за глупости, момиче, работа ни чака!“.

— Искаш да дойда с теб? — предположи тя.

Арион кимна с глава и потропа с крак. Тъмните му очи блестяха, сякаш за да я подканят да побърза.

Хейзъл все още не можеше да повярва, че е тук. Той можеше да тича по всякаква повърхност, дори и по вода, но тя се бе страхувала, че няма да ги последва в древните земи. Средиземноморието бе място, прекалено опасно за героите и за техните приятели.

Всъщност Арион нямаше да е тук, ако не вярваше, че Хейзъл има спешна нужда от него. И беше толкова изнервен... щом този безстрашен кон се страхуваше, Хейзъл трябваше да е ужасена.

Вместо това обаче се почувства развълнувана. Беше тъй уморена от морската болест, от гаденето и това да се мъкне като чувал с баласт на борда на *Арго II*, че се радваше отново да стъпва на твърда земя, пък била тя и територията на Гея.

Бе готова за езда!

— Хейзъл! — извика Нико от кораба. — Какво става?

— Всичко е наред! — Тя се наведе и призова златен къс от земята. Ставаше все по-умела в контролирането на силите си. Скъпоценните камъни вече не се появяваха случайно, а изтръгването на злато от земята вече бе фасулска работа за момичето.

Даде на Арион да изяде златото — това бе любимата му закуска. После се усмихна на Лио и Нико, които я гледаха от кораба, на около трийсет метра от нея.

— Арион иска да ме отведе нанякъде.

Момчетата си размениха изнервени погледи.

— Тъ... — Лио посочи с ръка на север, — кажи ми, че не иска да те води натам!

Хейзъл бе толкова погълната от Арион, че не бе забелязала смущенията. На върха на съседния хълм на около километър и половина от тях имаше малка буря, която вилнееше над старите руини на нещо, което сигурно някога е било римски храм или крепост. Торнадо фучеше по повърхността на хълма като мастилен черен пръст.

Хейзъл усети как устата ѝ пресъхва и погледна към Арион:

— Там ли искаш да отидем?

Арион изцвили, все едно за да каже: „О, да!“.

Ами... Хейзъл сама си бе поискала помощ. Това ли беше отговорът на баща ѝ?

Така се надяваше, но усещаше, че не само Плутон има пръст в тази буря... а и нещо тъмно, могъщо и не особено дружелюбно.

Въпреки това сега бе моментът да помогне да приятелите си, да ги поведе, вместо да се влачи зад тях. Тя стисна дръжката на златния си кавалерийски меч и се покатери на гърба на Арион.

— Всичко ще е наред! — извика на Нико и Лио. — Стойте тук и ме чакайте!

— Колко време? — попита Нико. — Ами ако не се върнеш?

— Не се безпокой, ще се върна — обеща тя.

Надяваше се да не го лъже.

Пришпори Арион и препусна право към торнадото.

III. ХЕЙЗЪЛ

Черният вихър просто погълна хълма.

А Арион се спусна право към него.

Хейзъл се оказа на върха, но се почувства все едно е попаднала в друго измерение. Светът стана черно-бял. Бурята издигна тъмни стени около хълма. Небето посивя, а руините толкова побеляха, че почти заблестяха. Дори Арион стана пепеляв на цвят.

Въпреки това въздухът в окото на бурята бе спокоен. Кожата на Хейзъл започна да щипе, все едно бе намазана със спирт. Пред нея имаше арка, която водеше през покритите с мъх стени към нещо като ограждение.

Хейзъл не виждаше кой знае колко в тъмното, но усети нечие присъствие, все едно бе парче желязо в близост до голям магнит. Не можеше да се противопостави на притеглянето и тръгна напред.

И все пак се поколеба. Дръпна юздите на Арион и той потропа нервно с копито. Земята под него изпука и започна да побелява навсякъде, откъдето минеше той, все едно се покрива със скреж. Хейзъл си спомни глетчера Хъбърд в Аляска. Повърхността му бе пукала заплашително под всяка нейна стъпка. Спомни си и пода на ужасната пещера в Рим, който бе пропаднал, за да отнесе Пърси и Анабет право в Тартара.

Можеше само да се надява, че черно-белият хълм няма да се разпадне под нея, затова прецени, че е най-добре да продължи да се движи.

— Хайде, момче — гласът ѝ прозвуча приглушено, все едно говореше през възглавница.

Арион мина през каменната арка. Озоваха се в нещо като двор с размерите на тенискорт, обграден от порутени стени. Имаше още три входа по средата на всяка стена и те водеха на север, на изток и на запад. В центъра на двора се пресичаха два калдъръмени пътя, които образуваха кръст. Над въздуха се бе спуснала мъгла — бели петна, движещи се като живи.

Не е просто мъгла, осъзна Хейзъл.

Мъглата!

През целия си живот бе слушала за Мъглата, за свръхестествения воал, който скриваше света на митовете от очите на смъртните. Той заблуждаваше обикновените хора, а понякога дори и героите, които виждаха чудовищата като безобидни животни, а боговете — като съвсем невзрачни човеци.

Хейзъл никога не си я бе представяла като истински пушек, но когато я видя да се събира около краката на Арион и да се носи над строшените арки на руините, настръхна цялата. Някак осъзна, че това е чиста магия.

Нейде в далечината зави куче. Арион не бе от конете, които се плашат лесно, но се изправи на задните си крака и изпръхтя.

— Всичко е наред — погали го по врата Хейзъл, — каквото и да стане, сме заедно. Сега ще слеза, става ли?

Тя се спусна от гърба на Арион. Без да чака подканяне, конят се обърна и побягна.

— Арион, чакай!

Но вихрогонът вече бе изчезнал по пътя, от който бяха дошли.

Явно нямаше да останат заедно. Кучешкият вой отново се разнесе във въздуха, този път по-близо.

Хейзъл тръгна към центъра на двора. Мъглата сякаш се залепи за нея, хладна и непроницаема.

— Здравейте — реши да каже тя.

— Здравей — отвърна нечий глас.

От северната арка се появи фигура на жена. Не, чакай...

Стоеше на източната арка.

Или всъщност на западната.

Три неясни изображения на една и съща фигура тръгнаха едновременно към центъра на руините. Фигурата бе призрачна, сякаш изваяна от мъглата, а в краката ѝ обикаляха две малки кълбета дим, подобни на животни. Домашни любимци?

Трите фигури стигнаха центъра на руините и се сляха в една.

Млада жена, облечена в тъмна рокля без ръкави. Златисторусата ѝ коса бе събрана на опашка, в старогръцки стил. Роклята ѝ бе от коприна и по нея сякаш минаваха вълни, все едно е мастилена река,

която извира от раменете ѝ. Изглеждаше като на не повече от двайсет години, ала Хейзъл знаеше, че видът подвежда.

— Хейзъл Левеск — рече жената.

Бе красива, но мъртвешки бледа. Някога, много отдавна, докато все още живееше в Ню Орлиънс, Хейзъл бе посетила погребението на съученичка. Не можеше да забрави безжизненото тяло на малкото момиче в отворения ковчег. Лицето ѝ бе гримирано така, че да изглежда красиво, все едно спи, но Хейзъл бе ужасена.

Жената ѝ напомни за онова момиче — само дето очите ѝ бяха отворени и чисто черни. Когато наклони глава, отново се раздели на три фигури, мъгливи образи, които се преплитаха една с друга като фотография на някой, който се движи твърде бързо, за да бъде заснет.

— Коя сте Вие? — Пръстите на Хейзъл докоснаха меча. — Искам да кажа... коя богиня?

Хейзъл бе сигурна в това. Тази жената излъчваше сила. Всичко около тях — виещата се мъгла, черно-бялата буря, странният блясък на руините — беше заради нейното присъствие.

— Нека те просветля — кимна жената.

Тя вдигна ръце и в тях се появиха две старинни факли, върху които пукаше пламък. Мъглата отстъпи към краищата на двора. Животните до обутите със сандали нозе на богинята приеха истинската си форма — на черен лабрадор и дълъг сив гризач с бяла козина на лицето. Невестулка, може би?

Жената се усмихна благо.

— Аз съм Хеката — отвърна тя, — богинята на Магията. Трябва да обсъдим много неща, ако искаш да преживееш нощта.

IV. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл искаше на побегне, но краката ѝ бяха като залепени за побелялата земя. От двете страни на кръстопътя се издигнаха два дълги метални стълба като израстнали от земята растения. Хеката постави факлите си върху тях, след което описа бавен кръг около Хейзъл и я огледа, все едно двете са танцьорки в някакъв мистериозен танц.

Черното куче и невестулката я последваха.

— Приличаш на майка си — накрая каза Хеката.

— Познавали сте я? — Хейзъл усети как гърлото ѝ се стяга.

— Разбира се. Мари беше гадателка. Тя се занимаваше с гри-гри, с магиите и с проклятията на своя народ. А аз съм повелителката на магията.

Тези чисто черни очи притегляха Хейзъл, сякаш се опитваха да изтръгнат душата от тялото ѝ. По време на първия си живот в Ню Орлиънс съучениците на Хейзъл ѝ се подиграваха, че майка ѝ е вещица. Монахините говореха, че Мари Левеск е продала душата си на Дявола.

Щом монахините се бояха от мама — помисли си Хейзъл, — не смея и да си помисля как биха приели Хеката.

— Мнозина се боят от мен — сякаш прочете мислите ѝ Хеката, — ала магията сама по себе си не е нито добра, нито зла. Тя е само инструмент. Зъл ли е ножът? Само ако носителят му го използва, за да твори зло.

— Но... мама — заекна Хейзъл, — мама не вярваше в магии. Преструваше се, за да изкара някой долар.

Невестулката изсъска и оголи зъби, след което нададе звук с другия си край. При други обстоятелства Хейзъл щеше силно да се развесели от това, че животинчето пръцка, но сега не ѝ беше до смях. Червените очи на гризача блестяха закана̀телно като малки въгленчета.

— Успокой се, Гейл — рече Хеката и погледна извинително към Хейзъл. — Не обича истории за неверници и шарлатани. Самата тя

някога бе вещица.

— Невестулката ти е била вещица?

— Тя е пор, а не невестулка — отвърна Хеката, — но да, Гейл някога бе безсрамна вещица без елементарна лична хигиена и с ужасни проблеми с храносмилането. — Богинята махна с ръка. — Създаде лошо име на последователите ми.

— Добре — съгласи се Хейзъл, без да смее да погледне към невестулката, която всъщност бе пор. В интерес на истината не искаше да знае подробности за храносмилането ѝ.

— Тъй или иначе — продължи Хеката, — аз я превърнах в пор. Сега се държи много по-добре.

Хейзъл преглътна и погледна към черното куче, което търкаше муцуна в ръката на богинята.

— А лабрадорът...

— О, това е Хекуба, някогашната царица на Троя — ведро каза Хеката, все едно това е най-естественото нещо на света.

Кучето изръмжа.

— Права си, Хекуба — въздъхна богинята, — нямаме време за приказки. Истината, Хейзъл Левеск, е, че майка ти имаше дарба за магията, макар първоначално да го отричаше. В крайна сметка тя осъзна това и започна да търси заклинание, с което да призове бог Плутон. Аз ѝ помогнах да го намери.

— Вие...

— Да — кимна Хеката, без да спира да обикаля около Хейзъл като акула. — Видях потенциала в майка ти. Твоят потенциал обаче е още по-голям.

На Хейзъл ѝ се зави свят. Тя си спомни признанието, което майка ѝ бе направила преди да загине — че е призовала Плутон, че богът се е влюбил в нея, че заради алчността ѝ Хейзъл се е родила прокълната. Момичето можеше да призовава несметни богатства от недрата на земята, но всеки, който ги използваше, умираше от мъчителна смърт.

И сега тази богиня ѝ казваше, че е отговорна за всичко това.

— Мама страдаше заради Вашата магия. Целият ми живот...

— Животът ти нямаше да се случи без мен — срязва я Хеката. — Нямах време за самосъжаления. Без помощта ми ще погинеш.

Черното куче оголи бърни. Порът отново пръдна.

Хейзъл усети как дробовете ѝ се изпълват с горещ въздух.

— Каква помощ? — попита тя.

Хеката вдигна бледите си ръце. Мъглата се завихри около трите портала, през които бе дошла — на север, на изток и на запад. Чернобели образи изплуваха по тях като кадри от ням филм. Хейзъл беше гледала такива като дете.

На западния вход гръцки и римски герои в пълно бойно снаряжение се биеха помежду си под огромно борово дърво. Тревата беше подгизнала от кръвта на ранените и умиращите. Хейзъл видя самата себе си, яхнала Арион, препускаща през мелето, викаща отчаяно в опит да спре тази лудост.

На източния вход Хейзъл видя как *Арго II* рухва от небето към Апенините. Такелажът му гореше, а огромни скали разкъсваха корпуса му. Корабът се пръсна като изгнила тиква, а двигателят избухна.

Ала най-лоши бяха изображенията на северната порта. Хейзъл видя Лио в несвяст, а може би мъртъв, да пада през облаците. Видя Франк да залита в тъмен тунел, притиснал ръката си, от която тече кръв. А накрая видя и себе си в огромна пещера, пълна със странни нишки светлина, подобни на паяжина. Мъчеше се да се освободи от тях, а в далечината Пърси и Анабет лежаха неподвижни в основата на две сребристочерни врати.

— Изборът — рече Хеката. — Ти стоиш на кръстопът, Хейзъл Левеск. А аз съм богиня и на кръстопътищата.

Земята в краката на Хейзъл се разтърси. Тя погледна надолу и видя блясъка на сребристи монети... хиляди стари римски денарии, които излизаха на повърхността около нея, все едно целият хълм кипеше. Бе толкова разстроена от виденията на арките, че бе призовала всяко късче сребро в околността.

— Миналото е свързано с повърхността на това място — продължи Хеката. — Някога, в стари времена, тук се пресичаха два римски пътя. Разменяха се новини. Правеше се търговия. Срещаха се приятели и врагове. Цели армии понякога спираха, за да изберат накъде да вървят. Кръстопътищата винаги са място на важни решения.

— Като Янус — Хейзъл си спомни храма на двуликия бог върху хълма в лагер „Юпитер“. Героите ходеха там, когато им предстоеше да вземат важни решения. Хвърляха монета, за да видят дали ще се падне ези или тура, и се надяваха, че божеството ще ги упъти към правилното решение. Хейзъл винаги бе мразела това място и не бе

разбирала защо приятелите ѝ с такава готовност оставят бога да вземе решение вместо тях. След всичко, което бе преживяла, тя нямаше доверие на мъдростта на боговете.

Богинята на Магията изсумтя.

— Янус и неговите глупости! Той винаги прави така, че изборът да изглежда между черно и бяло, между да и не, между вътре и вън. Но нещата никога не са толкова прости. Когато застанеш на кръстопът, винаги има поне три начина, по които да продължиш... четири, ако броиш възможността да се върнеш назад. А сега, Хейзъл, ти си на такъв кръстопът.

Хейзъл отново погледна към образите на арките. Война на героите, унищожението на *Арго II*, крахът на нея и приятелите ѝ.

— Всички варианти са лоши.

— Всички варианти са рисковани — поправи я богинята, — но каква е целта ти?

— Целта ми? — Хейзъл махна безпомощно към арките. — Не искам нито едно от тези неща.

Хекуба изръмжа. Гейл обиколи краката на богинята, като затрака със зъби и пръдна за трети път.

— Можеш да се върнеш назад — предложи Хеката, — обратно към Рим... ала силите на Гея очакват точно това. Никой от вас няма да оцелее.

— Какво тогава ще ме посъветваш ти?

Хеката пристъпи към най-близката факла. Тя взе шепа от пламъците и ги оформи така, че накрая държеше в ръце миниатюрна карта на Италия.

— Можеш да продължиш на запад — Хеката прокара пръст по пламтящата карта, — да се върнеш в Америка с Атина Партенос. Твоите приятели са на ръба на война помежду си. Ако се върнеш, може да спасиш мнозина.

— Може би — повтори Хейзъл, — но Гея ще се пробуди в Гърция. Там се събират гигантите.

— Вярно е. Гея е избрала първи август, Пира на богинята на Надеждата Спес, за да се въздигне отново. Тогава тя ще унищожи всяка надежда. Но дори да стигнеш Гърция, ще можеш ли да я спреш? Не зная.

Хеката прокара пръст по пламтящите Апенини.

— Можеш да продължиш и на изток, през планините. Ала Гея ще стори всичко по силите си, за да ви попречи да прекосите Италия. Тя вече е призовала планинските богове срещу вас.

— Забелязахме — отвърна Хейзъл.

— Всеки опит да прекосите Апенините ще завърши с разрушението на кораба ви. Но кой знае, това може и да е най-добре за екипажа. Предвиждам, че всички ще оцелеете след взрива. Възможно е, макар и малко вероятно, да стигнете Епир и да затворите Портите на Смъртта. Може и да успеете да попречите на Гея да се въздигне. Но тогава и двата лагера герои ще са унищожени. Не ще имате дом, в който да се приберете.

Хеката се усмихна.

— А и е по-вероятно да останете пленени в планините. Това ще е крайт на пътуването ви, но ще ви спести много болка за в бъдеще. Войната с гигантите ще бъде спечелена или изгубена без вас.

Спечелена или изгубена без тях.

Една малка, лоша страна на Хейзъл сметна това предложение за примамливо. Отдавна мечтаеше да е нормално момиче. Не искаше тя и приятелите ѝ да страдат повече. Бяха преживели толкова много.

Погледна зад Хеката, към средната арка. Видя Пърси и Анабет проснати пред сребристочерните порти. Огромна тъмна фигура, която смътно наподобяваше човек, се издигаше над тях. Бе издигнала крак, за да стъпче Пърси.

— Ами те? — попита Хейзъл и гласът ѝ потрепера. — Пърси и Анабет?

— На запад, на изток, на юг... няма значение — сви рамене Хеката. — Ще умрат.

— Не става — поклати глава Хейзъл.

— Тогава ти остава само един път. Най-опасният!

Пръстът на Хеката мина по миниатюрните Апенини и остави блестяща бяла следа сред червените пламъци.

— На север има таен проход, където имам власт. Точно от там мина и Ханибал, когато се опита да унищожи Рим.

Богинята посочи центъра на Италия, а след това пръстът ѝ продължи на изток към морето, за да стигне западния бряг на Гърция.

— Минете ли оттам, ще трябва да продължите на север, към Болоня, а после и към Венеция. А оттам — по Адриатическо море към

крайната цел в Епир, Гърция.

Хейзъл не разбираше много от география. Нямаше представа как изглежда Адриатическо море. Не беше чувала за Болоня, а за Венеция знаеше само, че там има гондоли и канали. Едно нещо обаче бе от ясно по-ясно.

— Това е много обиколен път.

— И тъкмо затова Гейя няма да очаква да поемете по него — отговори Хеката. — Мога да замъгля напредъка ви донякъде, но успехът на пътуването ще зависи от теб, Хейзъл Левеск. Трябва да се научиш да използваш Мъглата.

— Аз? — Сърцето на Хейзъл затупка все едно иска да изскочи от гърдите ѝ. — Че как мога да използвам Мъглата?

Хеката угаси картата на Италия и махна към черното куче Хекуба. Мъглата го покри изцяло, след което се разпръсна с едно „пуф!“.

На мястото на кучето стоеше сърдито черно котенце със златисти очички.

— Мяу! — оплака се то.

— Аз съм повелителка на Мъглата — обясни Хеката. — Аз поддържам воала, който разделя света на смъртните от този на боговете. Децата ми могат да използват Мъглата за свои цели, за да създават илюзии или да влияят върху умовете на останалите. Но и други герои могат да се научат на това. Един от тези герои трябва да си ти, Хейзъл, ако искаш да помогнеш на приятелите си.

— Добре, но... — Хейзъл погледна към котката. Знаеше, че това всъщност е Хекуба, черният лабрадор, но не можеше сама да убеди себе си. Котката изглеждаше толкова истинска.

— Не мога да го направя.

— Майка ти имаше дарбата — възрази Хеката, — а ти си още по-силна. Като дете на Плутон, върнало се от света на мъртвите, ти най-добре разбираш воала между световите. Можеш да овладееш Мъглата. Ако пък наистина не успееш... е, брат ти Нико вече те предупреди. Духовете му нашепнаха истината за твоето бъдеще. Когато стигнеш Дома на Хадес, ще срещнеш страховит противник, който не може да бъде победен с меч. Само ти можеш да я надвиеш, но за това ще ти трябва магия.

Коленете на Хейзъл омекнаха. Спомни си мрачното изражение на Нико, начина, по който бе впил пръсти в ръката ѝ. „Не бива да казваш на останалите. Не още. И без това куражът им е поставен на върховно изпитание.“

— Коя? — успя да каже Хейзъл. — Коя е тя?

— Не ще изрека името ѝ — отвърна Хеката, — това ще я предупреди за присъствието ти още преди да си готова. Върви на север, Хейзъл. Тренирай с Мъглата по време на пътя. Когато пристигнеш в Болоня, потърси двете джуджета. Те ще те отведат до съкровище, което ще ти помогне да оцелееш в Дома на Хадес.

— Не разбирам.

— Мяу! — оплака се пак котенцето.

— Да, разбира се, Хекуба. — Богинята отново махна с ръка и котката изчезна. Черният лабрадор отново се появи на мястото си.

— Ще разбереш, Хейзъл — обеща богинята. — От време на време ще пращам Гейл да следи напредъка ти.

Порът изсъска. Червените му очички блестяха от злоба.

— Страхотно — промърмори Хейзъл.

— Преди да стигнеш Епир, трябва да се подготвиш — продължи Хеката. — Ако успееш, може би ще се срещнем отново... по време на последната битка.

Последната битка, помисли си Хейзъл. Още по-чудесно.

Хейзъл се запита дали може да предотврати виденията — как Лио пада от небето, как Франк се препъва в мрака, сам и тежко ранен, как Пърси и Анабет лежат, оставени на милостта на черен гигант. Мразеше гатанките на боговете и неясните им съвети. Започваше да намразва и кръстопътищата.

— Защо ми помагаш? — попита внезапно Хейзъл. — В лагер „Юпитер“ ни казаха, че последния път си била на страната на титаните.

Тъмните очи на Хеката заблестяха.

— Да, защото аз самата съм титан — дъщеря на Перс и Астерия. Владея Мъглата още отпреди боговете да се възкачат на Олимп. Въпреки това първия път, преди много хилядолетия, помогнах на Зевс в борбата му с Кронос. Не бях сляпа за жестокостта на Господаря на Времето. Надявах се, че Зевс ще се окаже по-добър цар.

Богинята се засмя кратко и горчиво.

— Когато Деметра изгуби дъщеря си, отвлечена от твоя баща, ѝ помогнах да мине през най-черната нощ. И когато гигантите се издигнаха за пръв път, отново застанах на страната на боговете. Изправих се срещу своя най-голям враг Клитий, създаден от Гея така, че да поглъща магията ми.

— Клитий — Хейзъл не бе чувала името му досега, но усети как крайниците ѝ натежават. Погледна към виденията на северната арка и огромната черна сянка, надвиснала над Пърси и Анабет.

— Той ли ме чака в Дома на Хадес?

— О, да — отвърна Хеката, — но първо трябва да победиш вещицата. Не успееш ли да сториш това...

Тя щракна с пръсти и всички арки потъмняха. Мъглата се разсея и виденията изчезнаха.

— Всички се изправяме пред трудни избори — рече богинята. — Когато Кронос се въздигна за втори път, аз направих грешка. Подкрепих го. Бях уморена от презрението на тъй наречените върховни богове. При толкова години вярна служба, така и не благоволиха да ми издигнат трон на Олимп...

Порът изцвърча яростно.

— Но вече няма значение — въздъхна богинята. — Отново се помирих с Олимпийците. Дори сега, когато гръцките и римските им аспекти се борят за надмощие, реших да им помогна. Гръцка или римска, аз винаги съм била просто Хеката. Ще те подкрепя срещу гигантите, ако докажеш, че си достойна. Изборът е твой, Хейзъл Левеск. Ще ми се довериш ли... или ще ми обърнеш гръб, както сториха Олимпийците?

Кръвта нахлу в ушите на Хейзъл. Как можеше да се довери на тази тъмна богиня, чиято магия бе съсипала живота на майка ѝ? Нямаше как. Не харесваше нито нея, нито черното куче, нито пръдливия пор.

Но знаеше, че не може да остави Пърси и Анабет да загинат.

— Ще тръгна на север — каза накрая тя, — ще мина през тайния проход в планините.

Хеката кимна. На лицето ѝ се изписа сянката на задоволство.

— Добър избор, макар че пътят няма да е лесен. Много чудовища ще ви атакуват. Някои от собствените ми слуги отидоха на страната на Гея. Те копнеят да унищожат света на смъртните.

Богинята взе двете факли от поставките им.

— Подготви се, дъще на Плутон! Победиш ли вещицата, ще се видим отново.

— Ще я победя — обеща Хейзъл, — но знай, че не избирам никой от твоите пътища, Хеката. Избирам свой собствен.

Богинята повдигна вежди. Порът изви гръб, а кучето изръмжа.

— Ще намерим начин да спрем Гея — продължи Хейзъл — и ще спасим приятелите си от Тартара. Както корабът, така и екипажът му ще оцелеят. Ще спрем и войната между двата лагера. Ще свършим всичко.

Бурята зави, а черните стени на торнадото се завихриха по-бързо и по-бързо.

— Впечатляващо — каза Хеката, все едно Хейзъл е плод на някакъв неясен научен експеримент. — Това ще си струва да се види.

Хейзъл усети как я залива стена от мрак. Когато отново можеше да вижда, от бурята, богинята и слугите ѝ нямаше и следа. Хейзъл стоеше на върха на хълма, огряна от обедното слънце, съвсем сама сред руините, ако не се броеше Арион, който крачеше нервно около нея и пръхтеше неспокойно.

— Съгласна съм — каза Хейзъл на коня, — да се махаме оттук.

— Какво стана? — попита Лио след като Хейзъл се качи обратно на борда на *Арго II*. Ръцете на момичето все още трепереха след разговора с богинята. Тя погледна над перилата и видя прахта, оставена от Арион по италианските хълмове. Бе се надявала, че приятелят ѝ ще остане, но не можеше да го обвинява, че иска да се махне от това място колкото се може по-скоро.

Пейзажът под тях блестеше, огрян от лятното слънце. Старите руини на хълма се белееха без следа от богини, кръстопътища или пръдливи порове.

— Хейзъл? — попита Нико.

Коленете ѝ омекнаха. Нико и Лио я хванаха за ръце, след което ѝ помогнаха да застане на стълбите, водещи към предната палуба. Почувства срам, все едно беше някаква глупава принцеса от приказките, но нямаше сили. Споменът за образите на кръстопътя я изпълваше с ужас.

— Срегнах Хеката — успя да каже накрая тя.

Не им каза всичко. Спомни си думите на Нико, че куражът им вече е поставен на върховно изпитание. Каза им обаче за тайния проход в северната част на планините и за обиколния маршрут, който според Хеката щеше да ги отведе до Епир. Когато свърши, Нико я хвана за ръката. Очите му бяха загрижени.

— Хейзъл, срещнала си Хеката на кръстопът. Малко герои оцеляват след подобна среща, а тези, които го правят, вече никога не са същите. Сигурна ли си, че си...

— Добре съм — настоя тя.

Но знаеше, че не е. Спомни си колко дръзка и ядосана се бе почувствала, когато съобщи на богинята, че ще намери своя път и ще успее във всичко. Сега това ѝ се струваше нелепо. Смелостта я бе напуснала.

— Ами ако Хеката ни лъже? — попита Лио. — Може да попаднем в капан.

Хейзъл поклати глава.

— Ако беше капан, Хеката щеше да изкара северния маршрут изкусителен. Но, повярвай ми, тя не го направи.

Лио извади калкулатор от колана си и въведе някакви цифри.

— За да стигнем Венеция, трябва да се отклоним с повече от петстотин километра. А след това ще трябва да се върнем назад, за да минем през Адриатика. А и каза нещо за някакви балонести джуджета...

— Джуджета в Болоня — отвърна Хейзъл. — Мисля, че Болоня е град. Какво обаче търсят джуджета там, не зная. Знам само, че имат нещо, което ще ни помогне в пътуването.

— Хм — отвърна Лио, — някакво съкровище. Не че имам нещо против, но...

— Това е най-добрият вариант. — Нико помогна на Хейзъл да се изправи. — Ще трябва обаче да побързаме, за да наваксаме изгубеното време. Животът на Пърси и Анабет зависи от това.

— Скоростта не е проблем — ухили се Лио.

Той отиде до конзолата и започна да натиска клавишите на джойстика.

Нико хвана Хейзъл за ръка и я отдалечи на разстояние, от което Лио не можеше да ги чуе.

— Какво още каза Хеката? Нещо за...

— Не мога — прекъсна го Хейзъл. Виденията едва не я бяха премазали — Пърси и Анабет пред тъмните врати, черният гигант над тях, самата Хейзъл, оплетена в паяжина от светлина, неспособна да помогне...

„Трябва да победиш вещицата — бе казала Хеката. — Не успееш ли да сториш това...“

Ако не успея, край — помисли си Хейзъл. Надеждата щеше да ги изостави, този път — завинаги.

Нико я беше предупредил. Мъртвите му бяха разкрили бъдещето им. Две деца на Подземния свят щяха да влезнат в Дома на Хадес. Там ги чакаше непобедим враг. Само едно щеше да стигне Портите.

Хейзъл не можа да срещне погледа на брат си.

— Ще ти кажа по-късно — обеща тя. С мъка сдържа гласа си да не потрепери. — Сега трябва да си починем. Довечера ще преминем Апенините.

V. АНАБЕТ

Девет дни.

Докато падаше, Анабет си спомни за Хезиод^[1], старогръцкия поет, който бе предположил, че ти трябва девет дни, за да пропаднеш от земята до Тартара.

Искрено се надяваше Хезиод да греши. Бе изгубила представа за времето, което с Пърси бяха изкарали в пропадане. Часове? Ден? Изглеждаше като цяла вечност. Не спираха да се държат за ръце, откакто бяха рухнали в процепата. Сега Пърси я бе притиснал до себе си, като я прегръщаше с цялата си сила, докато двамата потъваха в мрака.

Въздухът свистеше в ушите на Анабет. Стана по-горещ и по-влажен, все едно влизаха в гърлото на гигантски дракон. Наскоро счупеният глезен я болеше, но не можеше да види дали още е омотан в паяжина, или не.

Проклетата Арахна. Макар да бе хваната в собствената си паяжина, смазана от автомобил и хвърлена в Тартара, паякообразната жена бе успяла да отмъсти. Някакси бе омотала крака на Анабет и я бе повлекла със себе си в Ямата, а Пърси ги бе последвал.

Анабет не можеше да си представи, че Арахна може да е още жива там някъде в мрака. Не желаше да среща чудовището отново, когато стигнеха дъното. Разбира се, това бе проява на оптимизъм. Дори да имаше дъно, Анабет и Пърси вероятно щяха да бъдат сплескани при удара в него, така че гигантските паяци бяха последната им грижа.

Тя уви ръце около Пърси и се опита да не заплаче. Никога не бе очаквала животът ѝ да е лесен. Повечето герои умираха твърде млади, погубени от свирепи чудовища. Така бе още от древни времена. В крайна сметка неслучайно гръците бяха измислили трагедията. Знаеха, че съдбата на най-големите герои рядко завършва щастливо.

И все пак не беше честно. Беше преживяла толкова много, за да спаси проклетата статуя на Атина. И тъкмо когато беше успяла, беше се събрала с Пърси и ѝ се беше сторило, че нещата отиват към по-добре, двамата се гмурнаха към смъртта си.

Дори боговете не можеха да бъдат толкова жестоки.

Гея обаче можеше. Тя не беше като останалите богове. Майката Земя бе по-древна, по-свирепа, по-кръвожадна. Докато пропадеше към дълбините, Анабет можеше да си представи смеха ѝ.

Момичето притисна устни до ухото на Пърси.

— Обичам те.

Не бе сигурна дали той може да я чуе. Ако обаче загинеха, искаше това да са последните ѝ думи.

Отчаяно се мъчеше да измисли план, с който да се спасят. Все пак бе дъщеря на Атина. Бе доказала уменията си в римските катакомби, като преодоля серия изпитания само с ума си. Дори тя обаче не можеше да изнамери начин да спре пропадането им.

Никой от тях двамата не умееше да лети като Джейсън, който контролираше вятъра, или като Франк, който можеше да се превръща в птица. Ако стигнеха дъното с тази скорост... това щеше да е краят им.

Сериозно се питаше дали не може да направи парашут от ризите им — толкова бе отчаяна, — но тогава нещо около тях се промени. Червеникаво сияние изпълни мрака. Забеляза, че вижда косата на Пърси, докато го прегръщаше. Свистенето в ушите ѝ се усили до рев, а въздухът стана непоносимо горещ. Лъхна я смрад на развалени яйца.

Внезапно се озоваха в невъобразимо огромна пещера. Анабет видя дъното под тях. Бе на около километър разстояние. За миг бе твърде смаяна, за да може да мисли. Цял Манхатън можеше да се побере в тази пещера и пак щеше да остане място. Червени облаци изпълваха въздуха като изпарения от кръв. Пейзажът — или поне това, което успяваше да види от него — се състоеше предимно от каменисти черни полета, стръмни планини и бездънни пропасти. От лявата страна на Анабет земята бе насечена от поредица скали, подобни на гигантски стъпала, слизащи все по-надолу в бездната.

Вонята на сярата ѝ пречеше да се съсредоточи, но тя успя да огледа земята под тях и забеляза ивица от нещо черно и блестящо.

Река!

— Пърси! — извика тя в ухото му. — Вода!

И размаха бясно ръце. Изражението на Пърси бе трудно за разчитане на бледото червеникаво сияние. Изглеждаше като че ли е изпаднал в шок, но въпреки това кимна в знак, че я е разбрал.

Пърси можеше да контролира водата. Оставаше да се надяват, че това под тях е вода. Ако наистина беше така, може би щеше да успее да омекоти падането им. От друга страна, Анабет бе чувала ужасни разкази за реките в Подземния свят. Те можеха да изтрият спомените ти, да изгорят душата ти, да направят тялото ти на пепел. Реши да не мисли за това. Реката бе единичният им шанс за спасение.

Миг преди да я достигнат, Пърси извика и водата изригна като огромен гейзер, който ги погълна напълно.

[1] Хезиод е първият поет, който се представя със собственото си име и изобразява света като нещо, което се изменя и развива. Живял към края на VIII век и началото на VII век пр. Хр. — Бел.ред. ↑

VI. АНАБЕТ

Ударът не я уби, но студът замалко да го направи.

Ледената вода изкара дъха от дробовете ѝ. Крайниците ѝ се вкочаниха и тя изпусна Пърси. Започна да потъва. Странен вой изпълни слуха ѝ — милиони гласове на страдащи хора. Реката сякаш бе направена от дестилирана мъка.

Гласовете бяха по-лоши и от студа. Усети как се вцепенява от нещастieto в тях.

Защо се съпротивляваш? — питаха я те. — Вече си мъртва. Нивга не ще напуснеш това място.

Можеше да потъне и да се удави. Реката щеше да отнесе тялото ѝ... нанякъде. Така щеше да е по-лесно. Просто трябваше да затвори очи и...

Пърси я стисна за ръката и я върна към реалността. Не можеше да го види в мътната вода, но внезапно установи, че ѝ се живее. Дватамата заплуваха нагоре и излязоха на повърхността.

Анабет си пое дълбока глътка въздух, въпреки зловонието на сира. Водата около тях заклоочи и тя разбра, че Пърси е създал водовъртеж, с който да ги издигне. Не можеше да различи околностите, но си спомни, че са в река.

А реките имаха брегове.

— Земя — каза тя. — Ела настрани.

Пърси я погледна, разнебитен от умора. Обикновено водата го съживяваше, но не и този път. Явно контролът над реката изсмукваше силите му. Водовъртежът отслабна.

Анабет го прегърна през кръста и започна да плува срещу течението. Реката се мъчеше да я повлече, а окаяните гласове не спираха да шептят в ума ѝ.

Животът е безсмислен — казваха те. — Единственият изход от него е смъртта.

— Безсмислено — простена Пърси. Зъбите му тракаха от студа. Спря да плува и започна да потъва.

— Пърси! — изпищя тя. — Реката влияе на ума ти! Това е Кокит, реката на воплите! Направена е от втечнено нещастие!

— Нещастие — съгласи се той.

— Бори се!

Тя зарита в опит да задържи и двамата над водата. Това звучеше като поредната грозна шега на Гея. Анабет щеше да загине в опит да спаси любимия си, сина на Посейдон, от удавяне.

Няма да стане, вещице — стисна зъби Анабет. Тя прегърна Пърси по-силно и го целуна.

— Разкажи ми за Нов Рим. Какви бяха плановете ти за нас?

— Нов Рим... за нас...

— Да, водорасляк. Каза ми, че там е бъдещето ни. Разкажи ми повече!

Анабет никога не бе искала да напуска лагера на нечистокръвните. Това бе единственият истински дом, който имаше. Но преди дни на борда на *Арго II* Пърси ѝ бе разказал, че си представя бъдещето им сред римските герои. В техния Нов Рим ветераните, извършили подвизи, можеха да се установят, да следват в университет, да създадат семейство, дори да имат деца.

— Архитектурата — прошепна Пърси. Очите му се проясниха. — Реших, че ще харесаш къщите, парковете. Имаше една улица с великолепни фонтани.

Анабет започна да напредва срещу течението. Чувстваше крайниците си като торби с цимент, но Пърси вече ѝ помагаше. Брегът стана видим. Бе на около хвърлей камък от тях.

— Университета — успя да каже тя, — искаш ли да учим заедно?

— Ами да — отвърна той. Звучеше малко по-уверено.

— Какво би искал да следваш, Пърси?

— Не зная — призна си той.

— Океанография? — предложи тя. — Или нещо за дълбините на морето?

— Сърф — отвърна той.

Тя се засмя. Звукът сякаш изплющя по водата. Окаяните гласове заглъхнаха до далечно бучене. Анабет се запита дали някой някога се е смял в Тартара преди, просто така, от удоволствие.

Съмняваше се.

Използва сетните си сили, за да стигне брега. Краката ѝ докоснаха песъчливото дъно. С Пърси излязоха на брега, треперещи и стенещи от студ, след което паднаха на черния пясък.

Анабет искаше да се свие до Пърси и да заспи. Просто да затвори очи и да излезе от този кошмар, да се събуди на борда на *Арго II* с останалите си приятели на сигурно място. Е, доколкото за герой можеше да има сигурно място.

Но уви! Бяха в Тартара, а в краката им бе река Кокит, втеченото нещастие. Серният въздух дразнеше дробовете на Анабет и щипеше кожата ѝ. Когато погледна към ръцете си, видя, че са покрити с грозни обриви. Опита се да стане и изохка от болка.

Брегът не бе от пясък. Стояха върху поле от натрошени стъклъца, някои от които се бяха забили в дланите на Анабет.

Въздухът бе киселинен. Водата носеше нещастие. Пясъкът бе от стъкло. Всичко бе създадено, за да наранява и убива. Анабет си пое дълбоко въздух и се запита дали гласовете на Кокит не са казали истината. Може би наистина нямаше смисъл да се съпротивляват. Щяха да загинат до час.

Пърси се закашля.

— Това място смърди като доведения ми баща.

Анабет успя да се усмихне. Никога не бе срещала Смердливия Гейб, но бе чувала достатъчно истории за него. Беше благодарна на Пърси, че опитва да оправи настроението ѝ.

Ако бе паднала в Тартара сама, вече щеше да е мъртва. След намирането на Атина Партенос в Рим всичко това ѝ идваше в повече. Щеше да се свие и да заплаче, докато не се превърне в поредния призрак, впримчен в мрачното течение на Кокит.

Но ето, че не бе сама. Пърси бе до нея и това означаваше, че не може да се предаде.

Наложи си да се изправи. Кракът ѝ все още бе увит в самоделната шина от дъска и балонестата опаковка, но не болеше, когато го движеше. Амброзията, която бе изляла в тунелите под Рим, явно бе заздравила костите ѝ.

Раницата ѝ я нямаше — изгуби я по време на падането или може би в реката. Бе ужасно, че с нея изчезна и компютърът на Дедал с всичките му фантастични програми и функции, но това далеч не бе

най-големият ѝ проблем. Нямаше го бронзовия ѝ кинжал — оръжието, което носеше от седемгодишна.

Когато осъзна това, едва не се прекърши, но нямаше време да се самосъжалява. После щеше да скърби. Какво имаха още?

Храна и вода им липсваха. На практика нямаша никакви припаси. Това не бе много обнадеждаващо.

Анабет погледна към Пърси. Изглеждаше зле. Тъмната му коса бе залепнала за челото, а ризата му бе станала на парцали. Пръстите му бяха одрани от начина, по който бе увиснал на ръба преди падането им. Но по-тревожно от всичко бе, че трепереше. Устните му бяха посинели.

— Трябва да се раздвижим, иначе ще изпаднем в хипотермия — каза Анабет. — Можеш ли да се станеш?

Той кимна. Двамата с мъка се изправиха на крака.

Анабет го прегърна през кръста, макар да не бе сигурна кой на кого помага, и огледа околността. Над тях нямаше и следа от тунела, през който бяха пропаднали. Не можеше да види дори покрива на пещерата — само кървавочервените облаци, които лениво плуваха в мъгливия сив въздух. Бе като да гледаш в смес между доматиена супа и цимент.

Стъкленият черен плаж продължаваше на около петдесет метра навътре, след което стигаше до стръмна скала. От мястото, на което се намираха, Анабет не можеше да разбере какво има по-нататък, но се виждаха червеникави отблясъци като от гигантски клади.

В ума ѝ проблясна неясен спомен, свързан с Тартара и огъня. Но преди да може да се замисли върху него, Пърси си пое рязко въздух.

— Виж — посочи той надолу към потока.

На около стотина метра от тях позната синя италианска кола се бе разбила в пясъка. Приличаше на онзи „Фиат“, който бе блъснал Арахна в бездната.

Анабет се надяваше, че греши, но едва ли Тартара изобилстваше от италиански спортни автомобили. Част от нея не искаше да го приближава, но трябваше да узнае истината. Стисна ръката на Пърси и двамата тръгнаха към катастрофиралата кола. Една от гумите ѝ беше паднала и плуваше в Кокит. Прозорците на „Фиат“-а бяха счупени и светлите им стъклъца блестяха на фона на по-тъмните, които образуваха плажа. Под смачкания покрив имаше останки от гигантска

паяжина — капана, който Анабет бе измислила за Арахна. Бе съвсем празен. По пясъка имаше следи, които подсказваха, че нещо тежко и многократно е изчезнало в мрака.

— Тя е жива — промълви Анабет, толкова ужасена и вбесена от тази несправедливост, че едва не повърна.

— Това е Тартара — отвърна Пърси, — домът на чудовищата. Може би тук долу те не могат да бъдат убити.

След което погледна смутен Анабет, разбрал, че това едва ли ѝ помага.

— А може би е тежко ранена и се е измъкнала, за да умре.

— Дано — съгласи се Анабет.

Пърси не спираше да трепери. На Анабет не ѝ беше много топло, въпреки горещия спарен въздух. Раните от стъкълцата не спираха да кървят, което бе необичайно. Обикновено контузиите ѝ заздравяваха бързо. Но сега дъхът ѝ се учестяваше.

— Това място ни убива — каза тя. — Имам предвид буквално. Освен ако...

Тартара. Огънят. Неясният спомен изплува от съзнанието ѝ. Погледна към осветената от пламъци скала. Идеята бе нелепа, но бе последният им шанс.

— Освен какво? — настоя Пърси. — Имаш нова гениална идея, нали?

— Имам план — призна Анабет. — Дали е гениален, не знам. Но трябва да намерим Огнената река.

VII. АНАБЕТ

Когато стигнаха ръба, Анабет реши, че са си подписали смъртната присъда.

Скалата пропадеше на повече от двајсет метра, а отдолу се бе ширнала уродлива версия на Гранд Каньон — цепнатина от черен обсидиан, разсичана от огнена река, чието пламтящо течение хвърляше скверни сенки по околните скали.

Дори оттук я лъхаше ужасен зной. Мразът на река Кокит така и не напусна тялото на Анабет, но сега тя усещаше лицето си като изгоряло на слънце. Все по-трудно си поемаше въздух, все едно дробовете ѝ са пълни със стиропор. Драскотините по ръцете ѝ започнаха да кървят по-силно. Раненият крак, който почти се бе излекувал, я заболя наново. Бе свалила саморъчно направената си шина, но съжали за това. Всяка крачка я караше да трепери от болка.

И дори и да успееш да слязат до реката от пламък, в което, честно казано, дълбоко се съмняваше, планът ѝ беше безумен.

— Ох... — изпъшка Пърси, докато оглеждаше скалите. — Да опитаме онази пукнатина там. — Той посочи към нещо като миниатюрна пътечка, която стигаше дъното. — Може би ще успеем да слезем по нея.

Не каза, че е безумно да опитват. Постара се да прозвучи обнадеждено. Анабет му бе благодарна за това, но се тревожеше, че го води право към гибелта.

Разбира се, ако останеха тук, щяха да умрат, така или иначе. По кожата им започнаха да се появяват мехури, причинени от отровния въздух на Тартара. Всичко наоколо бе смъртоносно, все едно е паднала атомна бомба.

Пърси тръгна пръв. Издатината бе толкова тясна, че едвам можеха да се хванат на пръсти за нея. Всеки път, когато Анабет стъпеше на ранения си крак, ѝ идеше да изкрещи. Откъсна парчета от ръкава си и ги уви около окървавените си длани, но пръстите ѝ продължиха да са потни и немощни.

След няколко крачки Пърси изпъшка. Бе стигнал друга издатина.

— Как викаш се казва тази огнена река?

— Флегетон — отвърна тя. — Внимавай къде ходиш.

— Флегетон, а? — Той мина по ръба. Бяха изминали около една трета от пътя си надолу. Все още можеха да умрат, ако паднат. — Звучи като маратон по даване.

— Моля те, не ме разсмивай — каза тя.

— Опитвам се да разведрия обстановката.

— Благодаря. — Тя простена и едва не падна от ръба, докато стъпваше на ранения си крак. — Поне ще си умра усмихната.

Продължиха да напредват, стъпка по стъпка. Очите на Анабет засмъдяха от потта, която се стичаше от челото ѝ. Ръцете ѝ трепереха. За нейно изумление обаче най-сетне стигнаха дъното на пропастта.

Когато стъпи на земята, залитна напред. Пърси я хвана. Стресна се от това колко трескав е той на допир. Лицето му бе покрито с червен обрив, все едно се е разболял от дребна шарка.

Самата тя не бе добре. Зрението ѝ беше замъглено, гърлото я болеше, а стомахът ѝ се бе свил като юмрук.

Трябва да побързаме — помисли си тя.

— Напред към реката — каза на Пърси. Опитва се да прикрие паниката в гласа си. — Можем да се справим.

Започнаха да залитат по хлъзгавата трева, като заобикаляха огромните скали и сталагмитите, които щяха да ги намушкат като шишове, ако паднеха върху тях. Парцаливите им дрехи започнаха да димят от горещината, излъчвана от реката, но двамата най-сетне стигнаха коритото на Флегетон и рухнаха на колене до огненото течение.

— Сега ще трябва да пием — заяви Анабет.

Пърси се олюля с полуотворени очи. Отне му известно време, докато успее да отговори.

— Да пием? — повтори той. — От, въъ, пламъците?

— Флегетон извира от царството на Хадес и се стича в Тартара — отговори Анабет с мъка. Гърлото ѝ бе пресъхнало от киселинния въздух и убийствения зной, излъчван от пламтящото течение. — Реката е създадена, за да измъчва грешниците. Но някои легенди я наричат и Река на изцерението.

— Някои легенди?

Анабет преглътна. Опита се да остане в съзнание.

— Флегетон пази телата на грешниците, за да могат да изтърпят вечните мъчения, на които са осъдени. Мисля, че това е подземният еквивалент на нектара и амброзията.

Пърси направи гримаса, когато реката изпръска лицето му с искри.

— Но това е огън. Как може да се пие?

— Ами така — отвърна Анабет и бръкна с шепи в огъня.

Глупаво? Да, но тя с право смяташе, че нямат друг избор. Ако не действаха бързо, щяха да умрат. По-добре да опитах нещо глупаво и да изгориш, отколкото само да чакаш неизбежния край.

Първоначално огънят не ѝ се стори болезнен на допир. Даже бе студен, което вероятно означаваше, че е прекалено горещ и нервите на Анабет не могат да регистрират топлината му. Преди обаче да успее да промени мнението си, тя загреба от пламъците и ги изсипа в устата си.

Очакваше да имат вкус на бензин. В действителност бяха много по-отвратителни. Някога, преди много време, бе опитала люта чушка в един индийски ресторант в Сан Франциско. След като я бе вкусила, очакваше направо да се взриви. Да пиеш от Флегетон бе като да изядеш цяла салата от такива чушки. Почувства небцето си изпържено. Сълзи потекоха от очите ѝ, всяка пора от лицето ѝ запука.

Рухна на земята и се закашля. Цялото ѝ тяло се разтресе.

— Анабет! — Пърси я хвана за ръцете и така ѝ попречи да падне в огнената река.

Конвулсиите преминаха. Тя си пое дълбоко въздух и успя да седне. Чувстваше се ужасно немощна и ѝ се гадеше, но си поемаше въздух по-лесно. Мехурите по ръцете ѝ започнаха да избледняват.

— Стана — успя да изграчи тя. — Пърси, твой ред е!

— Аз... — Очите му се подбелиха и той рухна в ръцете ѝ.

Отчаяна, тя загреба още пламък с ръка и без да обръща внимание на болката, го изля в устата на Пърси. Той не реагира.

Опита отново, изливайки цяла шепа в гърлото му. Този път той се закашля. Анабет го прегърна, когато затрепери. Магическият огън проникна в цялото му тяло. Треската изчезна заедно с ожулванията и мехурите по кожата му. Той даже успя да седне и да обърше устни.

— Това — успя да каже накрая — беше лютичко.

Анабет се засмя изтощено. Почувства такова облекчение, че ѝ се зави свят.

— Добре казано.

— Пак ни спаси живота.

— Засега — отвърна тя. — Все още сме в Тартара.

Пърси премигна и се огледа, все едно чак сега осъзнаваше точно къде се намират.

— Света Хера! Никога не съм си мислил... всъщност не знам мислил ли съм изобщо за Тартара. Представях си го като яма без дъно. А то се оказа истинско място.

Анабет си спомни зловещите пейзажи, които бе зърнала, докато падаха.

— Още не сме видели всичко — предупреди тя. — Това е само мъничка част от целия кошмар на Ямата. Нещо като преддверие.

— Като надпис ДОБРЕ ДОШЛИ В ТАРТАРА, а? — промърмори Пърси. — Само липсва списъкът с населението от чудовища вътре.

Двамата се загледаха в кървавочервените облаци, надвиснали в сивотата над тях. И да искаха, нямаше да могат да се изкатерят обратно по скалата нагоре. Така им оставаха само две възможности — нагоре или надолу по бреговете на река Флегетон.

— Ще намерим пътя за навън — заяви Пърси. — Портите на Смъртта.

Анабет потрепера. Спомни си думите му преди да паднат в Тартара. Беше накарал Нико ди Анджело да отведе *Арго II* в Епир, откъм смъртната страна на Портите.

„Ще се видим от другата страна“ — бе казал Пърси.

Идеята изглеждаше дори по-безумна от пиенето на огън. Как можеха да прекосят Тартара и да намерят Портите? Бяха изминали не повече от стотина метра в това прокълнато място и едва не загинаха.

— Трябва — настоя Пърси, — не само заради нас. Заради всички, които обичаме. Портите трябва да бъдат затворени и от двете страни, иначе чудовищата ще продължат да се връщат в света на смъртните отново и отново, колкото и пъти да ги убиваме. Ордите на Гея ще превземат и съсипят всичко.

Анабет знаеше, че е прав, и въпреки това беше обезкуражена от това, което се изисква от тях. Не знаеше как да намерят Портите. Нямаха представа колко време ще им трябва за това, дори не знаеха

дали времето тече по същия начин в Тартара. Как можеше да се улучат с приятелите си от другата страна? А и Нико бе споменал, че легион от най-силните изчадия на Гея пази Портите в Тартара. Анабет и Пърси нямаше как да ги нападнат фронтално.

Реши обаче да не споделя с Пърси тези свои мисли. И двамата знаеха, че нямат големи шансове. Освен това, по време на плуването си в река Кокит Анабет бе чула достатъчно плачове и вайкания за цял живот. Обеща си никога повече да не се оплаква.

— Ами добре — пое си дълбоко въздух тя. Бе благодарна, че дробовете вече не я болят. — Ако останем близо до реката, винаги ще можем да се лекуваме. Ако продължим надолу...

Стана толкова бързо, че ако бе сама, Анабет щеше да загине без да разбере какво точно я е убило.

Очите на Пърси се приковаха в нещо зад гърба ѝ. Анабет се завъртя и видя как огромна уродлива фигура търчи към нея — гигантско, подуту туловище с множество разкривени крака и блестящи гроздове очи. Успя само да помисли: „Арахна!“ и замръзна от ужас, задавена от сладникавата воня на изчадието.

След това чу познатия звън от химикалката на Пърси, която се превърна в меч. Острието изсвистя над главата ѝ и описа блестяща бронзова дъга. Умопомрачителен вой отекна в каньона, а Анабет остана неподвижна, докато златисти прашинки — останките от Арахна — не закапаха около нея, подобно на странни полени.

— Добре ли си? — Пърси огледа наоколо за още чудовища, но нищо друго не се появи. Златистата прах, останала от паяка, се посипа по обсидиановите скали.

Анабет загледа любимия си с удивление. Божественият бронз сияеше още по-ярко в тъмнината на Тартара. Острието му бе изсъскало като змей, докато фучеше из нагорещения въздух.

— Тя... щеше да ме убие — заекна Анабет.

Пърси изрита прахта от скалите. Изражението на лицето му бе мрачно и дори жестоко.

— Умря прекалено лесно, като се има предвид какво ти причини. Заслужаваше много по-лоша участ.

Анабет не можеше да възрази, но въпреки това се притесни от студенината в гласа на Пърси. Никога не бе виждала някой да се ядосва толкова заради нея. Почти се зарадва, че Арахна е умряла бързо.

— Как можеш да се движиш с такава скорост?

— Трябва да си пазим гърбовете, все пак — сви рамене Пърси, — а сега каза да продължим надолу по течението, нали?

Анабет кимна, все още замаяна. Златистата прах се бе изпарила от брега. Сега поне знаеха, че чудовищата могат да бъдат убивани и в Тартара... макар да нямаха представа за колко дълго. Анабет обаче не смяташе да чака, за да разбере.

— Да, надолу — успя да каже тя, — ако реката извира от горните нива на Подземното царство, би трябвало да изтича навътре в Тартара...

— И да води към най-опасните му места — довърши Пърси, — където вероятно се намират Портите. Кажи сега, не сме ли късметлии?

VIII. АНАБЕТ

Бяха пропътували не повече от няколкостотин метра, когато Анабет чу гласовете.

Момичето вървеше като в ступор и напразно се опитваше да измисли някакъв план. Тя бе дъщеря на Атина и се предполагаше, че плановите ѝ идват от само себе си. Обаче беше трудно да измислиш нещо, когато стомахът ти е свит на топка, а гърлото ти гори. Огнената вода на Флегетон може и да беше изцерила раните ѝ, но не утоли нито глада, нито жаждата ѝ. Реката не бе създадена, за да те излекува, осъзна Анабет. Тя просто те поддържаше жив, за да изпитваш още мъчителна болка.

Главата ѝ заклюма от изтощение, когато ги чу — гласове на жени, които спорят. Веднага настръхна.

— Пърси, долу! — прошепна тя.

Издърпа го зад най-близката скала. Бяха толкова близо до реката, че обувките им едва не пламнаха. От другата страна на скалата, по тесния път между реката и скалите, ръмжаха гласове, които се усиливаха с приближаването.

Анабет се опита да успокои дишането си. Гласовете звучаха почти като човешки, но това не означаваше нищо. Подозираше, че всичко в Тартара е враждебно настроено. Не знаеше как чудовищата не ги бяха забелязали досега. Те можеха да надушват героите, особено ако са силни като Пърси, който беше син на Посейдон. Анабет не вярваше, че скалата, зад която се бяха снишили, щеше да им помогне, когато миризмата им се усетеше.

Въпреки това гласовете не промениха тона си, докато приближаваха. Неравните им стъпки — троп, хлоп, троп, хлоп — не се ускориха.

— Скоро ли ще стигнем? — попита един от тях с предрезгавял глас, все едно си беше правил гаргара с огнената вода от Флегетон.

— О, богове! — отвърна друг. Звучеше по-младежки и човекоподобен, като на сърдито момиче, изнервило се от приятелките

си в мола. По някаква причина гласът се стори познат на Анабет. — Толкова сте досадни! Казах ви, че ни остават около три дни път.

Пърси стисна ръката на Анабет. Изглеждаше разтревожен, все едно също е разпознал гласа на момичето от мола.

Разнесе се вой и ръмжене. Съществата — поне половин дузина, предположи Анабет — бяха спрели точно на другия край на скалата, но отново не даваха знак да са подушили героите. Анабет се запита дали героите не миришат различно в Тартара. А може би другите аромати на това скверно място бяха толкова силни, че задушаваша излъчването им.

— Чудя се — отвърна трети глас, страховит и древен като първия — дали изобщо знаеш пътя, момиче.

— Млъквай, Серелефона! — отвърна момичето. — Кога за последно си излизала в света на смъртните? Аз бях там преди две години! Знам пътя! Освен това знам и какво ни чака там, за разлика от вас!

— Майката Земя не ти е давала право да се разпореждаш с нас! — кресна четвърти глас.

Разнесе се съскане и звук от боричкане, все едно се бяха счепкали гигантски котки. Най-накрая онази, наречена Серелефона, изкрещя:

— Достатъчно!

Шумотевицата престана.

— Засега ще те следваме — заяви Серелефона. — Ако обаче ни водиш да гоним дивото или пък си излъгала, че Гея ни призовава...

— Не лъжа! — сопна се момичето. — Повярвай ми, имам си причина да желая тази битка. Трябва да схрускам няколко свои стари врагове и ви обещавам, че ще пирувате с кръвта на героите! Само една сочна хапка оставете за мен — момчето на име Пърси Джаксън!

Анабет едва не се намеси в спора. Забрави страха си. Идеше ѝ да изскочи иззад скалата и да насече чудовищата с ножа си... само дето той липсваше.

— Повярвай ми — продължи момичето, — Гея ни призовава и ще си изкараме страхотно. Преди тази война да свърши, смъртни и герои ще треперят от името ми — Кели!

Анабет едва не извика и погледна към Пърси. Дори на червеникавата светлина от Флегетон лицето му бе преbledняло.

— Емпуси — прошепна тя.

Вампири.

Пърси кимна мрачно.

Тя помнеше Кели. Преди две години тяхната приятелка Рейчъл Деър бе нападната от емпуси, маскирани като мажоретки. Една от тях беше Кели. По-късно същата емпуса ги бе нападнала в работилницата на Дедал. Анабет я бе намушкала с нож и я бе пратила...

Тук. В Тартара.

Съществата отново тръгнаха по пътя си и гласовете им заглъхнаха. Анабет приближи върха на скалата и надникна оттам. И наистина, пред погледа ѝ се разкриха пет жени, които се тътреха на странните си крака — механичен бронзов отляво и магарешки отдясно. Косите им бяха огнени, а плътта им — бяла като кост. Повечето от тях бяха облечени с прокъсани старогръцки рокли, но тази, която водеше, бе с парцалива блуза и къса поличка... като мажоретка.

Анабет стисна зъби. Беше срещала много чудовища през годините, но мразеше емпусите повече от другите.

Освен че имаха дълги зъби и нокти, те можеха да манипулират Мъглата. Променяха формата си и очароваха с гласа си така, че смъртните се отпускаха пред тях. Мъжете бяха особено уязвими. Любимата тактика на емпусата бе да завърти главата на някое момче, след което да изпие кръвта му и да го изяде. Една трагична любовна история. Кели например едва не бе убила Пърси. Освен това бе манипулирала най-стария приятел на Анабет, Люк, и го бе карала да извършва все повече престъпления в името на Кронос.

Анабет наистина съжали, че е изгубила кинжала си.

— Вървят към Портите — изправи се Пърси. — Знаеш ли какво означава това?

Анабет не искаше да мисли по този начин, но групата човекоядни жени наистина бе това, което в Тартара минаваше за късмет.

— Да — отвърна тя. — Трябва да ги последваме.

IX. ЛИО

Лео прекара нощта в борба с дванайсетметровата статуя на Атина.

Откакто я бяха качили на борда, не бе спрял да се чуди как точно работи и какви са силите ѝ. Трябваше да има някакъв таен бутон или нещо подобно.

А той трябваше да спи. Само дето не можеше. Бе прекарал много часове около статуята, заела по-голямата част от долната палуба. Краката на Атина стърчаха в лазарета, така че ако ти притрябваше аспирин, се налагаше да се промъкнеш около пръстите ѝ от слонова кост. Тялото заемаше единия от коридорите, а протегнатата ѝ ръка бе в помещението с двигателите. Нике стоеше на дланта ѝ, все едно Атина предлагаше: „Вземи си една победа!“. Благото лице на богинята изпълваше конюшните за пегаси, които за щастие бяха свободни. Ако Лео бе вълшебен кон, нямаше да иска да съжителства с гигантска богиня на Мъдростта, вторачена в него.

В коридора нямаше много останало свободно място и за това Лео трябваше да се катери по статуята и да рови под крайниците ѝ с надеждата да намери ръчка или бутон.

Както можеше да се очаква, не намери нищо.

Беше я изучил и знаеше, че е изградена от куха дървена конструкция, покрита със злато и слонова кост. Това обясняваше защо е толкова лека. Бе в доста добро състояние, като се имаше предвид, че е на повече от две хиляди години и че бе открадната от Атина и пренесена в Рим, а след това бе изкарала две хиляди години в паешко леговище. Явно магията я бе запазила. Тя и майсторлъкът при изработката.

Анабет бе казала... е, Лео се опитваше да не мисли много-много за Анабет. Още се чувстваше виновен за това, че тя и Пърси бяха пропаднали в Тартара. Знаеше, че вината е негова. Трябваше да провери дали всички са в безопасност на борда на *Арго II* преди да

обезопаси статуята. Трябваше да се досети, че подът на пещерата е нестабилен.

Но терзанията му нямаше да помогнат на Пърси и Анабет. Трябваше да се съсредоточи върху проблемите, които може да разреши.

И така, Анабет бе казала, че в статуята се крие ключът към победата над Гея. Тя можеше да прекрати вековната вражда между гръцките и римските герои. Лио смяташе, че това едва ли е само заради символизма в нея. Може би очите на Атина изстрелваха лазери като тези на Супермен. А може би змията зад щита ѝ беше отровна... или пък фигурката на Нике оживяваше и нападаше чудовищата като нинджа?

На Лио му хрумваха безброй забавни неща, които статуята щеше да прави, ако той я бе проектирал, но колкото повече я изучаваше, толкова повече се дразнеше. Атина Партенос излъчваше магия, която дори той усещаше. Очевидно обаче нямаше друга способност, освен да изглежда внушително.

Корабът зави на една страна, за да избегне поредната заплаха, и Лио трябваше да потисне желанието си да хукне нагоре и да поеме руля. Сега на пост бяха Джейсън, Пайпър, Франк и Хейзъл. Можеха да се оправят и сами. Освен това Хейзъл бе настоявала лично да върти руля, докато минават през тайния проход на Хеката.

Лио се надяваше, че тя не бърка за екскурзията им на север, но нямаше никакво доверие на зловещата богиня. Не разбираше защо изведнъж е решила да им помогне.

Той обаче по принцип нямаше високо мнение за магията. Затова и не се разбираше с Атина Партенос. Нищо в нея не се движеше. Ако правеше нещо, явно бе вълшебно... и на Лио това не му харесваше. Той обичаше смислените и подредени неща. Машините, а не магиите.

Накрая обаче се почувства твърде изморен и се сви под едно одеяло в машинното отделение. Заслуша се в успокояващото мъркане на генераторите и механичното бръмчене на Бъфорд, неговата маса помощник.

Шххх, пффф, шххх, пффф.

Лио харесваше каютата си, но най-спокойно му бе тук, в сърцето на кораба, в стаята, пълна с механизми, които може да контролира.

Освен това се надяваше, че ако прекарва повече време с Атина Партенос, ще успее да разгадае тайните ѝ.

— Ще се разберем и с теб, Голяма госпожо — промърмори той, като дръпна завивката до брадичката си, — накрая ще ми помогнеш.

След това затвори очи и заспа.

И за съжаление засънува.

Отново бягаше из старата работилница на майка си. Тук тя бе загинала, когато Лио бе на едва осем годинки.

Не беше сигурен какво го преследва, но усещаше, че го приближава бързо — огромно и черно създание, изпълнено с омраза.

Препъна се в един тезгях, събори кутия с инструменти, оплете се в електрически кабели. Зърна изхода и се затича към него, но мрачна фигура — жена с дрехи от завихрена пръст, с лице, покрито от пращен воал.

— Къде тръгна, юначе? — попита Гея. — Почакай, срещни се с любимия ми син!

Лио зави наляво, но смехът на Майката Земя го последва.

— Предупредих те още в нощта, когато майка ти загина. Мойрите не ми позволиха да те убия тогава, но ти сам избра съдбата си. Смъртта ти приближава, Лио Валдес.

На пътя му се изпречи маса за чертане. На нея работеше майка му. Стената зад гърба ѝ бе украсена с рисунките, които Лио бе надраскал с моливи. Той проплака и се обърна да побегне в друга посока, но чудовищното нещо, което го преследваше, сега стоеше на пътя му — увит в сенки колос с фигура, която смътно наподобяваше човешка. Грамадната му глава почти докосваше тавана, намиращ се на шест метра от пода.

Ръцете на Лио пламнаха. Той хвърли огън по гиганта, но мракът погълна пламъците. Лио се протегна към колана си, но джобовете му се затвориха. Опита се да каже нещо, да се помоли за живота си, но не можа да издаде нито звук, все едно някой бе изтръгнал дъха от дробовете му.

— Синът ми не ще ти разреши да запалиш огън тази нощ — обади се Гея от сенките на работилницата. — Той е бездната, която поглъща магията, студът, който погасява огъня, тишината, която заглушава словото.

Лио искаше да изкрещи: „А аз съм момчето, което се маха оттук!“.

Но понеже не успя да каже нищо, използва краката си. Стрелна се надясно, профуча под протегнатите ръце на гиганта и се втурна към най-близката врата.

Внезапно се озова в лагера на нечистокръвните, който бе в руини. Хижите бяха станали на пепел. Лунната светлина огряваше изгорени поля. От столовата, в която се хранеха, бяха останали купчина бели камъни, а Голямата къща гореше. Прозорците ѝ сияеха като очи на демон.

Лио продължи да бяга. Бе сигурен, че сенчестият гигант все още е по петите му.

Мина покрай телата на гръцки и римски герои. Искеше да провери дали са живи, да помогне. Някак обаче знаеше, че времето му изтича.

Тръгна към единствените живи хора, които видя — група римляни на волейболното игрище. Двама центуриони се бяха подпрели на копията си и разговаряха с високо мършаво момче с руса коса и роба, червена като кръв. Лио се олюля. Това бе злодеят Октавиан, авгурът от лагер „Юпитер“, който винаги бе тласкал римските герои към война с гръците.

Октавиан се обърна да го погледне, но изглеждаше сякаш е в транс. Лицето му бе отпуснато, а очите затворени. Когато отвори уста, от нея излезе гласът на Гея.

— Това няма как да бъде предотвратено. Римляните напредват на изток от Ню Йорк, право към лагера ти. Нищо не може да ги спре.

На Лио му идеше да фрасне Октавиан в лицето, но вместо това продължи да бяга.

Изкачи се по Хълма на нечистокръвните и установи, че големият бор на върха е поразен от гръм.

Забави крачка. Видя какво има отвъд хълма. Или по-скоро какво няма.

Целият свят си бе отишъл. Виждаха се само облаци, които се стелеха като сребрист килим по черното небе.

— Е? — долетя непознат глас.

Лио потрепера.

До отломките от поразеното дърво коленичи жена. Беше до входа на пещера, отворена от корените на дървото. Не беше Гея — приличаше повече на жива Атина Партенос, със същите златисти дрехи и голи ръце.

Когато се изправи, Лио едва не пропадна от края на света. Лицето ѝ бе царствено, с високи скули, големи тъмни очи и коса, сплетена на плитка в гръцки стил и обсипана с изумруди и диаманти. Те бяха толкова ярки, че на него му се сториха като украсата на коледно дърво. На лицето ѝ беше изписана ненавист. Устните ѝ се свиха, носът ѝ се набръчка.

— Детето на бога калайджия — презрително каза тя. — Ти не представляваш заплаха, но отмъщението ми трябва да започне отнякъде. Избирай!

Лио понечи да каже нещо, но сърцето му щеше да се пръсне от ужас. Застанал между полудялата царица и идващия зад гърба му сенчест гигант, той беше изпаднал в безизходица.

— Скоро ще е тук! — предупреди жената. — Тъмният ми приятел не ще ти позволи да се чудиш още дълго. Хълмът или пещерата, момче!

Внезапно Лио разбра думите ѝ. Бе притиснат в ъгъла. Можеше да скочи от хълма, но това бе самоубийствено. Дори и да имаше земя под облаците, той щеше да загине при падането.

Или по-лошо, щеше да пада вечно.

Пещерата обаче... той се загледа в тъмния процеп между корените на дървото. Вонеше на смърт и гнилоч. Чу как вътре се движат тела, как в тъмнината някой шепне.

Пещерата бе дом на мъртвите. Слезеше ли там, никога нямаше да се върне в света на живите.

— О, да — каза жената. Огърлица от бронз и изумруди се появи на врата ѝ, подобна на кръгъл лабиринт. В очите ѝ се четеше такъв гняв, че Лио разбра защо бесът е синоним на лудост. Тази жена се бе побъркала от омраза. — Домът на Хадес те очаква. Ти ще си първият жалък гризач, който ще умре в лабиринта ми. Имаш само един шанс да се измъкнеш. Използвай го, Лио Валдес.

С тези думи тя посочи ръба на хълма.

— Вие сте луда — успя да каже той.

Това, естествено, разгневи жената, която го хвана за китката.

— Може би трябва да приключа с теб още сега, преди появата на приятеля ми?

Тежки стъпки разтърсиха хълма. Гигантът идваше, увит в сенки, тежък, огромен и излъчващ смърт.

— Знаеш ли, че човек може да умре в съня си, момче? — попита жената. — Стига в него да има магьосница!

Ръката на Лио започна да пуши. Допирът на жената бе киселинен. Опита да се освободи, но хватката ѝ бе като от стомана. Отвори уста да изкрещи, а гигантската сянка на гиганта, забулен в черен дим, надвисна над него.

Гигантът вдигна юмрук, но тогава се разнесе вик.

— Лио!

Джейсън го разтърси.

— Човече, защо си прегърнал Нике?

Лио отвори очи. Ръцете му се бяха увили около статуята на богинята в дланта на Атина. Явно се бе мятал насън. Беше се притиснал до символа на победата. Като дете правеше така с възглавницата си, щом засънува кошмари.

Това бе доста срамно в приемните домове.

Пусна Нике и се изправи, след което потърка очи.

— Нищо — промърмори, — просто се гушкахме. Какво става?

Джейсън реши да не му досажда. Лио оцени това у приятеля си. Сините му очи останаха спокойни и сериозни. Малкият белег по устните му се изкриви, както ставаше винаги, когато имаше да съобщи лоши новини.

— Минахме през планините — каза той. — Почти стигнахме Болоня. Трябва да се присъединиш към нас в столовата. Пристигна нова информация.

Х. ЛИО

Лио бе проектирал стените на столовата така, че да показват сцени на живо от лагера на нечистокръвните. Беше му се сторило страхотна идея, но вече не бе толкова сигурен.

Сцените от живота в лагера, с песните, вечерите и игрите край Голямата къща, сякаш натъжаваха приятелите му. А колкото повече се отдалечаваха от Лонг Айлънд, толкова по-лошо ставаше. Лио вече усещаше часовата разлика, а с нея и разстоянието от дома. Тук, в Италия, бе изгрев, но в лагера бе средата на нощта. Факли осветяваха вратите на хижите. Лунните лъчи се отразяваха по морските вълни край Лонг Айлънд, а по пясъка на плажа имаше следи, все едно оттам е минала голяма тълпа.

Лио с изненада установи, че предишният ден — и предишната нощ — е бил четвърти юли. Бяха пропуснали празника на лагера с невероятните фойерверки, подготвени от братята и сестрите на Лио от хижа номер девет.

Реши да не споменава това на останалите от екипажа, но тайничко се надяваше останалите герои да са си изкарали добре. И те имаха нужда от нещо, което да ги ободри.

Спомни си видяното в кошмара си — опустошения лагер, осеян с трупове и Октавиан на игрището за волейбол, говорещ със заплашителния глас на Гея.

Погледна надолу към яйцата си с бекон. Прииска му се да можеше да спре видеото.

— Та — започна Джейсън, — след като вече сме тук...

Беше седнал в края на масата, на мястото, което се полагаше на водача. Никой не му го оспорваше. След пропадането на Анабет той бе направил всичко, което е по силите му, за да бъде добър лидер на групата. Като някогашен претор в лагер „Юпитер“ вероятно беше свикнал с такава отговорност, но въпреки това Лио усещаше, че приятелят му е изнервен. Очите му бяха подпухнали, а русата му коса — необичайно рошава, все едно бе забравил да се среши.

Лио огледа останалите около масата. Хейзъл също изглеждаше недоспала, но пък тя наистина бе будувала цяла нощ, за да преведе кораба през планините. Карамелената ѝ къдрава коса бе вързана с кърпа, което ѝ придаваше вид на командос. Според Лио това я правеше сладка, но мисълта го накара да се почувства гузен. До нея бе гаджето ѝ Франк Занг, облечен с черни работни панталони и римска туристическа риза, на която пишеше ЧАО. Какво ли трябваше да значи това? Франк бе сложил и значката на центурион на ризата си, независимо че героите на борда на *Арго II* сега бяха обществени врагове №1-7 в лагер „Юпитер“. Мрачното му изражение подсилваше злощастната му прилика със сумо борец.

Още по-навъсен бе братът на Хейзъл, Нико ди Анджело. Всъщност Лио го побиваха тръпки всеки път, когато го видеше. Синът на Хадес бе облечен с кожено яке на авиатор и черни риза и дънки, а на ръката си носеше пръстен с череп. Мечът му бе от стикска стомана, а косата му бе на къдрици, напомнящи крилете на безброй прилепи. Очите му бяха тъжни и в същото време празни. Те издаваха, че притежателят им е зърнал Тартара — Ямата, от която идваха всички чудовища.

Отсъстваше само Пайпър. Тя беше на пост горе на руля, заедно с отговорника на групата им, тренер Хедж. Лио съжали, че Пайпър не е при тях. Тя умееше да успокоява останалите с очарователната магия на гласа си, наследство от богиня Афродита. А боговете бяха свидетели, че Лио имаше нужда от малко успокоение след кошмарите си през нощта.

От друга страна, вероятно бе за добро, че е горе и наглежда отговорника им. Сега, когато летяха над Древните земи, трябваше да са постоянно нащрек, а Лио се страхуваше да остави тренер Хедж насаме с управлението на кораба. Сатирът имаше избухлив характер и можеше да използва ярките бутони, за да взриви красивите италиански селца под тях.

Лио се бе унесъл в мислите си до такава степен, че не беше осъзнал, че Джейсън продължава да говори.

— ... Домът на Хадес — казваше той — Нико?

— Миналата нощ говорих с мъртвите — отговори Нико и изпъна рамене. Каза го все едно е нещо съвсем нормално, като да получиш есемес от приятел. — Научих повече за това, което ни очаква. В

древни времена Домът на Хадес бил място, към което се стичали безброй гръцки поклонници. Те ходели там, за да се свържат с духовете на покойниците и да почетат починалите си близки.

— Звучи като *Диа де лос Муертос*^[1] — намръщи се Лио. — Леля Роса приемаше тия неща много насериозно.

Спомни си как го бяха водили на гробището в Хюстън, където чистеха гробовете на роднините си и им оставяха лимонада, сладки и пресни невени. Леля Роса принуждаваше Лио да остане на пикника, все едно присъствието на мъртвите щеше да разпали апетита му.

— И китайците вярват в това — намеси се Франк. — В почитането на покойниците, чистенето на гробовете им напролет. Твоята леля Роса щеше да се разбере прекрасно с баба.

И погледна към Лио, който получи ужасяващо видение как леля му Роса се готви за сумо схватка с китайска бабичка.

— Не се и съмнявам, че щяха да бъдат първи приятелки — отвърна тактично той.

— Много култури имат традиция да почитат духовете — прокашля се Нико, — но това става на определени празници. Домът на Хадес бил отворен през цялата година, а поклонниците наистина можели да говорят с покойниците. На гръцки език мястото се наричало Некромантейон, Оракулът на Смъртта. Ако успееш да намериш пътя си сред криволичещите тунели и изпиеш правилните отвари...

— Отвари? — промърмори Лио. — Страхотно.

Джейсън му хвърли убийствен поглед, за да го накара да млъкне, и каза:

— Продължавай, Нико.

— Пилигримите^[2] вярвали, че всяко следващо ниво на храма те приближава до Подземното царство, а накрая мъртвите щели да се появят пред теб. Ако били доволни от даровете ти, щели да отвърнат на въпросите ти, дори да ти разкрият бъдещето...

— А ако не били доволни? — потропа Франк по чашката си с топъл шоколад.

— Някои пилигрими не намирали нищо — отвърна с гробовен тон Нико, — а други изпадали в умопомрачение или рухвали мъртви, щом напуснат храма. Имало и такива, които никога не намирали обратния път сред тунелите и изчезвали в мрачните катакомби.

— Важното е — намеси се бързо Джейсън, — че Нико е научил нещо, което може да ни помогне.

— Да — отвърна Нико, макар да не звучеше особено обнадежден. — Призракът, с когото разговарях миналата нощ, бе на някогашен жрец, врекъл се в служба на Хеката. Той ми потвърди това, което богинята е разказала на Хейзъл на кръстопътя. В предишната война с гигантите Хеката застанала на страната на боговете и убила онова чудовище, създадено специално срещу нея. Гигант на име Клитий.

— Нека се досетя — обади се Лио, — голям, черен великан, увит в сенки.

Хейзъл се обърна към него, присвила очи.

— Откъде знаеш?

— Сънувах го.

Никой не изглеждаше особено изненадан. Повечето герои редовно имаха кошмари за войната и за края на света.

Приятелите му внимателно изслушаха разказа, а Лио се опита да не гледа към стените, докато описваше руините на лагера. Разказа им за черния гигант и странната жена на Хълма на нечистокръвните, която му бе предложила няколко начина, по които да умре.

Джейсън избута чинията си с палачинки настрана.

— Значи гигантът е Клитий. Предполагам, че той ще ни очаква точно пред Портите на Смъртта.

Франк взе една от палачинките си и започна да се храни. Не беше лесно да го откажеш от закуската, дори с разкази за предстоящата им гибел.

— А коя е онази жена от кошмара му? — попитай той.

— Не я мислете. Тя е мой проблем. — Хейзъл подхвърли един диамант между пръстите си. — Хеката спомена, че някаква ужасна вещица ме очаква в Дома на Хадес. Само аз мога да я победя, при това с магия.

— А ти можеш ли да правиш магии? — попита Лио.

— Още не.

— О! — Той се опита да измисли нещо обнадеждаващо, но успя само да си спомни безумния поглед на вещицата и начина, по който ръката ѝ бе прогорила кожата му. — А имаш ли представа коя е тя?

Хейзъл поклати глава.

— Само... — Тя погледна към Нико и двамата сякаш си казаха нещо, без да продумат. Лио се досети, че са обсъждали това и преди. Вероятно не искаха да им споделят подробности, което означаваше, че положението е тежко. — Знам само, че няма да я победим лесно.

— Има обаче и добри новини — каза Нико. — Призракът, с който разговарях, ми каза как Хеката е победила гиганта по време на първата война. Тя използвала факлите си, за да подпали косата му, и той изгорял. С други думи, слабото му място е огънят.

Всички погледнаха към Лио.

— О! — каза той. — Това е чудесно.

Джейсън кимна доволен, все едно това са най-добрите новини на света. Явно очакваше Лио да се изправи пред мрачната фигура и да я разпердушини с няколко огнени кълбета. Лио не искаше да го разочарова, но си спомни и гласа на Гея: „Той е бездната, която поглъща магията, студът, който погасява огъня, тишината, която заглушава словото“.

Лио бе сигурен, че кълбетата няма да свършат работа.

— Това е добро начало — настоя Джейсън. — Поне знаем как да убием гиганта. Що се отнася до тази магьосница... е, щом Хеката вярва, че Хейзъл може да я победи, аз също го вярвам.

Хейзъл сведе поглед.

— Значи ни остава само да стигнем Дома на Хадес, да победим чудовищата на Гея...

— Да не забравяме и духовете — добави Нико. — Те няма да са дружелюбно настроени.

— ... и да намерим Портите на Смъртта — продължи Хейзъл, — като се надяваме да го направим едновременно с Пърси и Анабет и да ги спасим.

Франк преглътна хапката си.

— Можем да го направим. Трябва да го направим!

Лио се възхити на оптимизма, демонстриран от едрото момче. Искеше му се да го споделя.

— Значи с това отклонение — каза Лио — ми се струва, че ще ни трябват четири или пет дни, за да пристигнем в Епир, ако не се забавим някъде по пътя заради чудовища и други подобни.

— Да — усмихна се кисело Джейсън, — не е като да се е случвало.

— Хеката ти каза, че Гея смята да се събуди на първи август, нали? — погледна Лио към Хейзъл. — Имаше някакъв пир тогава?

— Посветен на Спес — отвърна Хейзъл, — богинята на Надеждата.

Джейсън завъртя вилицата си.

— Теоретично имаме достатъчно време. Сега е едва пети юли. Би трябвало да успеем да затворим Портите, да намерим щабквартирата на гигантите и да им попречим да събудят Гея на първи август.

— Теоретично — съгласи се Хейзъл, — но все още се питам как ще преминем през Дома на Хадес, без да загинем. Или по-лошо — да полудеем.

Никой нямаше отговор.

Франк най-последно остави палачинката си настрана, явно изгубил апетит.

— Все още е пети юли? Боже! Дори не помислих, че...

— Спокойно, човек — отвърна Лио, — ти си канадец, нали. Не съм очаквал подарък за Деня на независимостта. Освен ако ти не си искал...

— Не е това. Баба винаги е твърдяла, че седем е лошо число. Числото на духовете. Не се зарадва, когато ѝ казах, че седмина герои трябва да извършат подвиг. А юли е седмият месец.

— Да, но... — Лио започна нервно да тропа с пръсти по масата, докато не осъзна, че дава морзовия код за „обичам те“, както бе правил с майка си. Добре, че приятелите му не знаеха Морзовата азбука.

— Това е само съвпадение, нали?

— Някога в Китай — продължи Франк — хората смятали, че юли е месецът на духовете. Тогава светът на живите докосвал отвъдното, а живите и мъртвите могли да разменят местата си. Съвпадение ли е според вас, че търсим Портите на Смъртта по време на Месеца на призраците?

Никой не отговори. На Лио му се искаше да каже, че китайските вярвания нямат нищо общо с митовете на гърците и римляните. Бяха съвсем различни, нали така? Съществуването на Франк обаче доказваше, че културите са взаимносвързани. Семейство Занг бе започнало пътя си от Древна Гърция, бе минало през Рим и Китай и накрая бе стигнало Канада.

Освен това Лио си спомни за срещата си с Немезида край Голямото солено езеро. Тя го бе нарекла седмото колело, човекът, който няма място в групата. Дали не бе имала предвид, че ще се превърне в призрак?

Джейсън опря длани на облегалките на стола си.

— Нека се съсредоточим върху проблемите, които можем да решим. Приближаваме Болоня. Може би ще научим повече за джуджетата, които Хеката...

Внезапно корабът се разтресе, все едно е ударил айсберг. Чинията на Лио се хлъзна по масата. Нико падна от стола си, удари си главата в бюфета и рухна на пода. Дузина вълшебни бокали и чинии се стовариха отгоре му.

— Нико! — скочи Хейзъл да му помогне.

— Какво... — опита се да стане Франк, но корабът се залюля в другата посока. Той се просна върху масата, а лицето му се удари точно в чинията с яйца на Лио.

— Вижте! — посочи към стените Джейсън. Сцените от лагера на нечистокръвните премигнаха и се смениха с друго изображение.

— Невъзможно — прошепна Лио.

Нямаше как магията да покаже друга картина, но ето че едната стена се изпълни с грозно разкривено лице с жълти зъби, рунтава червена брада, брадавичест нос и две несъразмерни очи. Едното око бе много по-голямо от другото и се намираше по-нависоко на лицето му. А лицето сякаш се опитваше да си прояде път към стаята.

Другите стени премигнаха и показаха кадри от горната палуба. Пайпър стоеше на руля, но нещо не беше наред. От раменете надолу бе увита със скок, в устата ѝ бе натъпкан парцал, а краката ѝ бяха вързани за главната конзола.

На главната мачта тренер Хедж бе овързан по подобен начин, докато гротескно създание в нелепи дрехи, наподобяващо нещо средно между гном и шимпанзе, подрипваше около него и поставяше розови ластици в косата му.

Грамадното лице от лявата стена се отдръпна назад и Лио успя да види цялото същество — още един грозен гном, който, подобно на първия, бе облечен по безобразен начин. Припкаше по палубата и тъпчеше разни предмети в конопената си торба — кинжалът на

Пайпър, джойстиците на Лио. След това изтръгна архимедовата сфера от командната конзола.

— Не! — извика Лио.

— Ъхх — изпъшка Нико от пода.

— Пайпър! — изкрещя Джейсън.

— Маймуна! — ревна Франк.

— Не са маймуни — изсумтя Хейзъл. — Мисля, че това са нашите джуджета.

— Които крадат моите вещи! — извика Лио и се затича по стълбите.

[1] Ден на мъртвите (от исп.) — пищен празник в чест на мъртвите. В Латинска Америка и Мексико в началото на всеки ноември. — Бел.ред. ↑

[2] Пилигрим (от лат. peregrinus) е поклонник, който предприема пътуване към свещено място. — Бел.ред. ↑

ХІ. ЛИО

Лио смътно чу как Хейзъл вика:

— Върви! Аз ще се погрижа за Нико!

Все едно Лио щеше да се върне. Наистина се надяваше ди Анджело да е добре, но самият той си имаше други главоболия. Лио препусна нагоре по стълбите, а Джейсън и Франк го последваха.

Ситуацията на палубата се оказа дори по-лоша от очакваното.

Тренер Хедж и Пайпър се бореха с лепкавите си окови, докато едното от джуджета танцуваше и прибираше всичко, което не е завързано за палубата, в торбата си. Бе високо метър и двацет, което го правеше по-ниско дори от тренер Хедж. Имаше криви маймунски крачета, а дрехите му бяха толкова шарени, че на Лио му се зави свят. Бе облечено с карирани зелени панталони с яркочервени тиранти и розова женска блуза. На всяка от ръцете си носеше по половин дузина златни часовници, а на главата си имаше каубойска шапка с ивичестите шарки на зебра и етикет с цена, който висеше от периферията ѝ. Кожата му бе покрита с туфи гъста червеникава козина, а 90% от козината му бе концентрирана във внушителните вежди.

Къде е другото джудже? — помисли с тревога Лио, след което чу кликване зад себе си и разбра, че е вкарал приятелите си право в капана.

— Наведете се! — извика той и падна на палубата тъкмо когато се разнесе взрив.

Никога повече не оставяй магическите гранати на място, достъпно за джуджета — отбеляза си той наум.

Поне беше жив. В последно време бе експериментирал с всякакви оръжия, базирани върху сферата на Архимед, която бе намерил в Рим. Бе измайсторил гранати, които можеха да бъдат киселина, пламъци, шрапнели и дори прясно изпечени пуканки (човек не можеше да знае дали няма да огладнее по време на битка). Ако съдеше по бученето в ушите си, джуджето бе взривило гранатата, която Лио бе заредил с течен екстракт от музиката на Аполон. Тя не

убиваше, но те караше да се чувстваш все едно върху теб е паднала стереоуредба.

Опита се да се изправи. Крайниците му не се подчиниха. Нещо го дърпаше за кръста. Може би приятел, който се опитва да му помогне да се изправи? Не. Приятелите му не миришеха на маймунски клетки.

Успя да се извърне. Целият свят изглеждаше порозовял, все едно е потънал в ягодово желе. Едно гротескно ухилено лице надвисна над него. Кафявото джудже бе облечено още по-безвкусно от другарчето си — със зелено бомбе като на леприкон, диамантени обеци и черно-бяла съдийска фланелка. То размаха колана на Лио, който току-що бе откраднало, и тръгна да бяга със странен танц.

Лио се опита да го хване, но пръстите му бяха изтръпнали. Джуджето се покатери върху най-близката балиста, която червеникавото му приятелче се канеше да използва, скочи на заряда, все едно се качва на скейтборд, а другарчето му го изстреля в небето. След като извърши това, червеникавият пакостник скокна до тренер Хедж, залепи му един шамар по бузата и кацна на релинга. То се поклони на Лио, сваляйки абсурдната си шапка, и направи задно салто, с което изчезна от кораба.

Лио успя да се изправи. Джейсън вече бе на крака и се препъваше немощно, блъскайки се в различни предмети. Франк се бе превърнал в сребриста горила (Лио нямаше представа защо, може би за да осъществи някакъв контакт с маймуноподобните джуджета), но и той бе тежко засегнат от гранатата. Лежеше на палубата с изплезен език и подбелени очи.

— Пайпър! — Джейсън най-после стигна руля и внимателно извади парцала от устата й.

— Не си губи времето с мен! — извика тя. — Хвани ги!

— Хмммммх! — обади се и тренер Хедж. Лио сметна, че това сигурно означава „Убийте ги!“, тъй като повечето реплики на сатира включваха тази ключова фраза.

Лио погледна към главната конзола. Архимедовата сфера я нямаше! Постави ръка на кръста си, но коланът му също липсваше. Започна да се съвзема от удара на гранатата и се ядоса страшно. Тези нахални джуджета нападناха кораба му и задигнаха най-ценните му вещи!

Град Болоня се бе ширнал под тях като пъзел от сгради с червени керемидени покриви в долина, осеяна със зелени хълмове. Ако Лио не успееше да намери джуджетата в лабиринта от улички...

Не! Не трябваше да се проваля. Не можеше и да чака приятелите си.

— Достатъчно добре ли си, за да управляваш ветровете? — обърна се той към Джейсън. — Трябва ми помощ.

— Ами да, но... — намръщи се Джейсън.

— Супер — отвърна Лио. — Трябва да хванем тези маймуни!

Джейсън и Лио слязоха на голям площад, ограден от правителствени сгради от бял мрамор и кафенета с масички отвън. Велосипеди и мотопеди обикаляха околните улици, но самият площад бе празен, ако не се брояха гълъбите и няколко старци, които пиеха кафетата си.

Никой от местните не забеляза огромния гръцки боен кораб, надвиснал над площада, нито това, че Джейсън и Лио тъкмо долетяха оттам. Нито пък златния меч, който Джейсън носеше в ръка. Виж, Лио си беше с голи ръце.

— Накъде? — попита Джейсън.

— Ами не знам — призна си Лио, — момент да извадя джуджешкия GPS от колана си... о, чакай! Нямам джуджешки GPS! Вече дори нямам колан!

— Добре де — изръмжа Джейсън и огледа кораба, сякаш искаше да си събере мислите. След това посочи площада.

— Балистата изстреля джуджето в тази посока. Поне така мисля. Да вървим!

Проправиха си път през гълъбите, след което минаха по една уличка, пълна с магазини за дрехи и щандове за сладолед. Тротоарите бяха осеяни с бели колони, издраскани с графити. Няколко просяци поискаха пари (Лио не знаеше италиански, но ги разбра отлично).

Докато вървеше, не спираше да опипва кръста си, сякаш се надяваше, че коланът някак ще се появи там по вълшебен начин. Това обаче не се случи. Наложил си да не се паникьосва, въпреки че беше свикнал с помощта на колана. Чувстваше се все едно някой е отсякъл едната му ръка.

— Ще го намерим — обеща Джейсън.

Обикновено това щеше да вдъхне увереност на Лио. Джейсън имаше дарбата да остава спокоен и в най-напечените моменти и го бе измъквал от доста кофти ситуации. Днес обаче Лио не можеше да спре да мисли за глупавата сладка, която бе отворил в Рим. Богинята Немезида му бе обещала помощта си и той наистина получи кода, с който да активира Архимедовата сфера. И тогава не бе имал друг избор, това бе единственият начин да спаси приятелите си. Немезида обаче го бе предупредила, че помощта ѝ си има цена.

Лио се запита дали някога ще изплати тази цена. Пърси и Анабет ги нямаше. Корабът бе на стотици километри встрани от курса си и летеше към непреодолимо препятствие. Приятелите му вярваха, че той ще победи сенчестия гигант. А той успя да изгуби както колана си, така и Архимедовата сфера.

Беше толкова изпълнен със самосъжаления, че дори не забеляза къде са, докато Джейсън не го дръпна за ръката.

— Я виж там.

Лио погледна нагоре. Бяха се озовали на малък площад. Над тях се издигаше огромна статуя на чисто гол Нептун.

— О, стига бе! — отклони поглед Лио. Не му се гледаха божествени голотии толкова рано сутринта.

Морският бог бе застанал на огромна мраморна колона в средата на фонтан, който по ирония на съдбата не работеше. От двете страни на божеството имаше малки амурчета, които седяха и сякаш искаха да го питат: „Какво става?“, а самият Нептун бе в поза, която подозрително напомняше танците на Елвис Пресли. Едната му ръка държеше тризъбец, а другата бе протегната напред, все едно се кани да благослови Лио или може би да го издигне във въздуха.

— Следа ли намери? — попита Лио.

— Може би — намръщи се Джейсън, — а може би не. Навсякъде в Италия има статуи на богове. Щях обаче да се почувствам по-добре, ако бяхме попаднали на Юпитер или Миневра. Всъщност на всеки друг, освен на Нептун.

Лио се покатери по сухия фонтан и постави ръка върху пиедестала на статуята. Щом го докосна с пръсти, усети присъствието на механични зъбци, ръчки и пружини, направени от божествен бронз.

— Механично е — каза той, — може би ще ни отведе до тайното логовище на джуджетата.

— Ооо! — извика някой до него. — Тайно леговище, а?

— И аз искам тайно леговище! — обади се друг глас над него.

Джейсън отстъпи назад и вдигна меча си. Лио се опита да погледне на две места едновременно. Все пак видя, че червеникавото джудже с каубойска шапка седи на маса в най-близкото кафене и отпива от чашка, която държеше с крак. Кафеникавото се бе разположило в краката на Нептун, точно над главата на Лио.

— Ако имахме тайно леговище — обади се червеникавото, — щеше да е с пожарникарски стълб.

— И с водна пързалка — добави кафеникавото, което вадеше различни инструменти от колана на Лио — чукове, отвертки, телбодове — и ги хвърляше настрана.

— Престани! — Лио се опита да хване джуджето за краката, но не можеше да стигне върха на пиедестала.

— Май си твърде нисък — съчувствено му каза то.

— Ти наричаш мен нисък? — Лио се огледа наоколо в търсене на нещо, което да хвърли по дребосъка, но видя само гълъби. Съмняваше се, че ще успее да хване някой. — Върни ми колана, ах, ти, глупаво...

— Стига! — прекъсна го кафеникавото джудже. — Още не сме се запознали. Аз съм Акмон. А това там е брат ми...

— Красавецът в семейството! — викна червеникавото и допи кафето си. Ако се съдеше по лудешкия блясък в очите му, кофеинът му беше дошъл в повечко. — Пасалос Певеца! Пасалос, Пияча на кафе! Крадеца на дрънкулки!

— Млъкни! — развика се и Акмон. — Аз крада много по-добре от теб.

— Дремеш по-добре от мен — изсумтя Пасалос, извади един нож — кинжалът на Пайпър — и започна да чисти зъбите си с него.

— Хей! — възмути се Джейсън. — Това е ножът на гаджето ми!

И се стрелна към Пасалос. Уви, дребосъкът бе твърде бърз. Той скочи като светкавица от стола си, ритна Джейсън по главата и се приземи до Лио, след което го прегърна с две ръце.

— Спаси ме! — жално каза джуджето.

— Махни се от мен! — Лио се опита да го изблъска, но Пасалос направи салто назад и излезе от обсега му. Панталоните на Лио паднаха до коленете му.

Той изгледа кръвнишки Пасалос, който ухилен държеше малко зигзагообразно парче метал. Някакси джуджето бе отмъкнало ципа от панталоните на Лио.

— Върни ми ципа! — заекна Лио, като се мъчеше едновременно да размаха юмрук и да вдигне панталоните си.

— И без това не е достатъчно лъскав. — Пасалос го хвърли настрана.

Джейсън замахна с меча си. Пасалос обаче скокна до брат си на пиедестала.

— Е, кажи сега, че не съм добър! — грейна Пасалос.

— Не си добър — отвърна Акмон.

— Ха! — възмути се Пасалос. — Я ми дай да видя колана.

— Не! — сръга го с лакът Акмон. — Ти взе ножа и топката.

— Да, топката си я бива. — Пасалос свали каубойската си шапка и извади Архимедовата сфера от нея като фокусник. След това започна да човърка нещо по нея.

— Спри! — изкрещя Лио. — Това е фина техника!

Джейсън застана до него и погледна заплашително джуджетата.

— Кои сте вие двамата?

— Керкопите! — присви очи Акмон. — А ти си син на Юпитер, нали? Винаги ви познавам.

— Като Черния задник — съгласи се Пасалос.

— Черния задник? — Лио с мъка се сдържа да не скочи отново към краката на джуджетата. Бе сигурен, че Пасалос ще повреди Архимедовата сфера всеки момент.

— Ами да — ухили се Акмон, — наричахме Херкулес Черния задник, защото обичаше да ходи гол. По едно време му изгоря задникът.

— Но беше забавен! — увлече се в спомени Пасалос. — Щеше да ни убие, когато го обрахме, но ни пусна заради майтапите ни. А вие двамата сте пълна трагедия. Сърдитковци!

— Аз съм много забавен — изръмжа Лио, — ако ми върнете сферата, ще ви разкажа виц.

— Добър опит! — Акмон извади една отвертка от колана и я завъртя като кречетало. — Но това коланче е по-яко. Благодаря ти, Син задник!

Син задник?

Лио погледна надолу и видя, че панталоните му са се смъкнали отново, разкривайки сините му боксерки.

— Това беше! — извика той. — Върнете ми нещата веднага или ще ви покажа как изглежда едно горящо джудже.

Ръцете му пламнаха.

— Взе ми думите от устата! — Джейсън вдигна меча си и над площада се скупчиха черни облаци.

— Страхотия! — кресна Акмон.

— Да — съгласи се Пасалос, — само да имаме тайно леговище...

— Но уви, статуята не е врата към него — отвърна Акмон, — тя има друго предназначение...

Стомахът на Лио се сви. Огньовете угаснаха от ръцете му. Той извика:

— Капан! — И отскочи настрана. За съжаление, Джейсън бе твърде зает да призовава бурята си. Лио се претърколи по гръб, когато пет златни конеца се изстреляха от пръстите на Нептун. Единият едва не се уви около краката на Лио, но другите оплетоха Джейсън и го обърнаха с главата надолу като теле за родео. Миг по късно върху паметника на Нептун падна гръм, но керкопите вече се бяха махнали оттам.

— Браво! — изръкопляска Акмон от близкото кафене. — От теб ще излезе чудесна пинята^[1], сине на Юпитер!

— Ами да — съгласи се Пасалос, — някога брат ти Херкулес ни провеси с главата надолу. Сега обаче настъпи часът на отмъщението!

Лио призова една огнена топка и я метна към Пасалос, който жонглираше с Архимедовата сфера и два гълъба.

— Ау! — Джуджето отскочи от взрива, изпусна сферата и остави гълъбите да отлетят.

— Време е да офейкваме — реши Акмон.

Той докосна периферията на бомбето си и хукна да бяга, скачайки от маса на маса. Пасалос погледна към Архимедовата сфера, която се бе търкулнала в краката на Лио.

— Само опитай — изръмжа момчето и призова нова огнена топка.

— Хм, не. Чао! — отвърна Пасалос, направи салто назад и хукна подир брат си.

Лио взе Архимедовата сфера и изтича до Джейсън, който бе овързан целият, с изключение на ръката с меч. Опитваше се да пререже с острието му нишките, но не се получавахе.

— Дръж се! — каза Лио. — Само да намеря правилния бутон...

— Остави! — изръмжа Джейсън. — Хвани ги. Ще те последвам, когато се измъкна.

— Но...

— Не ги изпускай!

Последното нещо, което Лио искаше, бе да остане насаме с маймуноподобните джуджета, но керкопите вече излизаха от площада. Лио остави Джейсън и хукна подире им.

[1] Пинята (от исп: piñata) е традиционен мексикански многоцветен контейнер, пълен с разнообразни бонбони, малки плодове, хранителни продукти или играчки. — Бел.ред. ↑

ХІІ. ЛИО

Джуджетата не се стараеха особено Лео да изгуби следите им, което събуди известни подозрения в него. Задържаха се в периферията на зрението му, като подскачаха по керемидените покриви, събаряха саксиите по прозорците, не спираха да викат и оставяха диря от пирони и винтове от колана му — все едно искаха да ги последва.

Той тичаше след тях и ругаеше всеки път, когато панталоните му се смъкнеха. Зави иззад един завой и видя две огромни каменни кули една до друга. Бяха много по-високи от всичко останало в квартала. Дали не бяха останали от Средните векове? Сочеха в различни посоки като скоростите на състезателна кола.

Керкопите се покатериха по кулата вдясно. Когато стигнаха догоре, минаха от другата ѝ страна и изчезнаха.

Дали бяха влезли вътре? Лео виждаше малки кулички на върха, които бяха покрити с метални решетки, но се съмняваше, че това може да спре джуджетата. Остана загледан в тях за около минута, но керкопите не се появиха отново. Което означаваше, че Лео трябва да се качи догоре и да ги намери.

— Страхотно — промърмори той. Този път летящият му приятел не беше наблизко, за да му помогне. Корабът също беше твърде далеч. Лео можеше да измайстори някакво летящо устройство от Архимедовата сфера, но само с помощта на колана си, който не беше при него. Огледа квартала наоколо и се опита да помисли. Двойните стъклени врати на един от близките блокове се отвориха. От тях се показва старица, натоварена с найлонови торби.

Бакалия? Хм.

Лео претърси джобовете си и с изненада откри няколко банкноти евро от престоя си в Рим. Тъпите джуджета му бяха откраднали всичко, освен парите.

Затича се към магазина с цялата бързина, която панталоните му позволяваха.

Лио обиколи магазина в търсене на нещо, което би могло да му помогне. Не знаеше как да попита „Къде са ви опасните химикали?“ на италиански, което може би беше за добро. Не искаше да свърши в някой италиански затвор.

За щастие не му се налагаше да чете надписите по стоките. Само като докоснеше някоя паста за зъби разбираше дали вътре има калиев нитрат, или не. Намери въглен, а после захар и сода. В магазина имаше още кибрит, спрей против хлебарки и алуминиево фолио. Всичко необходимо, плюс едно въже за пране, което употреби за колан. Сложи и малко италианска храна в кошницата, колкото да замаскира подозрителните си покупки, и стовари всичко на касата. Ококорената продавачка го попита нещо, което той не разбра, но въпреки това успя да плати, да вземе торбата с покупки и да изхвърчи навън.

Шмугна се в най-близкия вход, откъдето можеше да гледа към кулите, и започна да работи, като призова огъня си, за да запали материалите. Така приготви неща, чието измайсторяване при нормални обстоятелства отнемаше дни.

От време на време поглеждаше към кулата, но от джуджетата нямаше и следа. Лио можеше само да се надява, че са още горе. Подготовката на целия арсенал му отне само няколко минути — бе наистина *толкова* добър, — но му се сториха като часове.

Джейсън не се появи. Може би все още се гърчеше оплетен във фонтана на Нептун или търсеше Лио по улиците. Никой друг от екипажа на кораба не дойде, за да помогне. Вероятно им отнемаше повече време да махнат розовите ластици от косата на тренер Хедж.

Това означаваше, че Лио трябва да се справи съвсем сам, ако не се брояха италианската храна и импровизираните му оръжия от захар и паста за зъби. Е, имаше и сферата на Архимед. Това беше важно. Надяваше се само да не я е повредил с химическата смес, която забърка.

Затича се към кулата и намери входа, след което пое по витите стълби нагоре, само за да бъде спрял от някакъв портиер, който му се развика на италиански.

— Сериозно? — попита Лио. — Виж, човече, имаш джуджета на тавана. Аз ще ги махна оттам.

След което вдигна флакона със спрей.

— Виждаш ли? Изтребител *Молто Буоно*^[1]. Псс, псс. Аах!

След което изимитира джудже, което се разтапя от ужас. По някаква причина италианецът не го разбра, а само протегна ръка в знак, че иска пари.

— По дяволите, човече — изсумтя Лио, — похарчих всичките си пари за саморъчни експлозивни.

След което започна да рови в чантата.

— Предполагам, че няма да приемеш... хм, тези?

И Лио извади жълточервена опаковка с нещо, наречено „Фонци“. Предполагаше, че са някакъв вид чипс. За голяма негова изненада портiererът прие подкупа и сви рамене.

— *Аванти*^[2]!

Лио продължи да се катери, но си отбеляза наум да купи още „Фонци“. Явно в Италия това се котираше повече от парите.

Стълбите продължаваха нагоре и нагоре, и нагоре, сякаш цялата кула съществуваше само като извинение за това да се изгради гигантско стълбище. Той спря на един от етажите и се подпря до тесен прозорец, за да си поеме въздух. Потеше се страхотно, а сърцето му биеше бясно в гърдите му. Тъпи керкопи! Лио предполагаше, че те ще избягат веднага щом го видят и той няма да може да използва оръжията си. Длъжен бе обаче да опита.

Затова продължи да се катери.

Когато стигна върха на кулата, почувства краката си като преварени спагети. Стаята беше с размера на килер и с решетки на прозорците на всяка от стените. В ъглите ѝ имаше натрупани чували със съкровища, които се бяха пръснали по целия под. Лио забеляза ножа на Пайпър, една стара книга със захабена кожена подвързия и няколко интересни на вид механични устройства, а също така и такова количество злато, че дори и Арион щеше да преяде от него.

Първоначално реши, че джуджетата са си тръгнали, но след това погледна нагоре. Акмон и Пасалос висяха надолу с главата от покривните греди и играеха нещо като антигравитационен покер. Когато видяха Лио, хвърлиха картите си като конфети и заръкопляскаха.

— Казах ти, че ще се справи! — извика щастливо Акмон.

Пасалос сви рамене, свали единия от златните си часовници и го подаде на брат си.

— Печелиш. Не мислех, че е толкова тъп.

И двамата скочиха на пода. Акмон носеше колана на Лио и беше изкусително близо. Момчето трябваше да потисне порива да се протегне към него.

Пасалос изправи каубойската си шапка и изрита решетката на най-близкия прозорец.

— Къде да го отведем сега, братле? Купола на Свети Лука?

Лио искаше да удуши джуджетата, но си наложи да се усмихне.

— Това звучи забавно! Но преди да тръгнете, трябва да ви кажа, че забравихте нещо лъскаво.

— Невъзможно — нацупи се Акмон. — Ние ви претърсихме много внимателно.

— Сигурни ли сте? — вдигна пазарския си плик Лио.

Джуджетата приближиха. Любопитството им бе прекалено силно, точно както Лио се бе надявал.

— Вижте.

Лио извади първото си оръжие — купчина изсушени химикали, увити в алуминието фолио — и го запали с ръка.

Знаеше, че трябва да се обърне, когато то избухне, но джуджетата гледаха право към него. Пастата за зъби, захарта и спрейт против хлебарки не бяха така силни като песента на Аполон, но свършиха работа.

Керкопите завиха и започнаха да търкат очи. Втурнаха се към прозореца, но Лио хвърли самоделните си пиратки в краката им, за да ги спъне. След това натисна Архимедовата сфера. Тя изпусна облак противен дим, който изпълни стаята.

На Лио димът не му пречеше. Той не се влияеше от него, както и от огъня — бе стоял до задимени клади, бе преживявал дори драконов дъх. А и доста често бе чистил пещите на кораба. Докато джуджетата кихаха и се клатушкаха, той взе колана си от Акмон, извади няколко въжета за бърнджи и завърза джуджетата.

— Очите ми! — извика Акмон. — Коланът ми!

— Краката ми горят! — зави Пасалос. — Това не е лъскаво! Ама изобщо!

След като се убеди, че са здраво завързани, Лио завлече керкопите в единия ъгъл и започна да рови в съкровищата им. Взе кинжала на Пайпър, няколко от прототипните си гранати и дузина други интересни неща, които джуджетата бяха откъмнали от *Арго II*.

— Моля те! — проплака Акмон. — Не вземай съкровищата ни!

— Да направим сделка! — предложи Пасалос. — Десет процента от това, което имаме, ако ни пуснеш!

— Няма да стане — промърмори Лио, — сега всичкото е мое.

— Двайсет процента!

В този миг отекна гръм, блесна мълния и решетките на най-близкия прозорец се пръснаха на парченца разтопено желязо. Джейсън влезе вътре като Питър Пан. Светкавици проблясваха около тялото му, а златният му меч пушеше.

— Човече, на това му се вика готина поява — подсвирна Лио.

Джейсън забеляза вързаните керкопи и се намръщи.

— Какво, по...

— И сам се справих — заяви Лио. — Казвал съм ти и преди, че съм специален. Как ме намери?

— Ами по пушека — успя да каже Джейсън. — И чух някакви пукотевици. Да не сте се стреляли?

— Нещо такова. — Лио му подхвърли кинжала на Пайпър и продължи да рови из пляката на джуджетата. Спомни си какво бе казала Хейзъл за съкровището, което ще им помогне за извършването на подвига, но не знаеше какво търси. Намери монети, златни кюлчета, бижута, опаковки, кламери, копчета.

Продължаваше да открива и неща, на които не им беше мястото там. Едното беше старо навигационно устройство, подобно на корабна астралабия. Беше доста повредено и му липсваха някои части, но Лио го сметна за забележително.

— Вземи го! — предложи Пасалос. — Одисей го измайстори, да знаеш! Вземи го и ни пусни?

— Одисей? — повтори невярващо Джейсън. — Онзи Одисей?

— Да! — изписка Пасалос. — Направи го, когато беше старец в Итака! Едно от последните му изобретения! Но ние го откраднахме!

— И как работи? — попита Лио.

— Не работи — отвърна Акмон. — Липсва му някакъв кристал.

Той погледна към брат си за помощ.

— Наистина говореше за някакъв кристал в съня си — сви рамене Пасалос, — но аз не разбрах нищо. Така или иначе, вече е твое! Може ли да си тръгваме?

Лио не бе сигурен защо иска астралабията. Очевидно бе, че е счупена, а и смяташе, че не това е предметът, който Хеката бе заръчала да намерят. Въпреки това го пхна в един от вълшебните джобове на колана си.

След това насочи вниманието си към другото странно съкровище — стара книга с кожена подвързия. Лио не разбираше защо керкопите са я взели. Тя беше всичко друго, но не и лъскава, а той не смяташе, че те си падат по четенето.

— Какво е това? — попита той и размахна книгата пред джуджетата, чиито очи все още сълзяха от пушека.

— Нищо! — отвърна Акмон. — Една книга. Имаше красива златна корица и затова я откраднахме от него.

— От кого? — попита Лио.

Акмон и Пасалос се спогледаха нервно.

— Низш бог — каза Пасалос — във Венеция. Нищо съществено!

— Венеция — намръщи се Джейсън към Лио. — Не е ли това следващата ни спирка?

— Да.

Лио разлисти книгата. Не можеше да разчете текста, но имаше много илюстрации — земеделски сечива, различни растения, слънце, два вола, които теглеха каруца. Не разбираше защо това е важно, но щом книгата бе открадната от низш бог във Венеция — следващото място, което Хеката им бе наредила да посетят, — това трябваше да е предметът, който търсеха.

— Къде можем да намерим този низш бог?

— Не! — изплака Акмон. — Не бива да му я връщаш! Ако разбере, че сме я откраднали...

— Ще ви унищожи — предположи Джейсън, — но ние ще направим същото, ако не ни кажете истината, а сме по-близо до вас от него.

Той опря златния си меч в косматата гуша на Акмон.

— Добре де, добре! — изписка джуджето. — Ла Каса Нера! Кале Фрецерия!

— Това адрес ли е? — попита Лио.

Джуджетата бясно закимаха.

— Но те умолявам да не му казваш, че сме го обрели — изхленчи Пасалос. — Той е много отмъстителен!

— Кой е той? — попита Джейсън. — Кой бог?

— Не мога да кажа — заекна Пасалос.

— По-здравословно за теб ще е да можеш — предупреди го Лио.

— Не — каза тъжно Пасалос, — не разбирате. Аз наистина не мога. Не мога да произнеса името му! Много е сложно! Три-нещо си...

— Тръх — рече Акмон. — Трутох... много срички има!

И двамата се разплакаха.

Лио не знаеше дали керкопите не лъжат, но беше трудно да се сърдиш на две плачещи джуджета, независимо колко зле бяха облечени.

— Какво да правим с тях, Лио? — свали меча си Джейсън. — Да ги върнем в Тартара?

— Богове, не! — проплака Акмон. — Ще ни отнеме няколко седмици, докато излезем оттам!

— Ако Гея изобщо ни пусне — подсмръкна Пасалос, — сега тя контролира Портите на Смъртта и ще е много сърдита.

Лио погледна към джуджетата. Бе се борил с много чудовища и никога не му бе гузно за това, че ги унищожава, но тези бяха различни. Трябваше да признае, че донякъде се възхищава на мъниците. Бяха забавни и обичаха лъскавите неща. Приличаха на него. Освен това Пърси и Анабет бяха в Тартара и вероятно се мъчеха да се измъкнат през Портите. Не искаше да праща маймунчетата на това кошмарно място... някак не беше редно.

Представи си как Гея се смее на слабостта му. Герой, на когото му е жал за чудовища! Спомни си кошмара от лагера на нечистокръвните, труповете на гръцките и римските герои и Октавиан, който говореше с гласа на Майката Земя: „Римляните напредват на изток от Ню Йорк, право към лагера ти. Нищо не може да ги спре.“

— Нищо ли? — усмихна се Лио. — Ще видим тази работа.

— Какво? — попита Джейсън.

— Нека сключим сделка — погледна Лио към джуджетата.

— Трийсет процента? — светнаха очите на Акмон.

— Ще ви оставя съкровището — заяви Лио, — освен нещата, които са наши, астралабията и старата книга, която ще ни отведе до онзи тип във Венеция.

— Но той ще ни унищожи! — заяви Пасалос.

— Няма да кажа къде съм я намерил — обеща Лио — и няма да ви убиваме. Ще ви пуснем на свобода.

— Тъ, Лио — обади се нервно Джейсън.

— Знаех си, че си умен колкото Херкулес! — изписка радостно Акмон. — Ще те кръстим втория Черен задник!

— Не, благодаря — отвърна Лио. — В замяна ще поискам да ни свършите една услуга. Ще ви изпратя да крадете от едни хора, да ги бавите, да им направите живота черен, доколкото е възможно. Ще трябва да спазвате точно указанията ми. Закълнете се в река Стикс.

— Кълнем се! — извика Пасалос. — Кражбите са нашата специалност!

— Обожавам да тормозя хора — съгласи се Акмон, — къде трябва да отидем?

Лио се ухили.

— Да сте чували за Ню Йорк?

[1] Много добър. (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Напред! (ит.) — Бел.ред. ↑

ХІІІ. ПЪРСИ

Пърси беше водил приятелката си на много романтични места, но Тартара не беше сред тях.

Вървяха по течението на река Флегетон и залитаха по черния терен. Често им се налагаше да прескачат пропасти или да се крият зад скали, в случай че вампирките пред тях забавеха крачка.

Беше трудно да се държат на такова разстояние от тях, че хем да не бъдат забелязани, хем да не изпускат Кели и спътничките ѝ от поглед. Горещината на реката изгаряше кожата на Пърси, а всяко вдишване сякаш го изпълваше със стъкълца с аромата на сярата. Когато ожаднееха, единствената им възможност беше да си сръбнат малко освежаващ течен огън.

Можеше да се каже, че Пърси води момичетата на интересни места.

Поне глезенът на Анабет се бе излекувал и тя вече почти не куцаше. Разнообразните ѝ наранявания и драскотини бяха избледнели. Беше вързала косата си на опашка с парче плат от дънките си, а сивите ѝ очи блестяха на светлината на огнената река. Според Пърси изглеждаше страхотно, макар да бе пребита, овъглена и облечена като клошар.

Какво от това, че бяха в Тартара? Какво от това, че шансът да оцелеят бе едно на милион? Бе толкова щастлив, че са отново заедно, че едвам скриваше усмивката си.

Пърси се чувстваше и физически по-добре, въпреки че дрехите му изглеждаха сякаш са минали през ураган от натрошено стъкло. Беше гладен, жаден и безумно изплашен (не че щеше да каже на Анабет това), но не усещаше отчаянието, което се беше просмукало в костите му при потапянето в река Кокит. А и огнената вода наистина му бе вдъхнала сили, въпреки че вкусът ѝ беше отвратителен.

Не можеше да прецени колко време е минало. Вървяха покрай реката, а наоколо се редяха отвратителни пейзажи. Едничката утеха бе това, че емпусите не бяха никак бързи. Те се клатушкаха на своите

бронзови и магарешки крака, съскаха и от време на време започваха да се бият помежду си. Изглежда, не бързаха да стигнат Портите на Смъртта.

Всъщност ускориha крачка само веднъж — когато забелязаха някакъв труп край реката. Пърси не можеше да прецени от какво е — друго чудовище или някакво животно, — но емпусите го нападнаха с вълчи апетит.

Когато демоните приключиха и продължиха напред, Пърси и Анабет видяха, че от тялото са останали няколко кокалчета и лъщящи петна, които бързо засъхваха от речната горещина. Пърси не се и съмняваше, че емпусите биха изяли някой полубог със същото удоволствие.

— Хайде. — Той дръпна Анабет настрана от зловещите останки. — Не трябва да ги изпускаме.

Докато вървяха, Пърси си спомни за първата си битка с Кели в гимназията „Гуди“, когато с Рейчъл Елизабет Деър попаднаха в капан в кабинета по музика. Тогава ситуацията бе изглеждала безнадеждна. Сега обаче бе готов на всичко, за да има толкова лесен за решаване проблем. Все пак тогава се намираше в света на смъртните. Тук нямаше къде да избяга.

Уау. Ситуацията наистина беше лоша, щом си спомняше за войната с Кронос като за добрите стари времена. Бе направо тъжно. Толкова се бе надявал нещата за тях с Анабет да се пооправят, но мойрите явно бяха решили да предат съдбите им с бодлива тел вместо с прежда, все едно за да проверят на колко натиск могат да издържат двама герои.

След няколко километра емпусите потънаха зад един хребет. Когато Пърси и Анабет се забързаха след тях, установиха, че са на ръба на гигантска скала. Флегетон се изливаше от нея в пламтящ водопад, а демоните подскачаха по скалите около него като планински кози.

Пърси усети как сърцето му се качва в гърлото. Дори с Анабет да успееш да слезнат до долу живи, не ги очакваше нищо хубаво. Пейзажът под тях се състоеше от мрачни пепеляви равнини, по които никнеха само уродливи черни дървета, приличащи на гигантски пипала на насекоми. Земята беше покрита с мехури. От време на време

някой от тях се подуваше и се пръсваше, за да разкрие ново чудовище, което излизаше като ларва от яйце.

Внезапно Пърси изгуби апетит.

Всичките чудовища пъплеха в една и съща посока — към огромната черна мъгла, която поглъщаше хоризонта като буреносен фронт. Флегетон течеше натам до средата на пътя, където се срещаше с друга река, чиито води изглеждаха черни и дълбоки. Това може би беше Кокит. Двете течения се сливаха със съскане и образуваха гигантски облак пара, който скриваше всичко като в мъгла.

Колкото по-дълго гледаше Пърси в тъмнината, толкова по-малко искаше да продължи напред. Нямаше представа какви черни тайни се крият в мрака — океан, бездънна яма, а може би армия от чудовища. Но ако Портите на Смъртта бяха в тази посока, това беше единственият им шанс да стигнат дома.

Той надникна от ръба на скалата.

— Жалко, че не можем да летим — промърмори.

Анабет потърка ръце.

— Помниш ли летящите обувки на Люк? Чудя се дали не са някъде там долу.

Пърси ги помнеше. Тези обувки бяха прокълнати да завлекат носещия ги в Тартара. Едва не бяха откъмнали най-добрия му приятел Гроувър.

— Бих се зарадвал и на аероплан.

— А може би летенето не е толкова добра идея — отвърна Анабет и посочи въздуха над тях. Пърси забеляза тъмни крилати сенки, които кръжаха под кървавочервените облаци.

— Фурии? — предположи Пърси.

— Или някакви други твари — отвърна Анабет, — в Тартара има всякакви чудовища.

— Включително такива, които хрупат аероплани за закуска — предположи Пърси. — Ясно. Ще слизаме по камънаците.

Вече не виждаше емпусите под себе си. Бяха изчезнали зад един от хребетите, но това нямаше значение. Бе ясно по кой път трябва да поемат героите. Трябваше да тръгнат към чернотата на хоризонта като скверните, подобни на личинки изчадия, които Тартара снасяше постоянно.

Кой знае защо идеята не изпълни Пърси с ентузиазъм.

XIV. ПЪРСИ

Когато заслизаха по скалите, Пърси си направи списък с нещата, за които трябва да внимава — първо, да не пада, второ, да не събаря камъни, които да предупредят емпусите за присъствието им, трето, да следи Анабет да не падне.

Бяха минали половината път надолу, когато Анабет се обади:

— Малко почивка, става ли?

Краката ѝ поддаваха така, че Пърси се прокле наум, задето не беше предложил да спрат по-рано.

Седнаха на една издатина до горящия водопад, а Пърси прегърна с една ръка Анабет. Тя се отпусна на рамото му, трепереща от изтощение.

Не че той самият бе много по-добре. Имаше чувството, че стомахът му се е свил до размерите на изплюта дъвка. Ако намереха труп на чудовище, се страхуваше, че ще постъпи като емпуса и ще го изяде.

Поне имаше Анабет. Щяха да се измъкнат от Тартара.

Трябваше!

Не вярваше много в пророчества и уроки, но знаеше едно — че с Анабет им е писано да са заедно. Не бяха преживели толкова много, за да умрат сега.

— Можеше и да е по-лошо — въздъхна Анабет.

— Сериозно? — Пърси не виждаше как, но се опита да прозвучи бодро.

Тя се сгуши в него. Косата ѝ ухаеше на дим. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че са край лагерния огън в Лонг Айленд.

— Можехме да паднем в река Лета — каза тя — и да изгубим паметта си.

Пърси настръхна само при мисълта за това. Вече беше имал проблеми с амнезия, достатъчни за цял живот. Миналия месец Хера беше изтрила паметта му, за да го пусне сред римските герои. Пърси се бе озовал в лагер „Юпитер“, без да има представа кой е и откъде идва.

Още по-отдавна се бе изправил срещу един титан на брега на Лета, близо до замъка на Хадес. Бе опръскал врага си с вода от реката и така бе изтрил спомените му^[1].

— Да, Лета — прошепна той. — Не ми е любимата река.

— Как се казваше онзи титан? — попита Анабет.

— Япет. Каза, че означава Пронизващия или нещо подобно.

— Знам истинското му име. Питах за това как го кръсти след като изтри паметта му. Стив?

— Боб — отвърна Пърси.

— Титанът Боб — успя да се засмее Анабет.

Устните на Пърси бяха толкова напукани, че го заболяха щом се усмихна. Запита се какво ли е станало с Япет след като го бяха оставили в двореца на Хадес. Дали все още беше жизнерадостен и дружелюбен? Пърси се надяваше на това, но Подземното царство имаше навика да събужда най-лошото както у смъртните, така и у боговете.

Той погледна към пепелявата безрадостна пустош. Предполагаше се, че другите титани са тук, в Тартара — дали оковани, или свободни обаче, не можеше да прецени. Може би се криеха нейде из черните бездни. Пърси и приятелите му бяха унищожили най-лошия от тях, Кронос, но дори неговите останки бяха някъде тук, милион гневни частички, които вероятно се рееха в кървавочервените облаци или в черната мъгла.

Пърси реши да не мисли за това и целуна Анабет по челото.

— Трябва да вървим. Искаш ли да пийнеш още малко огън?

— Ще си го спестя засега.

С мъка се изправиха на крака. Останалата част от скалата изглеждаше невъзможна за слизане — имаше съвсем малки издатини. Въпреки това тръгнаха по тях.

Тялото на Пърси мина на автопилот. Пръстите му се ожулиха, по краката му избиха пришки. Започна да трепери от глад.

Запита се дали няма да умре от немощ, или огнената река ще го опази жив. Спомни си мъчението на Тантал, който бе оставен завинаги в езеро под клоните на дърво с плодове, ала не можеше нито да се нахрани, нито да утоли жаждата си.

Пърси не се бе сещал за Тантал от години. Проклетникът беше получил временно опрощение на греховете си и беше назначен за

известно време за директор на лагера на нечистокръвните. Сега вероятно отново се намираше в Полята на мъченията. Пърси никога преди не беше съчувствал на този човек, но сега разбра мъката му. Вече можеше да си представя какво е да огладняваш постоянно, без да можеш да хапнеш нищо.

Продължавай да вървиш — заповяда си той наум.

Чийзбургери... — оплака се стомахът му.

Млъкни! — помисли си твърдо.

С картопки! — додаде стомахът му.

След около милиард години и дузина нови мехури по краката Пърси най-после стигна дъното и помогна на Анабет да слезе. След това двамата се проснаха на земята.

Пред тях се простираха километри пустош, осеяна с мерзки люпилни и криви инсектоидни дървета. От дясната им страна Флегетон се разделяше на ръкави, които образуваха делта от огън и пушек. На север, където се намираше главният ръкав на реката, земята бе осеяна с пещери, а на места се издигаха и каменни монолити, подобни на гигантски удивителни знаци.

Пръстта под Пърси пък бе неприятно топла и гладка. Той се опита да загребе от нея и с погнуса установи, че под тънкия слой прах и боклуци има единна мембрана, която подозрително напомня жива плът.

Едва не повърна, но успя да се въздържи. И без това в стомаха му имаше единствено огън.

Реши да не споменава за това на Анабет, но изпита неприятното усещане, че нещо гигантско и злонамерено ги наблюдава отнякъде. Не можеше да каже точно откъде, тъй като присъствието беше навсякъде. Пък и „наблюдава“ не беше точната дума. Тя предполагаше, че нещото има очи и ги гледа с тях, а съществото сякаш просто знаеше за присъствието им. Скалите наоколо внезапно заприличаха на редове криви зъби, а скалните монолити — на натрошени ребра. А ако земята наистина бе от плът...

Пърси с мъка прогони мислите. Мястото просто го подлудяваше. Това беше всичко.

Анабет стана и избърса саждите от лицето си, след което погледна към бездънния мрак на хоризонта.

— Знаеш ли, че на това поле сме напълно открити за всички?

Вместо отговор, на стотина метра от тях в земята се образува мехур, който се пръсна и разкри белезникав телкин с мазна козина, тяло като на тюлен и криви човекоподобни крайници. Чудовището успя да направи няколко крачки преди нещо още по-отвратително да изскочи от близката пещера и да го захване с масивните си челюсти. Стана толкова бързо, че Пърси само мерна тъмната му влечугоподобна глава, която се прибра обратно в тъмното заедно със злощастната си жертва.

Даде си сметка, че явно не е особено яко да се преродиш в Тартара. Изяждаха те за две секунди. Той се запита дали телкият няма да се появи на друго място в Тартара и колко време ще му отнеме да се прероди.

След това преглътна горчивия вкус на огнена вода и отговори:

— Да. Ще бъде забавно.

Анабет му помогна да се изправи. Погледна обратно към скалите, но разбра, че няма как да се върнат. Бе готов да плати хиляда златни драхми само и само Франк Занг да е с тях — добрият стар Франк, който можеше да се превръща в орел и дракон. Той щеше да ги прекара през тази глупава пустош.

Тръгнаха на път, като се опитваха да избягват пещерите и да се движат близо до течението на реката.

Тъкмо заобикаляха един от монолитите, когато някакво движение привлече погледа на Пърси. Нещо се стрелна покрай скалите вдясно от тях.

Дали не ги преследваше чудовище? Или просто пътищата им се бяха срещнали, тъй като и то вървеше към Портите на Смъртта?

Внезапно си спомни как бяха поели по този път и замръзна на място.

— Емпусите — стисна той ръката на Анабет. — Къде са емпусите?

Анабет се завъртя на триста и шейсет градуса. В очите ѝ се четеше тревога. Може би влечугоподобната твар от пещерата бе излязла и емпусите. Но ако бяха все още пред тях, трябваше да се виждат на пътя им.

Освен ако не се криеха.

Пърси изтегли меча си, но бе твърде късно.

Емпусите изникнаха от скалите около тях, пет чудовища, които образуваха кръг около героите.

Капан.

Съвършеният капан.

Кели закуцука на несъразмерните си крака. Червеникавата ѝ коса падаше по раменете като миниатюрна версия на Флегетон. Парцаливите ѝ дрехи на мажоретка бяха омацани с петна с цвят на ръжда. Пърси бе сигурен, че не са от кетчуп. Кели го загледа с блестящите си червени очи и оголи зъби.

— Пърси Джаксън — изгука тя, — но това е просто невероятно! Дори не трябва да се връщам в света на смъртните, за да те унищожа!

[1] Виж разказа „Пърси Джаксън и мечът на Хадес“ от сборника „Досиетата на героя“. — Бел.ред. ↑

XV. ПЪРСИ

Пърси добре знаеше колко опасна може да бъде Кели от предишната им среща в Лабиринта. Въпреки несъразмерните си крака тя бе много бърза, само да поиска. Бе избегнала с лекота тромавите му удари с меч и щеше да отхапе главата му, стига Анабет да не я бе промушила изотзад.

А сега имаше още четири като нея.

— Освен това и Анабет е тук! — Кели избухна в хрипков кикот. — И нея я помня. Твърде добре даже.

Кели докосна гърдите си, от които се бе показал върхът на кинжала, когато Анабет я бе промушила в гръб.

— Какво става, дъще на Атина? Май ножчето го няма. Срамота. Щях да те заколя с него.

Пърси се опита да измисли нещо. С Анабет бяха оцелели в много битки рамо до рамо, но сега нито един от двамата не беше във форма. Анабет беше невъоръжена. Враговете бяха повече. Нямаше къде да се скрият. И от никъде не се задаваше помощ.

Пърси се изкуши да извика госпожа О'Лиъри, адската му хрътка, която умееше да пътува през сенките. Но дори да го чуеше, можеше ли да се появи в Тартара? Чудовищата идваха тук след като умрат. Ако я извикаше, можеше да я убие или да я превърне отново в свирепо чудовище.

Не... не можеше да постъпи така с кучето си.

Което означаваше, че трябва да се оправят без чужда помощ. Ако обаче стигнеха до битка, щяха да загубят. Затова реши да прибегне до любимата стратегия на Анабет — протакането.

— Сигурно се чудиш какво търсим в Тартара?

— Всъщност не — изкикоти се Кели, — просто искам да те убия. Това щеше да е край, но тогава се намеси и Анабет.

— Много лошо — каза тя, — защото нямате представа какво става в света на смъртните.

Другите емпуси очакваха сигнала на Кели за атака, но тя само изръмжа.

— Знам предостатъчно. Гея ни призовава!

— Към поражение — Анабет звучеше толкова уверено, че дори Пърси и се върза. Тя огледа останалите емпуси и след това посочи обвинително Кели. — Тази тук твърди, че ви води към победа. Но лъже! Последния път, когато бе в света на смъртните, Кели бе съветница на моя приятел Люк Кастелан и трябваше да помогне на Кронос. Накрая обаче Люк отхвърли титана от себе си и се жертва, за да го унищожи. Титаните изгубиха, защото Кели се провали. И сега ще стане същото. Кели ще прецака Гея така, както и Кронос!

Другите емпуси се размърдаха неспокойно и започнаха да си шушукат нещо.

— Достатъчно! — Ноктите на Кели заплашително нараснаха. Тя погледна Анабет така, сякаш си представя как я реже на пастърма.

Внезапно Пърси разбра, че Кели си е падала по Люк Кастелан. Той наистина беше готин и момичетата хлътваха по него, дори и вампирките с магарешки крака. В този момент момчето осъзна, че Анабет изобщо не е трябвало да го споменава.

— Това момиче лъже — заяви Кели. — Титаните загубиха, наистина. Голяма работа, казвам аз. Това беше част от плана да събудим Гея! Когато Майката Земя и нейните гиганти унищожат света на смъртните, ще плюскаме герои на корем!

Другите вампирки оголиха зъби, очевидно развълнувани от тази перспектива. Пърси се беше озовавал в море от акули и дори те не бяха изглеждали толкова прегладнели, колкото емпусите.

Пригответи се за битка, но знаеше, че няма да може да победи. Най-много да посечеше една или две, преди да го направят на салата.

— Героите се обединиха! — извика Анабет. — Помислете внимателно, преди да ни нападнете. Гърци и римляни ще се изправят заедно срещу вас. Нямате шанс!

Емпусите се размърдаха неспокойно.

— *Романи.*

Пърси предположи, че и преди са се срещали с Дванайсетия легион и тази среща бе приключила злощастно за тях.

— Да, *романи*! — Пърси дръпна ръкава си и оголи татуировката с надпис SPQR и с тризъбеца на Нептун, която бе получил в лагер

„Юпитер“. — Знаете ли какво става, като смесиш гръцко и римско? Едно голямо БУМ!

Той тропна с крак и емпусите отстъпиха назад. Една дори падна от скалата, на която бе застанала.

Това накара Пърси да се почувства по-добре. Но те се възстановиха бързо и отново го обкръжиха.

— Големи приказки, голямо нещо — присмя се Кели. — При това от двама самотни герои, изгубени в Тартара. Свали меча си, Пърси Джаксън, и ще те даря с бърза смърт. Повярвай ми, тук долу има много лоши начини да умреш.

— Спрете! — опита отново Анабет. — Вие не сте ли слуги на Хеката?

— И какво от това? — нацупи се Кели.

— Хеката е на наша страна! — заяви Анабет. — Тя има хижа в лагера на нечистокръвните. Някои от децата ѝ са мои приятели. Ако се изправите срещу нас, тя ще се ядоса много.

На Пърси му идеше на прегърне Анабет. Наистина беше брилянтна!

— Кели, вярно ли е това? Наистина ли нашата господарка се е разбрала с Олимпийците?

— Млъквай, Серефона! — изсъска Кели. — Богове, толкова си досадна понякога!

— Няма да застана срещу Мрачната господарка!

— По-добре ще е да послушате Серефона — посъветва ги Анабет. — Тя е по-стара и по-мъдра.

— Такава съм! — кресна Серефона. — Следвайте ме!

Кели удари толкова бързо, че Пърси дори не можа да вдигне меча си. За радост, тя не се целеше в него, а в Серефона. За половин секунда двата демона станаха на въргал от нокти и зъби.

После всичко приключи. Кели се издигна триумфално над облак прах. Роклята на противницата ѝ висеше от ноктите ѝ.

— Някой друг да има да каже нещо? — излая Кели към сестрите си. — Хеката е повелителка на Мъглата! Загадка е какво иска и какво прави. Можем ли да сме сигурни на чия страна е в действителност? Тя е богиня на кръстопътищата, очаква сами да вземем решенията си! Аз избирам пътя, който ще ни изведе до много геройска кльопачка! Аз избирам Гея!

Приятелките ѝ засъскаха одобрително.

Анабет погледна към Пърси и той разбра, че идеите ѝ са се изчерпали. Беше направила каквото може. Беше принудила Кели да елиминира една от своите. Сега обаче трябваше да се бият.

— Две години изкарах в бездната — изрева Кели, — знаеш ли какво е да те изпарят, Анабет Чейс? Да се прераждаш бавно, с ясно съзнание и адска болка, която трае месеци и години, докато тялото ти се възстановява, докато накрая се излюпиш в тази адска дупка и започнеш да пълзиш като червей към дневната светлина! И всичко това защото някаква кифла те е намушкала в гръб! — Злобните ѝ очи се втренчиха в Анабет. — Не знам обаче какво ще стане, ако герой умре в Тартара. Не мисля, че някога се е случвало. Хайде да пробваме!

Тогава Пърси скочи и замахна с Въртоп, като описа страхотна дъга около себе си. Съсече един от демоните на две, но Кели избегна удара му и се стрелна към Анабет. Другите две емпуси се насочиха към Пърси. Едната хвана ръката с меча му, а приятелката ѝ скочи на гърба му.

Пърси се опита да ги пренебрегне и се затътри към Анабет, решен да умре за нея, ако трябва. Анабет обаче се справяше доста добре. Тя скочи настрани и избегна ноктестите лапи на Кели, след което я цапардоса с един камък по носа.

Кели изврещя. Анабет загреба шепа прах и я хвърли в очите ѝ.

В същото време Пърси се мятеше като риба на сухо в опит да свали емпусата от гърба си. Тя обаче само заби ноктите си по-дълбоко в раменете му. Втората все така не пускаше ръката му и не му позволяваше да се защити с Въртоп.

С крайчеца на окото си видя как Кели одира ръката на Анабет. Любимата му падна и изпищя от болка.

Пърси залитна към нея, но вампирът на гърба му заби зъби в шията му. Изгаряща болка премина през цялото му тяло. Коленете му омекнаха.

Остани на крака! — заповяда си той. — *Трябва да ги победиш!*

Но тогава другият вампир го ухапа за ръката и Въртоп се изхлузи от пръстите му.

Това бе краят. Късметът му бе свършил дотук. Кели надвисна над Анабет. Не бързаше да я убива, наслаждаваше се на триумфа си.

Другите две емпуси пуснаха Пърси и започнаха да кръжат около него с течащи лиги, нетърпеливи за нова глътка полубожествена кръв.

Тогава над всички надвисна исполинска сянка и гръмовен вик отекна из целия Тартар.

На бойното поле се появи титан.

XVI. ПЪРСИ

Пърси реши, че халюцинира. Не беше възможно от небето да се спусне огромна сребриста фигура, която да сплеска Кели като гофрета и да я направи на прах.

Обаче се случи точно това. Титанът бе висок над три метра и имаше рошава бяла коса като на Айнщайн, сребристи очи и яки ръце, които излизаха от разкъсана портиерска униформа. В едната си ръка носеше огромна метла, а на останките от униформата му висеше табелка с надпис БОБ.

Анабет отново изпищя и се опита да се скрие, но гигантският портиер не прояви никакъв интерес от нея. Той се обърна към двете емпуси.

Едната от тях прояви глупостта да го нападне и се стрелна като тигър към него. Тогава обаче от дръжката на метлата изникна острие на копие и Боб я прониза с едно движение.

Последният вампир бе по-интелигентен и се опита да избяга. Боб обаче метна метлата все едно беше огромен бумеранг и разряза емпусата като диня, превръщайки я в прах. След това многофункционалната метла послушно се върна в ръката му.

— Изметох ги! — ухили се радостно титанът и започна да танцува. — Важното е да метем като всеки портиер, да метем, метем, метем!

Пърси остана без думи. Не можеше да повярва, че им се е случило нещо хубаво. Анабет изглеждаше също толкова смаяна.

— Но к-как? — заекна тя.

— Пърси ме извика — заяви щастливо портиерът.

Анабет се отдалечи още малко от него. Ръката ѝ кървеше лошо.

— Извикал ви е... не. Чакайте малко. Вие сте Боб? Онзи Боб?

Портиерът се намръщи, когато видя раните ѝ.

— Ауч!

Тя потрепера, когато той седна до нея.

— Всичко е наред — каза Пърси, все още замаян от болката. — Той е приятел.

Спомни си как първия път, когато се бяха срещнали, Боб го бе излекувал с едно докосване. Така стана и сега. Портиерът докосна Анабет и раните ѝ мигновено zarastнаха.

Боб се засмя, доволен от себе си, след което се наведе над Пърси и излекува и него. Ръцете на титана бяха изненадващо внимателни.

— По-добре, нали? — Странните сребърни очи на Боб сияеха от щастие. — Аз съм Боб, приятелят на Пърси!

— Ами... да — успя да каже Пърси, — благодаря ти за помощта, Боб. Наистина се радвам да те видя отново.

— Да! — съгласи се портиерът. — Аз съм Боб. Боб, Боб, Боб.

Той започна да се суети, очевидно щастлив от името си.

— Чух как ме викате. Горе в палата на Хадес никой не ме вика, освен ако няма нещо да се помете. Боб, измети тези кости. Боб, измети онези души. Боб, едно зомби се взриви в столовата.

Анабет погледна объркана към Пърси, но момчето нямаше обяснение.

— Но тогава чух приятеля си! — грейна титанът. — Той каза „Боб“!

След това хвана ръката на Пърси и го изправи на крака.

— Това е страхотно — отвърна Пърси, — наистина. Как обаче успя...

— После ще говорим — угасна усмивката на Боб. — Трябва да се махаме преди да те намерят. Те идват, да знаеш. По петите ти са.

— Те? — попита Анабет.

Пърси огледа хоризонта. Не видя приближаващи чудовища из сивата пустош.

— Да — кимна Боб, — но Боб знае пътя! Хайде, приятели! Следвайте Боб!

XVII. ФРАНК

Франк се събуди като питон, което го озадачи.

Бе свикнал да се превръща от едно животно в друго — правеше го постоянно. Досега обаче не се бе случвало насън. Бе сигурен, че не бе заспал като змия. Обикновено спеше като куче.

Бе установил, че си почива много по-добре, ако се свие на кревата си като булдог. По някаква причина тогава не сънуваше толкова кошмари, а постоянните писъци в главата му заглъхваха.

Нямаше представа как е станал на питон, но това поне обясняваше съня му, в който бавно бе погълнал крава. Челюстта още го болеше.

Съсредоточи се и отново се превърна в човек. Главоболието му се върна незабавно, заедно с гласовете.

Бий се с тях! — викаше Марс. — *Завладей кораба! Защити Рим!*

Избий римляните! — отвърна гласът на Арес. — *Кръв, смърт! Големи пушки! Бум-бум-бум!*

Римската и гръцката част на баща му започнаха да си крещят в главата на Франк с познатия акомпанимент — експлозии, автоматична стрелба, шум от изстребители. Всичко това забуча така, сякаш имаше тонколони в черепа си.

Той седна на кревата си, замаян от болка. Както всяка сутрин си пое дълбоко въздух и се загледа в лампата на бюрото си — малък огън, който гореше денонощно, хранен от вълшебното гориво на кораба.

Огънят бе най-големият страх на Франк. Бе ужасен, че нещо в стаята му постоянно гори. Но пламъкът му помагаше да се съсредоточи и звукът в главата му позаглъхна, което му позволи да помисли.

Ставаше все по-добър в това, но за няколко дни бе извън строя. Веднага щом битката в лагер „Юпитер“ започна, божественият му баща захвана спор сам със себе си, надавайки диви викове в главата му. Оттогава Франк вървеше като ударен с мокър парцал и едвам

функционираше. Държеше се глупешки и бе сигурен, че приятелите му смятат, че е полудял.

А той самият не можеше да им каже нищо. Бе ги чул как говорят и разбираше, че нямат такива проблеми като него. Божествените им родители очевидно не им крещяха в ушите.

Но такъв му бе късметът. На всичко отгоре Анабет я нямаше и приятелите му имаха нужда от него.

Анабет винаги бе мила с Франк, дори когато той се държеше като маймуна. Бе търпелива и готова да помогне. Докато Арес крещеше, че на децата на Атина не може да се има вяра, а Марс го съветваше да избие всички гърци, Франк бе започнал да уважава Анабет.

Но сега нея я нямаше и той трябваше да влезе в ролята на стратег. Имаха нужда от помощта му, за да оцелеят по време на пътуването. Затова стана и се облече. За щастие бе успял да си купи нови дрехи в Сиена преди няколко дни и смени онези, които Лио бе изгубил с помощта на масата Бъфорд (дълга история). Сложи си дънки и армейска риза, след което взе любимия си пуловер, преди да си спомни, че няма нужда от него. Бе прекалено топло. Освен това вече не му трябваха джобове, в които да крие магическото дърво, контролиращо живота му. Хейзъл го пазеше вместо него.

Може би това трябваше да го изнерви. Ако дървото пламнеше, той щеше да умре. Франк обаче имаше пълно доверие на Хейзъл, дори повече, отколкото на себе си. Това, че тя пазеше голямата му слабост, го караше да се чувства по-сигурен — все едно е затегнал колана си преди високоскоростно състезание.

Преметна лъка и колчана си на рамо и те моментално се превърнаха в обикновена раница. Франк страшно се кефеше на това. Никога нямаше да разбере, че лъкът има камуфлажни способности, ако Лио не му беше казал.

Лио! — разбесня се Марс — Той трябва да умре!

Удуши го! — отвърна Арес — Удуши ги всичките! Колко време ще си говорим за това?

И двамата се развикаха отново, а в главата на Франк започна бомбардировка.

Той се подпря на стената. С дни бе слушал тези гласове да искат смъртта на Лио Валдес. И съвсем не без причина. В крайна сметка Лио бе започнал войната, след като стреля с балистата си по форума на

лагер „Юпитер“. Разбира се, по това време той бе обсебен, но Марс настояваше за отмъщение. Самият Лио не го улесняваше, тъй като постоянно го дразнеше. Арес настояваше Франк да отвърне на предизвикателството.

Франк удържаше гласовете, но не му беше много лесно. По пътя към Атлантика Лио бе казал нещо, което се запечата в ума му. Когато научиха, че злата богиня Гея е обявила награда за главите им, Лио се бе поинтересувална колко са оценени те.

„Надали струвам колкото Пърси или Джейсън — бе казал той. — Но вероятно съм оценен на поне два-три Франка.“

Още една от тъпите му шеги, но доста болезнена. На борда на *Арго II* Франк определено се чувстваше като най-безполезния в отбора. Наистина, можеше да се превръща в животни. И какво от това? Най-големият му успех бе, че се превърна в невестулка, за да избяга от една работилница, а дори и това бе идея на Лио. Франк бе по-известен с голямото фиаско в Атланта, когато се превърна в златна рибка. Вчера пък се преобрази в двестакилограмова горила, само за да бъде нокаутиран от граната. За щастие, Лио още не го бе подигравал за това, но бе въпрос на време.

Убий го!

Не, първо го подложи на мъчения! След това го убий!

Двете страни на бога на Войната сякаш започнаха да се бият в главата на Франк, като използваша синусите му за тепих.

Кръв! Пушки! Бум-бум-бум!

Рим! Война! Ра-та-та-та!

— Млъкнете! — нареди Франк.

Бе невероятно, но гласовете се подчиниха.

Добре — помисли си Франк.

Може би щеше да успее да постави тези досадни минибогове под контрол. Може би днес му беше ден.

Надеждата му обаче угасна веднага щом излезе на палубата.

— Какви са тези неща? — попита Хейзъл.

Арго II бе кацнал на един претъпкан пристан. От едната му страна имаше канал, широк около половин километър, а от другата му страна се бе ширнала Венеция. Градът бе изключително пъстър с червените керемидени покриви на къщите, металните куполи на

църквите, високите кули и избелелите от слънцето сгради, боядисани в цветовете на сладкиши — червени, бели, охра, розови и оранжеви.

Навсякъде имаше статуи на лъвове — на пиедестали, по праговете, по портиците^[1] на големите сгради. Като видя всички тези скулптури, Франк реши, че лъвът явно е символ на града.

Там, където трябваше да се намират улиците, имаше зелени канали, всеки от които бе задръстен с моторници. По доковете имаше пътеки, по които туристи пазаруваха от магазини и сергии. Не липсваха и кафенета. Франк бе сметнал Рим за препълнен с туристи, но това тук си беше чиста лудост.

Хейзъл и останалите му приятели обаче не обръщаха внимание на града. Те се бяха събрали на перилата на десния борд заради дузините странни космати създания, които обикаляха тълпите.

Всяко от чудовищата бе с размера на крава с приведен гръб като на сакат кон. Имаха сплъстена сива козина и черни подковани копита. Главите им изглеждаха твърде тежки за телата, а дългнестите им напомнящи мравояди муцуни душеха по земята. Гъстите им сиви гриви напълно скриваха очите.

Франк видя как едно от съществата се разхожда по пътеката, като души и облизва паважа с дългия си език. Туристите му правеха път, без да му обръщат внимание, а няколко дори го погалиха. Франк се запита как може смъртните да са толкова спокойни. Образът на съществото потръпна и за момент се превърна в дебел стар бийгъл.

— Смъртните ги смятат за бездомни кучета — изсумтя Джейсън.

— Или за нечий домашни любимци — отвърна Пайпър. — Татко беше снимал филм за Венеция и си спомням как каза, че там навсякъде има кучета. Венецианците обичат кучетата.

Франк се намръщи. Непрекъснато забравяше, че бащата на Пайпър е холивудската звезда Тристан Маклийн. Тя не говореше много за него и изглеждаше като съвсем земно момиче. Това радваше Франк. Последното нещо, което им трябваше, бяха папараци, които да заснемат всичките му провали.

— Но какво са те? — повтори той въпросът на Хейзъл. — Приличат на прегладнели крави с козина на овчарско куче.

Зачака някой да го просветли, но никой нямаше представа.

— Може пък да са безобидни — предположи Лио. — Вижте, че не обръщат внимание на смъртните.

— Безобидни! — изсмя се Глийсън Хедж. Сатирът бе облечен в обичайните си шорти и спортна фланелка, а на врата му висеше неизбежната треньорска свирка. Изражението на лицето му бе сърдито както винаги, а в косата му бе останала една от розовите панделки на джуджетата от Болоня. Франк го беше страх да му го каже. — Валдес, колко безобидни чудовища сме срещали досега? Трябва просто да се прицелим с балистата и да видим какво ще стане!

— Ами, не — отвърна Лио и този път Франк бе съгласен с него. Чудовищата бяха прекалено много. А и бе невъзможно да улучиш някое, без да засегнеш туристите наоколо. Освен това чудовищата можеха да се уплашат и да хукнат да бягат.

— Ще трябва да минем покрай тях и да се надяваме, че са добре настроени — каза Франк, като намрази предложението си още докато го изговаряше. — Това е единственият начин да намерим собственика на онази книга.

Лио извади кожената книга. Бе залепил върху корицата бележка с адреса, който му бяха дали джуджетата.

— Ла Каса Нера — прочете той. — Кале Фрецерия.

— Черната къща — преведе Нико ди Анджелио. — Кале Фрецерия е името на улицата.

Франк се опита да не потрепери, когато разбра, че Нико е зад гърба му. Този тип бе толкова тих и мрачен, че сякаш се разтваряше във въздуха, когато не говори. Върналата се от света на мъртвите бе Хейзъл, но Нико приличаше на призрак много повече от нея.

— Разбираш италиански? — попита Франк.

Нико го изгледа мрачно, все едно искаше да му каже да си мери приказките, след което отвърна спокойно:

— Франк е прав. Трябва да намерим адреса, а единственият начин да го сторим е, като обиколим града. Венеция е лабиринт. Трябва да рискуваме с тълпите и с тези същества... каквито и да са те.

В ясното небе отекна гръм. Бяха минали през буря миналата нощ и Франк бе решил, че днес времето ще е по-добро. Сега обаче спря да е толкова сигурен. Въздухът стана топъл и тежък като в сауна.

— Може би трябва да остана на борда — намръщи се Джейсън. — В бурята снощи имаше много вентили. Ако решат да нападнат кораба отново...

Нямаше нужда да довършва. Всички знаеха на какво са способни духовете на бурята. Джейсън обаче бе единственият, който можеше да се справи с тях.

— И аз съм пас — изръмжа тренер Хедж, — много сте мекушави за вкуса ми. Щом няма да биете тези гадове по главите, няма да дойда. Мразя скучните експедиции.

— Не се тревожи, тренер — ухили се Лио. — Трябва да оправим мачтата, след това ще имам нужда от помощта ти за двигателния отсек, а и имам идея за нова приставка.

Франк не хареса блясъка в очите на Лио. Откакто бе намерил Архимедовата сфера, той бе направил много нови приставки, които обикновено избухваха, а пушекът им долиташе право в каютата на Франк.

— Ами — размърда се неспокойно Пайпър, — трябва да отиде някой, който се разбира с животните, а аз не обичам много кравите.

Франк реши, че зад този невинен коментар се крие някаква случка, но реши да не пита.

— Аз ще отида — заяви той.

Не знаеше защо се самопредлага — може би от желание да помогне с нещо. А може би просто не искаше някой да го изпревари и да каже: „Франк може да се превръща в животни! Пратете него!“.

Лио го потупа по рамото и му подаде покритата с кожена подвързия книга.

— Страхотно. Ако минеш покрай някоя железария, ми купи две греди и три литра катран.

— Лио! — скара му се Хейзъл. — Това не е разходка с цел пазар.

— Аз ще ида с Франк — предложи Нико.

Франк усети как премигва. Боговете на Войната се развикаха в главата му:

Убий гръцкия боклук!

Не! Гръцките боклуци са яки!

— Разбираш ли се с животните? — попита той.

Нико се усмихна, но в усмивката му нямаше и следа от веселост.

— Повечето животни ме мразят, тъй като усещат смъртта. Но нещо в този град... — Лицето му помръкна още повече. — Тук е имало много смърт, витаят неспокойни духове. Ако дойда, може би ще успея

да ги задържа настрана от вас. Освен това, както забеляза, говоря италиански.

— Много смърт, а? — почеса се по главата Лио. — Аз лично с радост ще избегна многото смърт, но вие, момчета, се забавлявайте!

Франк не беше сигурен кое го притеснява повече — подобните на крави чудовища, ордите от неспокойни духове или разходката с Нико ди Анджели.

— И аз ще дойда — стисна го за ръката Хейзъл. — Три е най-доброто число за геройски подвизи, нали?

Франк се опита да не изглежда прекалено доволен. Не искаше да обиди Нико. Въпреки това обаче погледна към Хейзъл, за да ѝ каже с очи: „Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти!“.

Нико погледна към каналите, все едно се зачуди какви ли зли духове витаят там.

— Добре тогава. Нека намерим собственика на книгата.

[1] Вид пристройка към вход на сграда. Покривът на портика обикновено е подпиран от колони. — Бел.ред. ↑

XVIII. ФРАНК

Франк може би щеше да хареса Венеция, ако градът не беше в разгара на летния туристически сезон и нямаше големи космати чудовища по улиците. Пътеките между редиците стари къщи и каналите и без това бяха твърде тесни за бутащите се тълпи, да не говорим за хората, които спираха, за да се снимат. С чудовищата положението ставаше просто нетърпимо. Те вървяха насам-натам, привели глави, бутаха се в смъртните и душеха паважа.

Едно от тях явно си хареса нещо на ръба на канала. То започна да гризе и лиже камъните, докато не изтръгна от тях един зеленикав корен. След това го глътна и продължи щастливо по пътя си.

— Растителноядни са — каза Франк. — Това е добра новина.

Хейзъл го хвана за ръка.

— Дано не разнообразяват диетата си с герои.

Франк се почувства много доволен от това, че се държат за ръце във Венеция. Внезапно чудовищата, туристите и жегата му се сториха не чак толкова неприятни. Почувства се необходим.

Не че Хейзъл имаше нужда от защитата му. Всеки, който я бе виждал на гърба на Арион с изваден меч, знаеше, че тя може и сама да се погрижи за себе си. Въпреки това на Франк му харесваше да е до нея. Представяше си, че е неин бодигард. Ако някое от чудовищата се опиташе да я нарани, Франк щеше да се превърне в носорог и да го бутне в канала.

Дали можеше обаче да се превръща в носорог? Досега не бе опитвал.

— Ето — внезапно спря Нико.

Озоваха се на по-тясна улица и оставиха канала зад гърба си. Пред тях имаше малък площад, обграден от пететажни сгради. Местността изглеждаше странно пуста — все едно смъртните усещаха, че ги дебне някаква опасност. По средата на калдъръмения двор имаше десетина от косматите крави, които душеха обраслата в мъхове и лишеи основа на каменен кладенец.

— Тук има доста от кравите — констатира Франк.

— Да, но погледни — отвърна Нико, — отвъд онзи праг!

Явно Нико виждаше по-добре от него. Франк присви очи. В далечния край на площада имаше праг, от двете страни на който се издигаха каменни лъвове. Той водеше към тясна уличка. Точно до арката една от къщите бе боядисана в черно.

Това бе единствената черна сграда, която Франк бе видял във Венеция досега.

— Ла Каса Нера — предположи той.

Хейзъл стисна ръката му.

— Това място не ми харесва. Чувствам го... студено.

Франк не бе сигурен какво има предвид. Самият той се потеше като прасе.

Ала Нико кимна. Той огледа къщата. Повечето от прозорците ѝ бяха затворени с дървени капаци.

— Права си, Хейзъл. Този квартал гъмжи от *лемури*.

— Лемури? — попита нервно Франк — предполагам нямаш предвид маймунките от Мадагаскар?

— Лемуриите са зли духове — отвърна Нико. — Митът за тях датира от римско време. Те витаят в много италиански градове, но никога не съм виждал толкова много на едно място. Мама казваше, че... — Той се поколеба. — Разказваше ми истории за венецианските духове.

Франк отново се зачуди какво ли е миналото на Нико, но го бе страх да попита. Погледна крадешком към Хейзъл.

„Давай — сякаш му казваше тя. — Нико трябва да се научи да говори с хората.“

Звуците от пушки и атомни бомби в главата на Франк се усилиха. Марс и Арес се надпяваха с химните от Гражданската война в САЩ. Франк направи всичко по силите си, за да ги изтика назад в ума си.

— Нико, майка ти е италианка, нали? — предположи той, — от Венеция?

Нико кимна колебливо.

— Тук се е срещнала с Хадес. По време на Втората световна война тя избяга в САЩ със сестра ми. Имам предвид Бианка. Другата ми сестра. Не помня много от Италия, но все още владее езика.

Франк се опита да измисли някакъв отговор, който да не звучи нелепо. Бе с двама герои от друго време. Технически бяха с по седемдесет години по-стари от него.

— Сигурно на майка ти ѝ е било много трудно — каза Франк, — но всички сме готови на какво ли не в името на любовта.

Хейзъл стисна благодарно ръката му. Нико се загледа мрачно в паважа.

— Така е — с горчивина каза той, — на какво ли не...

Франк не бе сигурен какво си мисли Нико. Беше му трудно да си го представи влюбен. Той изглеждаше привързан единствено към Хейзъл. Франк обаче не смееше да го разпитва повече.

— Та тези лемури... — преглътна той. — Как можем да ги избегнем?

— Работя по въпроса — отвърна Нико. — В момента им изпращам послание да стоят надалеч от нас. Надявам се това да е достатъчно. Иначе ще стане много неприятно.

Хейзъл сви устни.

— Да тръгваме — предложи тя.

Бяха минали половината път през площада, когато всичко се обърка.

И този път духовете нямаха нищо общо. Тъкмо минаваха покрай кладенеца в центъра на площада, като внимаваха да не приближават твърде много кравешките същества, когато Хейзъл се спъна в едно разхлабено паве. Франк я хвана, но шест или седем от косматите зверове вече ги гледаха. Той видя яркото зелено око на едно от съществата, което блещукаше сред сплъстената му козина, и почувства вълна от гадене, все едно бе прекалил със сиренето или сладоледа.

Създанията започнаха да тръбят гневно.

— Мили крави — опита Франк и застана между приятелите си и чудовището. — Хора, мисля, че трябва лека-полека да се отдалечим.

— Толкова съм смотана! — прошепна Хейзъл. — Съжалявам.

— Вината не е твоя — отвърна Нико. — Погледни в краката си.

Франк погледна надолу и дъхът му спря. Паметата под обувките им се движеха, избутвани от някакви покрити с бодли растения.

Нико отстъпи назад. Корените плъзнаха към него като змии, удебелиха се и изпуснаха зеленикава пара, смърдяща на кисело зеле.

— Тези корени усещат героите — отбеляза Франк.

Ръката на Хейзъл се плъзна към меча ѝ.

— А кравите ги ядат.

Сега цялото стадо гледаше към тях, тръбеше заплашително и тропаше с копита. Франк разбираше поведението на животните и схвана намека. „Тъпчете храната ни. Значи сте врагове.“

Опита се да измисли изход. Чудовищата бяха прекалено много. А и имаше нещо в очите им... беше му станало лошо само защото бе зърнал едно от тях. Имаше чувството, че ако погледите им наистина се кръстосат, с него ще е свършено.

— Не ги гледайте в очите — предупреди Франк. — Ще им отвлека вниманието. А вие вървете към черната къща.

Съществата се напрегнаха. Бяха готови да нападнат всеки момент.

— Зарежете това — отвърна Франк. — Бягайте!

Оказа се, че Франк не може да се превръща в носорог, но лошото бе, че изгуби доста време в опити да го направи.

Нико и Хейзъл хукнаха по улицата. Франк застана пред едно от съществата и се опита да привлече вниманието му. Той извика с всичка сила, като си се представи в ролята на страховит носорог. Крясъците на Марс и Арес обаче му попречиха да се съсредоточи. Остана си старият безполезен Франк.

Две от кравите хукнаха подир Нико и Хейзъл.

— Не! — извика Франк подире им. — Бийте се с мен! Аз съм носорогът!

Останалата част от стадото го обкръжи. Съществата заръмжаха, а ноздрите им изпуснаха облаци пара. Франк отстъпи назад, за да избегне ужасната смрад, но въпреки това едва не припадна.

Значи нямаше да стане на носорог. Реши да опита нещо друго. Знаеше, че му остават само секунди преди чудовищата да го стъпчат или отровят, но не можеше да измисли нищо. Не можеше да се съсредоточи върху образа на някое животно, за да се превърне в него.

Тогава погледът му се спря на един от балконите на кметството и видя каменния лъв — символа на Венеция.

В следващия момент Франк също беше лъв. Изрева предизвикателно, отскочи от центъра на чудовищното стадо и се

приземи на осем метра разстояние — върху стария каменен кладенец. Съществата заръмжаха, а три от тях се втурнаха към него.

Лъвските рефлексии на Франк обаче не му изневериха. Той направи две от чудовищата на прах с ноктите си, а после разкъса със зъби гърлото на трето и го метна настрана. Оставаха обаче седем, при това без да брои двете, които преследваха приятелите му. Това бе лошо съотношение на силите, но Франк трябваше да задържи вниманието на съществата върху себе си. Той изрева към чудовищата и те отстъпиха назад.

Наистина бяха повече от него, но пък Франк беше царят на животните. Кравешките създания го знаеха, а освен това бяха видели как праща трима от техните в Тартара.

Франк реши да използва предимството си и скочи с оголени зъби. Стадото отстъпи.

Ако можеше да профучи между тях и да стигне приятелите си...

Справяше се добре, докато не реши да тръгне към арката. Една от кравите — или най-смелата, или най-тъпата в стадото — прие това като знак за слабост и атакува, като изпусна облак зелен газ в лицето му.

Той направи съществото на прах, но белята бе станала. Наложиха си да не диша. Въпреки това почувства как козината по муцуната му гори. Очите му засмъдяха. Олюля се назад, замаян и заслепен. Чу как Нико крещи името му:

— Франк! Франк!

Опита да се съсредоточи. Отново се бе превърнал в човек и се препъваше. Чувстваше лицето си все едно се бели. Зеленикавият газ бе увиснал като облак между него и стадото. Останалите крави го гледаха притеснени и вероятно се чудеха дали той не крие още козове в ръкава си.

Погледна зад себе си. Нико ди Анджело въртеше злокобния меч от стикска стомана под арката и махна на Франк да побърза. В краката на Нико имаше две тъмни петна. Явно това бе останало от съществата, дръзнали да нападнат сина на Хадес.

Но Хейзъл... момичето се бе облегнало на стената зад брат си и не мърдаше. Франк хукна към нея, забравил за стадото чудовища. Мина покрай Нико и я стисна за раменете. Главата ѝ клюмна на гърдите му.

— Издиша газта право в лицето ѝ — каза тъжно Нико. — Аз... бях прекалено бавен.

Франк не можеше да разбере дали Хейзъл диша. Ярост и отчаяние се спуснаха пред погледа му. Винаги бе изпитвал неприязън към Нико, а сега бе готов да го изхвърли в най-близкия канал. Не бе честно, но на Франк не му пукаше. Нито пък на боговете, които крещяха в главата му.

— Трябва да стигнем до кораба — каза той.

Кравешката орда ги гледаше от прага и отново започна да тръби. Още чудовища отвърнаха от околните улици. Скоро щяха да пристигнат подкрепления и героите да бъдат обкръжени.

— Няма да стигнем пеша — отвърна Нико. — Франк, превърни се в гигантски орел... и не се безпокой за мен. Върни я на борда на *Арго II*.

Лицето на Франк пламтеше от болка, а гласовете крещяха в главата му. Той далеч не бе сигурен, че може отново да промени формата си. Понечи да опита, но чу глас зад гърба си:

— Приятелите ти не могат да помогнат. Не знаят лекарството.

Франк се завъртя. На прага на черната къща стоеше млад човек в дънкови дрехи. Имаше къдрава черна коса и дружелюбна усмивка, но Франк се съмняваше да е приятел. Всъщност едва ли бе човек.

Но в момента не му пукаше.

— Можеш ли да я излекуваш? — попита той.

— Разбира се — отвърна младежът, — но ще е по-добре да побързате. Мисля, че успяхте да ядосате всеки *катоблепс* във Венеция.

XIX. ФРАНК

Едва успяха да влязат.

Веднага щом домакинът им спусна резето, кравешките създания започнаха да мучат и да блъскат глави във вратата, като я разтърсиха цялата.

— Не могат да влязат — обеща им младежът с ризата, — в безопасност сте!

— Каква безопасност? — попита Франк. — Хейзъл умира!

Домакинът им се намръщи, все едно е сърдит от това, че Франк му разваля доброто настроение.

— Да, вярно. Отнеси я натам!

Франк пренесе Хейзъл в посоката, в която тръгна мъжът. Нико му предложи помощта си, но Франк нямаше нужда от нея. Хейзъл бе съвсем лека, а и кръвта му бе кипнала от адреналин. Виждаше как Хейзъл трепери, което означаваше, че е жива. Кожата ѝ обаче бе студена на допир, а устните ѝ позеленяха. Франк се надяваше просто да недовижда.

В крайна сметка очите му още смъдяха от отвратителния дъх на чудовището. Чувстваше се все едно е вдишал струя пламък. Не знаеше защо газта му е повлияла по-малко, отколкото на Хейзъл. Може би тя просто бе вдишала повече. Ако можеше, щеше да се размени с нея.

Гласовете на Марс и Арес не спираха да крещят в главата му, като настояваха да убие Нико, младежа в ризата и всички останали в квартала. Франк обаче успя да заглуши шума в ума си.

Предната стая на къщата бе нещо като парник. Около стените имаше масички, върху които бяха поставени саксии с растения, осветени от флуоресцентни лампи. Въздухът миришеше на изкуствена тор. Може би венецианците имаха градини по домовете си, тъй като всичко навън бе вода? Франк не бе сигурен, но не го бе и грижа за това.

Задната стая изглеждаше като комбинация между гараж, спално отделение и компютърна лаборатория. На масите до лявата стена бяха

наредени компютри и лаптопи, чиито екрани показваха картини на ниви и трактори. До дясната стена имаше легло, отрупано бюро и отворен гардероб, пълен с дънки и земеделски сечива като вили и мотики.

Задната стена пък бе огромна гаражна врата. До нея бе паркирана златисточервена открита колесница с една ос. Франк се бе състезавал с подобни в лагер „Юпитер“. Тази обаче си имаше и чифт гигантски криле.

Около лявото колело се бе увил петнист питон и хъркаше оглушително. Франк дори не знаеше, че питоните могат да хъркат. Надяваше се самият той да не го е правил предишната нощ.

— Остави приятелката си тук — нареди младежът с ризата.

Франк положи нежно Хейзъл върху леглото. Свали меча ѝ, а след това се опита да я настани така, че да ѝ е удобно. Тя обаче бе скована и вече нямаше съмнение, че има зеленикав тен.

— Какви бяха онези крави? — попита Франк. — Какво ѝ направиха?

— Катоблепони — отвърна домакинът им, — в единствено число катоблепс. Означава *гледащи надолу*. Наричат ги така, защото...

— Защото гледат надолу! — Нико се плесна по челото. — Сега си спомних! Чел съм за тях!

— Чак сега ли се сети! — изгледа го кръвнишки Франк.

Нико увеси нос и заби очи в земята, досущ като катоблепс.

— Аз... уф. Когато бях малък, играех на едни глупави карти. „Митомеджик“. Катоблепсът беше една от единиците в нея.

— И аз си играех на „Митомеджик“ — премигна Франк, — но не съм виждал тази карта.

— Тя беше в разширения комплект „Африканус Екстрийм“

— О.

— Гийкове — отбеляза домакинът им.

— Извинете — промърмори Нико. — Така или иначе, катоблепоните имат отровни дъх и поглед. Но мислех, че живеят само в Африка!

— Оттам произлизат — сви рамене младежът, — но ги пренесоха по грешка във Венеция преди няколко века. Чували ли сте за Свети Марк?

На Франк му идеше да се разкреши от яд. Нямаше представа какво общо има това с Хейзъл, но прецени, че ако иска да види приятелката си излекувана, трябва да е любезен с домакина си.

— Светец? Значи не е част от гръцката митология.

— Не — засмя се младежът. — Свети Марк обаче е покровител на града. Починал в Египет преди много, много години. Когато Венеция станала световна сила... е, мощите на светците били голяма туристическа атракция през Средните векове. Венецианците решили да откраднат останките на Свети Марк и да ги отнесат в голямата църква „Сан Марко“. Отмъкнали тялото му в бъчва, пълна с мариновано свинско.

— Това е отвратително — отбеляза Франк.

— Да — съгласи се домакинът с усмивка. — Това, което исках да ви кажа обаче е, че такива неща имат последици. Без да искат, венецианците докарали и нещо друго от Египет. Катоблепоните. Те дошли на борда на кораба и се размножили като плъхове. Обожават възшебните корени, които растат тук — блатните вонящи растения, виреещи по каналите. Те правят дъха им дори още по-отровен. Катоблепоните обикновено не обръщат внимание на смъртните, но героите са друго нещо. Особено ако им се изпречат на пътя.

— Ясно — разбра Франк. — Можеш ли да я излекуваш?

— Вероятно — сви рамене младежът.

— Вероятно? — повтори Франк. Едвам се сдържа да не удуши мъжа. Вместо това обаче постави ръка под носа на Хейзъл. Не долавяше дъха ѝ.

— Нико, моля те да ми кажеш, че тя в момента си пести дъха така, както ти в онази делва.

Нико направи гримаса.

— Не знам дали умее това. Баща ѝ е Плутон, а не Хадес, така че...

— Хадес! — излая домакинът им и направи крачка назад, след което погледна с неприязън към Нико. — Ето какво съм надушил. Деца на Подземното царство. Ако знаех това, никога нямаше да ви пусна в дома си!

— Хейзъл е добър човек! — изправи се Франк. — Ти обеща да ѝ помогнеш!

— Нищо не съм обещавал!

— Това е сестра ми — изтегли меча си Нико. — Не зная кой си, но ако можеш да я излекуваш, ще го направиш. Иначе, кълна се в Стикс...

— Кълнеш се, дрън-дрън! — махна с ръка младежът и на мястото на Нико се появи засадено растение с височина от около метър и половина. То имаше зелени листа и няколко кочана царевица.

— Така ти се пада — размаха пръст към растението мъжът. — Децата на Хадес нямат никакво право да ми държат такъв тон! Трябва повечко да слушаш и по-малко да приказваш. Сега ще правиш това цяла вечност!

— Какво... как... — направи крачка назад Франк.

Младежът повдигна вежда. Франк издаде звук, който не подобаваше на син на бога на Войната. Бе изгубил ума си от тревога по Хейзъл и бе забравил напълно за това, което им бе казал Лио.

— Ти си бог — спомни си той.

— Триптолем — поклони се мъжът. — Приятелите ми викат Трип, но ти не си такъв, затова не си го позволявай. Надявам се, не си дете на Хадес, иначе...

— На Марс! — каза бързо Франк. — Аз съм син на Марс!

— Почти същото е — подсмръкна Триптолем, — но може би заслужаваш по-добра участ от това да бера царевици от теб. Може би ще те превърна в сорго^[1]. Много по-приятно е...

— Чакай! — помоли се Франк. — Дойдохме с най-добри намерения. Носим ти подарък!

Той свали много внимателно раницата си и извади от нея книгата с кожена подвързия.

— Мисля, че това е твое.

— Алманахът ми! — ухили се Триптолем и грабна книгата. Прелисти страниците и започна да подскача от крак на крак. — Това е страхотно! Къде я намери!

— В Болоня. При онези...

Франк се усети, че не бива да казва за джуджетата.

— При онези ужасни чудовища. Рискувахме живота си, защото знаехме, че е важен за теб. Сега може, ако искаш и е удобно, да превърнеш Нико отново в човек и, хм, кой знае, да излекуваш Хейзъл?

— Хм. — Трип вдигна поглед от книгата си. Весело си рецитираше нещо за репите и това кога трябва да се садят. Франк

съжали, че Ела не е с тях. Тя щеше да се разбере прекрасно с младежа.

— Да ги излекувам? — Триптолем изцъка неодобрително. — Виж, благодарен съм за книгата и ще те пусна без проблем, сине на Марс. Отдавна обаче имам зъб на Хадес. В крайна сметка дължа божествените си сили на Деметра.

Франк напъна мозъка си, но не му беше лесно. Отровата на катоблепса го бе замаяла, а гласовете на бога на Войната не спираха да крещят в главата му.

— Деметра — повтори той, — богинята на Земеделието. Тя не обича Хадес, защото... — Внезапно си спомни историята, която бе учил в лагер „Юпитер“. — Той откраднал дъщеря ѝ, Прозерпина...

— Персефона — поправи го Трип. — Предпочитам гръцките имена.

Убий го! — нареди Марс.

Той е голям пич! — възрази Арес. — *И все пак, убий го!*

Франк реши да не се сърди. Не му се искаше да бъде превърнат в сорго.

— Добре. Значи Хадес е откраднал Персефона.

— Точно така! — отвърна Трип.

— Тази Персефона приятелка ли ти е била?

Трип изсумтя.

— Тогава бях обикновен смъртен принц. Персефона никога не би ме забелязала. Но когато Деметра тръгна да я търси по целия свят, повечето хора отказаха да ѝ помогнат. Само Хеката освети пътя ѝ през нощта с факлите си. А аз... е, когато Деметра дойде в Гърция, я подслоних. Успокоих я, нагостих я, предложих помощта си. Тогава не знаех, че е богиня, но тя ми се отплати за доброто и ме направи бог на Селското стопанство!

— Невероятно — повтори Франк, — бог на Селското стопанство. Поздравления!

— Нали! Но да знаеш, Деметра така и не прости на Хадес, а аз съм лоялен на покровителката си. Затова не бих помогнал на децата му. Освен това едно от тях, скитският цар Линх, уби десния ми питон, когато се опитах да науча поданиците му на селска работа!

— Десния ти питон?

Трип се обърна към крилатата колесница и скочи в нея. Дръпна една ръчка и крилете започнаха да пляска. Питонът от лявото колело

отвори очи и се разгъна около оста като пружина. Колесницата се размърда, но дясното колело остана на едно място и така Триптолем започна да се върти в кръг. Играчката му явно беше дефектна.

— Виждаш ли! — извика Трип, докато се въртеше. — Не става за нищо! Откакто загубих десния си питон, не мога да разпространявам селската мъдрост сред хората! Поне не лично. Трябва да преподавам онлайн.

— Моля? — попита Франк и мигновено съжали за това.

Трип скочи от колесницата, докато тя още се въртеше. Питонът се забави и отново захърка. Богът на Селското стопанство притича до компютрите и започна да щрака по клавиатурата. Екраните показаха тучни ниви, пред които бе застанал щастлив селянин в тога и кепе. Държеше бронзова коса.

— Университетът по селско стопанство „Триптолем“! — гордо заяви той. — Само за шест седмици можете да станете бакалавър в специалността на бъдещето — селскостопански мениджмънт!

Франк почувства как по бузата му се стича едра капка пот. Не се интересуваше от селскостопанския мениджмънт, нито от ненормалния бог със змиите. Хейзъл обаче ставаше все по-зелена, а царевиците кротко си висяха от растението, което някога бе било Нико. Беше останал съвсем сам.

— Виж — каза той, — донесохме ти алманаха. А и приятелите ми са наистина свестни хора. Не са като другите деца на Хадес, които си срещал. Ако има някакъв начин...

— О! — щракна с пръсти Трип. — Разбирам накъде биеш!

— Така ли?

— Да! Ако излекувам приятелката ти Хейзъл и превърна онзи другия, Никола...

— Нико.

— Ако го превърна обратно в човек...

Франк се поколеба.

— Да?

— Ами тогава в замяна ти ще останеш и ще запишеш селскостопански мениджмънт! Един от синовете на Марс ще бъде мой специализант! Това е прекрасно! Ще бъдеш чудесен мой говорител! Ще превърнем мечовете в плугове и ще си изкараме чудесно!

— Всъщност... — Франк отчаяно се опита да измисли нещо. Арес и Марс се разкрещяха в ума му.

Мечове! Пушки! Взривове! Бум-бум-бум!

Ако откажеше предложението на Трип, щеше да го обиди и да се превърне в сорго или в някое друго житно растение. Разбира се, ако единственият начин да спаси Хейзъл бе да стане специализант на Трип, да, щеше да се запише в програмата за селскостопански мениджмънт. Но трябваше да има и друг начин! Франк отказа да повярва, че е избран да участва в този подвиг заради отглеждането на репи.

Внезапно погледът му се спря на счупената колесница. Очите му се разшириха.

— Имам по-добро предложение — каза внезапно той. — Мога да я оправя.

Усмивката на Трип угасна.

— Да оправиш... колесницата ми? Моята колесница?

На Франк му идеше да се срита. За какъв се мислеше? Той не беше Лио. Не можеше да се измъкне сам дори от китайски капан. Едвам сменяше батериите на дистанционното. Как смяташе да оправи вълшебната колесница?

Нещо обаче му нашепна, че това е единственият му шанс. Колесницата бе нещото, което Триптолем желае най-силно.

— Ще намеря начин да я оправя — обеща той, — а в замяна ти ще върнеш човешкия облик на Нико и ще излекуваш Хейзъл. И ще се разделим с мир. И... още нещо. Ще ни помогнеш някак да победим Гея?

Триптолем се изсмя.

— Какво те кара да мислиш, че мога да ви помогна с това?

— Така каза Хеката — отвърна Франк, — тя ни изпрати тук. Тя избра Хейзъл за своя фаворитка.

— Хеката? — Трип внезапно пребледня.

Франк се надяваше, че не е прекалил. Не искаше да разгневи и повелителката на магията. Но ако Триптолем и Хеката бяха приятели на Деметра, може би това щеше да подейства.

— Богинята ни помогна да намерим алманаха ти в Болоня — каза Франк. — Тя искаше да ти го върнем, защото... ами защото

смяташе, че можеш да ни помогнеш да стигнем до Дома на Хадес в Епир.

— Да, ясно — кимна бавно Трип, — сега разбирам защо Хеката ви е пратила при мен. Добре тогава, сине на Марс. Поправи колесницата ми. Ако успееш, ще направя каквото поискаш. Провалиш ли се обаче...

— Знам — изсумтя Франк. — Приятелите ми ще умрат.

— Точно така — бодро отвърна Трип, — а ти ще станеш на прекрасен стрък сорго!

[1] Растение от семейство Житни, познато още като метла, метличина. Използва се за зърно и за зелен фураж, за захарен сироп, за направата на метли и други. — Бел.ред. ↑

XX. ФРАНК

Франк излезе с олюляване от Черната къща. Вратата се затвори зад него и той се отпусна на стената. Обзе го чувство за вина. За щастие, катоблепоните не бяха тук, иначе имаше опасност просто да се остави да го стъпчат. Не заслужаваше нищо повече. Бе оставил Хейзъл сама и безпомощна на милостта на обезумелия селски бог.

Избий селяните! — извика Арес в ума му.

Върни се в легиона и се бий с гърците! — нареди Марс. — *Какво правиш тук?*

Избива селяни! — изкрещя в отговор Арес.

— *Млъкнете!* — извика на висок глас Франк. — *И двамата!*

Две възрастни дами с пазарски чанти минаха покрай него. Погледнаха Франк накриво, промърмориха нещо на италиански и продължиха по пътя си. Франк се загледа тъжно в кавалерийския меч на Хейзъл, който стоеше подпрян до раницата му. Разбира се, можеше да се върне на борда на *Арго II* и да потърси Лио за помощ. Бе възможно, дори много вероятно, той да успее да поправи колесницата.

Но някак си Франк усещаше, че не Лио трябва да реши този проблем. Това бе негова задача. Освен това колесницата не беше точно повредена. Просто ѝ липсваше влечуго.

Франк, разбира се, можеше да се превръща в питон. Все пак се бе събудил като такъв тази сутрин. Може би това бе знак от боговете. Не искаше да прекара остатъка от вечността върху колелото на фермерска колесница, но ако така можеше да спаси Хейзъл...

Не... трябваше да има и друг начин.

Влечуги — замисли се Франк. Марс. Имаше ли баща му някаква връзка с тези животни? Свещеното му животно бе глиганът, а не змията. Въпреки това Франк бе сигурен, че е чувал някъде история, в която...

Само богът можеше да му помогне. С нежелание той потъна в мислите, в които крещяха гласовете.

Трябва ми змия — каза им той, — *как мога да я спечеля?*

Ха-ха — разсмя се гръмко Арес, — трябвало му змия! А дракон не искаш ли?

Като онзи противен Кадъм — отвърна Марс, — добре го подредихме, задето уби дракона ни!

Двамата отново се развикаха и Франк се почувства, все едно главата му ще се сцепи на две.

Добре! Спрете!

Гласовете притихнаха.

— Кадъм — промърмори Франк на глас. — Кадъм...

И си спомни легендата. Героят Кадъм бе убил дракон, който бе син на Арес. Франк не знаеше и не искаше да знае как така баща му има за син дракон, но помнеше, че за наказание е превърнал Кадъм в змия.

— Значи можеш да превръщаш враговете си в змии — разсъди Франк. — Точно това ми трябва. Ще трябва да си намеря враг, а ти да го превърнеш в змия.

И мислиш, че ще го направя просто така! — изкрещя Арес. — Не си заслужил такава чест!

Само най-великите герои могат да ме молят за подобно нещо — допълни Марс. — Някой като Ромул например!

Много е римски! — възрази Арес. — По-добре Диомед!

Никога! — развика се Марс. — Този нещастник бе победен от Херкулес! По-добре Хораций!

Внезапно Арес притихна. Франк усети, че гръцкият аспект на бога се съгласява с предложението на римския, макар и с нежелание.

— Хораций — каза Франк. — Хубаво тогава. Ще докажа, че съм добър колкото него. Но какво е направил той?

В главата му нахлуха образи. Видя самотен воин, застанал на каменен мост срещу цяла армия, която идваше от другата страна на река Тибър. Момчето си спомни легендата. Хораций бе римски генерал, който собственоръчно удържал цяла орда варвари, като дал живота си за това да не пресекат Тибър. Така неговите римляни успели да подготвят защитата си, а младата им Република оцеляла.

Венеция е заплашена от врагове, както Рим някога — заяви Марс. — Спаси я!

Унищожги ги всичките! — заповяда и Арес. — Не бива да остане нито един!

Франк изтика гласовете от съзнанието си и погледна към ръцете си. С изненада установи, че не треперят. За пръв път от няколко дни мислите му се проявиха. Знаеше какво трябва да направи. Не знаеше дали ще успее. По-вероятно щеше да умре. Но трябваше да опита. Животът на Хейзъл зависеше от това.

Той закачи меча ѝ на колана си, превърна раницата си обратно в лък и стрели и се затича към площада.

Там го очакваха чудовищата.

Планът имаше три фази — опасна, наистина опасна и безумно опасна.

Франк се спря до каменния кладенец. Наоколо не се виждаха катоблепони. Той извади меча на Хейзъл и го използва, за да разрови за бодливите корени. Те се разгънаха и изпуснаха смрадлив зелен газ в краката на момчето.

В далечината се чу мученето на чудовищата, разнесе се от всички посоки наоколо. Франк не бе сигурен как чудовищата откриват любимата си храна — може би просто умееха да я надушват.

Трябваше да побърза. Отрязва голям стрък от ластарите и ги закачи по дупките на колана си, като се опита да не обръща внимание на щипенето. Сега си имаше отровно и сияещо ласо.

Ура!

Първите няколко катоблепони се появиха с гневно ръмжене на площада. Зелените очи сияеха изпод гривите им. Длъгнестите им муцуни издишаха облаци газ като парни локомотиви.

Докато пускаше първата стрела, Франк изпита чувство за вина. Това не бяха най-лошите чудовища, които бе срещал. На практика не бяха нищо повече от тревопасни животни, за съжаление с отровен дъх.

Но Хейзъл умираше заради тях, напомни си той. Стрелата удари първия катоблепс и го направи на прах. Франк пусна втора, но стадото вече почти го бе връхлетяло. От другата посока идваха още чудовища.

Франк се превърна в лъв, изрева предизвикателно и скочи към арката, точно над главите на второто стадо. Двете групи катоблепони се удариха една в друга, но бързо се възстановиха и хукнаха след него.

Той не знаеше дали корените ще запазят мириса си, след като промени формата си. Както обикновено, дрехите и принадлежностите сякаш се сляха с животинската му премяна, но явно продължаваше да ухае на вкусна отровна закуска. Всеки път, когато притичаше покрай

някой катоблепс, чудовището изреваваше и се присъединяваше към парада „Убий Франк!“.

Той зави по една по-голяма улица и се стрелна право към тълпата туристи. Нямаше представа какво виждат смъртните, — вероятно котка, преследвана от глутница кучета, — но го наругах на поне дванайсет езика. Навсякъде започнаха да падат сладоледи. Една жена изпусна куп карнавални маски, а един човек цопна в канала.

Когато Франк дръзна да погледне назад, видя, че по дирята му има поне две дузини чудовища. Това обаче не беше достатъчно. Трябваше да събере всички чудовища във Венеция и да ги ядоса здравата.

Намери едно празно място в тълпата и се превърна отново в човек, след което изтегли меча на Хейзъл. Това не беше любимото му оръжие, но беше достатъчно едър и як, че да го завърти. В случая бе доволен от обхвата на кавалерийското оръжие. Златното острие запя смъртоносна песен и унищожи първия катоблепс. Останалите се събраха пред него.

Той се опита да не ги гледа в очите, но усети изгарящите им погледи. Осъзна, че ако чудовищата издишат едновременно, отровният облак ще го стопи на пихтия. Зверовете тръгнаха към него и започнаха да се удрят едно в друго.

— Искате отровата ми, а? — извика Франк. — Елате и си я вземете!

Превърна се в делфин и скочи в канала. Надяваше се, че катоблепоните не умеят да плуват. Изглеждаше, че не горят от желание да го последват и той не ги обвиняваше. Каналът бе отвратителен — миризлив, солен и топъл като чорба, — но Франк храбро заплува между гондолите и моторниците, като спираше само колкото да писука обиди към чудовищата, които го следваха по тротоарите. Когато стигна най-близкия док, отново се превърна в човек, намушка няколко катоблепони, за да разгневи останалите, и се затича.

И така до безкрай.

Постепенно изпадна в нещо като транс. Привлече още чудовища, разпръсна цели тълпи туристи и поведе вече огромното стадо катоблепони по криволичещите улици на стария град. Когато му трябваше да избяга бързо, или се гмуркаше в канала като делфин, или политаше нависоко като орел. Никога обаче не оставяше

преследвачите си да изостанат. Винаги, щом усетеше, че чудовищата губят интерес, се спираше на покрива, сваляше лъка си и застрелваше няколко катоблепса в центъра на стадото. Развърташе отровното си ласо и започваше да засипва чудовищата с обиди за лошия им дъх. Те направо побесняваха.

А после гонитбата продължаваше.

Често се налагаше да се връща назад. Загуби представа къде се намира. Веднъж се озова зад собствените си преследвачи. Трябваше да е изтощен, но някак намери сила да продължи. Това беше добре. Най-трудното тепърва предстоеше.

Той забеляза няколко моста, но някакси почувства, че не те са нужното му място. Един бе твърде издигнат и изцяло покрит. Нямаше да може да прекара чудовищата през него. На друг имаше прекалено много туристи. Дори чудовищата да не обърнеха внимание на смъртните, отровният газ нямаше да им се отрази добре. А колкото по-голямо ставаше стадото, толкова по-вероятно ставаше смъртните да бъдат изблъскани в канала или стъпкани.

Най-накрая Франк намери мястото, което му трябваше. Точно пред него, отвъд един голям площад, имаше дървен мост, минаващ над един от най-големите канали. Беше дълъг около петдесет метра и представляваше голяма решетка под формата на дъга, наподобяваща релсите на старите скоростни влачета.

С орловия си поглед Франк видя, че от другата страна няма чудовища. Явно всички катоблепони във Венеция се бяха присъединили към стадото. То изблъскваше туристите от пътя си, а хората крещяха и бягаха. Може би си мислеха, че са попаднали насред гигантско кучешко надбягване.

По моста нямаше хора. Беше перфектен.

Франк падна като камък и се превърна отново в човек. Застана точно в средата на моста, там, откъдето най-лесно можеше да удържи чудовищата.

А след това хвърли примамката от корени зад себе си.

Когато първите катоблепони стигнаха основата на моста, Франк изтегли меч на Хейзъл.

— Елате! — извика той. — Искате да видите колко струва Франк Занг? Сега е моментът!

Осъзна, че не крещи само на чудовищата. Изливаше трупаните седмици наред страх, гняв, срам. Гласовете на Марс и Арес закрепяха заедно с него.

Чудовищата нападнаха. Светът поаленя.

По-късно не можеше да си спомни детайлите. Сечеше чудовищата, докато не потъна в златиста прах. Когато прахта започна да го дави, той се превърна в слон, после в лъв, а накрая и в дракон. Всяка трансформация пречистваше дробовете му, даваше му нови сили. Превъплъщенията му станаха толкова съвършени, че можеше да започне атака с меч като човек и да я завърши като лъв, стоварвайки лапа върху муцуната на клетия катоблепс, дръзнал да го приближи.

Ала изчадията не се отказваха. Диханието им плъзна към Франк като отровни змии, а смъртоносните им погледи го приковаваха. Трябваше да загине, да бъде стъпкан. Но някакси остана на крака, невредим и неуязвим, завихрен ураган от насилие.

Не изпита никакво удоволствие от битката, но и не се колебаеше. Промушваше едно чудовище и веднага обезглавяваше друго. Превръщаше се в дракон, за да захапне някой катоблепс, след това стъпкваше следващите три като слон. Продължаваше да вижда света в алено и почувства, че зрението му играе номера. Започна да сияе в червена аура.

Не разбра защо, но продължи да се бие, докато не остана едно-единствено чудовище. Франк застана над него с вдигнат меч. Бе останал без дъх, изпотен и покрит с прахта на погубените зверове, но бе цял-целеничък.

Катоблепсът изръмжа. Явно не бе особено умен. Фактът, че няколкостотин от неговите бяха загинали като че ли не го притесняваше.

— Марс! — извика Франк. — Доказах се! Искам змията си!

Франк се съмняваше, че досега някой е предизвиквал бога на Войната тъй дръзко. Небесата не отговориха. Гласовете в ума му замлъкнаха.

Катоблепсът изгуби търпение. Стрелна се към Франк и не му остави избор. Момчето замахна с меч си, но в мига, в който удари чудовището, то изчезна в червеникаво сияние. Когато погледът на Франк се проясни, той видя петнист питон, свит кротко в краката му.

— Добра работа — долетя познат глас.

На няколко метра от него бе застанал баща му Марс, с червена шапка, униформа на италианските специални части, и автомат на рамо. Лицето му бе изопнато, а очите бяха скрити иззад тъмни очила.

— Татко — прошепна Франк.

Не можеше да повярва какво е направил. Ужасът най-после го настигна. Доплака му се, но предположи, че това няма да се хареса на Марс.

— Нормално е да се боиш — изненадващо нежно каза богът на Войната. Гласът му бе пълен с гордост. — Всички велики герои изпитват страх. Само глупаците не се боят. Ти обаче се изправи срещу страха си, синко. Направи това, което трябваше, точно като Хораций. Това бе твоят мост. Твоят Рим. Ти успя да го защитиш.

— Аз... — Франк не знаеше какво да каже. — Аз просто имам нужда от змия.

Марс се усмихна.

— Да. И си я получи. Твоята храброст обедини двете ми лица, гръцкото и римското, макар и за малко. Върви. Спаси приятелите си. Но чуй, Франк. Най-голямото ти изпитание тепърва предстои. Когато се изправиш срещу ордите на Гея в Епир, твоето водачество...

Внезапно богът се преви на две и се хвана за главата. Образът му потрепера. Униформата му се превърна в тога, а после в кожените дрехи на рокер. Автоматът му се трансформира последователно в меч и в базака.

— Не издържам повече! — изкрещя Марс. — Бягай! Побързай!

Франк реши да не задава излишни въпроси. Въпреки умората си успя да се превърне в гигантски орел, хвана питона в масивните си нокти и полетя във въздуха. Когато погледна назад, от средата на моста избухна малка ядрена гъба, а два гласа — на Арес и на Марс — изкрещяха:

— Неееее!

Франк не бе сигурен какво се е случило, но нямаше време да мисли за това. Полетя над града, в който в момента нямаше нито едно чудовище, и се отправи към дома на Триптолем.

— Наистина успя да намериш питон! — възкликна богът на Селското стопанство.

Франк не му обърна внимание. Той профуча през Каса Нера, помъкнал питона за опашката, все едно е някакъв много странен чорап за коледни подаръци, след което го тръшна до леглото и коленичи до Хейзъл.

Все още бе жива — позеленяла и трепереща, дишаща на пресекулки, но жива. А от Нико продължаваха да никнат царевици.

— Излекувай ги — нареди Франк. — Веднага.

— Откъде да знам, че змията ще свърши работа? — скръсти ръце Триптолем.

Франк заскърца със зъби. Гласовете на бога на Войната не го тормозеха след взрива на моста, но все още долавяше гнева им. Освен това се чувстваше физически различно. Да не би Триптолем да се бе скъсил?

— Змията е дар от Марс — изръмжа Франк. — Ще проработи.

Като по сигнал бирманският питон запълзя към колесницата и се уви около повреденото колело. Двете змии се запознаха и завъртяха колелата едновременно. Колесницата се размърда и плесна с криле.

— Виждаш ли? — каза Франк. — Сега излекувай приятелите ми!

— Благодаря за змията — потропа по брадичката си Трип, — но не съм сигурен, че ми харесва тонът ти, драги мой. Може би ако те превърна...

Но Франк беше по-бърз. Той скочи към Триптолем и го заби в стената, след което го стисна за гърлото.

— Помисли внимателно какво ще кажеш — каза момчето с леден глас, — иначе ще забия меча си като мотика в тъпата ти глава.

— Знаеш ли... — преглътна Триптолем, — мисля, че все пак ще излекувам приятелите ти.

— Закълни се в река Стикс.

— Кълна се в река Стикс.

Франк го пусна. Триптолем се прокашля, сякаш за да провери дали гърлото му работи. След това се усмихна нервно към Франк и изтича до предната стая.

— Трябва да събере билките!

Франк наблюдаваше как богът събира разни листа и корени и ги смачква в хаванче. След това оформи нещо като хапче от тях и го постави под езика на Хейзъл.

Тя потрепера и стана, кашляйки. Очите ѝ се отвориха, а зеленикавият цвят по кожата ѝ избледня. Огледа се наоколо, докато не видя Франк.

— Какво...

Франк я прегърна.

— Ти си добре! — извика щастливо той. — Значи всичко е наред!

— Но... — Хейзъл го стисна за раменете и го погледна удивено. — Какво е станало с теб?

— С мен ли? — внезапно той изпъна рамене. — Ами аз...

Погледна надолу и разбра какво има предвид Хейзъл. Триптолем не се беше смалил. Франк бе станал по-висок. Коремът му се бе прибрал, а раменете — разширили.

Разбира се, той бе пораствал и преди — една сутрин се събуди с два сантиметра по-висок, отколкото на предната вечер. Но това бе безумно. Сякаш нещо от дракона и лъва бе останало в него след връщането му в човешки вид.

— Не знам... може би трябва да го оправя.

— Че защо? — извика весело Хейзъл. — Изглеждаш страхотно!

— Аз... така ли?

— И преди беше сладък, но сега си по-зрял, по-висок, направо красив...

— Благословия от Марс — въздъхна Триптолем. — Поздравления и така нататък. А сега, ако сте свършили...

— Не сме свършили — погледна го заплашително Франк. — Излекувай Нико.

Богът на Селското стопанство завъртя очи, след което посочи царевичното растение. Чу се трясък и Нико ди Анджелио се появи в облак царевица.

— Аз... — огледа се той паникьосан — сънувах пуканки.

След което се намръщи.

— Франк, защо си пораснал?

— Всичко е наред — отвърна Франк. — Триптолем тъкмо се канеше да ни каже как да оцелеем в Дома на Хадес. Нали така, Трип?

Богът на Селското стопанство погледна към тавана, все едно искаше да попита: „Деметра, защо аз?“.

— Е, добре тогава — каза накрая. — Когато пристигнете в Епир, ще ви предложат да отпиете от чаша.

— Кой ще ни предложи? — попита Нико.

— Няма значение — срязва го Трип, — но знай, че тя е пълна със смъртоносна отрова.

— Значи не трябва да пием?

— О, напротив — отвърна Трип, — трябва, иначе няма да оцелеете в храма. Отровата ще ви свърже със света на мъртвите и така ще слезете до по-долните нива. Ще успеете да оцелеете само с помощта на ечемика.

— На ечемика? — зяпна Франк.

— О, да. Вземете си от съседната стая. Направете си малки кексчета от него. Изяжте ги преди да пристъпите в Дома на Хадес. Ечемикът ще абсорбира най-лошото от отровата. Така тя ще ви поддейства, но няма да ви убие.

— Това ли е всичко? — попита Нико. — Нима Хеката ни изпрати на другия край на Италия, за да ни кажеш, че трябва да ядем ечемичени кексчета?

— На добър час! — Триптолем притича през стаята и скочи в колесницата си. — О, и Франк Занг, да знаеш, че ти прощавам. Голям си куражлия. Ако някога промениш мнението си, предложението ми още важи. От теб ще излезе страхотен фермер!

— Благодаря — промърмори Франк.

Богът дръпна някакъв лост в колесницата си. Змийските колелета се завъртяха, крилете се размахаха. Гаражните врати в стаята се отвориха.

— Какво удоволствие е отново да си подвижен! — извика Трип. — Много земи чакат да бъдат просветени. Ще ги науча на сеитба и жътва!

Колесницата излетя от къщата, а Триптолем извика в небето:

— Летете, змии мои! Летете!

— Това — изкоментира Хейзъл — беше много странно.

— Сеитба и жътва. — Нико махна малко царевични влакна от ръката си. — Можем ли да се махаме оттук?

Хейзъл постави ръка на рамото на Франк.

— А ти добре ли си наистина? Направил си нещо, за да си спечелиш милостта на Триптолем. Какво?

Франк се опита да остане спокоен и се скастри наум, задето е толкова слаб. Можеше да се изправи срещу цяла армия чудовища, но щом Хейзъл му кажеше нещо мило, му идеше да заплаче.

— Тези кравешки същества, които те отровиха... трябваше да ги избия.

— Много храбро — рече Нико, — в онова стадо бяха останали поне шест-седем от тях.

— Не — изкашля се Франк, — всичките. Избих всичките чудовища в града.

Нико и Хейзъл го зяпнаха. Франк се уплаши, че ще се усъмнят в думите му, че ще му се присмеят. Колко ли изчадия бе унищожил на онзи мост? Двеста? Триста?

Но прочете в очите им, че му вярват. Те бяха деца на Подземното царство. Може би усещаха всичките смърти и разрушения, които бе причинил.

Хейзъл го целуна по бузата. Вече трябваше да застане на пръсти, за да го направи. Очите ѝ бяха много тъжни, все едно разбираше, че нещо във Франк се е променило, нещо различно от физическия му ръст.

Франк също го знаеше. Вече никога нямаше да бъде същият. Не беше сигурен, че промяната е за добро.

— Е — наруши тежкото мълчание Нико, — някой знае ли как изглежда ечемикът?

XXI. АНАБЕТ

Анабет реши, че няма да умре заради чудовищата, отровната атмосфера или осеяния с пропасти път.

Не. По-вероятно щеше да загине, когато цялото това безумие накара мозъка ѝ да експлодира.

Първо с Пърси им се наложи да пият огън, за да оцелеят. След това ги нападна ято вампири, водени от мажоретка, убита от Анабет преди две години. А накрая бяха спасени от портиер на име Боб, който имаше коса като Айнщайн, сребърни очи и огромна метла. И беше титан.

Наистина, защо не?

Следваха Боб в пустошта, като продължаваха да вървят по течението на Флегетон. С всяка крачка приближаваха тъмния фронт. От време на време спираха да пият от огнената вода. Това ги поддържаше живи, но Анабет се чувстваше, сякаш се е жабурила с акумулаторна киселина. Единствената ѝ утеха беше Пърси. Периодично той стисваше ръката ѝ или пък ѝ хвърляше някоя от очарователните си усмивки. Най-вероятно беше точно толкова изплашен и отчаян, колкото и тя. Беше му много благодарна, че прави всичко възможно, за да ѝ стане по-добре.

— Боб знае какво прави — увери я той.

— Имаш интересни приятели — промърмори Анабет.

— Боб е интересен! — ухили се титанът и се обърна към нея. — Благодаря!

Явно имаше и добър слух. Анабет трябваше да внимава.

— Е, Боб... — опита се да звучи приятелски, но това не бе лесно с изгорено гърло, — как влезе в Тартара?

— Скочих — отвърна той, все едно е най-естественото нещо на света.

— Скочил си в Тартара — повтори тя, — понеже Пърси е произнесъл името ти?

— Той имаше нужда от мен. — Сребърните очи на титана заблестяха в мрака. — Не се притеснявайте. И без това ми бе омръзнало да мета. Хайде! Скоро ще стигнем до отбивка за почивка.

Отбивка. Анабет нямаше представа какво е значението на тази дума в Тартара. Тя си спомни времената, в които заедно с Талия и Люк бяха посещавали отбивки за отдых на различни шосета. Тогава още не бяха влезли в лагера. Бяха бездомни и всеки ден се бореха, за да оцелеят.

И пак беше по-добре от тук. Дали отбивката, към която Боб ги водеше, имаше чисти тоалетни и машина за закуски? Потисна смеха си. Определено полудяваше.

Анабет продължи да куцука напред, като се опита да не обръща внимание на къркоренето на стомаха си. Тя погледна към гърба на Боб, който ги водеше към стената от мрак, вече само на няколко метра от тях. Синята му униформа на портиер бе разпрана на раменете, все едно някой се е опитал да го наръга. Парцали за бърсане се подаваха от джоба му. Бутилка с препарат за чистене висеше от колана му, а синята течност в нея се полюшваше хипнотично.

Анабет си спомни историята за това как Пърси се бе запознал с титана. Талия Грейс, Нико ди Анджелио и Пърси се бяха съюзили, за да победят Боб по бреговете на река Лета. След като бяха изтрили паметта му, сърце не им бе дало да го убият. Бе станал толкова мил и симпатичен, че го бяха оставили в двореца на Хадес. Там Персефона бе обещала да се погрижи за него. Явно владетелите на Подземния свят бяха приели, че грижата означава да му намерят работа като чистач. Анабет се запита как е възможно дори Хадес да е толкова безсърдечен. Досега не бе изпитвала жал към титан, но не ѝ се струваше редно да превърнат едно безсмъртно същество в разсилен, на когото дори не плащат.

Той не ти е приятел — напомни си тя. Страхуваше се, че паметта му може да се върне. В Тартара чудовищата идваха, за да се възстановяват. Ами ако си спомнеше истината? Станеше ли Япет отново... е, Анабет бе видяла колко лесно се справи с емпусите. Самата тя бе невъоръжена. С Пърси не бяха в състояние да се борят с титана.

Тя погледна нервно към дръжката на метлата. Запита се колко ли време ще отнеме от нея да изскочи острие и да се насочи към тялото ѝ.

Да последват Боб в Тартара бе безумно.

За съжаление, не можеше да измисли по-добър план.

Така продължиха да напредват през безрадостната пустош, а в отровните облаци над тях проблясваха червени мълнии. Поредният прекрасен ден в тъмницата на света. Анабет не виждаше много надалеч в мъгливия въздух, но колкото повече вървяха, толкова повече се уверяваше, че всичко наоколо представлява огромна спирала, водеща надолу.

Беше чувала различни описания на Тартара. Като бездънна яма. Или като крепост, оградена от медни стени. Или като празнота, в която няма нищо.

Имаше и разказ, според който Тартара бил като небето, обърнато наопаки във формата на каменен купол. На Анабет ѝ се стори, че това описание е най-точно. Тартара бе като небесен купол — без истинско дъно, направен от различни слоеве, всеки следващ от които бе по-тъмен и ужасен от предишния.

И дори това не бе цялата истина...

Минаха покрай един мехур в земята — гърчеща се, полупрозрачна маса с размера на миниван. В нея бе наполовина оформеното тяло на дракон. Боб пукна мехура без много да му мисли. Той избухна в гейзер жълта слуз, а драконът в него се разпадна на прах.

Боб дори не забави крачка.

Чудовищата бяха като циреи по кожата на Тартара, помисли си Анабет и потрепера. Понякога ѝ се искаше да няма такова въображение, тъй като в момента бе сигурна, че крачат по повърхността на гигантско живо същество. Целият пейзаж наоколо — куполът, ямата, можеха да го наричат както искат — бе тялото на бог Тартара, най-древното превъплъщение на Злото. Така както Гея обитаваше повърхността на Земята, Тартара населяваше Ямата.

Ако богът забележеше, че вървят по кожата му като бълхи по куче...

Стига. Достатъчно го бе мислила.

— Тук — каза Боб.

Спряха на ръба на пропаст. Под тях, в заслонена падина, подобна на лунен кратер, имаше кръг, обграден от черни мраморни колони. В центъра му имаше олтар.

— Светилище на Хермес — обясни Боб.

— В Тартара? — намръщи се Пърси.

— Да — засмя се щастливо Боб, — падна тук много, много отдавна. Може би от света на смъртните. Може би от Олимп. Така или иначе, чудовищата го избягват. Общо взето...

— Откъде знаеше, че е тук? — попита Анабет.

Усмивката на Боб угасна. Погледът му помътня.

— Не помня — призна си той.

— Всичко е наред — бързо добави Пърси.

На Анабет ѝ се прииска да си плесне един шамар. Разбира се! Преди да стане Боб, титанът се бе наричал Япет и като всички останали от расата си бе изкарал няколко еона в Тартара. Бе ясно, че знае какво има тук. Щом помнеше храма, може би щеше да успее да си спомни и други подробности от стария си затвор и живота си преди да стане портиер. А това щеше да е лошо, много лошо за Пърси и Анабет.

Те изкатериха стените на кратера и влязоха в кръга колони. Анабет се строполи до купчина черен мрамор. Бе прекалено уморена, за да продължи да върви. Пърси застана до нея, готов да я защити, и огледа околността. Черният фронт вече бе на по-малко от сто метра пред тях и замъгляваше всичко по пътя им. Ръбът на кратера им пречеше да видят пустошта зад тях. Наистина бяха добре скрити, но ако някое чудовище попаднеше тук случайно, можеше да ги изненада неприятно.

— Каза, че някой ни преследва — спомни си Анабет. — Кой?

Боб помете земята около олтара, като от време на време спираше да погледне нещо в земята.

— Да, по петите ни са. Знаят, че сте тук. И гигантите, и титаните. Победените. Те помнят.

Победените... Анабет се опита да овладее страха си. Колко ли титани и гиганти бяха победили с Пърси през годините? Всеки от тях бе изглеждал като непреодолим съперник. Ако всички те бяха тук долу в Тартара и ги преследваха...

— Защо спираме тогава? — попита тя. — Трябва да продължим.

— Скоро — отвърна Боб. — Но вие смъртните имате нужда от почивка, а тук е добро място за такава. Най-доброто място... може би единственото добро. А и аз ще ви пазя.

Анабет погледна към Пърси, сякаш за да му каже: „О, не, няма да стане“. Да се разхождат с титан бе достатъчно лошо. Да заспят в присъствието на такъв... не ѝ трябваше да е дъщеря на Атина, за да разбере, че това е самоубийствено.

— Ти поспи — каза ѝ Пърси. — Аз ще взема първия пост с Боб.

— Добра идея — изръмжа Боб. — Когато се събудиш, ще има и храна!

Стомахът на Анабет се сви при споменаването на тази дума. Не знаеше как Боб може да призове храна в Тартара. Може би в работата му на портиер влизаше и организирането на кетъринг.

Не искаше да заспи, но тялото ѝ я предаде. Клепачите ѝ натежаха като олово.

— Пърси, събуди ме по някое време, за да дремнеш и ти. Не се прави на герой.

— Кой, аз ли? — усмихна се той по начина, по който тя обожаваше. След това я целуна. Устните му бяха напукани и горещи, все едно е трескав.

— Спи.

Анабет се почувства като в хижата на Хипнос в лагера на нечистокръвните. Налегна я страшна умора. Тя се сви на твърдата земя и затвори очи.

XXII. АНАБЕТ

По-късно тя взе решение: НИКОГА повече да не заспива в Тартара.

Сънищата на героите винаги бяха лоши. Дори в лагера, завита на сигурно място в хижата си, бе сънувала ужасни кошмари. Но тук, в Тартара, виденията изглеждаха хиляди пъти по-истински.

Първо бе сънувала, че отново е малко момиче, което се мъчи да изкачи Хълма на нечистокръвните. Люк Кастелан я държеше за ръката, а сатирът Гроувър Андъруд трополеше нервно с козите си копита и повтаряше:

— Побързайте! Побързайте!

Зад тях бе Талия Грейс, която удържаше цяла армия адски хрътки с щита си Егида.

От върха на хълма Анабет виждаше лагера в долината под себе си. От прозорците на хижите грееха светлини, които ѝ предлагаха убежище. Тя се спъна и изкълчи глезена си, а Люк я вдигна, за да я носи. Когато погледнаха назад, видяха, че чудовищата са само на няколко метра. Дюзина от тях бяха обградили Талия.

— Вървете! — извика Талия. — Аз ще ги удържа!

Тя размаха копие то си и назъбена мълния се стовари върху чудовищата. Но колкото и хрътки да паднеха, нови заемаха мястото им.

— Трябва да бягаме! — извика Гроувър.

Той ги поведе към лагера. Люк го последва, а Анабет започна да плаче и да го удря по гърдите. Не можеха да оставят Талия сама. Но бе прекалено късно...

Сцената се промени.

Анабет бе по-голяма и се катереше към върха на Хълма на нечистокръвните. Там, където бе паднала Талия, сега се издигаше високо борово дърво. Небето бе притъмняло от буреносни облаци.

Отекна гръмотевица, а после мълния разцепи дървото на две чак до корените, като разкри пушеща цепнатина. В мрака под него стоеше

Рейна, преторът на Нов Рим. Наметалото ѝ бе в цвета на току-що пролята кръв. Златната ѝ броня сияеше.

Тя вдигна очи. Изражението на лицето ѝ бе царствено, а думите ѝ отекнаха право в ума на Анабет.

— Добре се справи — проговори Рейна, ала гласът бе на Атина.
— Остатъкът от пътуването ми ще бъде на крилете на Рим.

Тъмните очи на претора посивяха и придобиха цвета на облаците в небето.

— Аз трябва да застана тук — каза Рейна. — Римлянката трябва да ме донесе.

Хълмът се разтърси, а по тревата се разгърна копринената дреха на гигантска богиня. Гея се извиси над лагера на нечистокръвните, лицето ѝ бе огромно като планина.

Адски хрътки заляха хълмовете като черна река, а гиганти, шесторъки земеродни и циклопи се появиха на плажа, разкъсаха павилъна за вечеря, а след това подпалиха хижите и Голямата къща.

— Побързай! — рече гласът на Атина. — Съобщението трябва да бъде изпратено.

Земята в краката на Анабет пропадна и тя потъна в мрака.

Очите ѝ рязко се отвориха и тя извика, след което се озова в прегръдките на Пърси. Все още бе в Тартара, в храма на Хермес.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Пърси. — Кошмари?

Тялото ѝ трепереше от преживения насън ужас.

— Дойде ли... редът да пазя?

— Не, не. Реших да те оставя да поспиш.

— Пърси!

— Не, всичко е наред. И без това съм твърде развълнуван, за да заспя. Виж!

Титанът Боб седеше с кръстосани крака край олтара и щастливо дъвчеше парче пица. Анабет потърка очи и се запита дали все още не сънува.

— Това да не е... пеперони?

— Дарове към боговете. Жертвоприношения за Хермес от света на смъртните, предполагам. Появиха се в облак дим. Имаме половин хотдог, малко грозде, телешка пържола и шоколадови дражета.

— Шоколадчетата са за Боб! — заяви титанът, след което добави:
— Нямаме нищо против, нали?

Анабет не възрази. Пърси ѝ донесе пържолата и тя я омете като вълк. Никога не бе яла нещо толкова вкусно. Месото бе още горещо, с приятния лютив привкус от барбекюто на лагера.

— Знам — разчете изражението ѝ Пърси. — Мисля, че е от лагера.

Идеята изпълни Анабет с носталгия. При всяко ядене лагерниците изгаряха част от храната в чест на божествените си родители. Пушекът трябваше да омилостиви боговете, но Анабет никога не бе мислела за това къде отива самата храна след като изгори. Може би в олтарите им на Олимп... или дори тук, наред Тартара.

— Шоколадови бонбони с лешник — отбеляза Анабет. — Конър Стол винаги изгаря едно пликче за баща си.

Тя си спомни за вечерите в лагера, за залезите над Лонг Айленд, за първата целувка с Пърси. Очите ѝ започнаха да парят.

— Хей, това е прекрасно — прегърна я с една ръка Пърси, — храна от вкъщи. Не е ли яко?

Тя кимна. Приключиха яденето в мълчание.

Най-накрая Боб изяде и последния бонбон.

— Трябва да тръгваме. Ще са тук след няколко минути.

— Няколко минути? — Анабет посегна към кинжала си, само за да си спомни, че той вече не е в нея.

— Ами да, мисля, че става дума за няколко минути — почеса се по сребристата коса Боб, — но времето тече странно в Тартара. Не е като горе.

Пърси застана на ръба на кратера и надникна към пътя, от който бяха дошли.

— Не виждам нищо, но това е слабо успокоение. Боб, за кои гиганти и титани говорим?

— Не им помня имената — изсумтя Боб, — поне шест-седем са. Чувствам ги.

— Шест-седем? — Анабет усети хлад в стомаха си. — А те могат ли да почувстват твоето присъствие?

— Не знам — усмихна се Боб. — Боб е различен! Но могат да надушат героите, о, да. Вие ухаете вкусно като... хммм... като козунак!

— Козунак — повтори Анабет. — Страхотно.

Пърси слезе обратно до олтара.

— Възможно ли е да се убие гигант в Тартара? Имам предвид, с нас няма богове...

Той погледна към Анабет, все едно тя трябваше да знае.

— Не мога да ти отговоря — каза обаче тя. — Пътуването в Тартара, битките с чудовищата тук... никой не го е правил преди. Може би Боб може да ни помогне? Титанът сигурно е равностоен на бог. Но не знам, наистина.

— Добре — отвърна Пърси, — няма проблем.

Но тя прочете тревогата в погледа му. С години бе разчитал на нея за готови отговори. Но сега, когато имаше най-голяма нужда, тя не можеше да му помогне. Мразеше се за това, че не е могла да научи нищо в лагера, което да я подготви за Тартара.

Знаеше само едно — че трябваше да продължат. Не можеха да си позволят да бъдат настигнати от шест или седем безсмъртни.

Изправи се, замаяна от кошмарите си. Боб започна да разтребва, като събра боклука им в малка купчинка, а след това напръска олтара със спрей за почистване.

— А сега накъде? — попита Анабет.

Пърси посочи към буреносния фронт от тъмнина.

— Боб казва, че трябва да продължим натам. Очевидно Портите на Смъртта...

— Ти си му казал? — Анабет не искаше да звучи строго, но Пърси се сви.

— Докато спеше — призна той. — Анабет, Боб може да помогне. Трябва ни водач.

— Боб ще помогне! — съгласи се Боб. — В тъмните земи, в Портите на смъртта. Но не е добра идея да тръгнем право към тях. Има прекалено много чудовища. Дори Боб не може да победи толкова много. Те ще убият Пърси и Анабет за около две секунди. — Титанът се намръщи. — Поне така мисля. Но времето е различно в Тартара.

— Ами да — изсумтя Анабет. — Има ли обаче друг път?

— Можем да се скрием — каза Боб. — Мъртвешката мъгла ще ни скрие.

— О! — Анабет внезапно се почувства много дребничка в сянката на титана. — Какво представлява Мъртвешката мъгла?

— Тя е много опасна — заяви Боб, — но ако дамата ти я дари, ще успеем да се скрием. Стига да избегнем Нощта. Но пък дамата е много

близка до Нощта. Това не е хубаво.

— Дамата — повтори Пърси.

— Да. — Боб посочи към мастилената чернота. — Трябва да вървим.

Пърси погледна към Анабет. Очевидно търсеше съвета ѝ, но тя не знаеше какво да му каже. Спомни си кошмара за дървото на Талия, разцепено от мълния, за Гея, която се издигаше над Хълма на нечистокръвните, за да пусне чудовищата си към лагера.

— Добре тогава — каза Пърси, — предлагам да видим тази дама и нейната Мъртвешка мъгла.

— Почакай — каза Анабет.

Главата ѝ бучеше. Замисли се върху съня с Люк и Талия. Спомни си историите, които Люк бе разказвал за баща си — бога на пътешествениците, водач на духовете на мъртвите, покровител на съобщенията.

Загледа се в черния олтар.

— Анабет? — попита Пърси притеснен.

Тя отиде до купчината боклук и измъкна от нея една сравнително чиста салфетка. Спомни си видението на Рейна, която стоеше край димящия процеп под останките на дървото на Талия и говореше с гласа на Атина:

Трябва да застана тук. Римлянката трябва да ме донесе.

Побързай. Съобщението трябва да бъде изпратено.

— Боб? — попита тя. — Жертвите, изгорени в света на смъртните, се появяват на този олтар, нали?

Боб се размърда неспокойно, все едно не е готов да бъде разпитван.

— Да?

— А какво ще стане, ако изгорим нещо на олтара тук?

— Ами...

— Точно така — отвърна Анабет, — не знаеш. Никой не знае, защото не е опитвано досега.

Това бе шансът ѝ. Имаше мъничка вероятност изгореното на този олтар да се върне в лагера на нечистокръвните.

Не бе много вероятно, но ако проработеше...

— Анабет? — повтори Пърси. — Намислила си нещо. Познавам този поглед.

— Кой поглед?

— Този, който подсказва, че си намислила нещо. Свиваш устни, намръщваш се и...

— Имаш ли химикалка? — попита тя.

— Шегуваш се, нали? — извади той Въртоп.

— Да, но можеш ли да пишеш с него?

— Аз... не зная — призна си той, — никога не съм опитвал.

Свали капачката на химикалката и, както винаги, тя се превърна в меч. Анабет бе виждала това стотици пъти. Когато трябваше да се бие, Пърси просто хвърляше капачката и по-късно тя се появяваше в джоба му. Когато докоснеше с нея върха на меча, той отново се превръщаше в химикалка.

— А какво ще стане, ако поставиш капачката от другата страна на меча? — попита Анабет, — както се поставя капачката на химикалка, когато трябва да пишеш нещо?

— Ами... — Пърси изглеждаше разколебан, но сложи капачката в крайцеца на дръжката на меча. Въртоп отново се превърна в химикалка, но сега писецът ѝ бе открит.

— Може ли? — Анабет я взе от ръката му, приглади салфетката върху олтара и започна да пише. Мастилото на Въртоп сияеше в цвета на божествен бронз.

— Какво правиш? — попита Пърси.

— Пиша писмо — отвърна Анабет. — Надявам се Рейчъл да го получи.

— Рейчъл ли? — попита Пърси. — Нашата Рейчъл? Делфийският оракул?

— Същата. — Анабет потисна усмивката си.

Всеки път, щом станеше дума за Рейчъл, Пърси се изнервяше. Някога Рейчъл го бе сваляла. Това бе много отдавна и сега двете с Анабет бяха добри приятелки. Въпреки това Анабет нямаше нищо против да държи гаджето си на нокти. Бе полезно.

Анабет довърши писмото си и сгъна салфетката, като от външната страна написа:

Конър, предай това на Рейчъл. Не е шега. Не се дръж като идиот.

След което си пое дълбоко въздух. Молеше Рейчъл Деър да направи нещо изключително опасно, но това бе единственият начин да се свърже с римляните и да избегне предстоящата касапница.

— Сега трябва да го изгоря — каза тя. — Някой да има кибрит?

Острието върху метлата на Боб изскочи и одраска олтара. Избухна взрив от сребристи искри.

— Благодаря — каза Анабет и подпали салфетката, след което я остави на олтара. Видя как тя става на пепел и се запита дали не полудява. Можеше ли пушекът наистина да излезе от Тартара?

— Сега вече трябва да тръгваме — посъветна ги Боб. — Ама наистина. Преди да ни убият.

Анабет погледна към стената от мрак пред тях. Някъде там имаше жена, която контролираше Мъртвешката мъгла и може би можеше да ги скрие от чудовищата... Планът им бе препоръчан от титан, един от най-опасните им врагове. Анабет реши, че ако му мисли много, просто ще полудее.

— Добре тогава — отвърна тя, — готова съм.

XXIII. АНАБЕТ

Анабет едва не се препъна във втория титан.

След като навлязоха в буреносния фронт, тримата вървяха с часове, като разчитаха само на светлината, разпръсквана от бронзовия меч на Пърси и от Боб, който светеше в мрака като странен портиер ангел.

Анабет не виждаше по-далеч от четири метра пред себе си. По някакъв начин Мрачните земи ѝ напомниха на Сан Франциско, където живееше баща ѝ, и на онези летни следобеди, в които мъглата се спускаше като тежка влажна завивка и покриваше Пасифик Хайтс.

Тук в Тартара обаче мъглата бе мастиленочерна. Навсякъде имаше скали, а пътят бе осеян с пропасти. Анабет на няколко пъти едва не падна в тях. Чудовищни резове отекваха в сумрака, но тя не можеше да каже откъде идват. Единственото, за което бе сигурна, бе, че теренът продължава да се спуска надолу.

Всъщност „надолу“ явно бе единствената посока в Тартара. Ако Анабет направеше дори крачка назад, усещаше силна умора, все едно гравитацията се увеличава, за да я откаже. Имаше ужасното чувство, че ако цялата Яма е тялото на Тартара, в момента се спускат по гърлото му.

Тази мисъл я погълна до такава степен, че тя не забеляза издатината, докато не стана прекалено късно.

— Стой! — извика Пърси и я хвана за ръката, но тя вече падаше.

За щастие, в съвсем плитка падина, която в по-голямата си част бе изпълнена от чудовищен мехур. Тя се приземи върху меката, податлива повърхност и се почувства като голяма късметлийка, докато не отвори очи и не видя едно доста голямо лице през сияещата златиста мембрана.

Тя изпищя и падна настрани от могилата. Сърцето ѝ затупка бясно.

— Добре ли си? — попита Пърси и ѝ помогна да се изправи на крака.

Тя не посмя да отговори. Ако отвореше уста, можеше отново да изпищи, а това бе унижително за една дъщеря на Атина. Все пак не бе героиня от филм на ужасите^[1].

Но, богове... сгушен в мехура пред нея бе истински титан, облечен от глава до пети в златни доспехи. Кожата му бе с цвета на лъскави монети, а очите му бяха затворени. Но на лицето му бе изписано страховито изражение, все едно всеки момент ще изкрещи. Въпреки мембраната Анабет усещаше убийствения зной, излъчван от тялото му.

— Хиперион — каза Пърси. — Мразя го този тип.

Внезапно Анабет усети как старата рана в рамото я наболява. По време на битката за Манхатън Пърси се бе изправил срещу този титан. Тогава Анабет за пръв път го видя да призовава ураган, а това не се забравяше лесно.

— Мислех, че Гроувър е превърнал този тип в дърво.

— Да — съгласи се Пърси. — Може би е било отсечено и титанът се е озовал тук.

Анабет си спомни огнените експлозии, които Хиперион призоваваше, и множеството погубени нимфи и сатири, преди Пърси и Гроувър да успеят да го спрат. Сега титанът изглеждаше все едно е готов да се събуди за нови разрушения.

Тя понечи да предложи да го унищожат, докато могат... и тогава погледна към Боб. Сребристият титан изучаваше Хиперион с крайно съсредоточено изражение. Лицата им си приличаха толкова много...

Анабет прокле наум. Разбира се, че си приличаха. Хиперион бе негов брат. Той бе господарят на Изтока през времената, когато титаните владеели света. Япет, както бе истинското име на Боб, бе господар на Запада. Ако човек махнеше метлата и сложеше вместо нея златни доспехи, Япет щеше да стане почти двойник на Хиперион.

— Боб — каза тя, — време е да вървим.

— Златен е, вместо сребърен — промърмори Боб, — но иначе прилича на мен.

— Боб — обади се Пърси, — хей, приятелю!

Титанът с нежелание се обърна към него.

— Нали сме приятели? — попита Пърси.

— Да — отвърна Боб, но звучеше плашещо несигурен. —
Приятели сме.

— Знаеш, че някои чудовища са добри — продължи Пърси. — Други обаче са лоши.

— Хм — отвърна Боб, — така е. Красивите призрачни дами, които прислужват на Персефона, са добри. Зомбитата, които се взривяват обаче, са лоши.

— Точно така — отвърна Пърси. — Така е и със смъртните. Някои са добри, а други — лоши. Е, същото важи и за титаните.

— Титаните. — Боб се извиси над тях и засия. Анабет бе сигурна, че гаджето ѝ току-що бе направило ужасна грешка.

— Точно така — спокойно отвърна Пърси. — Ти си титанът Боб. Ти си добър, даже страхотен. Но този тип, Хиперион, той е лош. Направо зъл. Той се опита да ме убие. Мен и още много хора.

Боб премигна.

— Но той толкова прилича на мен! Лицето му е...

— Той прилича на теб, защото е титан. Също като теб. Ти обаче си добър, а той не.

— Боб е добър. — Пръстите му се свиха около дръжката на метлата. — Точно така. Винаги има поне един добър. Дори сред титаните, чудовищата и гигантите.

— Ъ-ъ... — поколеба се Пърси, — не съм сигурен за гигантите.

— Бъди сигурен — искрено каза Боб.

Анабет почувства, че и без това са се застояли на това място прекалено дълго. Преследвачите им можеха да ги настигнат.

— Трябва да тръгваме — каза тя. — Какво да направим с...

— Боб — каза Пърси, — изборът е твой. Хиперион е от твоя вид. Можем да го оставим, но ако се събуди...

Метлата на Боб внезапно се раздвижи. Ако се целеше в главата на Анабет или Пърси, щеше да я разцепи на две. Вместо това обаче Боб съсече чудовищния мехур, който избухна в облак гореща златиста кал.

Анабет избърса златистата слуз от очите си. Там, където допреди миг се бе намирал Хиперион, сега нямаше нищо друго, освен димящ кратер.

— Хиперион е зъл титан — обяви Боб с мрачно изражение на лицето. — Сега вече няма да може да нарани приятелите ми. Ще трябва да се прероди някъде другаде в Тартара. Надявам се да му отнеме доста време.

Очите на титана светеха по-ярко от обичайното, все едно се готвеше да заплаче със сълзи от живак.

— Благодаря ти, Боб — каза Пърси.

Как успяваше да остане толкова спокоен? Начинът, по който говореше с Боб, направо смая Анабет... и донякъде я притесни. Ако Пърси наистина бе готов да остави избора на Боб, явно му имаше твърде голямо доверие. Ако обаче го бе манипулирал... Анабет не го бе виждала такъв.

Той срещна погледа ѝ, но тя не можа да разчете изражението му. Това също я притесни.

— По-добре да тръгваме — каза той.

Така с Пърси последваха Боб. Златистите петна, останали от мехура на Хиперион, проблясваха върху униформата му...

[1] Това е шега на автора. Актрисата Александра Денарио, която играе ролята на Анабет във филмовите адаптации по „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“ се снима и в последната серия от хорър поредицата „Тексаско клане“. — Бел.прев. ↑

XXIV. АНАБЕТ

След толкова много ходене Анабет имаше чувството, че краката ѝ са направени от слюз от титан. Тя вървеше машинално напред като хипнотизирана от постоянното плискане на почистващия препарат на Боб.

Стой нащрек — нареди си тя, но не ѝ бе лесно. От време на време Пърси я хващаше за ръка или казваше нещо, с което да я ободри. Тя обаче забеляза, че мрачният пейзаж действа и на неговите нерви. Погледът му постепенно помръкваше, все едно духът бавно напуска тялото му.

Той пропадна в Тартара заради теб — каза един предателски глас в главата ѝ. — *Ако загине, вината за това ще е само твоя.*

— Спри — каза си тя на глас.

— Какво? — намръщи се Пърси.

— Не ти. — Тя се опита да се усмихне успокоително, но не ѝ се получи. — Говоря си сама. Това място... си играе с ума ми. Изпълва ме с мрачни мисли.

Изражението на Пърси стана още по-разтревожено.

— Хей, Боб — попита той, — накъде ни водиш?

— Към Дамата — отвърна Боб, — повелителката на Мъртвешката мъгла.

Анабет се помъчи да потисне раздразнението си.

— Но какво означава това? Коя е тази дама?

— Да кажа името ѝ? — погледна я Боб. — Това вече е лоша идея.

Анабет въздъхна. Титанът беше прав. Имената имаха сила, а да ги изговаряш в Тартара вероятно бе много, много опасно.

— Можеш ли поне да ни кажеш колко път ни остава? — попита тя.

— Не зная — призна си Боб. — Мога само да го почувствам. Чакаме мракът да се сгъсти още повече. Тогава ще стъпим встрани.

— Встрани — повтори Анабет, — естествено.

Изкуши се да помоли за малко почивка, но в действителност не искаше да спира, не и на това студено, ужасно място. Черната мъгла се просмука в тялото ѝ и тя почувства костите си като намокрен стиропор. Запита се дали съобщението ѝ е стигнало до Рейчъл Деър. Ако Рейчъл успееше да го предаде на Рейна, без да загине...

Нелепа надежда — предупреди я гласът в главата ѝ. — Само изложи Рейчъл на ненужна опасност. Дори да намери римляните, Рейна няма причина да ти повярва, не и след всичко случило се досега.

Анабет се изкуши да се развика на гласа, но преглътна яда си. Дори и да полудяваше, не искаше другите да го разберат. Отчаяно се нуждаеше от нещо, което да подобри настроението ѝ. Глътка обикновена вода. Слънчев лъч. Топло легло. Добра дума от майка ѝ.

Внезапно Боб спря и вдигна ръка.

— Спрете.

— Какво? — прошепна Пърси.

— Шшт! — отвърна Боб. — Нещо отпред се движи.

Анабет се напегна. От мъглата долетя странен тътен като от двигателя на огромен багер. Почувства вибрациите дори през обувките си.

— Ще го обкръжим — прошепна Боб. — Застанете от двете ми страни.

За милионен път Анабет съжали, че е изгубила кинжала си. Тя вдигна парче черен обсидиан и запълзя наляво. Пърси мина отдясно, изтеглил меча си.

Боб тръгна напред. Острието на метлата му бе изскочило и грееше заплашително в мъглата.

Тътенът се усили и разтърси прахта в краката на Анабет. Звукът идваше право пред тях.

— Готови ли сте? — прошепна Боб.

Анабет се приведе, готова за скок.

— На три?

— Едно — започна броенето Пърси, — две...

Една фигура се появи в мъглата. Боб надигна копието си.

— Чакайте! — извика Анабет.

Боб замръзна точно навреме. Върхът на копието му се спря на сантиметри от главата на малко котенце с шарена козинка.

— Мяу? — попита котенцето. Явно не бе особено впечатлено от плана им за атака. То отърка главичка в краката на Боб и започна да мърка оглушително.

Колкото и да беше невероятно, това бе тътенът, който бяха чули. С мъркането си котето разтърсваше земята до степен, че камънчетата по нея подскачаха. Котето насочи жълтите си очички към една скала между стъпалата на Анабет и скочи.

То, разбира се, можеше да е демон или някакво друго ужасно изчадие с умела дегизировка. Анабет обаче не се стърпя, вдигна го и го гушна. Котето бе доста мършаво, но иначе изглеждаше съвсем нормално.

— Но как... — Дори не можа да довърши. — Какво търси едно котенце в...

Котето стана неспокойно и скочи от ръцете ѝ. Приземи се с тупване и отиде при Боб, след което замърка и отново се отърка в ботушите му.

— Някой те хареса, Боб! — засмя се Пърси.

— Значи е добро чудовище — нервно каза Боб, — нали?

Анабет усети буца в гърлото си. Като видя огромния титан с това малко котенце, се почувства незначителна, в сравнение с огромния Тартара. Това място нямаше уважение към никого — бил той добър или зъл, малък или голям, мъдър или глупав. Тартара ненаситно поглъщаше и титани, и герои, и котенца.

Боб коленичи и взе котенцето в ръка. То се побра перфектно в дланта му, но реши да го разгледа целия. Покатери се по ръката на титана и се настани на рамото му, след което затвори очи и отново замърка оглушително. Внезапно козинката му проблясна и за миг разкри скелета му като на рентген. След това отново стана нормално коте.

— Видя ли... — премигна Анабет.

— Да — намръщи се Пърси. — О, не. Знам какво е това котенце. То идва от „Смитсониън“.

Анабет се опита да разбере какво ѝ казва. Никога не бе посещавала „Смитсониън“ с Пърси. Но си спомни как преди няколко години титанът Атлас я бе хванал. Пърси и Талия извършиха подвиг, като я спасиха. По пътя се бяха сблъскали с воители, родени от драконовите зъби, засяти от Атлас в музея „Смитсониън“.

Според разказа на Пърси, титанът се объркал и първоначално посял тигрови зъби, от които поникнали малки скелетови котенца.

— Това е едно от тях? — попита Анабет. — Но какво търси тук?

Пърси разпери ръце безпомощно.

— Атлас каза на слугите си да разкарат котенцата. Може би те са ги унищожили и сега котенцата са се преродили в Тартара. Не зная.

— Сладко е — обади се Боб, докато котенцето душеше ухото му.

— Но дали е безобидно? — попита Анабет.

Титанът почеса котето по брадичката. Анабет не знаеше дали е добра идея да носят животно, израснало от праисторически звяр, но вече нямаше значение. Титанът и котето се бяха привързали един към друг.

— Ще го кръстя Малък Боб — реши Боб. — Той е добро чудовище.

Това сложи край на дискусията. Титанът вдигна копието си и тримата продължиха пътя си в мъглата.

Анабет вървеше замаяно и се мъчеше да не мисли за пица. За да се разсейва, тя наблюдаваше как Малък Боб се разхожда по раменете на титана и мърка, като от време на време се превръща в сияещ котешки скелет, а след това — в пъстра топка пух.

— Ето — обяви Боб.

Спря толкова рязко, че Анабет едва не се блъсна в него. Боб погледна наляво. Изглеждаше дълбоко замислен.

— Това ли е мястото — попита Анабет, — където трябва да стъпим встрани?

— Да — отвърна Боб. — По-мрачно и тогава встрани.

Анабет не можеше да прецени дали наистина е по-тъмно, но въздухът наистина бе по-студен и по-плътен, все едно бяха навлезли в някакъв микроклимат. Отново си спомни за Сан Франциско — там температурата в отделните квартали можеше да се различава с десет градуса. Запита се дали титаните не са построили замъка си в планината Тамалпаис, защото тя им напомня на Тартара.

Това бе депресираща мисъл. Само титаните можеха да сравнят такова красиво място с преддверието на Ямата — пъкъл, далеч от дома.

Боб тръгна наляво и двамата го последваха. Въздухът определено захладна и Анабет се притисна до Пърси, за да се стопли. Той я прегърна. Беше хубаво, че е близо до него, но не може да се отпусне.

Навлязоха в нещо като гора. Огромни черни дървета се извисяваха около тях, идеално кръгли и без клони — приличаха на гигантски косми. Земята бе бледа и гладка.

Като си знам късмета — помисли си Анабет, — вероятно сме стигнали подмишниците на Тартара.

Внезапно изпита силна тревога, все едно някой я е плеснал с гумен ластик по врата. Тя подпря ръка до ствола на най-близкото дърво.

— Какво има? — вдигна меча си Пърси.

— Защо спираме? — попита и Боб объркан.

Анабет вдигна ръка и им даде знак да запазят тишина. Не беше сигурна какво я е обезпокоило. Всичко изглеждаше същото. И тогава осъзна, че дървото трепери. Тя се запита за миг дали не е от мъркането на котето. Малък Боб обаче бе заспал на рамото на Големия.

На няколко метра от тях потрепера още едно дърво.

— Нещо идва към нас — прошепна Анабет. — Пригответе се!

Боб и Пърси я приближиха. Тримата опряха гърбове. Анабет напрегна очи. Мъчеше се да види какво има в тъмното, но не долови движение.

Почти реши, че е параноичка, когато първото чудовище кацна на около пет метра от тях.

Фурия — бе първата мисъл на Анабет.

Съществото изглеждаше досущ като такава — сбръчкана старица с прилепови криле, медни нокти и очи, греещи със зловещ червеникав блясък. Бе облечена с парцалива рокля от черна коприна, а лицето ѝ бе изкривено и гладно. Изглеждаше като обсебена от демон бабичка, решена да убива.

Боб изръмжа, когато още една се приземи пред него, а след това една застана до Пърси. Скоро се появиха поне половин дузина, а още от съществата засъскаха от дърветата над тях.

Значи не бяха фурии. Онези бяха само три, а и тези крилати бабки не носеха камшици. Това обаче не успокои Анабет. Ноктите им изглеждаха доста страховити.

— Кои сте вие? — попита тя.

Араите — отвърна призрачен глас. — Проклятията!

Анабет се опита да разбере кой говори, но никой от демоните не бе отворил уста. Очите им бяха изцъклени като на мъртъвци, а израженията им бяха замръзнали като кукленски. Гласът долиташе над тях като разказвач във филм, сякаш едно създание контролираше всички чудовища.

— Какво... какво искате? — попита Анабет, мъчейки се да звучи уверено. Гласът се изсмя заплашително.

Да ви прокълнем, разбира се! Да ви унищожим хиляда пъти в името на Майката Нощ!

— Само хиляда пъти? — промърмори Пърси. — Пак добре. Бях решил, че сме загазили.

Кръгът от демони се затвори около тях.

XXV. ХЕЙЗЪЛ

Всичко миришеше на отрова. Два дни след като напуснаха Венеция Хейзъл все още не можеше да се отърве от ужасния дъх на кравешките същества.

Морската болест не ѝ помагаше особено. *Арго II* плаваше по изключително красивото Адриатическо море, чиято синева блестеше под ярките слънчеви лъчи. Хейзъл обаче не можеше да оцени гледката, тъй като корабът постоянно се люлееше от вълните. Застанала на горната палуба, тя се опита да прикове поглед в хоризонта — в белите върхове, които винаги изглеждаха сякаш са на не повече от километър — километър и половина разстояние. Коя ли държава бе това — може би Хърватия? Не бе сигурна, но определено ѝ се искаше да са на твърда земя.

Най-отвратителна от всичко обаче бе невестулката.

Миналата нощ домашният любимец на Хеката се бе появил в каютата ѝ. Хейзъл се събуди от кошмарен сън и веднага се запита откъде идва ужасната миризма. Намери пухкавия гризач на гърдите си. Гледаше я втренчено с черните си очи и — разбира се — пръдна, когато тя с писък се опита да го махне от завивките си.

Приятелите ѝ влетяха в стаята ѝ, за да проверят дали е добре. Бе трудно да им обясни откъде се е появил този гризач. Забеляза, че Лио с мъка се сдържа да не пусне някоя дебелашка шега по неин адрес.

На сутринта, когато всичко утихна, Хейзъл реши да посети тренер Хедж, защото той умееше да разговаря с животните. Намери вратата на каютата му откритата и чу как той си приказва с някого. Дори не знаеше, че имат телефон на борда. А може би изпращаше съобщение по Ирида? Хейзъл бе чувала, че гърците използват този метод много често.

— Разбира се, захарче — казваше тренер Хедж, — не, това е страхотно, просто...

Гласът му потрепера. Внезапно Хейзъл се почувства отвратително за това, че го подслушва.

Трябваше да отстъпи, но Гейл изписука и тя се принуди да почука на вратата. Хедж подаде глава навън, намръщен както обикновено. Очите му обаче бяха почервенели като от плач.

— Какво? — изръмжа той.

— Извинете — бързо каза Хейзъл, — добре ли сте?

Треньорът изсумтя и отвори широко вратата.

— Що за въпрос?

— Аз... — Хейзъл се опита да си спомни за какво бе дошла. — Питам се дали не може да поговорите с невестулката ми.

Треньорът присви очи.

— Това някаква гатанка ли е? — попита той високо. — Или на борда наистина има нарушител?

— Нещо такова.

Гейл се подаде иззад краката на Хейзъл и започна да цвърчи възбудено. Тренерът я погледна обидено и изцвърча нещо в отговор. Като че ли спореха разгорещено.

— Какво каза? — попита Хейзъл.

— Много простотии — отвърна сатирът, — но накратко, дошла е, за да види как върви работата.

— Каква работа?

— Откъде да знам? — тропна с копито тренер Хедж. — Тя е пор! Те никога не дават ясен отговор на въпросите ти. А сега, ако ме извиниш, имам си работа!

И затръшна вратата в лицето ѝ.

След закуска Хейзъл се подпря на релинга и се опита да успокои стомаха си. Гейл търчеше нагоре-надолу до нея и от време на време си подпръцкваше. За щастие, силният морски вятър отнасяше неприятната миризма надалеч.

Хейзъл се запита какво ли тревожи тренер Хедж. Явно бе изпратил съобщение по Ирида до някого, но ако новините наистина бяха страхотни, защо изглеждаше толкова разстроен? Никога не го бе виждала такъв. За съжаление, се съмняваше, че той ще поиска помощ, дори да се нуждае от нея. Не бе от типа хора (или сатири), които говорят за проблемите си.

Тя се загледа в белите върхове и се запита защо Хеката е изпратила пора тук.

За да провери как вървят нещата.

Нещо щеше да се случи. На Хейзъл ѝ предстоеше изпитание.

Тя обаче не разбираше как може да овладее магията без обучение. Хеката очакваше от нея да победи някаква всемогъща магьосница — дамата със златна рокля от съня на Лио. Но как?

Хейзъл бе изкарала цялото си свободно време в опит да намери отговор на този въпрос. Опитва се да накара своята спата да заизглежда като бастун. Опитва се да призове облак, който да скрие луната. Съсредоточи се до такава степен, че очите ѝ се кръстосаха, а ушите ѝ изпукаха. Нищо обаче не се случи. Не можеше да манипулира Мъглата.

А през последните няколко нощи сънищата ѝ бяха станали още по-лоши. Озова се обратно в Полята на Асфодел, като се рееше безцелно сред останалите духове. После се оказа в пещерата на Гея в Аляска, където загина с майка си под рухналия таван, а гласът на земната богиня виеше гневно. След това застана лице в лице с баща си Плутон на стълбите пред апартамента, който майка ѝ бе имала в Ню Орлиънс. Студените му пръсти я сграбчиха. Черната му дреха се гънеше под напора на пленените души. Той я погледна с тъмните си яростни очи и каза: „Мъртвите виждат това, което искат да видят. Така е и с живите. Това е тайната.“

Никога не ѝ бе казвал това в действителност. Нямаше представа какво има предвид.

Ала най-лошите кошмари бяха образите от бъдещето. Хейзъл видя как се препъва в мрачен тунел, а около нея ехти безумният смях на жена.

„Можеш ли да овладееш това, дъще Плутонова“ — подиграваше ѝ се тя.

И накрая, както винаги, Хейзъл бе сънувала кръстопътищата, които Хеката ѝ бе показала — Лио, който падаше от небето, Пърси и Анабет, които лежаха, може би в безсъзнание, а може би мъртви, пред черни метални порти, а също и забулената в черно фигура, която се извисяваше над тях — обвитият в мрак гигант Клитий.

Невестулката до нея започна да цвърчи нетърпеливо. Хейзъл се изкуши да блъсне глупавото животинче в морето.

„Не мога да овладея дори сънищата си — искаше да извика тя. — Как тогава се очаква да овладея Мъглата?“

Чувстваше се толкова нещастна, че дори не забеляза Франк, докато не застана точно до нея.

— По-добре ли си? — попита той.

Хвана ръката ѝ и пръстите му напълно покриха нейните. Хейзъл не можеше да повярва колко по-едър е станал. Беше се превръщал в какви ли не животни и тя не очакваше, че трансформациите му могат отново да я изненадат... но най-сетне ръстът бе настигнал теглото му. Вече никой нямаше да му каже, че е пълничък или пухкав. Сега имаше телосложението на професионален атлет, широкоплещест и як, здраво стъпил на краката си. Походката му също бе различна, далеч по-уверена.

Това, което бе извършил на моста във Венеция, бе изумително. Хейзъл все още бе втрещена. Нито тя, нито Нико бяха видели битката с очите си, но никой на борда не се усъмни в думите на Франк. Цялото му излъчване се бе променило. Дори Лио спря с шегите по негов адрес.

— Аз... добре съм — успя да каже Хейзъл. — А ти?

Той се усмихна и ъгълчетата на очите му се свиха.

— По-висок съм. Но иначе съм добре. Не съм се променил. Не и... как да кажа. Вътрешно съм си същият.

В гласа му се долови нотка от съмненията, които доскоро го измъчваха. Това бе гласът на нейния Франк, който винаги се страхуваше, че ще оплеска нещата.

Хейзъл се почувства облекчена. Тя обичаше тази негова страна. Първоначално видът му я бе изплашил. Опасяваше се, че промяната е засегнала и душата му. Но сега вече бе спокойна. Въпреки огромната си сила, Франк си оставаше същият добродушко. Все още бе раним. Все още ѝ доверяваше най-голямата си слабост — вълшебното дърво, което Хейзъл носеше в джоба до сърцето си.

— Знам и се радвам за това — стисна ръката му тя, — но не за теб се тревожа.

— Ясно — отвърна Франк. — Как е Нико?

Всъщност тя мислеше за себе си, но проследи погледа на Франк към върха на мачтата, където бе застанал Нико.

Той твърдеше, че обича да стои на пост заради силното си зрение, но Хейзъл знаеше, че не това е истинската причина. Там горе Нико можеше да бъде сам, на спокойствие. Останалите му бяха предложили каютата на Пърси, понеже Пърси... отсъстваше. Нико обаче категорично отказа. Сега прекарваше по-голямата част от времето си на такелаж, където не му се налагаше да общува с останалите герои от екипажа.

След като във Венеция го бяха превърнали в растение, бе станал още по-затворен и мрачен.

— Не зная — призна тя, — той е преживял много. Плениха го в Тартара, а после го затвориха в делва. Накрая Пърси и Анабет паднаха пред очите му...

— А той бе принуден да обещае, че ще ни отведе в Епир — кимна Франк. — Пък и имам чувството, че не е много отборен играч.

Франк се протегна. Преди няколко дни си бе купил тениска с изображение на кон и с надпис ПАЛИО ДИ СИЕНА и тя вече му бе омаляла. Докато се протягаше, стегнатият му корем се разкри и Хейзъл се улови, че го зяпа.

Бързо откони поглед. Лицето ѝ пламна.

— Нико е единственият ми роднина — каза тя. — Знам, че не е лесен характер, но... благодаря ти, че си мил с него.

— Не бил лесен характер — усмихна се Франк. — Видя баба ми във Ванкувър. Ето това е нелесен характер!

— Баба ти е чудесна жена!

Без предупреждение Гейл ги приближи, пръдна, а след това си замина доволна от себе си.

— Отвратително! — размахна ръка Франк, за да прогони миризмата. — В крайна сметка какво търси това нещо тук?

Хейзъл почти се зарадва, че не са на твърда земя. Както се бе развълнувала, сигурно щеше да изкопае цяло съкровище от злато и скъпоценни камъни.

— Хеката е изпратила Гейл да ни наблюдава — каза тя.

— Че какво има да наблюдава?

Хейзъл се опита да се успокои, уповавайки се на присъствието на Франк, на новопридобитата му аура на сила и стабилност.

— Не зная — каза накрая тя. — Предстои ни някакво изпитание.

И тогава корабът рязко се наклони напред.

XXVI. ХЕЙЗЪЛ

С Франк паднаха заедно, а Хейзъл успя да приложи сама на себе си метода на Хаймлих, като удари корема си с дръжката на собствения си меч, след което се сви на палубата, стенейки и кашляйки. Устата ѝ се изпълни с вкуса на отровата на катоблепоните.

През мъгла от болка чу как фигурата на носа на кораба, главата на бронзовия дракон Фестус, кашля разтревожено и бълва огън.

Все още замаяна, Хейзъл се запита дали не са се ударили в айсберг, но после си даде сметка, че е малко вероятно да се намери такъв наскреде Адриатическо море, и то в разгара на лятото.

Корабът се наклони наляво с оглушителен трясък, все едно се чупеха телефонни стълбове.

— Ах! — извика Лио някъде иззад нея. — Това чудо яде греблата!

Това чудо — помисли си Хейзъл. Какво ли ги бе нападнало? Опита да се изправи, но нещо голямо и тежко притискаше краката ѝ. Разбра, че това е Франк, който сумтеше, докато се мъчеше да се освободи от купчина въжета.

Всички останали бяха в бойна готовност. Джейсън ги прескочи с изваден меч и се затича към кърмата. Пайпър вече бе на кварталдека, изстрелваше храна от корнукопията си и викаше:

— Хей! Хей! Изяж това, тъпа костенурко!

Костенурка?

Франк помогна на Хейзъл да се изправи.

— Добре ли си?

— Да — излъга тя, докато се държеше за стомаха. — Върви!

Франк се затича и свали в движение раницата си, която се превърна в лък и стрели. Докато стигне носа на кораба, вече бе изстрелял една стрела и пускаше втора.

В това време Лио бясно щракаше по контролния пулт на кораба.

— Греблата не реагират! Махнете я от тях! Бързо!

Лицето на Нико, който стоеше на такелаж, бе застинало в изненада.

— Стикс, това нещо е огромно! — извика той. — Наляво! Завийте наляво!

Тренер Хедж се появи последен на палубата, но компенсира това с ентузиазъм. Той се покатери по стълбите, размахал бейзболната си бухалка, галопира до кърмата и скочи на перилата с козите си копита, без да спира да крещи:

— Ха! ХА!

Хейзъл с олюляване се присъедини към приятелите си. Корабът се разклати. Още гребла станаха на трески и Нико извика:

— Не, не, не! Ах, ти слузесто, корубесто чудовище такова!

Хейзъл стигна до кърмата и първоначално отказа да повярва на очите си.

Когато чу думата „костенурка“, си представи нещо малко и сладко с размера на ковчеже, застанало върху камък в езерце. Когато чу думата „огромно“, умът ѝ превключи на образа на галапагоската костенурка, която бе видяла веднъж в зоопарка — имаше толкова голяма коруба, че можеше да бъде яхната.

Не си бе представила обаче същество с размерите на остров. Когато видя гигантския купол на черни и кафяви петна, думата „костенурка“ ѝ се стори съвсем неадекватна. Корубата приличаше повече на планина от кости, перли и водорасли, по която се стичаха реки морска вода. От дясната страна на кораба се издигаше друга част от чудовището, голяма като подводница.

В името на ларите на Рим! Та това бе главата ѝ!

Златните ѝ очи бяха с размерите на блата, а зениците ѝ бяха продълговати и черни. Люспите ѝ блестяха като намокрен военен камуфлаж — кафяви, зеленикави и жълти. Червената беззъба паст можеше да погълне Атина Партенос цяла.

Хейзъл видя как костенурката отхапва още дузина гребла.

— Стига! — извика Лио.

Тренер Хедж скочи на корубата и започна да я блъска с бухалката си, като викаше:

— Нà ти, нà ти!

Джейсън отлетя от кърмата и кацна на главата на съществото, след което се опита да пробие кожата между очите с меч си. Острието

обаче се хлъзна настрана, все едно се е ударило в покрита с масло стомана. Франк стреля към очите на съществото, но то премигна и отблъсна стрелите. Пайпър започна да изхвърля пъпеши във водата, като викаше:

— Яж, тъпа костенурко!

Тъпа или не, костенурката обаче бе включила *Арго II* в менюто си.

— Как е успяла да приближи толкова? — попита Хейзъл.

— Явно черупката е невидима за сонара! — вдигна ръце безпомощно Лио.

— Не може ли да излетим? — попита Пайпър.

— С половината гребла изядени? — Лио натисна няколко бутона и завъртя сферата на Архимед. — Трябва да опитам нещо друго.

— Там! — извика Нико отгоре. — Можеш ли да ни изведеш до онези проливи?

Хейзъл погледна в посоката, към която сочеше брат й. На около километър път на изток имаше дълъг къс земя, който се издигаше успоредно на бреговата ивица. Не можеше да е сигурна от това разстояние, но потокът вода там изглеждаше не по-широк от трийсет-четирийсет метра... което означаваше, че *Арго II* може да се промуши там, но костенурката няма как да успее да провери гигантската си коруба.

— Да, да. — Лио явно го разбра и завъртя Архимедовата сфера.

— Джейсън, махни се от главата на това чудо! Имам идея!

Джейсън все още удряше лицето на костенурката, но когато чу, че Лио има идея, реши да постъпи разумно и отлетя оттам с цялата бързина, на която бе способен.

— Тренер, хайде! — извика Джейсън.

— Не, ще се оправя! — кресна Хедж, но Джейсън го хвана през кръста и го отнесе. За жалост, треньорът се съпротивляваше доста бурно и Джейсън изтърва мечата си в морето.

— Тренер! — оплака се той.

— Какво? — извика Хедж. — Размеквах я!

Костенурката цапардоса кораба с огромната си глава и едва не изхвърли екипажа от борда. Хейзъл чу зловещ звук, все едно килът се е пукнал.

— Само още минутка! — викна Лио, докато ръцете му шареха по конзолата.

— След още минутка нас няма да ни има! — изстреля и последната си стрела Франк.

— Махни се! — скара се Пайпър на костенурката.

За миг заповедта ѝ подейства. Костенурката се отдръпна от кораба и потъна под водата. Миг по-късно обаче се върна и отново стовари главата си върху него.

Джейсън и тренер Хедж се приземиха на палубата.

— Добре ли си? — попита Пайпър.

— Бива — промърмори в отговор Джейсън. — Обезоръжен, но жив.

— Огън по черупката! — извика отново Лио и завъртя контролера. Хейзъл помисли, че кърмата е избухнала. Огнени струи покриха главата на костенурката, а корабът се стрелна напред и отново събори Хейзъл.

Когато се изправи на крака, тя видя, че *Арго II* пори вълните с невероятна скорост и оставя огнена следа зад себе си като ракета. Костенурката вече бе изостанала на стотина метра зад тях, а главата ѝ пушеше.

Чудовището изрева сърдито и се спусна подире им. Плавниците му запляскаха по водата с такава сила, че започна да ги настига.

— Трябва да я разсеем — прошепна Лио, — иначе никога няма да стигнем целта си!

— Да я разсеем — повтори Хейзъл.

След това се съсредоточи и си помисли: „Арион!“.

Нямаше идея дали ще се получи, но веднага забеляза нещо на хоризонта — петно от светлина и пяна. То мина през Адриатика като стрела и след миг Арион застана на палубата.

Богове на Олимп — помисли си Хейзъл. — *Обичам този кон.*

Естествено — сякаш изпръхтя в отговор Арион. — *Не си глупава.*

Хейзъл се покатери на гърба му.

— Пайпър, ще ми трябва очарованието ти.

— Като си помисля, че някога харесвах костенурките — промърмори Пайпър и прие подадената ѝ ръка. — Но вече не!

Хейзъл пришпори Арион. Той скочи от кораба и започна да препуска по вълните. Костенурката бе много бърз плувец, но не колкото Арион. Хейзъл и Пайпър профучаха около главата ѝ. Хейзъл размахваше меча си, а Пайпър крещеше разнообразни заповеди като:

— Гмурни се! Завий наляво! Погледни зад себе си!

Мечът не свърши никаква работа. Всяка от заповедите действаше за не повече от миг, но определено успяха да ядосат костенурката. Арион също цвилеше презрително, докато исполинското влечуго се опитваше да го захапе, но беззъбите му челюсти щракаха напразно.

Скоро изчадието забрави напълно за *Арго II*. Хейзъл не спираше да го мушка в главата, а Пайпър раздаваше заповеди и използваше корнукопията, за да го цели с кокосови орехи и печени пилета, които отскачаха от очните ябълки на влечугото.

В мига, в който *Арго II* навлезе в проливите, Арион преустанови тормоза си и препусна подир кораба. Миг по-късно вече бе на палубата.

Ракетният огън бе изгаснал, въпреки че бронзовите отвори на оръдието още пушеха от кърмата. *Арго II* продължи напред, носен от платната си, но планът им бе успял. Бяха в безопасност в плитчините. От едната им страна имаше дългнест каменист остров, а от другата — високи бели скали, където можеха да спуснат котва. Костенурката спря на входа на проливите и ги загледа кръвнишки, но не направи опит да влезе. Очевидно бе, че корубата ѝ е прекалено голяма.

Хейзъл слезе от коня и Франк я прегърна силно.

— Добра работа!

— Благодаря — изчерви се тя.

Пайпър слезе до тях.

— Лио, откога имаме реактивни двигатели?

— Ох, това ли... — Лио се опита да се направи на скромнен, но не успя. — Измислих ги в свободното си време. Щеше ми се да можем да поддържаме тази скорост за по-дълго, но поне се измъкмахме.

— А и изпече главата на костенурката — похвали го Джейсън. — Какво обаче ще правим сега?

— Ще я убием! — отвърна тренер Хедж. — Защо ли изобщо питаш? Вече сме на безопасно разстояние от нея и можем да стреляме с балистата! Готови ли сте за стрелба, герои?

— Тренер, преди всичко трябва да кажа, че заради теб изгубих меча си — намръщи се Джейсън.

— Хей! Не съм те молил за евакуация!

— Второ, не смятам, че балистата ще помогне. Черупката е здрава от кожата на Немейския лъв. Главата не е много по-мека.

— Значи ще ѝ пуснем бомба в корема — заключи тренерът. — Нали така взривихте онази скарида в Атлантическия океан!

Франк се почеса по главата.

— Може и да проработи, но тогава ще имаме гигантски труп, който ще блокира входа на протока. С изядени гребла не можем да летим. И как ще се измъкнем?

— Ти само оправи греблата — нареди тренерът. — Или просто ще минем от другата страна, галош такъв.

— Какво е галош? — попита объркан Франк.

— Хора! — обади се Нико от мачтата. — Не мисля, че ще можем да минем от другата страна. Вижте.

Той посочи отвъд носа. На около половин километър от тях островът и земята се съединяваха в тясно V.

— Не сме в проливи — разбра Джейсън, — а в задънена улица.

Хейзъл усети как я полазват тръпки. Гейл се изправи на задните си крачка върху перилата и я загледа очаквателно.

— Това е капан — прошепна тя.

— Не, не — отвърна Лио. — Най-много да се наложи да направим малко ремонт. Ще изгубим една нощ, но ще полетим отново.

Костенурката изрева от изхода на проливите. Не изглеждаше като да си тръгва.

— Е — сви рамене Пайпър, — поне не може да ни стигне. Тук сме в безопасност.

Ето това бяха думите, които никой полубог не бива да изрича. Още не бе затворила уста, когато една стрела се заби в главната мачта на сантиметри от лицето ѝ.

Екипажът се опита да се скрие, с изключение на Пайпър. Тя замръзна, втръчена в стрелата, която едва не бе продупчила носа ѝ.

— Пайпър, скрий се! — изсъска Джейсън.

Но повече стрели не последваха. Франк разгледа ъгъла, под който стрелата се бе забила, и посочи към върха на скалите.

— Там горе — каза той. — Стрелецът е само един. Виждате ли го?

Слънцето блестеше в очите ѝ, но Хейзъл забеляза малка фигурка на ръба на скалите. Бронзовите му доспехи сияеха.

— Кой по дяволите е този? — попита Лио. — И защо стреля по нас?

— Момчета — обади се с треперлив гласец Пайпър, — има бележка.

Хейзъл чак сега забеляза пергамента, увит около стрелата. Не бе сигурна защо, но това я разгневи. Тя изтича до бележката и я разви.

— Хейзъл? — попита Лио. — Сигурна ли си, че това е безопасно?

Тя прочете бележката на глас.

— Първият ред гласи „Не мърдайте и ми дайте това, което искам“.

— Какво има предвид пък този? — оплака се тренер Хедж. — Не сме мръднали, ако не се брои, че залегнахме. А и откъде да знам какво иска. Ако е пица, не мога да му помогна.

— Има и още — продължи Хейзъл. — „Това е обир. Изпратете двама от своите на върха на скалата с всичките си ценности. Не повече от двама. Оставете коня долу. Не летете. Без номера. Само се изкатерете.“

— Да се изкатерим? — попита Пайпър. — Но накъде?

— Натам — посочи Нико.

Дълги и тесни стълби се виеха по скалите към върха. Костенурката, задънения пролив, върха... Хейзъл се досети, че не за пръв път авторът на писмото извършва подобен обир.

Тя се прокашля и продължи.

— „Имам предвид всички ваши ценности. Ако откажете, ще ви унищожа с костенурката си. Имате пет минути.“

— Използвайте катапултите! — предложи тренер Хедж.

— „Послепис — продължи Хейзъл. — Не си и помисляйте да използвате катапултите!“

— Проклятие! — извика сатирът. — Този наистина си го бива.

— Бележката подписана ли е? — попита Нико.

Хейзъл поклати глава. Бе чувала подобна история в лагер „Юпитер“, за някакъв крадец, който работел с огромна костенурка.

Както винаги обаче, когато информацията ѝ трябваше, не можеше да си спомни детайлите. Невестулката Гейл я наблюдаваше и очакваше действията ѝ.

Изпитанието още не бе минало, разбра Хейзъл. Да разсее костенурката не бе достатъчно. Не бе показала с нищо, че може да манипулира Мъглата.

Лио остана загледан към върха и промърмори:

— Това е много лоша траектория. Дори да успея да заредя катапулта преди този да ни надупчи със стрели, няма да мога да го улуча. Това са стотици метри, почти право нагоре.

— Да — изпъшка Франк, — и моят лък е безполезен. Той има огромно предимство с позицията си. Няма как да го стигна.

— А и... — Пайпър измъкна стрелата от мачтата — мисля, че е добър стрелец. Не вярвам, че е искал да ме улучи. Защото ако го искаше...

Нямаше нужда да довършва. Който и да бе този обирджия, можеше да улучи целта си от стотина километра разстояние. Щеше да ги изпозастреля, преди да успеят да реагират.

— Отивам — заяви Хейзъл.

Не харесваше идеята, но бе сигурна, че това извратено предизвикателство е дело на Хеката. Това бе изпитанието на Хейзъл. Бе неин ред да спасява кораба. Сякаш за да потвърди мислите ѝ, Гейл скокна от перилата на рамото ѝ.

Другите я загледаха.

— Хейзъл... — стисна лъка си Франк.

— Не, чуйте ме — каза тя. — Този крадец иска богатства. Кача ли се горе, мога да призова злато, скъпоценни камъни, всичко, което пожелае.

— И ти мислиш, че ако му платим, ще ни пусне? — повдигна вежда Лио.

— Нямаме голям избор — отвърна Нико — между този тип и костенурката...

Джейсън вдигна ръка. Другите замлъкнаха.

— И аз отивам — рече той. — Писмото казва, че горе трябва да се качат двама души. Ще пазя гърба на Хейзъл. А и тези стълби не ми харесват. Ако Хейзъл падне... е, аз мога да използвам ветровете, за да опазя и двама ни от тежко кацане.

Арион изцвили сърдито, все едно за да попита: „Без мен ли отивате? Да не се шегувате?“

— Трябва, Арион — отвърна Хейзъл. — И Джейсън... да. Прав си. Това е най-добрият план.

— Само ми се иска да не бях губил меча си — Джейсън погледна кръвнишки към тренъора. — Сега е на дъното на морето, а Пърси го няма, че да ми го върне.

Името на Пърси се спусна над тях като облак. Настроението на палубата стана дори по-мрачно.

Хейзъл протегна ръка. Дори не помисли за това, което прави. Просто се съсредоточи към водата и призова имперското злато.

Идеята не бе добра. Мечът бе прекалено далеч, вероятно на стотици метри под водата. Въпреки това пръстите ѝ потръпнаха, оръжието на Джейсън излетя от морето и се приземи в ръката ѝ.

— Ето — рече тя и му го подаде.

— Как... — ококори се Джейсън. — Това бе на километър разстояние!

— Тренирах — отвърна тя, макар да не беше го правила.

Надяваше се да не е проклела меча на Джейсън, като го призовава, както ставаше обикновено със скъпоценните камъни и метали. Но оръжията бяха различни, почувства тя. Все пак бе призовала доста оръжия и доспехи от имперско злато от водите край глетчера Хъбърд и ги бе занесла на петата кохорта. Това ѝ бе донесло победа, а не поражение.

Реши да не мисли повече. Бе толкова сърдита на Хеката и на всички манипулации на боговете. Нямахте да позволи на никой да застане на пътя ѝ.

— Сега, ако нямате повече въпроси, имаме среща с обирджията.

XXVII. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл обичаше да излиза на открито, но не и когато трябваше да се катери по 200 метра стълбище, и то с пръдлива невестулка на рамото. Особено като се имаше предвид, че на гърба на Арион можеше да стигне до върха за секунди.

Джейсън вървеше зад нея, така че да може да я хване, ако падне. Хейзъл бе благодарна за това, но падането не ѝ изглеждаше по-малко страшно. Погледна надясно, което бе грешка. Кракът ѝ се хлъзна и изпрати парченца чакъл в пропастта. Гейл изписка притеснено.

— Добре ли си? — попита Джейсън.

— Да. — Сърцето на Хейзъл затуптя бясно. — Добре съм.

Нямаше място да се обърне и да го погледне. Трябваше да му се довери, че няма да я остави да падне. Той можеше да лети и бе логичното подкрепление. И въпреки това предпочиташе зад нея да е Франк. Или Нико. Или Пайпър. Или Лио. Или дори...

Не. Не искаше зад себе си тренер Хедж. Въпреки това Хейзъл нямаше вяра на Джейсън Грейс.

Откакто пристигна в лагер „Юпитер“, бе слушала истории за него. Лагерниците говореха с благоговение за сина на Юпитер, който се издигнал от петата кохорта, за да ги поведе към победа в планината Там, а после бе изчезнал. Дори сега, след събитията от последните няколко седмици, Джейсън ѝ се струваше повече легенда, отколкото истински човек. Трудно ѝ бе да се привърже към него, особено предвид студения му поглед и сдържаното му поведение, все едно премисля всяка дума, която изрича. Не можеше и да забрави колко лесно отписа брат ѝ Нико, когато разбра, че е в плена на гигантите.

Беше сметнал, че Нико е примамка. Беше прав. Сега, когато брат ѝ беше в безопасност, Хейзъл можеше да разбере предпазливостта му. Въпреки това не знаеше какво да мисли за него. Ами ако попаднеше в напечена ситуация на върха на хълма? Дали Джейсън нямаше да сметне, че Хейзъл трябва да бъде жертвана в името на успеха на подвига?

Погледна нагоре. Не можеше да види крадеца, но почувства, че ги очаква. Хейзъл беше сигурна, че може да създаде достатъчно скъпоценности, с които да впечатли дори и най-алчния обирджия. Запита се дали призованите съкровища ще са прокълнати. Така и не бе сигурна дали проклятието е изчезнало след първата ѝ смърт в Аляска. Сега настъпи моментът да разбере. Всеки, който бе способен да ограбва безпомощни герои с помощта на гигантска костенурка, заслужаваше малко лош късмет.

Порът Гейл скочи от рамото ѝ и притича напред. След което погледна назад и излая.

— По-бързо от това не мога! — отвърна Хейзъл.

Не можеше да се отърве от чувството, че животинката очаква с нетърпение провала ѝ.

— Тази работа с Мъглата — обади се Джейсън, — успя ли да ѝ хванеш цаката?

— Не — призна си Хейзъл.

Не искаше да мисли за провалите си — чайката, която отказа да се превърне в дракон, бухалката на тренер Хедж, която не искаше да стане на хотдог. Просто не можеше да повярва, че това е възможно.

— Ще се справиш — увери я Джейсън.

Тонът му я изненада. Това не бе коментар, подхвърлен просто така, за да я накара да се почувства по-добре. Звучеше наистина уверен в нея. Продължи да се катери, но си представи как я гледа с пронизващите си сини очи, стиснал челюсти.

— Как можеш да си толкова сигурен? — попита тя.

— Така го чувствам. Имам усета да преценявам какво могат да свършат хората и по-конкретно героите. Хеката нямаше да те избере, ако не вярваше в силите ти.

Това трябваше да накара Хейзъл да се почувства по-добре, но не се получи.

Тя също имаше усет за хората и разбираше какво мотивира приятелите ѝ — дори брат ѝ Нико, който не бе лесен за разбиране.

Джейсън обаче бе неразгадаем за нея. Всички казваха, че е роден водач и наистина сега я караше да се чувства като ценен участник в отбора. Но какви бяха неговите способности?

Не можеше да сподели с никой съмненията си. Франк се възхищаваше от него, Пайпър бе хлътнала до уши, Лио бе най-добрият

му приятел. Дори Нико го следваше безпрекословно.

Но Хейзъл не можеше да забрави, че Хера бе направила първия ход във войната с гигантите именно с Джейсън. Царицата на Олимп го бе подхвърлила в лагера на нечистокръвните и с това бе започнала цялата верига събития, с която да спре Гея. Защо бе избрала Джейсън? Нещо подсказваше на Хейзъл, че той е спойката на отбора. С него щеше да бъде направен и последният ход.

През огън или буря ще премине светът. Това гласеше пророчеството. Хейзъл се боеше от огъня, но бурите я плашеха още повече. Джейсън Грейс можеше да предизвика огромна буря.

Тя погледна нагоре и видя ръба на скалата само на няколко метра над нея. Стигна върха изпотена и останала без дъх. Дълга и стръмна падина се спускаше надолу към острова и бе осеяна с гъсти маслинови дървета и варовикови скали. Нямаше и следа от цивилизация.

Краката на Хейзъл трепереха от изкачването. Гейл любопитна оглеждаше всичко наоколо. Невестулката пръдна и хукна към най-близките гъсталаци. Много под тях *Арго II* изглеждаше като играчка в канала. Хейзъл не разбираше как е възможно някой да изстреля стрела толкова точно от толкова високо, като успешно пресметне вятъра и отражението на слънцето във водата. В устието на проливите огромната коруба на костенурката блестеше като излъскана монета.

Джейсън също стигна. Не изглеждаше като да е уморен от изкачването.

— Къде... — отвори уста той.

— Тук! — отвърна непознат глас.

Хейзъл потръпна. На около десет метра от тях се бе появил мъж, нарамил лък и колчан със стрели. В ръцете си държеше старовремски пистолети за дуел. Бе обут във високи кожени ботуши, кожени бричове и пиратска фланелка. Къдравата му червена коса бе като на малко дете, а зелените му очи блещукаха дружелюбно. Долната част от лицето му обаче бе скрита от червена кърпа.

— Добре дошли! — приветва ги бандидът и насочи пищовите си към тях — парите или живота!

Хейзъл бе сигурна, че допреди секунда човекът го нямаше там. Просто се бе материализирал, все едно си е свалил мантията невидимка.

— Кой си ти? — попита Хейзъл.

— Скирон, разбира се! — засмя се бандитът.

— Хирон? — попита Джейсън. — Като кентавъра?

— СКИ-рон — завъртя очи нагоре бандитът. — Син на Посейдон! Невероятен крадец и страхотен човек! Но това няма значение. Не виждам никакви скъпоценности! — Той извика последното така, все едно е страхотна новина. — Значи искате да умрете! — добави и така даде да се разбере кое му е страхотното.

— Чакай — извика Хейзъл. — Имаме скъпоценности. Но как може да сме сигурни, че ще ни пуснеш, ако ти ги дадем?

— Винаги питат това — отвърна Скирон. — Е, кълна се в реката Стикс, че няма да ви застрелям, ако ми дадете ценностите си. Ще ви върна долу.

Хейзъл погледна разтревожено Джейсън. Въпреки че се бе заклел в Стикс, Скирон не звучеше все едно наистина смята да ги пусне живи.

— Ами ако се бием с теб? — попита Джейсън. — Няма как да ни нападнеш и да задържиш кораба в плен едновременно...

БУМ! БУМ!

Стана толкова бързо, че на Хейзъл й отне известно време да възприеме случилото се. От главата на Джейсън се издигна струя пушек. Точно над лявото му ухо се бе появила драскотина като ивица боя. Единият от пистолетите на Скирон сочеше право в лицето му, а другият — надолу, към *Арго II*.

— Какво направи? — успя да попита Хейзъл.

— Не бой се — разсмя се Скирон. — Ако можеше да виждаш толкова надалеч, щеше да забележиш дупка на палубата, между краката на едричкото момче с лъка.

— Франк!

— Щом казваш — сви рамене Скирон. — Това бе само демонстрация. Опасявам се обаче, че нещата могат да станат и много по-сериозни.

Той завъртя пистолетите си. Предпазители им изщракаха и Хейзъл изпита мрачната увереност, че оръжията са презаредени.

— С това — вдигна вежди Скирон — искам да ти отговоря, че мога едновременно да ви нападна и да задържа кораба като заложник. Амунициите ми са от небесен бронз и поразяват героите. Вие двамата

ще умрете първи, с едно просто бум-бум, а след това спокойно ще мога да се целя в приятелите ви. Обожавам да стрелям по живи мишени. Много по-забавно е, докато търчат насам-натам и пицят от ужас!

Джейсън докосна новата бразда, която куршумът бе оставил в косата му. Не изглеждаше много уверен в себе си.

Коленете на Хейзъл омекнаха. Франк бе най-добрият стрелец, когото познаваше, но този Скирон бе направо нечовешки.

— Ти си син на Посейдон? — успя накрая да каже тя. — Щях да предположа, че си дете на Аполон заради стрелбата.

Кожата около очите му се набръчка от широката усмивка.

— Благодаря за похвалата! Тайната е в многото тренировки. Няма как обаче да опитомиш гигантска костенурка, ако не си син на Посейдон. Аз, разбира се, бих могъл да съборя кораба ви и с вълна, но това е много трудно и далеч не толкова весело колкото засадите и стрелбата.

Хейзъл се опита да събере мислите си, но бе трудно с двете димящи дула под носа ѝ.

— А за какво е кърпата? — попита тя.

— За да не ме разпознаят! — отвърна Скирон.

— Но ти вече ни се представи — обърка се Джейсън. — Каза, че си бандитът Скирон.

Бандитът Скирон се ококори.

— Но как... о, да. Вярно, че го направих.

Той свали пистолета си и се почеса по главата с другия.

— Мърлява работа от моя страна. Съжалявам. Явно съм изгубил тренинг. Не е лесно да се върнеш от мъртвите. Нека опитаме отначало.

Той отново насочи пистолетите си към тях и изкрещя:

— Стойте и ми донесете всичките си скъпоценности! Аз съм неизвестен бандит! Името ми не ви трябва!

Неизвестен бандит... Хейзъл си спомни всичко.

— Тезей... Той те е убил в миналото.

— За какво трябваше да го споменавам? — увиснаха раменете на Скирон. — Толкова добре ни вървеше приказката!

— Хейзъл, знаеш ли историята на този тип? — намръщи се Джейсън.

Тя кимна, макар детайлите все още да ѝ убягваха.

— Тезей го срещнал по пътя за Атина. Скирон убивал жертвите си с...

Беше нещо, свързано с костенурката, но Хейзъл не можеше да си спомни.

— Тезей беше един мошеник! — оплака се Скирон. — Не желая да разговарям за него. Така или иначе, вече се върнах от света на мъртвите. Гей ми обеща, че мога да остана на бреговата ивица, докогато си искам, и да ограбвам всички герои, които минат оттук! Това и правя! А сега, докъде бяхме стигнали?

— Щеше да ни пуснеш? — предложи Хейзъл.

— Хмм... — замисли се Скирон. — Не, сигурен съм, че не беше това! А, да. Парите или живота! Къде са ви скъпоценностите? Нямате такива? Е, щом е тъй...

— Чакай — отвърна Хейзъл. — Имаме скъпоценности. Или точно мога да ги донеса.

Скирон насочи пистолета си към Джейсън.

— Донеси ги тогава, мила, иначе приятелят ти ще изгуби нещо много повече от кичур коса!

На Хейзъл дори не й трябваше да се съсредоточава. Бе толкова изнервена, че земята под нея се разтърси. Скъпоценните метали изникнаха изпод повърхността, все едно скалите нямаха търпение да се отърват от тях.

Оказа се потънала до колене в скъпоценности. Римски денарии, сребърни драхми, блестящи скъпоценни камъни — диаманти, топази и рубини. Бе достатъчно, за да изпълни няколко сака.

— Как — засмя се като малко дете Скирон, — как го направи?

Хейзъл не отговори. Помисли си за монетите, които се бяха появили на кръстопътя при Хеката. Тук имаше още повече. Съкровища, трупани с векове от различните империи, владели тези земи — гръцка, римска, византийска и още много други. Всички тези държави си бяха отишли, отмити от морето на времето. Бе останал само бандитът Скирон.

Тази мисъл я накара да се почувства безпомощна.

— Просто вземи съкровището — въздъхна тя — и ни пусни.

— Добър опит — изсмя се Скирон, — но аз казах всички скъпоценности. Знам, че носите нещо много специално на този кораб.

Една статуя от злато и слонова кост, висока... колко беше, дванайсет метра?

Потта по врата на Хейзъл изсъхна и я накара да потрепери.

Джейсън пристъпи напред. Очите му бяха студени като сапфири, въпреки пистолета, насочен между тях.

— Забрави за статуята.

— Ще го направя — съгласи се Скирон, — веднага щом я получа!

— Гея ти е казала за нея — предположи Хейзъл. — Тя ти е наредила да я вземеш.

— Може би — сви рамене Скирон, — но ми каза още, че мога да си я задържа. Това е добра оферта. Нямам намерение да умирам отново, приятели. Смятам да живея дълго и щастливо като много, много богат човек!

— И каква полза от статуята и всичките богатства? — попита Хейзъл. — Гея ще унищожи целия свят.

Дулата на пистолетите потрепераха.

— Моля? — попита Скирон.

— Гея те използва — обясни Хейзъл. — Ако вземеш тази статуя, няма да можем да я победим. Тя иска да изличи всички смъртни и герои от лицето на земята и да остави света на своите гиганти и чудовища. Къде смяташ да похарчиш златото си, Скирон? Питам в случай, че Гея те остави да живееш...

Хейзъл млъкна, така че той да схване думите й. Предполагаше, че ще допусне, че го лъжат. Все пак бе бандит. Измамите бяха част от неговия свят.

Той остана притихнал за около десет секунди. След това се усмихна отново.

— Хубаво! — отвърна той. — Не съм толкова глупав. Ще ви оставя да задържите статуята.

— Можем да си тръгнем? — премигна Джейсън.

— Само още едно нещо — продължи Скирон. — Винаги го изисквам в знак на уважение към себе си. Преди да пусна жертвите си настоявам те да ми измият краката.

Хейзъл не бе сигурна, че е чула правилно. Но Скирон изрита ботушите си един по един. Краката му бяха най-отвратителното нещо,

което бе виждала през живота си, а тя бе виждала много отвратителни неща.

Бяха подпухнали, сбръчкани и побелели, все едно ги е киснал няколко века във формалдеhid. Кафяви косми се подаваха от кривите му пръсти, а ноктите му бяха зеленикавожълти като черупката на костенурката му.

И тогава я удари вонята. Хейзъл не знаеше дали в царството на баща ѝ има сборища зомбита, но ако имаше, щяха да миришат като краката на Скирон.

— Е — размърда противните си пръсти Скирон, — кой иска левия и кой иска десния?

Лицето на Джейсън бе преbledняло като тебешир.

— Ти... трябва да се шегуваш.

— Ни най-малко! — заяви Скирон. — Измийте краката ми и сте свободни. Ще ви върна долу. Кълна се в реката Стикс.

Даде обещанието с такава лекота, че алармата в ума на Хейзъл се обади. Да му измият краката... да ги върне долу. Черупката на костенурката...

Спомни си мита и всичките му ужасни детайли. Спомни си как бандитът Скирон убиваше жертвите си.

— Може ли за момент? — попита Хейзъл.

— За какво? — присви очи Скирон. — Какво има толкова да му мислите?

— Това е важно решение — отвърна тя. — Кой да вземе левия крак и за кого да остане десния. Трябва да го обсъдим.

Видя, че бандитът се усмихва под маската си.

— Ами добре тогава — отвърна той. — Понеже съм щедър по природа ще ви отпусна цели две минути.

Хейзъл изскочи от купчината съкровища. Отведе Джейсън колкото се може по-надалеч — на около петнайсет метра надолу по скалата. Надяваше се бандитът да не може да ги чуе оттук.

— Скирон рита жертвите си от върха на скалата — прошепна тя.

— Какво? — намръщи се Джейсън.

— Когато коленичиш, за да умиеш крака му — обясни му Хейзъл. — Така убива жертвите си. Докато си замаян от ужасната смрад, той те изритва от ръба. Така падаш право в устата на костенурката му.

На Джейсън му отне известно време, за да възприеме чутото. След това погледна към морето отвъд ръба на скалата, където блестеше черупката на исполинското влечуго.

— Значи трябва да се бием — разсъди той.

— Скирон е твърде бърз — каза Хейзъл. — Ще ни застреля като кучета.

— Тогава ще полетя. Когато ме ритне, ще полетя. После, когато ритне и теб, ще те хвана.

Хейзъл поклати глава.

— Ако те изрита достатъчно силно и бързо, ще си твърде зашеметен, за да полетиш. А дори и за успееш, Скирон има очите на стрелец. Ще види, че не падаш, и ще те свали от въздуха с един куршум.

— Тогава... — Джейсън стисна дръжката на меча си, — надявам се имаш друга идея?

На около метър от нея Гейл подаде муцуна от храсталаците, след което се озъби на Хейзъл, все едно да я пита: „Е? Имаш ли идея?“.

Хейзъл се опита да успокои нервите си, за да не призове още злато по погрешка. Спомни си съня с баща си, в който Плутон ѝ бе казал: „Мъртвите виждат това, което искат да видят. Така е и с живите. Това е тайната.“

Разбра какво трябва да направи. Мразеше идеята повече и от пръдливата невестулка и смрадливите крака на Скирон.

— Да, за жалост — отвърна Хейзъл. — Трябва да оставим Скирон да спечели.

— Моля? — попита я Джейсън.

Хейзъл му разкри плана си.

XXVIII. ХЕЙЗЪЛ

— Най-последно! — извика Скирон. — Това отне доста повече от две минути!

— Извинявай — отвърна Джейсън, — но бе трудно да се разберем за краката ти.

Хейзъл се опита да се съсредоточи и да си представи сцената пред очите на Скирон. Какво иска, какво очаква.

Това бе начинът да използваш Мъглата. Не можеше да принуди някого да види света така, както тя иска. Не можеше да направи реалността на Скирон по-малко реална. Но ако му покажеше това, което иска да види... е, тя бе дете на Плутон. Бе прекарала десетилетия с мъртвите, бе слушала копнежа им по живота, който вече бяха забравили.

Те виждаха това, което искат да видят. Точно като живите.

Плутон бе бог на Подземното царство, а също и на богатствата. Може би двете неща бяха по-свързани, отколкото Хейзъл предполагаше. Нямаше голяма разлика между копнежа и алчността.

Щом можеше да призовава злато и диаманти, защо да не призовеше и нещо повече — видение за света такъв, какъвто хората искат да го видят?

Разбира се, можеше и да бърка. Ако бе така, с Джейсън щяха да свършат като закуска за костенурки.

Тя постави ръка върху джоба на якето си. Дървото на Франк натежа дори повече от обичайното. Вече не пазеше само неговия живот. От нея зависеше съдбата на целия екипаж.

Джейсън пристъпи напред, вдигнал ръце в знак, че се предава.

— Нека бъда пръв, Скирон. Ще умия левия ти крак.

— Добър избор! — размърда косматите си пръсти Скирон. — Може да съм настъпил нещо с него. Усещам нещо под ходилото си. Сигурен съм обаче, че ти ще го почистиш както трябва!

Ушите на Джейсън поаленияха. Хейзъл видя по напрегнатите мускули на врата му, че е готов да зареже целия театър и да сложи край

на това с едно замахване на златния си меч. Но тя знаеше, че ако опита, ще загине.

— Скирон? — намеси се тя. — Имаш ли сапун? Вода? Как се предполага да измием краката ти...

— Така! — Скирон завъртя левия си пистолет, който се превърна в пръскалка и парцал. След това ги подхвърли на Джейсън.

— Но това е препарат за миене на стъкла! — отвърна смаяно момчето.

— Не! — намръщи се Скирон. — Това е препарат за миене на различни повърхности. Краката ми определено са такива. Освен това е антибактериален, а имам нужда от това. Повярвай ми, водата няма да помогне за тези...

Скирон отново размърда пръсти и от тях се разнесе отвратително зловоние. Джейсън едва не припадна.

— Богове...

— Ако не ти харесва, можеш да избереш това, което държа с другата си ръка — сви рамене Скирон и размаха десния пистолет.

— Ще го направи — каза Хейзъл.

Джейсън я изглежда кръвнишки, но тя издържа на погледа му.

— Добре — процеди накрая той.

— Отлично! А сега... — Скирон скокна върху най-близкия варовик, който бе с размера на столче. След това погледна към водата и стъпи върху него с миризливия си крак. Изглеждаше като откривател, намерил непозната земя.

— Ще гледам хоризонта, докато се занимаваш с мазолите ми. Така ще е много по-приятно.

— Да бе — отвърна Джейсън, — сигурно.

Момчето коленичи пред бандита. Бе точно на ръба на скалата, лесна жертва за убиеца. Щеше да падне с един ритник.

Хейзъл се концентрира и си представи, че е Скирон, великият бандит. Гледаше надолу към жалкия русокоско, който не представляваше никаква заплаха за него. Бе поредната жертва, още един герой, който е в краката му.

Видя неизбежното в мислите си и призова Мъглата от недрата на земята, така, както правеше с рубините, златото и среброто.

Джейсън използва пръскалката и с насълзени очи започна да търка палеца на Скирон с парцала. Хейзъл не можеше да гледа. Почти

пропусна ритника.

Скирон блъсна с крак Джейсън в гърдите и младежът полетя назад, размахал ръце. Викът, който нададе, секна, когато чудовищната костенурка се надигна от водата и го налапа на една хапка, след което потъна обратно под повърхността. Алармите на *Арго II* запищяха, а приятелите на Хейзъл се затичаха по палубата, зареждайки катапултите. Хейзъл чу плача на Пайпър, който долетя от кораба.

Бе толкова ужасяващо, че почти изгуби концентрация. Наложиха си да раздели ума си на две — една част, съсредоточена в задачата ѝ, и втора, заета с ролята на Скирон.

— Как можа? — извика гневно тя.

— Случват се и такива неща — каза престорено тъжно Скирон, но Хейзъл долови усмивката под червената му кърпа. — Инцидент, нищо повече. Бъди спокойна.

— Приятелите ми ще те убият за това!

— Нека се пробват — отвърна Скирон, — но ти имаш работа за вършене. Десният ми крак чака! Повярвай, миличка. Костенурката ми вече се е наяла. Няма нужда да ритам и теб. Ще бъдеш в пълна безопасност. Освен, разбира се, ако не откажеш.

И той насочи пистолета към нея.

Тя се поколеба, остави се да я види колко е разстроена. Не биваше да се съгласява прекалено лесно, иначе той нямаше да повярва, че е спечелил.

— Не ме ритай — проплака тя, — само не ме ритай!

Очите му се присвиха злобно. Точно това бе очаквал. Тя бе прекършена, смазана и безпомощна. Той, бандитът Скирон, син на Посейдон, бе спечелил отново.

Хейзъл не можеше да повярва, че този човек е брат на Пърси Джаксън. Но след това си спомни, че характерът на Посейдон се менеше и това вероятно се отразяваше на децата му. Пърси бе дете на добрата му природа, на лазурното море, могъщо, но и даващо живот, морето, по чиито вълни корабите можеха да обиколят целия свят. Скирон бе дете на тъмната страна, на морето, което руши и отнася невинни хора в дълбините, което потапя цели кораби и дави екипажите им.

Тя взе пръскалката, която Джейсън бе изпуснал.

— Скирон — изръмжа тя, — от всичко в теб краката ти са най-малко гнусни.

— Просто ги измий — изсъска той, а зелените му очи блеснаха заканително, изгубвайки и най-малката следа от веселост.

Тя коленичи и се опита да не обръща внимание на ужасната смрад. Приведе се на една страна и принуди Скирон да смени стойката си. Представи си обаче, че морето все още е зад гърба ѝ. Задържа това видение, след което отново се премести.

— По-бързо! — кресна Скирон.

Хейзъл потисна усмивката си. Бе успяла да завърти Скирон на сто и осемдесет градуса, но той все още виждаше морето пред себе си, а падината зад гърба си.

След това започна да мие крака му. Бе вършила тежка работа и преди, като например да почисти конюшните на еднорозите в лагер „Юпитер“. Бе се налагало дори да копае тоалетни за легиона. Нищо от това обаче не можеше да се сравнява с противните пръсти на Скирон.

Когато той я ритна, тя падна назад, но се приземи на безопасно място в тревата, на няколко метра от бандита.

— Но... — погледна я объркан Скирон.

Внезапно илюзията изчезна и бандитът остана напълно дезориентиран. Морето бе зад гърба му. Бе успял да ритне Хейзъл надалеч от ръба.

— Как? — Той се намръщи. — Няма значение!

След което свали пистолета си.

— Стой — каза му обаче Хейзъл. — Донесоха ти скъпоценностите.

Джейсън се спусна от небето над главата ѝ и блъсна бандита от ръба. Скирон изпищя, докато падаше, и стреля напосоки, но този път не улучи нищо. Хейзъл стана на крака и изтича до ръба тъкмо навреме, за да види как костенурката се надига и поглъща бандита на една хапка.

— Хейзъл — усмихна се Джейсън, — това беше невероятно. Наистина... Хейзъл!

Но момичето бе паднало на колене, изнемощяло и замаяно. Чуваше как приятелите ѝ викат одобрително в далечината. Джейсън застана над нея, но се движеше като на забавен кадър, а образът му се

замъгли. Скреж покри скалите и тревата около нея, а богатствата, които бе призовавала, потънаха. Мъглата се завихри.

Какво направих — помисли си тя в паника. — *Нещо се обърка!*

— Не, Хейзъл — каза дълбок глас зад нея. — Справи се отлично.

Не смееше да диша. Тя бе чувала този глас само веднъж, но си го бе спомняла хиляди пъти. Обърна се и се оказа очи в очи с баща си.

Беше облечен като римлянин, подстригал късата си коса, обръснал ъгловатото си лице. Туниката и тогата му бяха от черна вълна, поръсена със злато. Лицата на измъчени души се подаваха от плата. Тогата му бе поръбена с червено като на сенатор или претор, но ивицата бълбукаше като река от кръв. На пръста си Плутон носеше масивен опал, подобен на късче замръзнала мъгла.

Сватбеният му пръстен, помисли си Хейзъл. Плутон обаче никога не се бе женил за майка ѝ. Боговете не сключваха брак със смъртни. Пръстенът бе символ на брака му с Персефона.

Това ядоса Хейзъл толкова много, че тя се отърси от шока.

— Какво искаш? — грубо попита тя.

Надяваше се тонът ѝ да го обиди, да му го върне за всичката болка, която ѝ бе причинил.

Той обаче само се усмихна.

— Дъще — каза той, — впечатлен съм. Станала си много могъща.

„Не и благодарение на теб“ — искаше да му отговори тя. Не желаше да подскача доволно от комплиментите му като послушно псе, но въпреки това очите ѝ започнаха да парят.

— Мислех, че върховните богове са безсилни — успя да каже. — Че гръцките и римските им страни се борят една с друга.

— Така е — съгласи се Плутон, — но ти ме призова с такава сила, че не можех да не дойда. Дори само за малко...

— Не съм те призовавала.

Но още докато го изговаряше, разбра, че това не е истина. За пръв път бе приела наследството си като дете на Плутон. Бе се опитала да разбере същността на баща си и да използва силите му в пълна степен.

— Когато стигнеш моя дом в Епир — каза Плутон, — трябва да си готова. Мъртвите няма да те приемат с отворени обятия. А магьосницата Пасифая...

— Пацифистка? — попита Хейзъл, но след това разбра, че това трябва да е името ѝ.

— Нея не ще можеш да излъжеш така лесно като Скирон. — Очите на Плутон заблестяха като късчета вулканична скала. — Премина първото изпитание, но Пасифая иска да възроди старото си владение, което ще застраши всички герои по целия свят. Ако не успееш да я спреш в Дома на Хадес...

Образът му премигна и за миг пред нея застана гръцкият бог, с лавров венец в косата и гъста черна брада. Ръце на скелети изригнаха от пръстта в нозете му.

Богът скръцна със зъби и се намръщи. Римският му образ се върна. Ръцете се прибраха в земята.

— Нямаме много време. — Изглеждаше като човек, който се е събудил от жестока треска. — Знай, че Портите на Смъртта са в най-ниските нива на Некромантейона. Трябва да накараш Пасифая да види това, което иска да види. Това е тайната на всяка магия и ти го разбра. Но няма да е тъй лесно, щом се озовеш в лабиринта ѝ.

— Какъв лабиринт? За какво говориш?

— Ще разбереш — обеща той. — И, Хейзъл Левеск... няма да ми повярваш, но аз се гордея със силата ти. Понякога... единственият начин да се погрижа за децата си е като не ги безпокоя.

Хейзъл преглътна ядовития си отговор. Плутон бе поредният безотговорен баща с жалки извинения. Сърцето ѝ обаче затуптя, когато ѝ каза, че се гордее със силата ѝ.

— Върви при приятелите си — нареди Плутон, — те се безпокоят. Още много опасности ви чакат, докато стигнете Епир.

— Чакай! — извика Хейзъл.

Плутон вдигна вежда.

— Когато срещнах Танатос... — каза тя, — знаеш за кого говоря. Смъртта. Той ми каза, че не съм в списъка с бегълци от отвъдното, които трябва да хване. Каза, че за това се пазиш от мен, че ако признаеш съществуването ми, ще трябва да ме върнеш в Подземното царство.

— Какъв е въпросът ти? — попита Плутон.

— Ти си тук. Защо не ме отведеш в Подземното царство? Защо не ме върнеш в света на мъртвите?

Образът на Плутон избледня. Той се усмихна, но Хейзъл не можеше да прецени дали е доволен, или натъжен.

— Може би не това искам да видя, Хейзъл. Може би никога не съм бил тук.

XXIX. ПЪРСИ

Пърси почувства облекчение, когато демоничните бабички решиха да го приближат, за да убият.

Те наистина бяха ужасяващи, а и съотношението на силите — трима срещу няколко дузини — далеч не бе идеално. Ако обаче умееше нещо, то бе да се бие. Тътренето в мрака, очакването да го нападнат — това вече го подлудяваше. Освен това с Анабет бяха преживели доста битки, а сега имаха и титан за съюзник.

— Назад — каза Пърси и размаха Въртоп към най-близката бабка. Тя обаче само се изсмя презрително.

Ние сме араите — каза отново странният безтелесен глас. — *Не можеш да ни унищожшиш.*

— Не ги докосвай — опря се в рамото му Анабет. — Те са духовете на проклятията.

— Боб мрази проклятията — реши Боб. В същото време малкото котенце се бе скрило в дрехите му. Бе умно животно.

Титанът размаха метлата си и принуди духовете да отстъпят, но малко след това те отново се върнаха.

Ние служим на огорчените и победените — казаха араите, — *на погубените, които със сетния си дъх са се помолили за отмъщение. Имаме толкова много проклятия, които да споделим с вас.*

Пърси почувства как огънят в стомаха му се надига към гърлото. Съжали, че в Тартара няма по-добри напитки, дърво с плодове против киселини например.

— Благодаря за поканата — каза той. — Мама обаче ми е казвала да не приемам проклятия от непознати.

Най-близкият демон нападна и разпери нокти като сърпове. Пърси го преряза на две, но веднага, щом го направи, адска болка избухна в гърдите му. Той се олюля назад и притисна с ръка ребрата си. Пръстите му почервеняха.

— Пърси, ти кървиш! — извика Анабет, макар че той вече сам го бе разбрал. — Богове! И от двете страни!

Това бе вярно. И двете страни на парцаливата му риза лепнеха от кръв, все едно са го намушкали с копие. Или стрела...

Почувства вълна от гадене, която едва не го повали. Духове на отмъщението, които те удрят с проклятията на убитите... Преди две години в Тексас се бе изправил срещу чудовищен земевладелец, който можеше да бъде унищожен само ако убиеш и трите му тела едновременно.

— Герион... — прошепна Пърси. — Така го убих.

Демоните оголиха зъби. Още араи скокнаха от черните дървета, размахали прилеповите си криле.

О, да — съгласиха се те. — *Почувствай болката, която причини на Герион. Много проклетия са изречени по твой адрес, Пърси Джаксън. Интересно кое ли ще те убие. Избери или лично ще те разкъсаме на парчета!*

Някакси остана на крака. Кръвта му спря да тече, но все още се чувстваше като нанизан на шиш. Ръката, с която държеше меч, бе натежала от немощ.

— Не разбирам — прошепна той.

Гласът на Боб долетя като от тунел.

— Убиеш ли една, те удря проклетие.

— Но ако не ги убием... — отвори уста Анабет.

— Те ще го направят — довърши Пърси.

Изберете — извикаха араите. — Какво предпочитате? Да ви смачкат като Кампе? Да се изпарите като младите телкини, които избихте под връх Света Елена? Причинил си толкова много мъка и страдание, Пърси Джаксън. Нека ти се отплатим!

Крилатите старици приближиха. Дъхът им бе отвратителен, а в очите им се четеше изгаряща омраза. Приличаха на фуриите, но бяха още по-лоши. Фуриите поне бяха под контрола на Хадес. Тези създания бяха диви и безбройно много. Ако наистина носеха в себе си проклятията на всички врагове, които бе побеждавал, Пърси имаше голям проблем. Той бе сразил МНОГО врагове.

Един от демоните се стрелна към Анабет. Тя инстинктивно избегна удара и счупи главата на старицата с камъка. Демонът се разпадна на прах. Момичето не бе имало избор.

В следващия момент Анабет изгърва скалата и изпищя.

— Не виждам! — Тя докосна лицето си и се огледа паникьосана. Очите ѝ бяха станало млечнобели и слепи. Пърси изтича към нея, а араите започнаха да се кикотят.

Това е проклятието, което изрече Полифем, след като го измами с шапката си невидимка в Морето на чудовищата. Каза, че си Никой, а той не можеше да те види. Сега и ти няма да виждаш нападателите си.

— С теб съм — опита се да я успокои Пърси. Той прегърна Анабет с една ръка, но нямаше представа как да защити нея или себе си от приближаващите арай.

Дузина демони нападнаха от всички посоки, но Боб изрева:

— МАРШ!

Метлата му профуча над главата на Пърси и цялата предна линия на араите бе съборена като кегли. Други заеха мястото им, но Боб бе неуморен и ги направи на прах. Останалите отстъпиха.

Пърси затаи дъх в очакване приятелят им да бъде ударен от някакво ужасно проклятие, но Боб изглеждаше съвсем добре — огромен сребрист бодигард, въоръжен с най-страховитата метла на света.

— Боб, добре ли си? — попита Пърси. — Не си ли прокълнат?

— Няма проклетия за Боб! — съгласи се Боб.

Араите започнаха да кръжат наоколо, загледи в метлата.

Титанът вече е прокълнат. За какво ни е да го измъчваме допълнително? Ти, Пърси Джаксън, лично унищожих спомените му.

Боб наведе копието си.

— Боб, не ги слушай! — извика Анабет. — Те са зли!

Времето се забави. Пърси се запита дали духът на Кронос не е някъде наблизо, скрит в тъмнината и наслаждаващ се на момента, който бе чакал толкова дълго. Пърси отново се почувства като на дванайсет, когато се бе изправил срещу Арес на брега на Лос Анджелис, а над него бе минала сянката на злия титан.

Боб се завъртя. Бялата му коса приличаше на избухнал ореол.

— Спомените ми... Значи си бил ти.

Прокълни го, титане! — подканиха го араите. — Умножи ни със своето отмъщение!

Сърцето на Пърси започна да бие като барабан.

— Боб, това е дълга история. Не исках да бъда твой враг. Опитвах се да ти стана приятел.

Като ти отне живота, който си имал — отговориха араите. — Като те остави в двореца на Хадес като жалък чистач на подове!

Анабет стисна ръката на Пърси.

— Накъде? — прошепна тя. — Накъде трябва да бягаме?

Той я разбра. Щом Боб нямаше да ги защити, единственият им шанс бе да бягат.

Но това означаваше, че нямат никакъв шанс.

— Боб, чуй ме — опита отново той. — Араите искат да те разгневят. Те са изтъкани от омразата в мислите ни. Не им давай това, което искат. Ние сме ти приятели.

Но още докато го казваше, Пърси почувства, че е лъжец. Той бе оставил Боб в Подземното царство и след това го бе забравил. Какъв приятел му беше? Използваше го само когато му е нужен, досущ като боговете, които се сещаха за героите само когато им притрябват. Той бе станал същият.

Виж лицето му — изръмжаха араите. — Момчето не може да убеди дори самия себе си. Посети ли те поне веднъж, след като открадна спомените ти?

— Не — отвърна тихо Боб. Долната му устна потрепера. — Само другият идваше от време на време.

— Другият? — не разбра първоначално Пърси.

— Нико — отвърна Боб и го погледна. В очите му се четеше болка. — Нико ми идваше на гости. Разказваше ми за Пърси. Каза, че Пърси е добър. Че е мой приятел. Затова реших да помогна.

— Но... — Гласът на Пърси заглъхна и той се почувства като посечен с божествен бронз. Никога досега не се бе чувствал толкова низък и долен, толкова недостоеен да бъде наречен приятел.

Тогава араите решиха да нападнат и този път Боб не ги спря.

XXX. ПЪРСИ

— Наляво! — Пърси повлече Анабет със себе си и започна да сече араите, за да им проправи път. Вероятно си навлече около дузина проклетия, но не ги почувства веднага, затова продължи да тича.

Болката в гърдите му обаче се увеличаваше с всяка крачка. Бягаше между дърветата, като водеше Анабет за ръка. Тя не изоставаше въпреки слепотата си. Пърси осъзна какво доверие има тя в него. Не можеше да я разочарова, но не знаеше как да я спаси. Ами ако останеше сляпа завинаги?

Потисна паниката си. Щеше да измисли начин да я излекува след това. Първо трябваше да избягат.

Прилепови криле заплусяха във въздуха над тях. Гневно съскане и тропот на ноктести лапи им подсказа, че демоните са по петите им. Докато тичаха, той съсече едно черно дърво, което падна и смачка няколко дузини арай.

Ако едно дърво падне в гората и смачка демон, бива ли прокълнато?

Пърси събори още едно дърво, а след това и трето. Това им спечели няколко секунди, но съвсем не бе достатъчно. Внезапно мракът пред тях се сгъсти. Пърси осъзна какво означава това точно навреме. Спря Анабет преди да паднат в пропастта отвъд скалата.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

— Пропаст — изпъшка той. — Дълбока пропаст.

— Някъде да вървим сега?

Пърси не виждаше дъното на пропастта. Можеше да е дълбока три метра, а можеше и да е триста. Нямаше представа къде е дъното. Можеха да скочат и да се надяват на най-доброто, но той се съмняваше, че в Тартара някога се случва нещо добро.

Това им оставяше два варианта — да завият надясно или наляво по ръба.

Канеше се да избере напосоки, когато един крилат демон се спусна пред него и започна да кръжи над пропастта извън обхвата на

меча му.

Добре ли се поразходихте? — попита безтелесният глас и отекна навсякъде около тях.

Пърси се обърна и видя как араите излизат от гората и образуват полукръг около тях. Една хвана Анабет за ръката. Момичето извика и използва джудо хватка, с която праметна чудовището и го събори върху врата му с удар, от който всеки кечист би се възгордял.

Демонът се разпадна на прах, но когато Анабет се изправи, освен сляпа изглеждаше и уплашена.

— Пърси? — извика тя, а в гласа ѝ се долови паника.

— Тук съм.

Опита се да постави ръка на рамото ѝ, но установи, че тя не е до него. Пробва отново, ала тя отново бе на няколко крачки встрани. Бе като да се опитва да хване слънчево зайче.

— Пърси? — проплака Анабет. — Защо ме остави?

— Не съм! — Той се обърна към араите, треперещ от ярост. — Какво ѝ сторихте?

Нищо — отвърнаха демоните. — Любимата ти си спечели специално проклятие, излязло от горчилката на някой, когото си изоставил. Нарани една невинна душа, като я остави самотна. Сега най-ужасното ѝ желание се сбъдна. Анабет позна отчаянието ѝ. Сега ще погине самотна и изоставена.

— Пърси? — разпери ръце Анабет в опит да го хване. Араите се отдръпнаха и я оставиха да се препъва в мрака.

— Кого съм изоставил? — попита Пърси. — Аз никога...

Внезапно стомахът му се сви. Почувства се все едно е паднал в пропастта.

Думите прозвънтяха в главата му: „Нарани една невинна душа... самотна и изоставена“.

Спомни си острова и пещерата с блещукащите кристали, масата за вечеря, на която сервираха невидими въздушни духове.

— Но тя не би го сторила — прошепна той. — Никога не би ме проклела.

Очите на демоните заблестяха едновременно. Пърси потрепери. Болката в гърдите му се усили, все едно някой завъртя кинжал в тялото му.

Анабет залиташе сред демоните и отчаяно викаше името му. Пърси искаше да я последва, но знаеше, че араите няма да му позволят. Единствената причина, поради която не я бяха убили, бе, че нещастieto й им доставяше наслада.

Пърси стисна зъби. Не му пукаше колко проклетия ще понесе. Трябваше да спаси Анабет от тези ужасни старици, да я предпази доколкото може. Той извика гневно и се хвърли в атака.

XXXI. ПЪРСИ

Планът проработи за около минута, през която Пърси се почувства сякаш печели. Въртоп мина през араите все едно са направени от пудра захар. Една от тях се паникьоса и се заби в дърво. Друга изпищя и се опита да избяга, но Пърси срязва крилете ѝ и я изпрати в пропастта.

Всеки път, когато някой демон загинеше, Пърси усещаше все по-голям ужас, тъй като ново проклятие се стоварваше отгоре му. Някои бяха остри и болезнени — мушване в стомаха, изгаряне като от факла. Други бяха не толкова очевидни — кръвта му се смразяваше, дясното му око започна да играе в нервен тик.

Сериозно, кой идиот използва последния си дъх, за да те прокълне с: „Да му заиграе окото дано“?

Знаеше, че е убил много чудовища, но никога не го бе приемал от тяхната гледна точка. Сега почувства цялата им болка и горчилка. Тя го заля и изсмука силите му.

А араите нямаха чет. Шест нови се появяваха на мястото на всяка посечена.

Накрая ръката му натежа. Болка прониза цялото му тяло, а погледът му се замъгли. Опита се да стигне Анабет, но тя бе твърде далеч, макар да продължаваше да вика името му, лутайки се сред демоните.

Докато Пърси се олюляваше към нея, един демон заби зъби в бедрото му. Пърси изкрещя и веднага съсече чудовището, но падна на колене.

Устата му пламна по-лошо, отколкото след като бе пил от Флегетон. Той се превеи на две, треперещ и отворил уста да повърне. Чувстваше се така, все едно змии преминават през хранопровода му.

Избра — каза гласът на араите. — Смъртта на Финий... Добър избор. Това е наистина мъчителна смърт.

Пърси отново отвори уста, но почувства езика си като изпечен. Спомни си стария сляп цар, който бе преследвал харпиите в Портланд

с косачка. Пърси го бе предизвикал на състезание, загубилият в което изпиваше стъкленица от смъртоносна кръв на горгоната. Пърси не помнеше старецът да го е проклинал, но вероятно Финий бе пожелал смъртта му, докато пропадеше в Подземното царство. След като бе спечелил тогава, Гея го бе предупредила:

„Но не се предверявай на късмета си. Обещавам ти, че когато краят застигне и теб, ще е много по-болезнен дори от отравяне с кръв на горгона.“

Сега бе в Тартара, умиращ от кръвта на горгоната и от още дузина мъчителни проклетия, а приятелката му се препъваше безпомощна и убедена, че той я е изоставил.

Стисна меча си. От кокалчетата му се издигна пара. Над ръцете му се образува бял пушек.

Няма да си отида просто така — зарече се той.

Не само защото бе болезнено и уничително, а защото Анабет имаше нужда от него. След като загинеше, демоните щяха да насочат вниманието си към нея. Не можеше да я остави сама.

Араите се скупчиха около него и се заливаха от смях.

Главата му ще избухне първа — предположи безтелесният глас. — *Не!* — отговори си после сам. — *Ще избухне целият!*

Обзалагаха се как ще умре... какво петно ще остави на земята.

— Боб — изграчи той, — имам нужда от теб.

Това, разбира се, бе безсмислена молба. Боб нямаше да се подлъже втори път. Титанът знаеше истината, че Пърси не му е приятел.

Вдигна очи нагоре за последно. Околният свят сякаш премигна. Небето закипя, а земята се покри с мехури.

Разбра, че това, което вижда от Тартара, е само илюзия, само онази част от ужасната истина, която мозъкът му можеше да възприеме. Най-лошото бе скрито така, както Мъглата скриваше неговия свят от този на смъртните. Сега, когато Пърси умираше, започна да прозира истината.

Въздухът бе дъхът на Тартара. Всички тези чудовища не бяха нищо повече от кръвните му телца, които циркулираха в масивното му тяло. Всичко, което Пърси бе видял, бе сън, роден в ума на черния бог от Ямата.

Това бе разбрал и Нико и затова разсъдъкът едва не го бе напуснал. А Нико бе само един от хората, към които Пърси се бе отнасял зле. Той и Анабет бяха стигнали дотук само защото Нико ди Анджелио се бе държал с Боб като с истински приятел.

Видя ужаса на Ямата — изхриптяха араите. — Сега вече можеш да се предадеш. И по-добре. Нима смъртта не е за предпочитане пред оцеляването в това място?

— Съжалявам — прошепна Пърси.

Извини се — изпищяха араите щастливо. — Съжали за жалкия си провален животец, за престъпленията си срещу децата на Тартара!

— Не — отвърна Пърси, — съжалявам, че не бях честен с Боб. Моля те, прости ми. Защити Анабет.

Не очакваше Боб да го чуе, нито пък да откликне на молбата му, но счете за редно да каже това заради самия себе си. Не можеше да обвинява никого за проблемите си. Нито боговете, нито Боб, нито дори Калипсо, момичето, което бе изоставил на онзи остров. Може би тя се бе отчаяла и затова бе проклела приятелката на Пърси... И все пак. Вината бе негова. Той трябваше да се погрижи боговете да я освободят от изгнанието ѝ в Огигия, както бяха обещали. Не се бе отнесъл с нея по-добре, отколкото с Боб. Дори не бе помислил за нея, макар лунната дантела, която му бе подарила, още да цъфтеше в саксията на майка му.

С последни сили се изправи на крака. От тялото му излизаше пара, а краката му трепереха. Чувстваше се, все едно във вътрешностите му има вулкан.

Но щеше да си отиде в битка. Пърси вдигна Въртоп като за последно.

И тогава араите пред него избухнаха.

XXXII. ПЪРСИ

Боб определено знаеше как да си служи с метлата.

Той я размаха и унищожи демоните като на шега. Малък Боб бе извил гръб на рамото му и съскаше заканително.

За броени секунди араите изчезнаха, като повечето станаха на пара, а по-умните избягаха с викове на ужас.

Пърси искаше да благодари на титана, но вече не можеше да говори. Краката му поддадоха, а ушите му бучаха. Светът бе поалениял, но той видя Анабет на няколко метра от себе си. Крачеше право към пропастта.

— Тъх — изпъшка Пърси.

Боб проследи погледа му. Бързо настигна Анабет и я вдигна. Тя започна да вика, а после заудря Боб по корема, но това явно не попречи на титана. Той я постави внимателно до Пърси, след което я докосна по челото.

— Оуч — каза той.

Анабет спря да се съпротивлява. Погледът ѝ се проясни.

— Къде... какво...

След това видя Пърси и на лицето ѝ се изписа буря от емоции — облекчение и радост, а после ужас и болка.

— Какво му е? — попита тя. — Какво се случи?

Тя го прегърна и заплака в косата му.

Пърси искаше да ѝ каже, че е добре, но в действителност не беше. Вече дори не усещаше тялото си. Съзнанието му бе като малък балон с хелий, вързан за главата му. Нямаше тежест, нито сила. Просто се разширяваше и ставаше все по-лек. Знаеше, че скоро ще се пръсне или че въженцето ще се скъса и животът му ще отлети.

Анабет обгърна лицето му с ръце. Целуна го и се опита да измие прахта и потта от очите му.

Боб се извиси над тях, вдигнал метлата като знаме. Изражението на лицето му бе неразгадаемо и сияеше в мрака.

— Много проклетия — каза Боб. — Пърси е сторил много лоши неща на чудовищата.

— Можеш ли да го излекуваш? — помоли го Анабет, — както излекува слепотата ми? Моля те, излекувай го!

Боб се намръщи и взе табелката с името си, откъсвайки го от униформата си като струпей.

— Боб... — помоли се отново Анабет.

— Япет — изръмжа титанът. — Преди да ме наречете Боб, бях Япет.

Времето наоколо спря. Пърси се чувстваше напълно безпомощен. Връзката му с живота отслабваше.

— Но аз харесвам Боб повече — каза Анабет. Звучеше изненадващо спокойна. — А ти?

Титанът я погледна със сребристобелите си очи.

— Не зная. Вече не зная.

Той се приведе над нея и погледна изпитателно Пърси. Лицето му бе изопнато и уморено, все едно бе усетил цялата тежест на вековете си живот.

— Обещах — прошепна той. — Обещах на Нико, че ще ви помогна. И си мисля, че нито Боб, нито Япет нарушават обещанията си.

Той докосна челото на Пърси.

— Ауч — промърмори титанът. — Голямо ауч.

Пърси усети как животът се връща в тялото му. Бученето в ушите му заглъхна. Погледът му се проясни. Почувства се все едно е глътнал фритюрник. Вътрешностите му се размърдаха и той разбра, че титанът само е забавил действието на отровата, а не е успял да я премахне.

И все пак бе жив.

Опита се да срещне погледа на титана, да изкаже благодарността си. Главата му клюмна към гърдите.

— Боб не може да излекува това — каза Боб. — Отровата е прекалено силна, а проклетията — твърде много.

Анабет прегърна Пърси. Той искаше да й каже, че го е притиснала твърде силно, но беше прекалено слаб.

— Какво можем да направим, Боб? — попита Анабет. — Има ли вода някъде наблизо? Водата може и да го излекува.

— Няма вода — отвърна Боб. — Тартара е лошо място.

„Забелязах“ — искаше да каже Пърси. Поне титанът се наричаше Боб. Може би щеше да помогне на Анабет, дори Пърси да загинеше.

— Не, не — започна да повтаря Анабет, — трябва да има начин. Нещо, което да може да го излекува.

Боб постави длан върху гърдите на Пърси. Студена вълна като от евкалиптово масло плъзна по тялото му, но когато Боб вдигна ръка, болката се върна и той отново почувства дробовете си като нагорещена лава.

— Тартара убива героите — промълви Боб, — лекува чудовищата, но вашето място не е тук. Тартара не ще излекува Пърси. Ямата мрази целия ви вид.

— Не ме интересува — каза Анабет. — Дори тук трябва да има място, където да може да почине, лекарство, което да изпие. Може би в олтара на Хермес...

И тогава в далечината проехтя глас, който Пърси със съжаление разпозна веднага.

— НАДУШВАМ ГО! — крещеше гигантът. — ПАЗИ СЕ, СИНЕ НА ПОСЕЙДОН! ИДВАМ ЗА ТЕБ!

— Полибот — каза Боб. — Той мрази Посейдон и децата му. Вече е съвсем близо.

Анабет се опита да изправи Пърси на крака. Той се мразеше, задето я натоварва така, но се чувстваше като торба с билиардни топки. Дори с нейна помощ едвам остана прав.

— Боб, аз тръгвам, със или без теб — каза тя. — Ще помогнеш ли?

Малък Боб измяука и започна да мърка, след което отърка глава в брадичката на Боб.

Титанът погледна Пърси, но изражението му остана неразгадаемо. Дали бе ядосан, или замислен? Планираше ли отмъщение, или просто се чувстваше засегнат, че Пърси го е излъгал за това, че са приятели?

— Има едно място — каза Боб накрая. — Има гигант, който може би ще може да ни помогне.

Анабет едва не изпусна Пърси.

— Гигант? О, не, Боб. Гигантите са зли.

— Но този е добър — настоя Боб, — довери ми се. Ще ви отведе при него... стига Полибот и останалите да не ни настигнат преди това.

XXXIII. ДЖЕЙСЪН

Джейсън заспа на пост, а това не бе никак добре, особено предвид факта, че постът му бе на триста метра във въздуха.

Сам си беше виновен. Това се случи на сутринта след срещата с бандита Скирон. Джейсън се бореше с няколко побеснели вентили, които заплашваха кораба. След като съсече последния, забрави да затаи дъх.

Глупава грешка. Когато вятърен дух се разпадне, той създава вакуум и ако не си съдържал дъха си, го изсмуква право от дробовете ти. Налягането спада толкова рязко, че моментално припадаш.

Така стана и с Джейсън.

По-лошото беше, че веднага засънува. Подсъзнателно успя да си помисли: *Сериозно? Сега?*

Ако не се събудеше, щеше да умре, но не можа да се съсредоточи върху тази мисъл. В съня си се оказа на върха на висока сграда. Над него бе нощното небе на Манхатън. Студен вятър развяваше дрехите му.

На няколко блока разстояние бе Емпайър Стейт Билдинг — входът към планина Олимп. Проблясна мълния и въздухът се изпълни с металическия мирис на скорошен дъжд. Върхът на небостъргача както обикновено бе осветен, но лампите му явно не работеха както трябва. Те светеха ту в оранжево, ту в червено, все едно двата цвята се бореха за надмощие.

На върха на сградата на Джейсън бяха старите му другари от лагер „Юпитер“. Броните и оръжията им, направени от имперско злато, сияеха в тъмното. Видя Дакота и Нейтън, Лейла и Маркърс. Октавиан стоеше измършавял и преbledнял, с низ от плюшени животни около кръста си. Носеше бялата си роба на авгур над червената си риза и войнишките панталони.

В центъра на редицата бе Рейна, а металните ѝ хрътки Аурум и Аргентум стояха до нея. Когато я видя, Джейсън усети, че го пробужда чувство за вина. Бе я накарал да повярва, че двамата имат общо

бъдеще. Никога не я бе обичал по този начин и макар да не я бе ухажвал, не бе отхвърлял нейните опити за това.

След това бе изчезнал, оставяйки я да се оправя самичка с лагера (е, не по свое желание, но все пак...). След това се върна в лагер „Юпитер“ с новото си гадже Пайпър и с цяла група гръцки приятели. Бяха обстреляли форума, а след това бяха избягали. Рейна отново бе останала сама, този път изправена пред война.

Затова не бе чудно, че в съня му изглеждаше уморена. Другите може би нямаше да го забележат, но той бе прекарал достатъчно време с нея, за да разпознае умората в погледа ѝ и начина, по който раменете ѝ се бяха схванали под бронята. Тъмната ѝ коса бе мокра, все едно е взела бърз душ.

Римляните гледаха към вратата, водеща към покрива, все едно очакват някого.

Когато вратата се отвори, се появиха двама души. Единият от тях бе фавн — или не, поправи се наум Джейсън, — сатир. Бе научил разликата в лагера на нечистокръвните, а и тренер Хедж винаги го поправяше, щом направеше тази грешка. Римските фавни обикновено се шляеха без работа и просеха, за да се нахранят. Сатирите помагаха повече на героите. Джейсън не смяташе, че е виждал този и преди, но разпозна, че е грък. Изглеждаше спокоен и целеустремен, въпреки че е сред цяла група въоръжени римляни.

Носеше зелена риза с надпис ЗАПАЗЕТЕ ПРИРОДАТА и със снимки на застрашени животни — китове, тигри и други подобни. Нищо не покриваше косматите му крака и копита. Имаше козя брадичка, къдрава кафява коса, скрита под шапка, и тръстикова флейта, вързана на врата му. Ръцете му нервно опипваха подгъва на ризата, но от начина, по който разгледа римляните, Джейсън разбра, че е бил в битка и преди.

До него застана едно червенокосо момиче от лагера на нечистокръвните, което Джейсън разпозна — оракулът Рейчъл Елизабет Деър. Тя имаше дълга къдрава коса, обикновена бяла блуза и дънки, нашарени с нарисувани на ръка драсканици. Държеше син ластик, с който нервно потропваше по бедрото си, все едно е талисман за щастие.

Джейсън я помнеше от лагерния огън, където бе изрекла стиховете от пророчеството, изпратило Джейсън, Пайпър и Лио на

първото им общо приключение. Бе обикновена смъртна, а не дете на бог, но по причини, които Джейсън така и не бе разбрал, духът на Делфийския оракул бе избрал нея за свое тяло.

Въпросът обаче бе какво търси при римляните.

Тя пристъпи напред, без да изпуска Рейна от поглед.

— Получи съобщението ми.

— Това е единствената причина да си още жива, *грекус* — изсъска Октавиан. — Надявам се си дошла, за да обсъдим условията на капитулацията ви.

— Октавиан... — отвори уста Рейна.

— Поне я претърсете! — кресна Октавиан.

— Няма нужда — пресече го Рейна и погледна внимателно към Рейчъл. — Носиш ли оръжия?

— Веднъж ударих Кронос с този ластик — сви рамене Рейчъл, — иначе не.

Римляните не знаеха как да възприемат това. Смъртната не звучеше като да се шегува.

— А приятелят ти? — попита Рейна. — Мислех, че идваш сама.

— Това е Гроувър Андъруд — обясни Рейчъл, — водач на съвета.

— Какъв съвет? — намеси се Октавиан.

— Съветът на чифтокопитните старейшини. — Гласът на Гроувър прозвуча пискливо, все едно е уплашен, но Джейсън подозираше, че сатирът е по-силен, отколкото показва. — Вие, римляните, не почитате ли природата, дърветата? В такъв случай трябва да знаете, че съм упълномощен да бъда защитник на Рейчъл.

— Но без оръжия? — сподави усмивката си Рейна.

— Само флейтата. — Изражението на Гроувър стана замечтано. — Вярно е, че според Пърси моето изпълнение на „Роден да съм свободен“ е опасно оръжие, но пък аз не смятам, че е толкова лошо.

— Още един приятел на Пърси Джаксън — излая Октавиан. — Няма нужда да слушаме повече.

Рейна вдигна ръка, за да го накара да млъкне. Нейните кучета от злато и сребро започнаха да душат въздуха, но останаха спокойни.

— До момента гостите ни казват истината — отговори Рейна, — но знайте, Рейчъл и Гроувър, че ако излъжете, разговорът ще свърши зле за вас. Казвайте каквото имате да казвате.

Рейчъл извади една салфетка от джоба на дънките си.

— Имаш съобщение от Анабет.

Джейсън не бе сигурен, че я е чул правилно. Анабет бе в Тартара. Не можеше да изпраща съобщения на никого, още по-малко на салфетка.

Може би съм паднал във водата и съм се удавил — обади се подсъзнанието му. — Това не е истинско видение, а халюцинация от задгробния живот.

Но сънят изглеждаше много истински. Джейсън чувстваше вятъра, който вееше на покрива, можеше да подуши приближаващата буря. Мълнии проблясваха на Емпайър Стейт Билдинг и се отразяваха в златните доспехи на римляните.

Рейна взе бележката ѝ и вдигна вежди, щом я прочете. Зяпна от изненада. Най-накрая погледна към Рейчъл.

— Това да не е някаква шега?

— Де да беше — отвърна Рейчъл. — Те наистина са в Тартара.

— Но как...

— Не знам — призна си Рейчъл. — Бележката се появи в свещеното ни огнище. Почеркът е на Анабет. Тя помоли да предам бележката лично на теб.

— В Тартара? — размърда се Октавиан. — Как така са в Тартара?

Рейна му подаде писмото. Октавиан промърмори, докато четеше.

— Рим, Арахна, Атина... Атина Партенос?

Той се огледа, вбесен, наоколо, все едно очакваше някой от присъстващите да отрече съдържанието на писмото.

— Поредният гръцки номер! Гърците са известни надлъж и шир с номерата си!

— Защо иска това от мен? — взе обратно бележката Рейна.

— Защото е мъдра — усмихна се Рейчъл, — вярва, че можеш да се справиш, Рейна Авиля Рамирес-Арелано.

Джейсън се почувства все едно са го зашлевили. Никой не използваше пълното име на Рейна. Тя го мразеше. Джейсън се бе опитал да го произнесе само веднъж и тя му бе хвърлила поглед, който, ако можеше, щеше да го убие.

„Това е името на малкото момиченце от Сан Хуан — бе заявила тогава. — Оставих го зад гърба си, когато напуснах Пуерто Рико.“

— Откъде... — намръщи се Рейна.

— Хей — прекъсна я Гроувър, — това означава ли, че инициалите ти са РА-РА?

Ръката на Рейна плъзна към кинжала.

— Не че има значение! — бързо добави сатирът. — Виж, нямаше да рискуваме да дойдем тук, ако не вярвахме в инстинктите на Анабет. Тя знае, че ако римският предводител върне най-великата гръцка статуя в лагера на нечистокръвните, война няма да има.

— Това не е номер — добави Рейчъл. — Не лъжем. Попитай кучетата си.

Металните хрътки не реагираха. Рейна погали замислено главата на Аурум.

— Значи легендата за Атина Партенос е вярна.

— Рейна! — извика Октавиан. — Не можеш наистина да обмисляш това! Стратегията им е ясна, дори статуята все още да съществува! Ние сме на косъм от най-голямата си победа в историята! Можем да унищожим гръците веднъж завинаги! Измислили са тази нелепа задача, за ти отвлечат вниманието. Искат да отидеш на смърт!

Другите римляни се спогледаха и замърмориха. Джейсън си спомни колко убедителен може да бъде Октавиан. Офицерите определено му вярваха. Но Рейчъл Деър погледна спокойно към авгура.

— Октавиан, сине на Аполон, трябва да ме приемеш по-насерiously. Дори римляните са уважавали оракула на баща ти в Делфи.

— И нима ти си Делфийския оракул? — изсмя се Октавиан. — Тогава аз трябва да съм император Нерон!

— Нерон поне е бил музикален — промърмори Гроувър.

Октавиан сви юмруци.

Внезапно вятърът смени посоката си. Той се завихри около римляните със съсък като от змийски гнездо. Рейчъл Деър засия в зеленикава аура, все едно бе осветена от изумруден прожектор. След това вятърът утихна, а аурата изчезна.

Подигравателната усмивка изчезна от лицето на Октавиан. Римляните се размърдаха неспокойно.

— Решението е само твое — продължи Рейчъл, все едно нищо не се е случило. — Нямам пророчество за теб, но мога да видя фрагменти от бъдещето ти. Виждам как Атина Партенос се издига на Хълма на

нечистокръвните. Виждам как ти я носиш. — Тя посочи към Рейна. — Освен това Ела запомни стиховете от Сибилските книги...

— Какво? — прекъсна я Рейна — Сибилските книги са унищожени преди векове.

— Знаех си! — удари с юмрук по дланта си Октавиан. — Онази харпия, с която се върнаха! Ела! Знаех си, че дудне пророчества! Сега разбирам всичко. Някак е успяла да запамети копие от Сибилските книги.

— Как е възможно? — поклати глава невярващо Рейна.

— Не зная — призна Рейчъл, — но, изглежда, наистина е така. Ела наистина има страхотна памет и обича книгите. Някога е успяла да прочете вашите предсказания и да ги запамети. Сега единствено тя ги помни.

— А твоите приятели ни излъгаха — изхриптя Октавиан. — Казаха ни, че харпията говори глупости, а после я откраднаха!

— Ела не е твоя собственост! — изсумтя обидено Гроувър. — Тя е свободно същество и иска да бъде в лагера на нечистокръвните. Дори е гадже с моя приятел Тайсън.

— Циклопът — спомни с Рейна. — Харпия, която е гадже с циклоп. Колко интересно.

— Това няма никакво значение! — излая Октавиан. — Харпията знае ценни римски пророчествата! Щом гърците не искат да я върнат, трябва да вземем оракула им за заложник. Стража!

Двама центуриони пристъпиха напред, спуснали копия, но Гроувър изсвири нещо на флейтата си и оръжията им се превърнаха в коледни дръвчета. Стражите ги изпуснаха изненадани.

— Достатъчно! — извика Рейна. Тя рядко повишаваше гласа си. А когато го правеше, всички я слушаха.

— И без това се отклонихме от темата — рече тя. — Рейчъл Деър, ти ми казваш, че Анабет е в Тартара, но въпреки това е успяла да ти изпрати съобщение. Тя иска да отнесе онази статуя от Древните земи във вашия лагер.

— Само римлянин може да я върне и възстанови мира — кимна Рейчъл.

— А защо римляните трябва да искат мир? — попита Рейна. — След като вашият кораб унищожи нашия град?

— И сама знаеш отговора — отвърна Рейчъл. — За да избегнем тази война. За да обединим гръцките и римски същности на боговете. За да победим Гея. Заедно.

Октавиан понечи да каже нещо, но Рейчъл го изгледа по такъв начин, че той млъкна.

— Според Пърси Джаксън — каза Рейна — битката с Гея ще се състои в Древните земи. В Гърция.

— Там живеят гигантите — съгласи се Рейчъл. — Каквато и магия да са замислили, за да пробудят Майката Земя, тя ще се случи в Гърция. Проблемите ни обаче не свършват с Древните земи. Затова извиках и Гроувър.

— Да... — подръпна брадичката си сатирът. — Виждате ли, през последните няколко месеца разговарях с много сатири и нимфи на континента. Всички те ми казват едно и също. Гея се надига. Вече е на ръба на събуждането. Шепне ужасни неща в ушите на наядите и се опитва да ги обърне срещу нас. Предизвиква земетресения, които изтръгват дърветата на дриадите от корените им. Само през последната седмица се е явила в човешки вид на дузина различни места и е изплашила до смърт няколко мои приятели. В Колорадо огромна скала се надигнала и смазала парти понитата като мухи.

— *Парти понита?* — намръщи се Рейна.

— Това е дълга история — отвърна Рейчъл. — Въпросът е, че когато Гея се надигне, ще го стори навсякъде. Тя вече се е размърдала. Няма да има безопасно място по време на тази битка. Знаем, че първите ѝ цели ще бъдат двата лагера на героите. Тя иска да унищожи всички ни!

— Спекулираш — спокойно каза Октавиан — и се опитваш да ни разсееш. Гърците с основание се боят от нас и сега се опитват да ни объркат. Отново прилагат тактиката с Троянския кон!

Рейна завъртя сребърния пръстен, който винаги носеше. Върху него бяха изобразени меч и факла — символът на нейната майка, богиня Белона.

— Марк — нареди тя, — доведи ми Сципио от конюшните.

— Рейна, недей! — възрази Октавиан, но тя се обърна към гърците.

— Ще сторя това заради Анабет в името на мира между двата лагера. Не мислете обаче, че съм простила обидите ви към нас. Вашият

кораб стреля по нашата земя. Вие сте тези, които ни обявиха война, не ние. А сега напуснете.

— Пърси никога не би... — тропна с копито Гроувър.

— Гроувър — прекъсна го Рейчъл, — трябва да вървим.

„Преди да стане твърде късно“ — гласеше тонът ѝ.

След като се върнаха надолу по стълбите, от които бяха дошли, Октавиан се завъртя към Рейна.

— Да не си полудяла?

— Аз съм преторът на легиона — отвърна Рейна. — Смятам, че това е в интереса на Рим.

— Кое? Да умреш? Да нарушиш най-старите ни закони и да навлезеш в Древните земи? Как изобщо смяташ да намериш кораба им, дори да оцелееш в пътуването?

— Ще ги намеря — отвърна Рейна. — Знам, че плават към Гърция и знам откъде ще мине Джейсън. Ще му трябва армия, за да се изправи срещу призраците в Дома на Хадес. Има само едно място, където може да намери такава.

В съня на Джейсън сградата сякаш се разклати под краката му. Той си спомни разговор, който бе водил с Рейна преди години, обещание, което си бяха дали един на друг. Знаеше за какво говори.

— Това е лудост — прошепна Октавиан. — Вече ни нападнаха. Трябва да отвърнем на удара! Онези противни джуджета крадат от запасите ни, тормозят разузнавачите ни... знаеш, че гърците са ги изпратили.

— Може би — отвърна Рейна. — Ти обаче няма да атакуваш без мое разрешение. Продължи да наблюдаваш лагера им. Подсигури позициите ни и събери всички съюзници, които можеш да намериш. Ако успееш да хванеш джуджетата, имаш разрешението ми да ги пратиш в Тартара. Няма обаче да атакуваш лагера на нечистокръвните, докато не се върна.

— Докато те няма, аз ще бъда старшият офицер — присви очи Октавиан. — Знаеш правилата.

— Зная ги — Рейна не звучеше особено щастлива, — но и ти, и останалите чухте заповедите ми.

Тя погледна към центурионите, като ги предизвикваше да оспорят думите ѝ. След това се отдалечи с развято червено наметало, следвана от кучетата си.

Веднага щом си тръгна, Октавиан се обърна към центурионите.

— Съберете всички старши офицери. Искam среща веднага след като Рейна тръгне на това нелепо пътешествие. Ще има някои промени в плановете на легиона.

Един от центурионите отвори уста, за да възрази, но по някаква причина заговори с гласа на Пайпър.

— СЪБУДИ СЕ!

Очите на Джейсън се отвориха и той видя как морската повърхност приближава към него.

XXXIV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън оцеля, макар и на косъм.

По-късно приятелите му обясниха, че в последния момент са го видели да пада от небето. Не бе имало време Франк да се превърне в орел и да го сграбчи, нито пък да се осъществи какъвто и да е спасителен план.

Само бързата мисъл на Пайпър бе помогнала. Тя бе извикала *СЪБУДИ СЕ!* с такава сила, че Джейсън се почувства като ударен с електрошок. За милисекундата, която му оставаше до удара, бе успял да призове ветровете и да избегне участието да се превърне в героично петно по повърхността на Адриатическо море.

След като се върна на борда, дръпна Лио настрана и му предложи да сменят курса. За щастие, Лио му имаше достатъчно доверие и не попита защо.

— Странно място за почивка — ухили се той, — но ти си шефът!

Сега, седнал с приятелите си в столовата, Джейсън се чувстваше толкова буден, че се съмняваше да заспи отново в близката седмица. Ръцете му нервно потръпваха и не можеше да спре да потропва с крак. Предполагаше, че с Лио винаги е така, но той поне имаше чувство за хумор.

А след видяното в съня си, на Джейсън не му беше до шегите.

Той им го разказа, докато обядваха, и те притихнаха за достатъчно дълго, че тренер Хедж да довърши своя сандвич с фъстъчено масло и банан и да изяде и чинията.

Корабът проскърцваше, докато плаваше по Адриатика, а оцелелите гребла все още не бяха синхронизирани след атаката на гигантската костенурка. От време на време драконовата глава на Фестус проскърцваше и съобщаваше състоянието на *Арго II* по говорителите на странен машинен език, който само Лио можеше да разбере.

— Бележка от Анабет — поклати глава невярващо Пайпър. — Не виждам как е възможно това, но...

— Тя е жива — отвърна Лио. — Слава на боговете и ми подай лютивия сос.

— Какво означава това? — намръщи се Франк.

Лио обърса трохите от лицето си.

— Означава да ми подадеш лютивия сос, Франк Занг. Още съм гладен.

Франк му побутна чинийката.

— Не мога да повярвам, че Рейна е решила да ни намери. Да пристъпиш в Древните земи е табу. Ще й отнемат преторската титла.

— Ако оцелее — допълни Хейзъл. — Всички заедно оцеляхме едвам-едвам, въпреки бойния кораб.

— И аз бях с вас — уригна се тренер Хедж. — Не забравяй, че имахте сатир на своя страна, бухтичке.

Джейсън не успя да потисне усмивката си. Тренер Хедж понякога се държеше нелепо, но момчето бе доволно от това, че е дошъл с тях. Спомни си сатира от съня си — Гроувър Андъруд. Не можеше да си представи някой по-различен от тренер Хедж, но и двамата бяха смели по своему.

Това накара Джейсън да се замисли за фавните в лагер „Юпитер“. Може би и те можеха да помагат на римските герои, ако им позволяха. Още една задача в списъка му...

Списъкът. До този момент не бе осъзнал, че има такъв, но откакто напусна лагера на нечистокръвните, не спираше да се чуди как би могъл да направи лагер „Юпитер“ по-... гръцки.

Бе отраснал в лагер „Юпитер“. Бе се справил добре там. Но винаги бе малко нетипичен. Правилата го задушаваха.

Присъедини се към петата кохорта, защото всички му бяха казали да не го прави. Предупредиха го, че това е най-слабото звено в легиона. „Добре, аз ще го направя най-силното.“

Когато стана претор, бе предложил да прекръстят Дванайсетия легион на Първи, за да символизират новото начало за Рим. Идеята едва не бе предизвикала бунт. Нов Рим бе място на традициите — правилата се променяха трудно. Джейсън се бе примирил с това и дори стигна върха в йерархията.

Но сега, след като видя двата лагера, не можеше да потисне чувството, че в лагера на нечистокръвните е щял да научи повече за

себе си. Ако оцелееш след войната с Гея и останеш претор, можеш ли да промени нещата към по-добро?

Такъв бе дългът му.

Защо тогава идеята го изпълваше с ужас? Чувстваше се виновен, че е оставил Рейна да управлява сама, но... част от него искаше да се върне в лагера на нечистокръвните с Пайпър и Лио. Почувства се като ужасен водач.

— Джейсън? — попита Лио. — *Арго II* вика Джейсън. Чуваме ли се?

Осъзна, че приятелите му го гледат очаквателно. Нуждаеха се от увереността му. Независимо от това дали щеше да се върне в Нов Рим, или не, трябваше да се държи като претор.

— Извинявайте. — Той докосна браздата в косата си, оставена му от бандита Скирон. — Да прекосиш Атлантика е много трудно, но аз никога не бих се обзаложил срещу Рейна. Ако някой може да го направи, това е тя.

Пайпър започна да бърка с лъжица в супата си. Джейсън все още се притесняваше от ревността ѝ към Рейна, но когато го погледна, усмивката ѝ бе повече закачлива, отколкото несигурна.

— И аз бих се радвала да видя Рейна отново — каза тя, — но как ще ни намери?

— Не можем ли да ѝ изпратим съобщение по Ирида? — вдигна ръка Франк.

— Те не работят много добре — оплака се тренер Хедж. — Връзката е ужасна. Всяка нощ ми иде да сритам тази богиня на Дъгата...

Внезапно се усети и млъкна, а лицето му поаленя.

— Тренер? — ухили се Лио. — На кого звъниш всяка нощ? Ах, ти, стар козел такъв...

— На никого! — скара му се Хедж. — Нищо! Просто...

— Искаше да каже, че вече е опитвал — намеси се Хейзъл и сатирът я погледна благодарно. — Някаква магия пречи на връзката. Може би Гея. Да се свържем с римляните би било още по-трудно. Мисля, че те заглушават комуникациите си.

Джейсън погледна първо Хейзъл, а после и тренера. Запита се какво става със сатира и какво знае тя за случващото се. Сега, когато

се замисли за това, си даде сметка, че Хедж отдавна не е говорил за приятелката си Мели...

— Предполагам, че Рейна няма мобилен телефон — потропа с пръсти Франк. — Не... няма значение. И без това едва ли може да разговаря, докато лети с пегаса си над Атлантика.

Джейсън си спомни как *Арго II* прекоси океана, спомни си и за десетките срещи, в които едва не бяха загинали. Мисълта, че Рейна минава по пътя им сама, бе едновременно ужасяваща и вдъхновяваща.

— Ще ни намери — каза той. — Каза нещо в съня ми. Тя очаква да отида на едно място по пътя към Дома на Хадес. Аз всъщност го бях забравил, но тя е права. Трябва да го посетя.

Пайпър се наведе към него. Карамелената ѝ плитка падна на рамото ѝ. Погледът на шарените ѝ очи му пречеше да мисли.

— И къде е това място? — попита тя.

— Ами... ъъ... в град на име Сплит.

— Сплит. — Ухаеше наистина прекрасно, на разцъфнали цветя.

— Ъъ... да. — Джейсън се запита дали Пайпър не му прави някаква любовна магия от Афродита. Всеки път, когато споменеше името на Рейна, тя го объркваше така, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея. Не че се оплакваше де. — Всъщност би трябвало вече да го приближаваме. Лио?

Лио натисна бутона за връзка.

— Какво е положението горе, приятелче?

Фестус заскърца и издиша облак пара.

— На десет минути от пристанището сме — докладва Лио. — Не разбирам обаче защо искаш да ходим в Хърватия, и то в град, който се казва Сплит. Името звучи като „Стоп, не ходете насам!“.

— Чакайте малко — намеси се Хейзъл, — защо отиваме в Хърватска?

Джейсън забеляза, че останалите отбягват погледа ѝ. Откакто бе направила номера с Мъглата на Скирон, дори самият Джейсън малко се притесняваше в присъствието ѝ.

Знаеше, че не е честен спрямо нея. Не бе лесно да си дете на Плутон, но тя наистина бе направила могъща магия. А след това, според самата нея, ѝ се бе явил Плутон. Това бе нещо, което римляните наричаха лоша поличба.

Лио избута картофките и соса си настрана.

— Технически сме на територията на Хърватия от вчера. Цялата тази брегова линия е част от нея, но в римско време са я наричали... как беше Джейсън? Бодация?

— Далмация — поправи го Нико. Джейсън едва не подскочи.

Свети Ромуле... искаше му се да върже камбанка на врата на Нико ди Анджели, за да го известява, когато този тип е наоколо. Нико имаше ужасния навик да си стои тихо в ъгъла и да се слива със сенките.

Сега пристъпи напред. Тъмните му очи се спряха на Джейсън. Откакто го бяха спасили от бронзовата делва в Рим, Нико бе спал много малко и не бе ял почти нищо, все едно още се крепеше на семенцата от нар от Подземното царство. Напомняше на Джейсън за едно човекоядно зомби, с което се бе бил в Сан Франциско.

— Хърватия някога се е наричала Далмация — рече Нико. — Важна римска провинция. Ти искаш да посетиш двореца на Диоклециан, нали?

Тренер Хедж се оригна още веднъж. Прозвуча като гръмотевица.

— Чий дворец? Кажете ми, че Далмация няма нищо общо със стотите и един далматинци. Още имам кошмари от този филм.

— Че защо? — почеса се по главата Франк.

Тренер Хедж се наклони да подхване протяжна реч за злото в анимационните далматинци, но Джейсън реши, че тази информация не го интересува.

— Нико е прав — каза той, — трябва да ида до двореца на Диоклециан. Рейна също ще го посети, понеже знае, че аз преди това ще съм бил там.

— Защо Рейна ще мисли такова нещо? — повдигна вежда Пайпър. — Да нямаш някаква тайна страст към хърватската култура?

Джейсън се загледа в недоизядения си сандвич. Беше му трудно да говори за живота си от преди Юнона да изтрие паметта му. Годишите в лагер „Юпитер“ му се струваха като филм, който е гледал преди десетилетия.

— С Рейна често си говорехме за Диоклециан — призна той. — Беше ни нещо като идол. Обсъждахме как искаме да посетим двореца му. Разбира се, знаехме, че това е невъзможно. Никой не може да иде в Древните земи. И все пак се разбрахме, че ако някога успеем, ще го посетим.

— Диоклециан... — Лио се замисли върху името, след което поклати глава — Нищо не ми говори. Защо е бил важен?

— Той е последният велик езически император! — шокира се от невежеството му Франк.

— Не се изненадвам, че знаеш това, Занг — завъртя очи Лио.

— Как да не го знам? Той е последният, почитал боговете на Олимп, преди Константин да дойде на власт и да приеме християнството.

— Аз съм го чувала — кимна Хейзъл. — Монахините от „Света Агнес“ ни учеха, че е бил голям злодей. Като Нерон и Калигула. — Тя погледна подозрително към Джейсън. — Защо ви е би идол?

— Не е бил чак такъв злодей — отвърна Джейсън. — Наистина е преследвал християните, но е бил добър владетел. Започнал е като обикновен легионер, а е станал император. Родителите му са били роби, тоест майка му. Героите знаят, че е син на Юпитер. Последният полубог, управлявал Рим. Освен това бил първият император, отказал се мирно от властта си. Бил роден в Далмация, затова се преместил там и си построил замък, в който да изкара старините си. Около него се издигнал град Сплит.

Той млъкна, когато видя как Лио се прави, че пише с невидим молив.

— Моля ви, продължете, професор Грейс! — каза той, ококорил очи. — Искам да изкарам шестима на изпита!

— Млъкни, Лио.

Пайпър хапна още една лъжица супа.

— Какво обаче е специалното в двореца на Диоклециан?

Нико се приведе напред и си откъсна зърно грозде. Вероятно това бе първото и последно нещо, което щеше да хапне за деня.

— Казват, че е обитаван от призрака на императора.

— Който е бил син на Юпитер като мен — допълни Джейсън. — Гробницата му била разрушена преди векове, но с Рейна се чудехме дали ако намерим духа му и попитаме къде е погребан... е, според легендата скиптърът му бил заровен с него.

— А, тази легенда — усмихна се зловещо Нико.

— Каква легенда? — не разбра Хейзъл.

— Говори се, че скиптърът на Диоклециан може да призове духовете на римските легиони, почитали старите богове — обърна се

към сестра си Нико.

— Това вече е наистина интересно — подсвирна Лио. — Ще е добре да имаме армия езически зомбита на своя страна, когато влезем в Дома на Хадес.

— Не съм сигурен, че бих се изразил по този начин — отговори Джейсън, — но да.

— Нямаме обаче много време — предупреди ги Франк. — Вече е пети юли. Трябва да минем през Епир, да затворим Портите на Смъртта...

— Които се охраняват — напомни Хейзъл — от мрачен гигант и магьосница, която иска... — Тя се поколеба. — Ами, не съм сигурна. Но Плутон каза, че тя иска да възстанови владенията си. Каквото и да означава това, трябва да е лошо, щом татко реши да ме предупреди лично за него.

— А дори да оцелеем след всичко това — изсумтя Франк, — тепърва ще трябва да намерим гигантите, които се готвят да пробудят Гея преди първи август. Освен това, колкото по-дълго Пърси и Анабет останат в Тартара...

— Знам — отвърна Джейсън, — но няма да се бавим в Сплит. А и си струва да опитаме да намерим жезъла. Мога да оставя съобщение на Рейна, в което да ѝ кажа пътя, по който ще вървим към Епир.

— Скиптърът на Диоклециан може да изиграе решаваща роля в предстоящата битка — кимна Нико, — но ще ти трябва и моята помощ.

Джейсън се опита да прикрие притеснението си, но настръхна само при мисълта да ходи където и да е с Нико ди Анджели.

Пърси му бе разказал някои странни истории за него. Не винаги бе лоялен. Прекарваше повече време с мъртвите, отколкото с живите. Веднъж бе примамил Пърси в капан, подготвен от Хадес. Може би наистина бе помогнал на гърците срещу титаните, но...

— Страхотно — стисна ръката му Пайпър. — И аз ще дойда.

Джейсън искаше да изкрещи: „Слава на боговете!“, но Нико поклати глава.

— Не можеш, Пайпър. Трябва да сме само Джейсън и аз. Призракът на Диоклециан би се явил пред син на Юпитер, но останалите герои най-вероятно ще го... притеснят. А аз единствен мога да разговарям с духовете. Дори Хейзъл няма това умение.

Очите на Нико блеснаха предизвикателно. Чудеше се дали Джейсън ще възрази.

Тогава звънна камбаната на кораба. Фестус изскърца и започна да жужи по високоговорителя.

— Пристигнахме — съобщи Лио. — Време е да се разделим.

— Не можем ли да оставим Валдес в Хърватия? — изпъшка Франк.

— Франк, ти ще пазиш кораба — изправи се Джейсън. — Лио, ти имаш да правиш ремонт. Останалите им помагайте кой с каквото може. В това време... — Той погледна към сина на Хадес. — Двамата с Нико ще потърсим призрака.

XXXV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън първи видя ангела, застанал до щанда за сладолед.

Арго II бе пуснал котва в залива заедно с шест-седем туристически кораба. Както обикновено, смъртните не обърнаха внимание на триремата, но за да са спокойни, Джейсън и Нико се прехвърлиха на малка лодка от борда на един от туристическите кораби, така че да изглеждат като част от новопристигналата тълпа.

На пръв поглед Сплит изглеждаше готино място. Покрай залива имаше път, осеян с палмови дръвчета, а кафенетата бяха пълни с европейски тийнейджъри, които говореха на дузина различни езици и се наслаждаваха на слънчевия следобед.

Сивозеленикави хълмове се издигаха в далечината и плавно преминаваха в планинска верига. Това притесни Джейсън и той започна начесто да хвърля поглед към високите скали в очакване да види забуленото в сенки лице на Гея.

Двамата с Нико се разхождаха по пътя, когато Джейсън забеляза крилатия тип, който си купуваше сладолед от един уличен щанд. Продавачката отегчено броеше рестото, а туристите минаваха покрай огромните криле на ангела, без дори да ги поглеждат.

— Виждаш ли това? — сръчка Джейсън Нико.

— Да — отвърна Нико. — Може би е време да си купим малко сладолед.

Докато си проправяха път към щанда, Джейсън се притесни, че ангелът може да е син на Борей — повелителя на Северния вятър. Имаше същия назъбен бронзов меч като Бореадите, а последната среща между тях и Джейсън не бе завършила особено благополучно.

Този тип обаче изглеждаше по-скоро хладен, отколкото леден. Носеше червена риза, бермуди и сандали. Крилете му бяха червеникавокафяви като на огромен петел. Имаше хубав тен и черна коса, почти толкова къдрава, колкото тази на Лио.

— Този не е призрак — промърмори Нико, — нито е дошъл от Подземното царство.

— Предположих, че не е — съгласи се Джейсън. — Едва ли духовете ядат шоколадов сладолед.

— Какъв ли е тогава? — запита се Нико.

Приблжиха на около десет метра и крилатият погледна право към тях. Усмихна се, посочи със сладоледа посоката зад гърба си и изчезна.

Джейсън имаше достатъчно голям опит с контролирането на въздуха, за да успее да проследи пътя му — топла струя от златисточервени искри по улицата, която мина над тротоара и издуха пощенските картички от щандовете на продавачите. Вятърът се насочи към края на алеята, където се издигаше голяма, подобна на крепост постройка.

— Обзалагам се, че това е дворецът — каза Джейсън. — Хайде!

Дори след две хилядолетия дворецът на Диоклециан бе впечатляващо място. От външната стена бе останала само розова гранитна фасада с рушащи се колони и арки от прозорци, гледащи към небето. Бе дълга около половин километър и висока почти трийсет метра. Съвременните магазини и къщи се гушеха в сянката ѝ. Джейсън си представи как е изглеждал дворецът след като го бяха построили — с имперски стражи, разхождащи се по бойниците, и златни римски орли, блестящи по оградите.

Въздушният ангел — или каквото там беше — профуча през розовите прозорци и изчезна от другата страна. Джейсън огледа фасадата на двореца в търсене на вход. Единственият, който видя, бе малко по-нататък. Там имаше опашка от туристи, наредили се за билетче. Нямаха време да ги чакат.

— Трябва да го хванем — каза той, — дръж се!

— Но...

Джейсън сграбчи Нико и го издигна във въздуха.

Другото момче се опита да протестира, но двамата се понесоха над крепостите стени и после кацнаха в двора. Там имаше още туристи, които щракаха с фотоапаратите си.

Едно момченце се шокира, когато ги видя да кацат. След това очите му се замъглиха и то поклати глава, все едно е получило халюцинация от сока, който пие. Никой друг не им обърна внимание.

В лявата част на двора бяха разположени редица колони, поддържащи захабени сиви арки. В дясната част пък имаше бяла

мраморна сграда с високи прозорци.

— Перистилът — обясни Нико. — Това бил входът към личните покои на Диоклециан. — След това се намръщи към Джейсън. — Да знаеш, че мразя да ме пипат. Повече не ме докосвай.

Джейсън целият се напрегна. Сякаш долови заплахата: „Или ще те цапардосам с меча си от стикска стомана по носа“.

Въпреки това отвърна:

— Добре, извинявай. Откъде знаеш как се нарича това място?

Нико разгледа атриума, след това се съсредоточи към стълбището в далечния ъгъл, което водеше надолу.

— Идвал съм и преди. — Очите му бяха тъмни като острието на меча, който носеше. — С мама и с Бианка. Бяхме дошли на почивка. Бях на... около шест.

— Това е било през трийсетте години, нали?

— Трийсет и осма — отвърна разсеяно Нико. — Какво те интересува? И по-важното, виждаш ли крилатия тип наоколо?

— Не... — Джейсън все още се опитваше да възприеме миналото на Нико.

Той винаги гледаше да е в добри отношения с останалите герои в отбора. Бе научил по трудния начин, че ако някой ще ти пази гърба е добре да си имате взаимно доверие. Нико обаче продължаваше да е дръпнат и загадъчен, като книга, написана на непознат език.

— Мога да си представя колко странно е да идваш от друго време.

— Не, не можеш — сръза го Нико и огледа към каменния под. След това си пое дълбоко въздух. — Виж, не искам да говоря за това. Честно казано, смятам че на Хейзъл ѝ е по-трудно. Тя си спомня повече от миналото си. Трябваше да се върне от мъртвите и да се адаптира към съвременния свят. Аз и Бианка си стояхме в казино „Лотос“. Времето мина много бързо. Звучи странно, но за мен промяната бе по-лесна.

— Пърси ми разказа за хотела — отвърна Джейсън. — Бил си там седемдесет години, но си ги усетил като месец.

Нико стисна юмрук така, че пръстите му побеляха.

— Не се и съмнявам, че Пърси ти е разказал всичко за мен.

Гласът му бе натежал от горчивина. Джейсън не го разбираше. Знаеше, че Нико бе обвинил Пърси за смъртта на сестра си Бианка, но

се предполагаше, че вече му е простил. Поне Пърси смяташе така. Пайпър обаче му бе споменала, че Нико бил хлътнал по Анабет. Може би това бе причината за отношението му.

Въпреки това Джейсън не проумяваше защо Нико отблъсква хората надалеч от себе си, защо никога не прекарва времето си с героите от двата лагера, защо предпочита мъртвите пред живите. Не можеше да разбере и защо се бе съгласил да води *Арго II* към Епир, след като очевидно мразеше Пърси толкова много.

Погледът на Нико премина по прозорците над тях.

— Навсякъде има римски духове. Лари. Лемури. Наблюдават ни. Усещам гнева им.

— На нас ли са ядосани? — Ръката на Джейсън се стрелна към меча.

— На всички. — Нико погледна към малката каменна сграда в западния край на двора. — Това някога е било храм на Юпитер. Християните са го превърнали в църква. Римските духове са недоволни.

Джейсън се загледа в тъмния праг.

Никога не бе срещал Юпитер, но възприемаше баща си като жив човек, като мъжа, влюбил се в майка му. Разбира се, че знаеше за безсмъртието му, но сякаш не го бе осъзнавал напълно, докато не видя този праг, през който римляните бяха влизали преди хиляди години, за да се кланят на баща му.

Джейсън го заболя главата от самата мисъл за това.

— А там... — Нико посочи на изток към шестоъгълната сграда, опасана от колони — бил мавзолеят на императора.

— Гробницата му обаче вече не е тук — досети се Джейсън.

— Не — съгласи се Нико. — Когато империята се разпаднала, превърнали сградата в християнска катедрала.

— Което означава, че ако духът на Диоклециан още витае тук... — преглътна Джейсън.

— Вероятно не е щастлив — довърши Нико.

Повя вятър, който вдигна нападалите листа и хартии във въздуха. С крайчеца на окото си Джейсън забеляза как нещо златисточервено профучава. Когато се обърна, видя едно-единствено кафяво перо на стъпалата, които водеха надолу.

— Крилатият е отишъл натам — посочи той. — Накъде мислиш, че водят тези стъпала?

Нико изтегли меча си. Усмехнат бе дори по-зловещ, отколкото намръщен.

— Към любимото ми място — измърка той. — Под земята.

Под земята обаче не бе любимото място на Джейсън. От пътуването си в подземията на Рим с Пайпър и Пърси и от битката с двамата гиганти под Колизея насам, непрекъснато сънуваше кошмари за изоставени складове, капани и гигантски колела за хамстери под земята.

От това, че Нико е до него, не му ставаше по-добре. Черният му меч правеше сенките да изглеждат дори по-плътни, все едно адският метал изсмукваше топлината и светлината от въздуха.

Минаха през гигантска изба, в която дебели колони поддържаха сводест таван. Варовиковите скали бяха толкова стари, че се бяха слели от вековете влага и караха мястото да изглежда почти като естествена пещера.

Никой от туристите не бе слязъл тук. Очевидно бяха по-умни от героите.

Джейсън изтегли своя *гладиус*. Преминаха под ниските сводове, а стъпките им отекваха по каменния под. Най-горната част на една от стените представляваше покрити с решетки прозорци. Гледаха към улицата, но от това усещането за клаустрофобия в избата само се засилваше. Слънчеви лъчи минаваха през решетките и се отразяваха в древната прах.

Джейсън мина покрай една подпора, погледна наляво и едва не получи инфаркт. Вдясно от него имаше мраморен бюст на Диоклециан. Варовиковото лице на императора го гледаше неодобрително.

Постара се да успокои дишането си. Това изглеждаше добро място, на което да остави бележката си до Рейна с описание на маршрута им до Епир. Бе далеч от тълпите, но Джейсън вярваше, че Рейна ще го намери. Тя имаше инстинктите на ловец. Той промуши бележката между бюста и пиедестала, след което отстъпи назад.

Мраморните очи на Диоклециан го изнервяха. Джейсън не можеше да не си спомни за Терминус, говорещия бог на Границите в

Нови Рим. Надяваше се Диоклециан да не се разкрещи или да не запее без предупреждение.

— Здравей!

Джейсън отсече главата на императора още преди да разбере откъде идва гласът. Бюстът падна на земята и се пръсна на части.

— Това не беше особено мило — изкоментира гласът зад него.

Джейсън се обърна и видя крилатия човек от щанда за сладолед. Подпираше се на близката колона и си подмяташе малък бронзов обръч във въздуха. В краката му имаше плетена кошница, пълна с плодове.

— Какво пък ти е направил Диоклециан? — попита мъжът.

Въздухът около краката на Джейсън се завихри. Парченцата мрамор се събраха, издигнаха се до пиедестала и се съединиха обратно в бюста. Дори бележката бе на мястото си.

— Ъъ... — свали меча си Джейсън, — беше без да искам. Стресна ме.

— Джейсън Грейс — засмя се крилатият. — Западният вятър е бил наричан с много имена. Топъл, мил, даряващ живот, изумително красив. Но никога стряскащ. Оставил съм това свойство за свирепите си северни братя.

— Западният вятър — отстъпи назад Нико. — Искаш да кажеш, че ти си...

— Фавоний — осъзна Джейсън, — богът на Западния вятър.

Фавоний се усмихна и направи поклон, очевидно доволен от това, че е разпознат.

— Можете да ме наричате с римското ми име, което току-що назовахте, или с гръцкото — Зефир. Както предпочитате. За мен няма значение.

— Как така няма значение? — Нико изглеждаше протресен от това. — Двата ти аспекта не са ли в конфликт, както при останалите богове?

— Понякога ме боли глава — сви рамене Фавоний. — Някои сутрини се събуждам в гръцкия хитон, след като съм си легнал с римската пижама. Като цяло обаче войната не ме притеснява. Аз не съм много важен бог и никога не съм бил в светлината на прожекторите. Затова и вашите героични войни не ме засягат толкова.

— Та... — Джейсън не бе сигурен дали трябва да прибере мечата си, — какво правиш тук?

— Няколко неща! — отвърна жизнерадостно Фавоний. — На първо място, нося кошница с плодове. Винаги е с мен. Искаш ли круша?

— Не, благодаря.

— Да видим тогава... по-рано ядох сладолед. А сега си подхвърлям този пръстен за *куотис*^[1].

Фавоний завъртя бронзовия пръстен на показалеца си.

Джейсън нямаше представа какво означава куотис, но опита да се съсредоточи.

— Имах предвид защо ни се яви? Защо ни отведе до тази изба?

— О! — кимна Фавоний. — Саркофагът на Диоклециан. Да. Тук бе гробът му, преди християните да го преместят от мавзолея. След това някакви варвари унищожиха ковчега. Просто исках да ви покажа — разпери ръце той, — че това, което търсите, не е тук. Господарят ми го взе.

— Господарят ти? — Джейсън си спомни летящия дворец в Колорадо, където бе посетил студиото на лудия метеоролог, който твърдеше, че е бог на всички ветрове. Едва не бе изгубил живота си на онова място. — Моля те, кажи ми, че господарят ти не е Еол.

— Този кретен? — изсумтя Фавоний. — Не, разбира се.

— Има предвид Ерос — Нико звучеше напрегнат, — на латински Купидон.

— Много добре, Нико ди Анджело — усмихна се Фавоний. — Радвам се да те видя отново. Отдавна не се бяхме срещали.

— Никога не сме се срещали — повдигна вежди Нико.

— Ти не си ме виждал — поправи го богът, — но аз те наблюдавах. Още като малко момче, когато дойде за пръв път тук. Знаех, че рано или късно ще се върнеш, за да зърнеш лицето на господаря ми.

Нико пребледня още повече от обикновено. Очите му зашариха из подземното помещение, все едно е хванат в капан.

— Нико? — попита Джейсън. — За какво говори той?

— Не зная. За нищо.

— За нищо? — извика Фавоний. — Голямата ти любов е в Тартара, а ти все още отричаш истината?

Внезапно Джейсън се почувства като натрапник.

„Голямата ти любов...“

Спомни си думите на Пайпър. Явно Нико бе доста повече от хлътнал по Анабет.

— Дойдохме за скиптъра на Диоклециан — каза Нико. Очевидно бързаше да смени темата. — Къде е той?

— Ах... — кимна тъжно Фавоний. — Очаквал си да е толкова лесно? Просто да се изправиш срещу духа на Диоклециан? Опасявам се, че си сбъркал, Нико. Изпитанието ти е много по-трудно. Знаеш ли, че много години преди това място да стане дворец на Диоклециан, бе портал към двора на господаря ми? Прекарах тук хилядолетия, въвеждайки гостите, които търсеха любовта в присъствието на Купидон.

На Джейсън не му хареса идеята за трудно изпитание, нито пък имаше вяра на откачения крилат бог с бронзовия пръстен и кошницата плодове. Спомни си обаче една стара легенда, която бе чувал в лагер „Юпитер“.

— Като Психея, съпругата на Купидон. Ти си я отвел до двореца му.

— Много добре, Джейсън Грейс — блеснаха очите на Фавоний. — Точно оттук поведох Психея по ветровете към покоите на господаря си. Всъщност именно заради това Диоклециан построи двореца си на това място. То винаги е било благословено от нежния западен вятър. — Той разпери ръце. — Място на любов и спокойствие в един невъзможен свят. Когато опустошиха замъка на Диоклециан...

— Ти си взел скиптъра — досети се Джейсън.

— За да го пазя — съгласи се Фавоний. — Това е едно от многото съкровища на Купидон, спомен от по-добри времена. Ако го искате... — Фавоний се обърна към Нико. — Ще трябва да се изправиш пред бога на Любовта.

Нико погледна към идващите от прозореца слънчеви лъчи, все едно мечтае да се измъкне през процепите.

Джейсън не бе сигурен какво иска Фавоний, но не му звучеше толкова лошо. Вероятно щеше да принуди Нико да си признае кое момиче харесва.

— Нико, можеш да се справиш — каза Джейсън. — Унизително е, наистина, но скиптърът си струва.

Нико обаче не изглеждаше толкова уверен. Сякаш щеше да повърне. Въпреки това изпъна рамене и кимна.

— Правилно. Не се боя от бога на Любовта.

— Отлично! — грейна Фавоний. — Бихте ли искали да хапнете нещо, преди да тръгнете?

Той извади една зелена ябълка от кошницата си и се намръщи.

— По дяволите. Все забравям, че символът ми е кошница с неузрели плодове. Лятото отнема всички удоволствия на пролетните богове.

— Няма проблем — бързо каза Нико, — просто ни отведи при Купидон.

Фавоний завъртя пръстена и тялото на Джейсън се разтвори във въздуха.

[1] Вид игра с обръчи. — Бел.прев. ↑

XXXVI. ДЖЕЙСЪН

Джейсън се бе носил по вятъра много пъти, но усещането да бъдеш самият вятър бе доста по-различно.

Чувстваше, че няма никакъв контрол върху себе си. Мислите му бяха разпръснати, между тялото му и остатъка от света нямаше никаква преграда. Чудеше се дали чудовищата се чувстват така, когато стават на прах, за да потънат в Тартара, безформени и безпомощни.

Долавяше и присъствието на Нико. Западният вятър ги понесе в небето над Сплит. Заедно профучаха над хълмовете и римските акведукти, над магистралите и лозята. Когато приближиха планините, Джейсън видя руините на римски град в долината под тях — порутените стени, оцелелите основи и напуканите пътища. Всичко бе обрасло с трева и приличаше на огромна дъска за шах.

Фавоний ги свали по средата на руините, до една строшена колона с размерите на секвоя. Тялото на Джейсън възвърна формата си. За миг се почувства по-зле, все едно е увит в оловна обвивка.

— Да, телата на смъртните са ужасно плътни — обади се Фавоний, все едно бе прочел мислите му. Богът на вятъра седна на най-близката стена и разпери криле на слънце, без да изпуска кошницата си. — Честно казано, не знам как издържате ден и нощ в тях, без да можете да се разкършите.

Джейсън огледа околността. Виждаше останките от храмове и бани, наполовина погребания амфитеатър, празните пиедестали, на които някога бе имало статуи. Ред колони водеше в нищото. Старите стени опасваха града като сив пояс върху зелена дреха.

Някои от местата изглеждаха разкопани от археолозите, но по-голямата част от града сякаш през последните две хиляди години бе изоставена на произвола на природата.

— Добре дошли в Салона — заяви Фавоний, — столицата на Далмация, родно място на Диоклециан! Но преди това, много преди това, тук бе домът на Купидон.

Името отекна наоколо, все едно повторено от безтелесни гласове сред руините.

Имаше нещо в това място, което го правеше дори по-зловещо от избата под двореца в Сплит. Джейсън не знаеше много за Купидон и никога не си го бе представял като страшен бог. Дори за римските герои името му предизвикваше единствено асоциацията с нелепо крилато бебе, въоръжено с мъничък лък и летящо в пелени на деня на Свети Валентин.

— О, уверявам те, че не е такъв — рече Фавоний.

— Четеш мислите ми? — размърда се неспокойно Джейсън.

— Не ми и трябва. — Фавоний подхвърли бронзовия пръстен във въздуха. — Всички имат погрешна представа за Купидон... докато не го срещнат.

Нико се подпря на близката колона. Коленете му трепереха.

— Хей, човек, спокойно. — Джейсън пристъпи към него, но Нико му даде знак да стои настрана. Тревата в краката му увяхна, а мъртвата зона се разпростря наоколо, все едно от тях течеше отрова.

— Ех — въздъхна съчувствено Фавоний, — не те обвинявам, задето си уплашен, Нико ди Анджели. Знаеш ли как станах слуга на Купидон?

— Не съм ничий слуга — отсече Нико, — особено пък на Купидон.

Но Фавоний продължи, все едно не го е чул.

— Влюбих се в смъртен на име Хиацинт. Той бе изключителен.

— Той... — Джейсън все още се чувстваше замаян от ветровитото пътуване и му отне известно време, за да асимилира чутото — О...

— Да, Джейсън Грейс — повдигна вежда Фавоний, — влюбих се в мъж. Нима това те изумява?

Джейсън не бе сигурен. Като цяло той се опитваше да не разсъждава върху любовния живот на боговете. В крайна сметка собственият му баща Юпитер далеч не бе пример за подражание. Това, че богът на Западния вятър се е влюбил в смъртен мъж дори изглеждаше безобидно в сравнение с някои от скандалите, които бяха разтърсили Олимп през вековете.

— Предполагам, че не. Купидон те е уцелил с една от стрелите си и ти си се влюбил.

— Правиш го да звучи толкова просто — изсумтя Фавоний, — а любовта никога не е такава. Разбираш ли, бедата бе, че бог Аполон също си падаше по Хиацинт. Твърдеше, че са само приятели, но аз имах своите подозрения. Един ден ги видях да играят заедно на куотис...

Пак тази странна дума.

— Куотис? — попита Джейсън.

— Играта с пръстените — обясни Нико. Гласът му прозвуча необичайно немощно. — Като подкови.

— Нещо такова — съгласи се Фавоний. — Въпросът е, че ме жегна ужасна ревност. Затова, вместо да се изправя срещу тях и да узная истината, аз изригнах с цялата сила на вятъра си и изпратих един тежък метален пръстен право в главата на Хиацинт. — Въздушният бог въздъхна. — Хиацинт загина, а Аполон го превърна в цвете. Сигурен съм, че щеше да ми отмъсти жестоко, ала Купидон предложи да ме защити. Бях извършил нещо ужасно, но го сторих от любов и затова той ме пощади. В замяна поиска да му служи завинаги...

КУПИДОН.

Името отново отекна сред руините.

— Това е сигналът — изправи се Фавоний. — Помисли си внимателно как ще постъпиш, Нико ди Анджело. Не можеш да излъжеш Купидон. Ако допуснеш гневът да те овладее отново, участта ти ще бъде дори по-тежка от моята.

Джейсън се чувстваше все едно мозъкът му отново става на вятър. Не разбираше за какво говори Фавоний, нито защо Нико изглежда толкова разтревожен, но и нямаше време да обмисли това. Летният въздух внезапно натежа. Земята се разтърси, а Джейсън и Нико извадиха мечове.

— Ето, че се срещаме.

Гласът профуча покрай ухото на Джейсън като куршум. Когато се обърна, пред него нямаше никого.

— Дошли сте за скиптъра.

Нико застана зад него и този път Джейсън се радваше на присъствието му.

— Купидон? — попита Джейсън. — Къде си?

Гласът се изсмя и определено не звучеше като да идва от ангелче. Бе дълбок, плътен, но и застрашителен — като първия трус от опустошително земетресение.

— Там, където най-малко ме очакваш — отвърна Купидон. — Такава е любовта.

Нещо блъсна Джейсън и го изхвърли на другия край на улицата. Той падна по няколко стъпала и се просна в един празен римски басейн.

— Би трябвало да знаеш това, Джейсън Грейс. В крайна сметка ти откри любовта на живота си. Или още те мъчат съмнения?

Нико изтича надолу по стълбите.

— Добре ли си?

Джейсън прие подадената ръка и се изправи на крака.

— Да. Просто ме изненадаха.

— Не си очаквал да играя честно, нали? — отново се изсмя Купидон. — Любовта никога не е честна.

Този път обаче Джейсън бе нащрек. Той почувства как въздухът се сгъстява и една стрела полита право към гърдите на Нико.

Джейсън я посече с меч си и я отби. Тя избухна в най-близката стена и ги покри с парчета варовик. Хукнаха нагоре по стълбите, а Джейсън издърпа Нико настрана, когато нов повей на вятъра събори колона към тях. Ако бе улучила момчето, щеше да го направи на пихтия.

— Това богът на Любовта ли е, или на Смъртта? — изръмжа Джейсън.

— Попитай приятелите си — отвърна Купидон. — Франк, Хейзъл и Пърси срещнаха моя двойник Танатос. Ние не сме толкова различни. Смъртта дори понякога е по-мила.

— Просто искаме скиптъра! — извика Нико. — Опитваме се да спрем Гея. На страната на боговете ли си, или не?

Още една стрела изникна от въздуха и избухна в краката на Нико като гейзер от пламъци.

— Любовта е на всяка страна — отвърна Купидон. — И на ничия конкретно. Не питай какво може да стори любовта за теб!

— Страхотно — обади се Джейсън. — Вече започна да реди съобщенията по картичките.

Усети движение зад себе си и се завъртя, размахал меча си. Острието му удари нещо здраво и той чу стон. Замахна отново, ала невидимия бог вече го нямаше. На паважа обаче личаха капки златист Икор — кръвта на боговете.

— Много добре, Джейсън Грейс — похвали го Купидон. — Усещаш присъствието ми. Да изпиташ истинската любов е нещо, с което малцина герои могат да се похвалят.

— Чудесно. А сега мога ли да взема скиптъра? — попита Джейсън.

— Уви, не можеш да го носиш — измя се Купидон. — Само дете на Подземното царство може да призове мъртвите легиони. А само римски офицер може да ги поведе.

— Но... — Джейсън се поколеба. Той бе римски офицер, при това възможно най-висшестоящият — претор. След това обаче си спомни съмненията си за това къде му е мястото. В Нов Рим бе предложил да даде поста си на Пърси Джаксън. Дали това го бе направило недостоеен да поведе легиона римски духове?

Реши да се изправи срещу този проблем, когато му дойде времето.

— Остави това на нас — каза той. — Нико може да призове...

Трета стрела профуча покрай рамото на Нико и този път той не можа да я спре. Нико изпъшка, когато тя се заби в ръката, с която държеше меча.

— Нико!

Синът на Хадес се олюля. Стрелата се разпадна и не остави след себе си следи от видима рана, но лицето на Нико бе изопнато от болка и гняв.

— Стига игрички! — извика той. — Покажи се!

— Да видиш истинското лице на любовта — настоя Купидон, — това е нещо много скъпо...

Още една колона рухна. Джейсън едвам отскочи от пътя ѝ.

— Моята съпруга Психея научи това по трудния начин. Тя дойде преди хиляди години, когато тук бе светилището ми. Виждахме се само в мрака. Предупредиха я никога да не ме поглежда, ала тя не устоя на изкушението. Боеше се, че съм чудовище. Една нощ запали свещ и видя лицето ми, докато спях.

— Толкова ли си грозен? — попита Джейсън. Бе уверен, че е засякъл откъде идва гласът. На около двајсет метра, точно на ръба на амфитеатъра. Искаше обаче да бъде сигурен.

— Толкова съм красив — разсмя се богът. — Смъртен не може да види истинското лице на бог и да не си понесе последствията. Моята майка, богинята Афродита, прокле Психея за неверието ѝ. Горката ми любима бе прогонена в изгнание, измъчвана и принуждавана да изпълнява ужасни задачи, за да я убеди, че е достойна. Слезе дори в Подземното царство, за да докаже любовта си. Спечели си мястото до мен, но изстрада много.

Сега те хванах — помисли си обаче Джейсън.

Той вдигна меча си и гръм разтърси долината. Мълния се стовари върху мястото, откъдето идваше гласът, и остави там зейнал кратер.

Настана тишина. Джейсън тъкмо си мислеше, че е успял, когато го събори невидима сила. Мечът му падна на пътя.

— Добър опит — поздрави го Купидон. Гласът му вече бе далечен. — Ала любовта не може да бъде победена тъй лесно.

Една стена се срина до него и Джейсън трябваше да се претърколи, за да не бъде премазан.

— Престани! — изкрещя Нико. — Искаш мен, а не него! Остави го на мира!

Ушите на Джейсън бучаха. Бе замаян от ударите и усети вкус на варовикова прах в устата си. Не разбираше защо Нико смята себе си за основната мишена, но Купидон сякаш се съгласи.

— Бедничкият Нико ди Анджело. — Гласът му бе натежал от разочарование. — Твърдиш, че знаеш какво искам, ала въпросът е какво искаш ти. Любимата ми Психея рискува всичко в името на любовта. Това бе единственият начин да изкупи греха за неверието си. А какво си рискувал ти за мен? Нищо!

— Бях в Тартара и видях лицето на ужаса — изсъска Нико. — Не можеш да ме уплашиш!

— Наистина ли? Мисля си, че всъщност те плаша прекалено много. Изправи се срещу мен. Признай истината!

Джейсън се изправи и видя как земята около Нико започва да се гърчи като хваната от някаква незнайна черна магия. Тревата повяхна,

сякаш покосена от жестока слана, а камъните се напукаха, все едно нещо под тях се мъчи да излезе.

— Дай ми скиптъра на Диоклециан — нареди Нико. — Нямам време за игричките ти.

— Игрички?

Купидон удари изведнъж и блъсна Нико в един гранитен пиедестал.

— Любовта не е игра! Не е цветя и рози! Това е тежка, ежедневна борба, която изисква всичко от теб! И най-вече истината! Само тогава можеш да вкусиш от сладостта ѝ!

Джейсън взе меча си. Ако този невидим изрод бе Любовта, значи тя бе силно надценена. Той харесваше версията на Пайпър повече — внимателна, мила, красива. Можеше да разбере Афродита, но Купидон му изглеждаше като мъчител, който се наслаждава на това да тормози жертвите си.

— Нико! — извика той. — Какво иска този тип от теб?

— Кажи му, Нико ди Анджели — заповяда Купидон. — Кажи му, че си един страхливец, неспособен да се изправи срещу самия себе си. Кажи му истинската причина, поради която избяга от лагера на нечистокръвните. Кажи му защо си вечно самотен.

Нико нададе гърлен вой на отчаяние. Земята около него най-накрая се разцепи и изплю орда скелети — умрели римляни с липсващи ръце, натрошени ребра и пробити черепи, разтворили заканително челюсти. По някои от тях все още личаха парлацаливите останки от тоги. По костите на други висяха нащърбени брони.

— Пак ли ще се скриеш сред мъртвите? — попита Купидон. — Така правиш винаги.

Вълни от мрак полетяха от сина на Хадес. Когато удариха Джейсън, той едва не изгуби съзнание. Бяха просмукани с омраза... страх... срам...

Видения изпълниха ума му и той видя Нико със сестра си на заснежен хълм в Мейн. Пърси Джаксън се мъчеше да ги защити от мантикора, а мечът му сияеше в мрака. Той бе първият герой, когото Нико бе видял в действие.

По-късно, в лагера на нечистокръвните, Пърси хвана Нико за ръка и му обеща да опази живота на Бианка. Нико му бе повярвал. Бе погледнал в синьозелените му очи, носещи цвета на морето, и си бе

казал: „Той не може да се провали. Той е истински герой.“ Сякаш бе любимата игра на Нико, „Митомеджик“, въплътена в жив и реален образ.

Джейсън чу писъка на Нико, когато Пърси се бе завърнал, носейки вестта, че Бианка е загинала. Нарече го лъжец, почувства се предаден и все пак... когато скелетите се появиха, не им разреши да наранят Пърси, а остави земята да ги погълне отново. След това избяга, ужасен от собствените си сили, унижен от собствените си чувства.

Джейсън видя десетки сцени от гледната точка на Нико и остана смаян, неспособен да продума или да помръдне.

А в това време римските скелети се спуснаха напред и сграбчиха невидимото нещо. Богът започна да разхвърля мъртвите настрани, като чупеше кости и черепи, ала скелетите продължаваха да прииждат.

— Значи все пак има сила в теб — рече Купидон. — Изненадващо.

— Напуснах лагера на нечистокръвните заради любовта — внимателно каза Нико. — Анабет... тя...

— Продължаваш да се криеш — презрително каза Купидон и строши още един скелет. — Нямах силите.

— Нико — успя да каже Джейсън, — всичко е наред. Разбирам.

Нико го погледна. На лицето му бяха изписани болка и отчаяние.

— О, не — отвърна той, — не разбираш. Няма начин, по който да ме разбереш.

— И така ти избяга отново — заключи Купидон. — От приятелите си, от самия себе си.

— Аз нямам приятели! — изкрещя Нико. — Напуснах лагера на нечистокръвните, защото мястото ми не е там! Защото никога няма да бъде нито там, нито никъде!

Скелетите бяха притиснали Купидон, но невидимият бог се изсмя толкова жестоко, че на Джейсън му се прииска да стовари още един гръм отгоре му. Но за съжаление се съмняваше, че ще има силата.

— Остави го, Купидоне — изграчи той. — Това не е...

Но гласът му заглъхна. Искаше да каже, че това не е работа на Купидон, но всъщност точно това му бе работата. Нещо, което Фавоний бе казал: „Нима това те изумява?“.

Най-накрая разбра историята на Психея и това защо едно смъртно момиче е изпитало такъв страх от бога. Защо бе нарушила правилото да не поглежда бог в очите. Защо се бе страхувала, че той е чудовище.

Психея бе била права. Купидон бе чудовище. Любовта бе най-жестокото от всички чудовища.

Гласът на Нико прозвуча като натрошено стъкло.

— Не бях... не съм влюбен... не обичам Анабет.

— Но ревнуваш от нея — отвърна Джейсън, — затова не искаш да си около нея. Затова не искаш... да си около него. Сега вече разбирам.

Отрицанието и борбеността на Нико се изпариха. Мракът се отдръпна, а мъртвите се отпуснаха в купчини стари кости, които станаха на прах.

— Мразех се — продължи Нико. — Мразех и Пърси Джаксън.

Купидон най-после стана видим — строен, мускулист младеж със снежнобели криле, права черна коса, обикновена бяла риза и дънки. Лъкът и колчанът на раменете му не бяха играчки, а истински оръжия за война. Очите му бяха кървавочервени, като че всяка валентинка на този свят бе дестилирана в една отровна смес. Лицето му бе красиво, но и жестоко. Трудно бе да го погледнеш. Той обаче гледаше доволно към Нико, все едно е разбрал къде трябва да стреля, за да довърши жертвата си.

— Влюбих се в Пърси — изхрани накрая Нико, — това е истината. Това е голямата тайна.

След това погледна към Купидон.

— Доволен ли си вече?

За пръв път в погледа на Купидон се прочете съчувствие.

— Любовта невинаги те прави щастлив. — Гласът му бе някак притихнал и много по-човешки. — Понякога те прави тъжен, безкрайно, невероятно тъжен. Но поне се изправи срещу нея. Това е единственият начин да ме победиш.

С тези думи Купидон изчезна като полъх на вятъра, като последния повей от ураган. Там, където бе стоял допреди миг, имаше дълъг около метър жезъл от слонова кост, на чийто връх, върху гърбовете на три златни римски орли, почиваше кълбо от полиран мрамор с размера на бейзболна топка.

Нико се наведе и го вдигна. Той погледна към Джейсън така, все едно очакваше да го нападнат.

— Ако другите разберат...

— Ще имаш много приятели, които ще излеят целия си полубожи гняв върху всеки, който дръзне да ти каже нещо — довърши Джейсън.

Нико се намръщи и Джейсън отново почувства гнева и отвращението, които момчето изпитваше към себе си.

— Но изборът е твой — добави Джейсън. — Ти решаваеш дали да споделиш, или не. Мога само да ти кажа...

— Вече не се чувствам така — промърмори Нико. — Става дума... отказах се от Пърси. Бях млад и впечатлителен. Аз не... не искам...

Гласът му потрепера и Джейсън усети, че другото момче ще се разплаче всеки момент. Джейсън не можеше да си представи колко му е било трудно, независимо от това дали все още обича Пърси, или не. Да пази тайна през всички тези години, особено през 40-те. Да отрича кой е, да се чувства напълно сам... Неговата съдба бе още по-тежка от тази на останалите герои.

— Нико — каза внимателно той, — виждал съм много смели дела през живота си, но това, което ти направи, бе може би най-смелото.

Нико вдигна очи към него. В погледа му се четеше несигурност.

— Трябва да се връщаме в кораба.

— Да. Мога да те отнеса...

— Не — отвърна Нико. — Този път ще пътуваме чрез сенките. Уморих се от ветровете!

XXXVII. АНАБЕТ

Да изгуби зрението си беше лошо, а да се почувства разделена от Пърси — ужасяващо.

Но да го гледа как умира от кръвта на горгоната, без да е способна да стори каквото и да било — това беше най-ужасното проклятие.

Боб метна Пърси на рамо като сак със спортна екипировка, а скелетното коте се намести на гърба на момчето и замърка. След това тръгна с бърз дори за титан ход, а това означаваше, че за Анабет бе почти невъзможно да спазва темпото му.

Дробовете я боляха. По кожата ѝ отново излязоха мехури. Вероятно ѝ трябваше още глътка огнена вода, но река Флегетон бе останала далеч зад гърба им. Тялото ѝ бе толкова съсипано и уморено, че тя забрави какво е да не те боли нищо.

— Далеч ли е? — изхриптя тя.

— Почти прекалено далеч — отвърна Боб, — но може би не.

Благодаря за ясния и конкретен отговор — помисли си Анабет, но бе твърде уморена, за да продължи разговора.

Пейзажът се смени отново. Все още вървяха надолу и това на теория трябваше да ги улесни. Наклонът обаче бе под най-неприятния ъгъл — бе твърде стръмно, за да тичаш, и твърде рисковано, да нарушиш концентрацията си дори за миг. Повърхността от поддаващ под стъпките чакъл, а понякога се забелязваха и локви слуз. Анабет видя подобни на козина трънаци, на които можеше да си пробие краката, както и странни образувания, които трябваше да са скали, но подозрително напомняха на гигантски брадавици с размера на пъпеш. Тя не искаше да гадае, но се опасяваше, че Боб я води надолу по дебелото черво на Тартара.

Въздухът стана по-тежък и се изпълни с отвратителна смрад на отходен канал. Мракът може и да не бе толкова гъст, но Анабет виждаше Боб само заради сиянието на бялата му коса и върха на

копието му. Забеляза, че той не е прибрал острието обратно в метлата и това я притесни допълнително.

Тялото на Пърси отскачаше от гърба на титана и принуждаваше котенцето да се намества допълнително. Понякога момчето надаваше стон и Анабет имаше чувството, че някой стиска сърцето ѝ в менгеме.

Спомни си чаеното парти, на което бе с Пайпър, Хейзъл и Афродита в Чарлстън. Богове, изглеждаше ѝ толкова отдавна. Тогава Афродита бе изпаднала в пристъп на носталгия към добрите стари времена на Гражданската война, когато любовта и кръвопролитията бяха вървели ръка за ръка и бе дала Анабет за пример на другите две момичета.

„Някога ѝ обещах, че любовният ѝ живот ще е интересен. Е, не е ли така?“

На Анабет ѝ се бе приискало да удуши богинята на Любовта. Животът ѝ бе прекалено интересен. Сега просто се надяваше на щастлив край. Това трябваше да е възможно, въпреки легендите за трагичната участ на героите. Винаги можеше да има изключение, нали? А и ако страданието носеше награди, то с Пърси заслужаваха най-голямата.

Спомни си за мечтата му да уседнат в Нов Рим и да създадат семейство. Първоначално идеята да живее сред римляни я бе ужасила. Бе намразила другия лагер, задето ѝ бе отнел любимия.

Но сега с радост щеше да приеме предложението.

Стига само да оцелееха. Стига Рейна да бе получила съобщението ѝ. Стига още милион неща да се развиеха както трябва.

Спри — скара се тя сама на себе си.

Трябваше да се съсредоточи върху настоящето, да стъпва отново и отново надолу по тези ужасни вътрешности.

Усети коленете си немощни и загряти като закачалки, опънати до точка на пречупване. Пърси продължаваше да стене нещо насън, но тя не можеше да го разбере.

Внезапно Боб спря.

— Виж!

Пред тях в мрака спускането спираше и пътят им стигаше до черно блато. Жълтеникава мъгла, от която се носеше зловонието на сярра, бе увиснала във въздуха. Въпреки липсата на слънчева светлина, тук имаше истински растения — туфи тръстика, сухи дървета без

листа, дори няколко нездрави на вид цветя цъфтяха в калта. Мъхове изпълваха пространството между бълбукащите ями с катран. Точно в калта пред Анабет имаше следи с размера на капаци от кофа за боклук, които разкриваха, че от тук е минало нещо с дълги пръсти, завършващи със заострени нокти.

За жалост, Анабет разпозна от какво са следите.

— Дракон?

— Да! — ухили се Боб. — Това е много добре!

— Така ли? И защо?

— Защото означава, че сме близо!

И Боб навлезе в блатото.

Анабет искаше да закрепци. Мразеше факта, че е оставена на милостта на един титан — особено на такъв, който бавно възвръща паметта си и ги води към някакъв „добър“ гигант. Мразеше и това, че трябва да навлезе в блато, което очевидно е леговище на дракон.

Но Боб носеше Пърси на рамо и ако Анабет се поколебаеше, щеше да изгуби и двамата в мрака. Затова се затича подир тях, като подскачаше по покритата с мъхове суша и и се молеше на Атина да не пропадне в някоя яма.

Най-накрая неравният терен принуди Боб да забави ход. Когато Анабет го настигна, тя застана зад него и провери състоянието на Пърси. Челото му бе потно и горещо и той мърмореше нещо в трескав сън. Тя няколко пъти чу името си и едвам сподави хлипа си. Котето започна да мърка по-силно и се сви на кълбо.

Най-накрая жълтата мъгла се раздели и разкри кално сечище, подобно на остров сред мочурището. Земята бе покрита с пънове и подобни на брадавици могили, а в центъра ѝ имаше огромна колиба, направена от кости и зеленикава кожа. От върха ѝ излизаше дим. Входът бе покрит със завеса, направена от люспите на влечуго, а отстрани имаше две факли, изработени от бедрените кости на неznайно чудовище. Пламъците им блестяха в яркожълто.

Това, което привлече вниманието на Анабет обаче, бе черепът на дракон. На петдесет метра навътре в сечището, на половината път до колибата, имаше огромен дъб, наклонен под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Драконови челюсти обграждаха ствола му, все едно чудовището е изплезило дървесен език.

— Да — промърмори Боб, — много добре.

Нищо от видяното не се видя добро на Анабет, но преди да може да възрази, Малък Боб изви гръбче и изсъска. Зад тях отекна гръмотевичен рев — звук, който Анабет не бе чувала от битката за Манхатън насам.

Тя се обърна и видя дракона, който тичаше към тях.

XXXVIII. АНАБЕТ

Най-обидното нещо бе, че драконът със сигурност беше най-красивото създание, което Анабет виждаше от падането си в Тартара насам. Люспестата му кожа блестеше в зелено и жълто като есенна гора, а очите му бяха в любимия ѝ синьозеленикав цвят — досущ като тези на Пърси. Когато разпери ципеста яка около главата си, Анабет не можеше да не помисли, че ще бъде убита от изключително царствено и достолепно чудовище.

Освен това бе дълго като цял влак. Докато тичаше към тях, огромните му нокти прокопаваха дупки в земята, а опашката му плющеше във всички посоки. Драконът изсъска и изплю зеленикава отрова, която прогори мъха и подпали катранените ями. Въздухът се изпълни с аромата на бор и джинджифил.

Чудовището дори ухаеше добре. Подобно на повечето дракони от гръцките митове, то нямаше криле и бе по-змиевидно от зверовете, познати от приказките за рицари. И освен това беше гладно.

— Боб? — попита Анабет. — Какво е това срещу нас?

— Меонийския дракон — обясни Боб. — От Меония.

Това бе толкова полезна информация, че Анабет се изкуши да цапардоса главата на Боб със собствената му метла, само дето нямаше как да я вдигне.

— Можем ли да го убием?

— Ние двамата? — попита Боб. — Не.

Драконът изрева, сякаш за да създаде драматичен ефект и изпълни въздуха с още по-силен мирис на бор. От отровата му щеше да излезе чудесен ароматизатор за лека кола.

— Отведи Пърси на безопасно място — каза Анабет. — Аз ще го разсея.

Не знаеше как да го направи, но нямаше друг избор. Не можеше да остави Пърси да умре. Не и докато имаше силата да се бие.

— Няма нужда — отвърна Боб. — Всеки момент.

— ГРРРРРРРР!

Анабет се извърна тъкмо навреме, за да види как гигантът излиза от колибата си.

Той бе висок около шест метра — нормална височина за всеки гигант — и имаше тяло на човек и крака от змии. Нямаше оръжия и вместо броня носеше зеленикава риза от люспи. Кожата му бе с цвят на череша, а косата и брадата — с оттенъка на ръжда. Бяха сплетени с трева, листа и блатни цветя.

Извика предизвикателно, но за щастие не гледаше към Анабет. Боб я издърпа от пътя му, когато той се втурна към дракона. Сблъскаха се в странен взрив от коледни цветове — червено и зелено. Драконът изплю отровата си, а гигантът отскочи настрана. След това грабна дъбовото дърво и го изтръгна от земята с корена. Старият череп се разпадна на прах, когато гигантът завъртя дъба като бейзболна бухалка.

Опашката на дракона се уви около кръста на противника и го придърпа към оголените зъби. Но веднага щом го приближи, гигантът заби дървото право в гърлото на звяра.

Анабет се надяваше никога повече да не вижда подобна сцена. Дървото прониза шията на дракона и го притисна към земята. Корените се забиха в пръстта веднага щом докоснаха земята и закотвиха дървото така, че то изглеждаше сякаш се е издигало там от хилядолетия. Драконът започна да се гърчи, но бе прикован към земята.

Гигантът го удари по шията и се чу оглушително хрущене. Чудовището се отпусна мъртво и започна да се разпада, като остави след себе си само кости, месо, люспи и чисто нов драконов череп, чиято разтворена паст зейна около дъбовото дърво.

— Добра битка — изръмжа одобрително Боб.

Котето измърка в знак на съгласие и започна да чисти лапичките си. Гигантът скрита останките от дракона и ги разгледа критично.

— Не останаха хубави кости — оплака се той, — а исках нов бастун. Хм. Поне от кожата има достатъчно за клозета.

Той изтръгна ципата от яката на дракона и я прибра в колана си.

— Ъх. — На Анабет ѝ се прииска да попита дали наистина гигантът ползва люспите на дракона вместо тоалетна хартия, но реши да не го прави.

— Боб, ще ни запознаеш ли?

— Анабет — каза Боб, след което потупа краката на Пърси, — това е Пърси.

Анабет се надяваше, че титанът ѝ се подиграва, но лицето му остана неразгадаемо.

— Имах предвид с гиганта — стисна зъби. — Ти обеща, че ще ни помогне.

— Обещал е? — Гигантът погледна през рамо и присви очи под рунтавите си червени вежди. — Обещанията са голяма работа. Защо му е на Боб да обещава, че ще помогна?

Боб се размърда. Титаните бяха страшни, но Анабет никога не бе виждала такъв, застанал до гигант. В сравнение с драконоубиеца, Боб изглеждаше почти безобиден.

— Дамасин е добър гигант — отвърна Боб, — миролюбив. Лекува отравяния.

Анабет се загледа в гиганта Дамасин, който започна да къса парчета кърваво месо от драконовия труп с голи ръце.

— Миролюбив — повтори тя. — Виждам.

— Месо за вечеря. — Дамасин се изправи и погледна Анабет, все едно тя е още един потенциален запас от протеини. — Ела вътре. Ще направя печено. След това ще видим това обещание.

XXXIX. АНАБЕТ

Уютна.

Анабет никога не бе смятала, че ще опише нещо в Тартара по този начин, но въпреки факта, че колибата на гиганта имаше размерите на планетариум и бе построена от кости, кал и драконова кожа, определено я намираше за уютна.

В центъра грееше огън, направен от кости и катран, но пушекът бе бял и нямаше никакъв мирис, а и освен това се издигаше право към дупката на тавана. Подът бе покрит с изсушена трева и килими от сива вълна. В единия край имаше огромно легло от овче руно и драконова кожа, а в другия — окачени сушени растения, щавена кожа и нещо, което приличаше на сушено драконово месо. Цялото място ухаеше на печено, на пушек, на босилек и на мащерка.

Единственото нещо, което тревожеше Анабет, бяха овцете, сврени в края на къщата. Спомни си пещерата на Полифем, който ползваше героите за гарнитура на овчето месо. Запита се дали гигантите и циклопите имат сходни хранителни навици.

Част от нея се изкушаваше да избяга, но Боб вече бе поставил Пърси на леглото на гиганта. Момчето почти бе изчезнало сред вълната и драконовата кожа. Малък Боб бе скокнал от Пърси и се бе свил в завивките, мъркайки толкова силно, че леглото трепереше, все едно е направено за масаж.

Дамасин човъркаше огъня. Хвърли драконовото месо в един железен котел, който изглеждаше като направен от черепа на някакво древно чудовище, след което взе един черпак и започна да бърка.

Анабет не искаше да стане следващата съставка в гозбата, но бе дошла тук по една конкретна причина. Тя си пое дълбоко въздух и отиде до Дамасин.

— Приятелят ми умира. Можеш ли да го спасиш?

Гласът ѝ потрепера при думата „приятел“. Пърси бе много повече от това. Дори думата „любим“ не го описваше напълно. Бяха

преживели толкова много, че той бе станал част от нея. Понякога дразнеща част, наистина, но такава, без която не можеше да живее.

Дамасин я изгледа отвисоко и смръщи рунтавите си вежди. Анабет се бе изправяла срещу страховити човекоподобни и преди, но Дамасин я притесняваше по различен начин. Той не изглеждаше враждебно настроен, но излъчваше печал и горчилка. Толкова бе погълнат от нещастieto си, че се дразнеше, че Анабет отвлича вниманието му към нещо друго.

— Рядко чувам тези думи в Тартара — изръмжа гигантът. — Приятел. Обещание.

— Нека тогава пробваме с кръв и горгона — кръстоса ръце Анабет. — Можеш ли да излекуваш такова отравяне или Боб преувеличи способностите ти?

Да разгневиш шестметров драконоубиец вероятно не бе най-разумната стратегия на света, но Пърси умираше. Нямаше време да си играе на дипломация.

— Съмняваш се в уменията ми? — смръщи се още повече Дамасин. — Идваш с полумъртъв герой в блатото ми и поставяш под въпрос уменията ми?

— Да — отвърна твърдо тя.

— Хм. — Дамасин подаде на Боб черпака. — Я побъркай малко.

Боб се зае с печеното, а Дамасин взе да събира от сушените си билки. Натъпка някои от тях в устата си, сдъвка ги и след това ги изплю в едно кълбо вълна.

— Купа бульон — нареди той.

Боб сипа сок от говеждото в една кратуна, след което я подаде на гиганта. Той натопи сдъвканата вълна вътре и започна да я бърка с пръст.

— Кръв от горгона — промърмори той. — Това изобщо не е предизвикателство за уменията ми.

Той застана до леглото и повдигна Пърси с една ръка. Малък Боб подуши кратуната и изсъска. След това започна да драска по завивките, все едно иска да я зарови в тях.

— Смяташ да му дадеш това? — попита Анабет.

— Кой е лечителят тук? — изгледа я гигантът. — Аз или ти?

Анабет не отговори, а само видя как гигантът принуждава Пърси да отпие от съда. Дамасин бе изненадващо внимателен и мърмореше

окуражаващо на момчето, макар тя да не можеше да разбере думите му.

С всяка глътка Пърси започваше да изглежда по-добре, и по-добре. Когато пресуши кратуната, отвори очи и се огледа наоколо. Беше замаян, но когато видя Анабет, се усмихна като пиан.

— Чувствам се страхотно.

След това се просна обратно в кревата и захърка.

— След няколко часа сън ще е като нов — обяви Дамасин.

Анабет заплака от облекчение.

— Благодаря ти! — каза тя.

— Не ми благодари — погледна я мрачно Дамасин. — Все още сте обречени. А и аз ще поискам нещо в замяна на помощта си.

Устата на Анабет пресъхна.

— Какво например?

— Разказ — светнаха очите на гиганта. — Животът в Тартара е скучен. Разкажете ми своята история.

На Анабет не ѝ бе лесно да разкрие планове си пред един гигант.

Дамасин обаче бе чудесен домакин. Бе спасил Пърси. Драконовото печено, което бе приготвил, бе страхотно, особено в сравнение с огнената вода. Колибата му бе топла и уютна. За пръв път от падането си в Тартара насам Анабет си позволи да се отпусне.

Което бе невероятен обрат на съдбата, предвид че вечеряше с гигант и титан.

Разказа на Дамасин за живота и приключенията си с Пърси. Обясни как Пърси бе срещнал Боб и бе изтрил паметта му в река Лета и как после го бе оставил при Хадес.

— Пърси се опита да стори нещо добро — каза тя на Боб. — Не знаеше, че Хадес е такъв гадняр.

Но не успя да убеди дори себе си. Хадес винаги бе гадняр.

Спомни си думите на араите — че Нико ди Анджелио е бил единственият човек, посещавал Боб в Подземното царство. Нико бе един от най-недружелюбните и студени герои, които Анабет познаваше. Но въпреки това се бе държал мило с Боб. Той бе убедил титана, че Пърси е негов приятел, и с това несъзнателно бе спасил живота им.

Анабет се запита дали някога ще разбере това момче.

Боб започна да чисти купата си с парцала и пръскалката си, а Дамасин махна с лъжица.

— Продължи разказа си, Анабет Чейс.

Тя му разказа за пътуването на борда на *Арго II*. Когато обаче стигна до частта, в която трябва да предотвратят събуждането на Гея, гласът ѝ заглъхна.

— Тя... ти е майка, нали?

Дамасин обра остатъците от купата си. Лицето му бе покрито със следи от стари изгаряния, натъртвания и белези, подобна на повърхността на астероид.

— Да — отвърна той, — а Тартара е мой баща. Както виждаш... — посочи той към колибата си, — аз съм нещо като разочарование за родителите си. Те очакваха повече от мен.

Анабет все още не можеше да възприеме, че е седнала до шестметров човек със змийски крака, чиито родители са Земята и Ямата на мрака. Олимпийските богове не бяха добри родители, но поне приличаха на хора. Старите първични божества като Гея и Тартара... как можеше да напуснеш дома и родителите си, когато те обхващат целия познат свят?

— Значи... — попита тя, — нямаш нищо против, че се борим срещу майка ти?

Дамасин изсумтя.

— Късмет с това. За момента обаче трябва повече да се притеснявате от баща ми. Няма как да оцелеете срещу него.

Внезапно на Анабет ѝ се отяде. Остави купата с храна настрана. Малък Боб дойде да види какво е останало.

— Той ще се изправи срещу нас?

— Вече го прави — Дамасин отчупи от драконовата кост и използва останката като клечка за зъби. — Всичко това, което виждате наоколо, е тялото на Тартара или поне една от неговите форми. Той знае, че сте тук и наблюдава всяка ваша стъпка. Братята ми са по петите ви. Невероятно е, че сте оцелели толкова дълго, дори и с помощта на Япет.

Боб се намръщи, когато чу името си.

— Да, повалените ни преследват. Скоро ще ни настигнат.

Дамасин изплю клечката за зъби.

— Мога да замъгля местоположението ви за малко, колкото да си починете. Имам сили в това благо. Накрая обаче наистина ще ви настигнат.

— Приятелите ми трябва да стигнат Портите на Смъртта — каза Боб. — Това е единственият път за навън.

— Невъзможно — промърмори Дамасин. — Портите са прекалено добре охранявани.

— Но ти знаеш къде са? — живна Анабет.

— Разбира се. Всичко в Тартара тече към едно място — към сърцето му. Там са Портите на Смъртта. Не можете обаче да стигнете до там само с помощта на Япет.

— Тогава ела с нас — помоли се Анабет. — Помогни ни.

— ХА!

Анабет подскочи. Пърси промърмори в съня си:

— Ха-ха-ха...

— Дъще на Атина — каза гигантът, — аз не съм ти приятел. Веднъж помогнах на смъртните и виж докъде се докарах.

— Помогнал си на смъртните? — Анабет знаеше много за гръцките легенди, но името Дамасин не ѝ говореше нищо. — Не разбирам.

— Тъжна история — обади се Боб. — Добрите гиганти имат тъжна история. Дамасин бе създаден, за да победи бог Арес.

— Да — съгласи се гигантът. — Като всички гиганти бях създаден срещу определен бог. Моят враг е Арес. Затова, когато се родих...

— Ти си бил неговата антитеза — предположи Анабет, — бил си миролюбив.

— Поне за гигант — отвърна Дамасин. — Скитах из полята в Меония, в земите, известни ви днес като Турция. Гледах овцете си и събирах билки. Имах хубав живот. Не желях обаче да се бия с боговете. Мама и татко ме проклеха заради това. Но най-голямата обида бе, когато унищожих Меонийския дракон. Звярът бе убил мой приятел, затова го проследих и го пронизах с дърво през устата. Използвах силите на земята, за да може дървото да пусне корени и така приковах дракона в смъртна хватка. Искях да съм сигурен, че повече не ще вреди на смъртните. Това бе нещото, което Гея не можа да ми прости.

— Че си помогнал на някого?

— Да — Дамасин изглеждаше засрамен. — Гея отвори недрата на земята и аз пропаднах в търбуха на баща си Тартара, където той събира всичко от съзиданието, което не му е потребно.

Гигантът свали едно цветче от косата си и го загледа тъжно.

— Оставиха ме да живея и да гледам овцете си, за да разбера колко безполезно е това. Всеки ден... или поне това, което наричаме ден в туй безрадостно място... драконът се преражда и ме напада. Да го убивам е моята вечна задача.

Анабет огледа колибата и се запита колко ли хилядолетия Дамасин бе прекарал в битка с това чудовище, обречен да събира костите и месото му с ясното съзнание, че на следващия ден трябва отново да се изправи срещу него. Не можеше да си представи какво е да оцелееш и седмица в Тартара. Да прекараш вечността в изгнание тук бе повече от жестоко.

— Развали проклятието — каза тя. — Ела с нас.

— Колко просто звучи само — засмя се Дамасин. — Не мислиш ли, че не съм опитвал да се махна оттук? Но накъдето и да тръгна, отново се озовавам на същото място. Блатото е моят затвор. Не, малка героиньо. Проклятието ме е победило. Няма надежда.

— Няма надежда — повтори Боб като ехо.

— Трябва да има начин — Анабет не можеше да гледа гиганта такъв. Изражението на лицето му ѝ напомняше за собствения ѝ баща, за признанията му, че още е влюбен в Атина. Изглеждаше толкова тъжен и безпомощен. Желаете нещо, а знаеше, че то е невъзможно.

— Боб има план как да стигнем до Портите на Смъртта — не се предаде тя. — Каза, че може да ни скрие в нещо, наречено Мъртвешката мъгла.

— Мъртвешката мъгла? — сопна се Дамасин на Боб. — Смяташ да ги отведеш при Ахлида?

— Няма друг начин — отвърна Боб.

— Ще умрете — каза Дамасин. — В агония. В мрака. Ахлида няма доверие никому и не помага на никого.

Боб го погледна, все едно иска да възрази, но сви устни и млъкна.

— Има ли друг начин? — попита Анабет.

— Не — отвърна Дамасин. — Мъртвешката мъгла е най-добрият план. За нещастие обаче, е ужасен план.

Анабет се почувства все едно е надвиснала отново над Ямата, неспособна да се издърпа нагоре. Не ѝ оставаха никакви възможности.

— Не си ли струва да опитаме? — попита тя. — Ти можеш да се върнеш в света на смъртните. Да видиш отново слънцето.

Очите на Дамасин бяха като празните кухни в черепа на дракона — тъмни и безжизнени. Той хвърли един кокал в огъня и се изправи в цял ръст — огромен червен воин, облечен във вълна и драконова кожа, със сушени цветя в косата си. Анабет разбра защо е създаден срещу Арес. Арес бе най-лошият измежду боговете, гневлив и безмилостен. Дамасин бе най-добрият от гигантите, мил, любезен... И затова бе обречен на вечни мъчения.

— Поспете — каза гигантът. — Ще ви приготвя запаси за утре. Съжалявам, но не мога да сторя нищо повече.

Анабет искаше да възрази, но веднага щом чу за сън, тялото я предаде, въпреки че се бе заклела повече да не заспива в Тартара. Стомахът ѝ бе пълен. Огънят пукаше приятно. Уханието на билки във въздуха ѝ напомни за хълмовете около лагера на нечистокръвните през лятото, когато сатири и наяди събираха диви растения в топлите и мързеливи следобеди.

— Може би ще поспя малко — съгласи се тя.

Боб я вдигна като парцалена кукла. Тя не възрази. Постави я на леглото до Пърси и тя затвори очи.

XL. АНАБЕТ

Анабет се събуди загледана в сенките, които танцуваха под покрива на колибата. Не бе сънувала нищо. Това бе толкова необичайно, че тя се усъмни дали наистина е будна.

Пърси кротко похъркваше до нея, а Малък Боб мъркаше на корема ѝ. Тя чу, че Дамасин и Боб си говорят.

— Не си ѝ казал — рече Дамасин.

— Не — призна Боб, — но тя вече е прекалено уплашена.

— Така и трябва да бъде — скара му се Дамасин. — Ами ако не успееш да ги преведеш покрай Нощта?

Дамасин произнесе Нощта като име — име на нещо зло.

— Трябва да успея — отвърна Боб.

— Защо? — почуди се Дамасин. — Какво толкова са ти дали героите? Отнеха ти миналото, всичко, което някога си бил. Титаните и гигантите... писано ни е да сме врагове на боговете и на техните деца. Нали така?

— Защо тогава излекува момчето?

— И аз това се питам — въздъхна Дамасин. — Може би защото момичето ме предизвика. А може би не. Тези двамата са интересни. Невероятно е, че са стигнали толкова далеч. Достойно за възхищение. И все пак, какво повече можем да направим? Това не е наша работа. Те не са част от съдбата ни.

— Вероятно — призна Боб. — И все пак... Ти доволен ли си от съдбата си?

— Що за въпрос? Има ли някой, който да е доволен от съдбата си?

— Харесваше ми да съм Боб — промърмори титанът, — преди да започна да си спомням...

— Хм. — Чу се звук, все едно Дамасин търси нещо в кожена торба.

— Дамасин? — попита Боб. — Спомняш ли си слънцето?

Звукът спря. Анабет чу как гигантът издишва през носа си.

— Да. Беше жълто, а когато лъчите му докоснеха хоризонта, небето се обагреше в красиви шарки.

— Слънцето ми липсва — продължи Боб, — а също и звездите. Ще ми се да можем да ги поздравя отново.

— Звездите... — Дамасин произнесе думата така, сякаш е забравил значението ѝ. — Да. Те образуваха сребърни нишки в нощното небе.

Гигантът хвърли нещо, което тежко тупна на пода.

— Но от такива приказки полза няма. Не можем...

Някъде в далечината се чу ревът на дракон.

— Какво? — изправи се Пърси. — Къде?

— Всичко е наред — хвана го за ръката Анабет.

Той обаче изглеждаше по-объркан отвсякога, осъзнал, че се намират в леглото на гигант заедно със скелет на коте.

— Този шум... къде сме?

— Какво си спомняш? — попита тя.

Пърси се намръщи. Очите му бяха будни, а раните бяха изчезнали. Само разкъсаните дрехи и тънкият слой прах и кал напомняха, че е паднал в Тартара.

— Помня демоничните бабички... нататък всичко ми е като в мъгла.

— Няма време, малки смъртни — надвисна Дамасин над тях. — Драконът се връща. Опасявам се, че ревовете му ще привлекат моите братя към вас. Те ще са тук след броени минути.

Пулсът на Анабет се ускори.

— Какво ще им кажеш, когато дойдат?

— Какво има да им казвам — направи гримаса Дамасин. — Ако ви няма, няма да има значение.

Той им подхвърли две чанти от драконова кожа.

— Дрехи, храна, вода.

Боб носеше подобна чанта, но много по-голяма. Подпираше се на метлата си и гледаше към Анабет, все едно още размишлява върху думите на Дамасин.

„Какво толкова са ти дали героите... писано ни е да сме врагове на боговете и на техните деца.“

Внезапно Анабет разбра всичко. Все едно Атина ѝ го бе обяснила лично.

— Пророчеството на седмината — рече тя.

Пърси вече бе станал от леглото и слагаше чантата на гръб. Когато я чу, се намръщи.

— Какво за него?

Анабет стисна ръката на Дамасин и привлече вниманието му. Гигантът се намръщи. Кожата му бе груба като скала.

— Трябва да дойдеш с нас — помоли го тя. — Пророчеството казва, че пред Портите на Смъртта бди врагът. Мислех, че става дума за гърците и римляните, ала съм грешала. Стихът се отнася за вас — един титан и един гигант. Трябва ни помощта ви, за да затворим Портите веднъж завинаги!

Ревът на дракона долетя отново, този път по-близо отпреди. Дамасин внимателно отблъсна ръката ѝ.

— Грешиш, дете — прошепна той. — Съдбата ми е да остана тук с чудовището, което чуваш навън. Не мога да избягам.

— Напротив, можеш — настоя Анабет. — Не се бий с дракона. Развали този порочен цикъл. Избери друга съдба!

— Дори да можех, няма как да напусна блатото — поклати глава Дамасин. — То поглъща мислите ми.

— Тогава не мисли за него. — Умът на Анабет работеше на високи обороти. — Спомни си лицето ми и ела с нас, когато си готов. Ние ще те отведем до света на смъртните. Ще видиш отново слънцето и звездите.

Земята се разтресе. Драконът вече бе съвсем близо и събаряше с киселинната си отрова дърветата в мочурището. Но това не бе всичко. Във въздуха се разнесе и идващият от по-далеч глас на гиганта Полибот, който настървяваше спътниците си:

— СИНЪТ НА МОРСКИЯ БОГ! НАДУШВАМ ГО!

— Анабет — каза Пърси изнервен, — това е знак, че трябва да се махаме.

Дамасин свали нещо от колана си. В огромната му длан бялото късче изглеждаше като клечка за зъби, но когато го връчи на Анабет, тя разбра, че е меч — от драконова кост, остър като бръснач, но с обикновена кожена дръжка.

— Последен дар за теб, дъще на Атина — изръмжа гигантът. — Не мога да те оставя в Тартара невъоръжена. Но сега трябва да тръгвате! Преди да стане твърде късно.

На Анабет ѝ идеше да заплаче. Взе меча, но дори не намери сили да благодари. Знаеше, че гигантът трябва да е на тяхна страна. Това бе отговорът на Пророчеството. Дамасин обаче се извърна.

— Трябва да вървим — обади се Боб, а котенцето се покатери на рамото му.

— Той е прав, Анабет — отвърна Пърси.

Затичаха се към изхода. Анабет не погледна назад, докато следваше Боб и Пърси в блатото, но чу бойния вик на Дамасин и долови отчаянието в гласа на гиганта, който за пореден път се изправяше срещу своя стар враг.

XLІ. ПАЙПЪР

Пайпър не знаеше много за Средиземноморието, но бе наясно, че снеговете не влизат в прогнозата за времето през юли.

Два дни след като напуснаха Сплит небето се покри с гъсти сиви облаци, а по морските вълни се появиха сърдити пенести гребени. Леден дъжд заваля по палубата, а перилата и корабните въжета се покриха със скреж.

— Това е скиптърът — прошепна Нико и повдигна древния жезъл. — Няма какво друго да е.

Но Пайпър не бе толкова сигурна. Откакто Джейсън и Нико се бяха върнали от двореца на Диоклециан, двамата не се държаха нормално. Бе се случило нещо важно, за което Джейсън не искаше да говори.

Разбира се, бе логично скиптърът да предизвика промяната във времето. Черното кълбо на върха му сякаш поглъщаше светлината от света, а златните орли, на които почиваше, отразяваха светлината със студен отблясък. Ако скиптърът наистина контролираше мъртвите, бе нормално да излъчва такава негативна енергия. Когато го видя, тренер Хедж пребледня и обяви на висок глас, че се прибира в каютата си, за да се успокои с няколко филма с Чък Норис.

(Макар Пайпър да подозираше, че всъщност изпраща съобщения по Ирида за приятелката си Мели. Напоследък сатирът бе страшно изнервен, но не искаше да сподели какво го тормози.)

Така че да, възможно бе скиптърът да е предизвикал загадъчната виелица. Пайпър обаче не мислеше така. Страхуваше се, че става нещо друго. Нещо много, много лошо.

— Не можем да говорим тук — реши Джейсън. — Да отложим срещата.

Бяха се събрали на кварталдека, за да обсъдят стратегията си преди пристигането си в Епир. Времето обаче не бе добро за размисъл. Вятърът навяваше сняг по палубата, а морето грозно ревеше под тях.

Вълните не пречеха толкова много на Пайпър, а разпенените им върхове дори й напомняха за сърфирането с баща ѝ по бреговете на Калифорния. Виждаше обаче, че на Хейзъл хич не ѝ е леко. На бедното момиче му ставаше лошо дори при спокойни води. Сега изглеждаше все едно се опитва да погълне билярдна топка.

— Трябва да... — Хейзъл се задави и погледна надолу.

— Върви — Нико я целуна нежно по бузата, което изненада Пайпър. Той рядко демонстрираше привързаност, дори към сестра си. Изглеждаше, сякаш изпитва погнуса от физическия контакт. Да целуне Хейзъл...

Бе все едно ѝ казва сбогом.

— Ще те изпратя до долу. — Франк прегърна Хейзъл през кръста и ѝ помогна по стълбите.

Пайпър се надяваше, че Хейзъл ще е добре. Поговориха си през последните няколко нощи след битката със Скирон. Бяха единствените момичета на борда и им беше малко трудно. Разказаха си някои забавни истории, споделиха възмущението си от някои противни навици на момчетата и си поплакаха за Анабет. Хейзъл ѝ разказа какво е да контролираш Мъглата. Пайпър се учуди, че това ѝ напомня на очарователната магия. Бе предложила да ѝ помогне. В замяна Хейзъл бе обещала да я научи да се бие с меч — нещо, което никак не ѝ се отдаваше.

Пайпър чувстваше, че си е спечелила нова приятелка, което беше страхотно. Стига, разбира се, да оцелееха, за да се порадват на приятелството си.

Нико махна малко лед от косата си и се намръщи към скиптър на Диоклециан.

— Трябва да разкарам това чудо. Ако разваля времето толкова, може би ще е по-добре да го прибера в долната палуба.

— Разбира се — отвърна Джейсън.

Нико погледна към Пайпър и Лио, все едно се притесняваше, че ще го одумват, докато го няма. Пайпър усети как отново издига защитите си като котка, която се свива на кълбо. Така бе оцелял и в бронзовата делва — като изпадна в мъртворешки транс.

Когато Нико слезе долу, Пайпър загледа Джейсън. Очите му бяха пълни с тревога.

Какво толкова бе станало в Хърватия?

Лио извади едва отвертка от колана си.

— Дотук с голямата отборна среща. Пак си останахме само ние.
„Само ние.“

Пайпър си спомни мразовития ден в Чикаго миналия декември, когато се бяха приземили в Гранд Парк, за да извършат първия си подвиг. Лио не се бе променил много оттогава, освен че изглеждаше много по-уверен в ролята си на син на Хефест. Винаги бе кипял от енергия, но сега май знаеше как да я използва. Ръцете му непрекъснато шаваха, вадеха инструменти от колана му, щракаха по контролите, не спираха да човъркат любимата му Архимедова сфера. Днес я бе махнал от контролния панел и бе изключил Фестус от хранването — обясни, че трябва да пренастрои процесора му за контролен ъпгрейд на мотора със сферата. Каквото и да означаваше това.

Що се отнася до Джейсън, той се бе източил, но изглеждаше уморен. Някога късо подстриганата му руса коса вече бе по-дълга и рошава. Браздата, останала му от куршума на Скирон, пък му придаваше по-бунтовен вид. Сините му очи изглеждаха някак състарени от грижи.

Пайпър знаеше какво си шушукат приятелите ѝ за Джейсън — че е прекомерно свършен, прекалено студен. Но ако това изобщо някога бе било истина, отдавна не беше така. Пътуването го бе променило, и то не само физически. Изпитанията не го бяха отслабили, но я нямаше войнишката му дисциплина. Беше различен, сякаш повече в мир със себе си.

А Пайпър? Тя можеше само да гадае какво си мислят Джейсън и Лио, щом я видят. Определено не се чувстваше като същия човек от миналата зима.

Първият подвиг, който извършиха с освобождаването на Хера, ѝ се струваше безкрайно далечен, все едно се е случил преди векове. Толкова неща се бяха променили за тези седем месеца... чудеше се как боговете издържат да живеят хилядолетия. Колко ли неща бяха видели? Неслучайно изглеждаха малко луди. Пайпър бе сигурна, че ще се смахне, ако ѝ се наложи да живее вечно.

Загледа се в ледения дъжд. Бе готова на всичко, за да се върне в лагера на нечистокръвните, където времето се контролираше дори през зимата. Ала образите, които бе видяла наскоро в кинжала си... ами, не ѝ оставяха надежда, че ще има лагер, в който да се върне.

Джейсън стисна рамото ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Вече сме близо до Епир. Според Нико ни остава не повече от ден път.

— Да — отговори Лио, докато наместваше единия от скъпоценните камъни по повърхността на сферата, — утре следобед ще стигнем западните брегове на Гърция, а след това ще ни остане един час полет до Дома на Хадес. Направо ще си направя тениска с него!

— Абсолютно — съгласи се Пайпър.

Тя не изгаряше от желание да се потопи отново в мрака. Все още имаше кошмари с нимфеума и хипогеума под Рим. В острието на Каторпсис бе видяла неща, сходни със сънищата, които Лио и Хейзъл бяха разказали — бледа магьосница със златна рокля, която сякаш заприда магическа нишка; гигант, обвит в сенки, който върви надолу по осветен от факли коридор и угасява пламъците им с всяка своя крачка; пещера, претъпкана с чудовища — циклопи, земеродни и други, по-отвратителни неща, обкръжили приятелите ѝ с желанието да ги разкъсат. Всеки път, щом видеше тези неща, един глас повтаряше един и същи стих отново и отново.

— Момчета — каза тя, — мислех си за Пророчеството на седмината.

Не бе лесно да привлечеш вниманието на Лио, докато е зает с майсторенето си, но това свърши работа.

— Какво? — попита той. — Нещо хубаво, надявам се.

Тя намести презрамката с корнукопията върху рамото си. Понякога рогът на изобилието изглеждаше толкова лек, че тя забравяше за него, ала друг път натежаваше като котва, все едно речният бог Ахелой ѝ изпраща мрачни мисли заради това, че му го е откъснала.

— Катоптрис — започна тя. — Продължавам да виждам гиганта Клитий в него, увит в черни сенки. Знам, че слабостта му е огънат, но в моите видения всеки пламък угасва в присъствието му. Той поглъща всяка светлина като черна дупка.

— Досуц като Нико — отвърна Лио. — Дали не са роднини?

— Остави Нико на мира — намръщи се Джейсън и се обърна към Пайпър. — Разкажи ми за гиганта. Какво мислиш?

С Лио се спогледаха подозрително, все едно за да си кажат: „Откога Джейсън защитава Нико ди Анджелио?“.

Тя реши да не коментира.

— Мислех си за огъня — продължи на глас — и за това, че очакваме Лио да го победи, защото е...

— Огнено момче? — ухили се Лио.

— С акцент върху *огнено*. Този ред от пророчеството обаче ме притеснява. „През огън или буря ще премине светът.“

— Да, помня го — отвърна Лио. — Ще кажеш, че аз съм огънят, а Джейсън — бурята.

Пайпър кимна притеснено. Знаеше, че никой от двамата не обича да говори за това, но трябваше да са усетили истината.

Корабът се наклони надясно и Джейсън се хвана за заледените перила.

— Притесняваш се, че някой от нас ще застраши пътуването и по погрешка ще унищожи света?

— Не — отвърна Пайпър. — Мисля, че сме разчели грешно пророчеството. Светът... това е Земята. А на гръцки думата за нея е...

Тя се поколеба. Не искаше да изрича името ѝ на глас дори тук, сред морето.

— Гея — блеснаха обаче очите на Джейсън. — Искаш да кажеш, че огън или буря ще победят Гея?

— О... — ухили се Лио още по-широко. — Твоят прочит ми харесва повече. Ще е страхотно, ако аз, огънят, победа Гея.

— Или аз... бурята — Джейсън я целуна. — Пайпър, ти си брилянтна! Ако си права, това наистина е добра новина. Трябва просто да разберем кой от нас ще победи Гея.

— Може би — почувства се гузна, задето ги е обнадежила, — но виждате ли, през огън или буря...

Тя извади Катоптрис и го постави на конзолата. Острието веднага потръпна и показа тъмната фигура на крачещия гигант Клитий и гаснещите факли.

— Страх ме е от това, че Лио трябва да се изправи срещу Клитий — каза тя. — Този ред в пророчеството ме притеснява. Че само един от вас може да успее. А ако частта за бурята и огъня е свързана с третия ред, че клетва ще се спазва с последен дъх...

Тя не довърши мисълта си, но прочете по израженията на Джейсън и Лио, че са я разбрали. Ако бе разбрала пророчеството правилно, това означаваше, че единият от тях ще победи Гея... а другият ще загине.

XLII. ПАЙПЪР

Лио се загледа в кинжала.

— Всъщност, като се замисля, идеята ти не ми харесва чак толкова. Смяташ, че един от нас ще победи Гея, а другият ще умре? Или че един от нас ще загине, докато я побеждава? Или пък...

— Вижте — намеси се Джейсън, — ако го мислим, ще полудеем. Знаете какво нещо са пророчествата. Героите винаги загиват, когато се опитат да ги надхитрят.

— Прав си — отвърна Лио, — за какво ни е да ги надхитряваме? В крайна сметка положението е цветущо.

— Знаеш какво имам предвид — настоя Джейсън. — Стихът за последния дъх може да не е свързан пряко с този за огъня и бурята. Може да се окаже, че не ние сме предречените да победят Гея. Ами ако Пърси вдигне ураган?

— Или пък аз подпаля тренер Хедж? — предложи Лио. — Тогава той ще влезе в ролята на огъня.

Идеята за пламналия сатир, който крещи „Умри, боклук!“ и напада Майката Земя с ритника на Чък Норис почти накара Пайпър да се засмее.

Почти.

— Надявам се да греша — каза тя предпазливо, — но всичко започна с нас. Ние трябваше да намерим Хера и да спрем Порфирион. Смятам, че ние ще трябва и да завършим войната.

— Няма лошо — отговори Джейсън. — Според мен сме добър екип.

— Най-готините — потвърди и Лио.

Пайпър успя да се усмихне. Наистина обичаше тези момчета. Искаше й се да може да очарова мойрите и да ги накара да им изпредат щастлив финал.

Но при тези обстоятелства такъв изглеждаше невъзможен. Страхуваше се, че гигантът Клитий е застанал на пътя им, за да елиминира Лио като заплаха. Това означаваше, че рано или късно Гея

ще пробва да отстрани и Джейсън. Без огън и буря подвигът им щеше да се провали.

А и това мразовито време я притесняваше. Бе сигурна, че причината не е само в скиптъра на Диоклециан. Студеният вятър, смесицата от дъжд и скреж изглеждаха заплашителни и смътно познати.

Миризмата във въздуха, тежкото ухание на...

Пайпър трябваше да се сети по-рано, но бе прекарала по-голямата част от живота си в Южна Калифорния и не познаваше зимата. Не бе израснала с този мирис.

Мирисът на приближаваща снежна виелица.

Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна.

— Лио, бий алармата.

Дори не осъзна, че използва очарователния си глас. Лио незабавно пусна отвертката си и натисна бутона. Нищо не се случи.

Той се намръщи.

— Ох — сети се накрая, — Фестус е изключен. Дай ми минута да рестартирам системата.

— Нямаме минута. Трябва ни гръцки огън. Джейсън, извикай ветровете. Топлите, южни ветрове.

— Какво? — погледна я объркан Джейсън. — Пайпър, какво не е наред?

— Тя е! — извади кинжала си Пайпър. — Тя се върна! Трябва да...

Но преди да успее да довърши, корабът се залюля наляво. Температурата падна толкова рязко, че платната се покриха с лед. Бронзовите щитове по перилата изпукаха като разтърсени кутийки сода.

Джейсън извади меча си, но закъсня. Вълна от висулки профуча покрай него и го замрази на място. Очите му под леда се ококориха от изненада.

— Лио! Огън! Веднага! — извика Пайпър.

Дясната ръка на Лио пламна, но вятърът около него се завихри и угаси пламъците. Той стисна Архимедовата сфера и един мощен порив го издигна във въздуха.

— Хей! — извика той. — Пусни ме!

Пайпър се затича към него, но тогава от бурята се чу ужасяващо познат глас:

— Ще те пусна, Лио Валдес. Ще те пусна там, откъдето никога няма да се завърнеш.

Лио се изстреля нагоре като от катапулт и изчезна в облаците.

— Не! — вдигна ножа си Пайпър, но нямаше какво да атакува. Тя погледна отчаяно към стълбището с надеждата, че приятелите ѝ идват, но видя, че леден блок е запречил изхода. Може би цялата долна палуба бе замръзнала.

Трябваше ѝ нещо по-добро от гласа, от глупавия нож, който предсказваше ужасии, и от корнукопията, която стреляше шунка и плодове.

Запита се дали не може да стигне балистата. Но тогава враговете ѝ се появиха и тя осъзна, че никое оръжие не може да ѝ помогне.

Насред кораба застана момиче с вееща се на вятъра рокля от бяла коприна. Черната ѝ коса бе пристегната с диадема, обсипана с диаманти. Очите ѝ имаха цвета на кафето, но не и топлотата му. До нея бяха двамата ѝ братя — младежи с пурпурни криле, щръкнала бяла коса и нащърбени мечове от божествен бронз.

— Радвам се да те видя отново, *ma chère* — каза Хиона, богинята на Снега. — Време е да охладим страстите.

XLIII. ПАЙПЪР

Пайпър не бе решила да изстрелва мъфини с боровинки към противниците си. Явно корнукопията бе доловила колко е притеснена и бе решила самичка, че топлите сладкиши ще успокоят нея и гостите ѝ.

Половин дузина дъхави мъфини полетяха от Рога на изобилието. За жалост, не можеше да се каже, че атаката е особено ефективна.

Хиона просто се наведе на една страна и повечето мъфини паднаха зад борда. Бореадите обаче успяха да си вземат по един и щастливо ги захапаха.

— Мъфини — обади се големият. Пайпър си спомни, че се казва Кал, съкратено от Калаид. Бе в същите дрехи, с които се бе облякъл и в Квебек — панталони и червена хокейна риза. Двете му очи бяха насинени, а част от зъбите му липсваха. — Мъфините са вкусни.

— Мерси — обади се и кльощавият. Пайпър си спомни, че се казва Зет. Той стоеше на платформата с каталуптите, разперил криле. Бялата му коса все още бе оформена в ужасна прическа от епохата на диското, а яката на ризата му стърчеше над бронята. Бледозелените му полиестерови дънки бяха гротескно тесни, а и акнето му се бе влошило. Въпреки това той повдигна вежди и се усмихна, все едно е първият красавец измежду героите.

— Знаех си, че ще липсвам на хубавицата — заговори на квебекски френски и Пайпър го разбра без проблеми. Тя знаеше езика на любовта благодарение на родството си с Афродита. Но не искаше да си говори със Зет.

— Какво правите? — попита Пайпър и след това добави с очарователната магия: — Пусни приятелите ми.

— Трябва да пуснем приятелите ти — премигна Зет.

— Да — съгласи се Кал.

— Не, идиоти такива! — сопна се Хиона. — Тя използва очарователна магия. А вие трябва да използвате умовете си!

— Ум... — Кал се намръщи, все едно не бе сигурен за значението на думата. — По-добре мъфини.

След което напъха цялото сладкишче в устата си и задъвка.

Зет си взе една боровинка от върха на своя мъфин и я хапна деликатно.

— Ах, красива моя Пайпър... тъй дълго очаквах да те видя отново. Но уви, сестра ми е права. Не можем да пуснем приятелите ти. Всъщност трябва да ги отведем в Квебек, където ще ни забавляват за вечни времена. Уви, такива са заповедите ни.

— Заповеди?

От края на миналата зима Пайпър бе очаквала Хиона да покаже леденото си лице рано или късно. Когато я победиха във Вълчия дом на Сонома, снежната богиня се бе заклела да отмъсти. Какво обаче търсеха тук Зет и Кал? В Квебек Бореадите се бяха държали почти дружелюбно — поне в сравнение с мразовитата си сестра.

— Момчета, чуйте ме — започна Пайпър, — сестра ви се противопостави на заповедите на Борей. Тя работи с гигантите и се опитва да върне Гея на бял свят. Иска да вземе трона на баща ви!

Смехът на Хиона отекна, тих и студен.

— Мила ми Пайпър Маклийн. Наистина се опитваш да манипулираш безволевите ми братя като една истинска дъщеря на Афродита. Умела лъжкиня си.

— Лъжкиня? — извика Пайпър. — Ти се опита да ни убиеш! Зет, тя работи за Гея!

— Уви, вече всички работим за Гея — направи гримаса Зет. — Опасявам се, че заповедите идват лично от баща ми.

— Какво? — Пайпър не искаше да повярва, но надменната усмивка на Хиона ѝ подсказа, че това е истината.

— Най-последно татко се вслуша в съветите ми — измърка Хиона, — макар после римската му страна да нападна гръцката. Боя се, че сега е много неразположен и аз управлявам на негово място. Нареди силите на Северния вятър да подкрепят цар Порфирион и... Майката Земя, разбира се.

— Как изобщо си тук? — преглътна Пайпър и махна към ледената стена, сковала кораба. — Лято сме!

— Силите ни нарастват — изсмя се Хиона. — Законите на природата се преобръщат. Веднъж щом Майката Земя се събуди, ще

направим света такъв, какъвто трябва да бъде!

— С хоккей — каза с пълна уста Кал — и пица. И мъфини.

— Да, да — изсъска Хиона, — трябваше да обещава това-онова на този простак. А на Зет...

— О, моите нужди са простички. — Зет приглади коса и намигна на Пайпър. — Щях да те задържа в двореца си още щом те видях, скъпа моя Пайпър. Но скоро двамата ще бъдем отново заедно в един незабравим романс.

— Благодаря, но не — отвърна Пайпър. — А сега пусни Джейсън.

Тя вложи такава сила в гласа си, че Зет се подчини. Той щракна с пръсти и Джейсън се размрази, след което падна на земята. От тялото му се издигаше пара, а самият той кашляше. Поне бе жив.

— Тъпак такъв! — кресна Хиона и махна с ръка. Джейсън отново замръзна, този път проснат на палубата като мечка кожа. След това богинята се завъртя към Зет. — Щом искаш момичето за себе си, трябва да докажеш, че можеш да я контролираш, а не обратното!

— Да, разбира се. — Зет изглеждаше много огорчен.

— А що се отнася до Джейсън Грейс — светнаха заканително очите на Хиона, — той и останалите ти приятели ще се присъединят към колекцията ни ледени статуи в Квебек. Джейсън наистина ще пасне на тронната ми зала — като Златното руно, открито от неговия легендарен съименник!

— Сигурно цял ден си мислела тази фраза — промърмори в отговор Пайпър.

Поне знаеше, че е още жив. Това намали малко паниката ѝ. Замразяването бе обратим процес. Това означаваше, че и приятелите ѝ на долната палуба вероятно също са живи. Просто трябваше да измисли начин да ги освободи.

За нещастие, тя не бе Анабет. Не я биваше много в плановете. Освен това ѝ трябваше време да помисли.

— Ами Лио? — попита тя. — Какво си направила с него?

Богинята на Снега заобиколи Джейсън, все едно е статуя, на която се наслаждава.

— Лио Валдес заслужаваше специално наказание — каза тя. — Изпратих го на място, откъдето няма връщане.

Пайпър не можа да си поеме въздух. Бедничкият Лио. Идеята никога да не го види повече едва не я смаза. Хиона явно го прочете в лицето ѝ.

— Уви, моя скъпа Пайпър — усмихна се триумфално тя. — Но пък той си го просеше. Бе направо нетърпим. Не бих могла да го понеса дори като ледена статуя. Все пак той отказа да владее света заедно с мен. А и този негов контрол над огъня... — Тя поклати глава. — Не можех да му позволя да стигне Дома на Хадес. Опасявам се, че господарят Клитий обича огъня дори по-малко от мен.

Огънят — помисли си Пайпър и стисна кинжала си. — *Благодаря, че ми го напомни, вещице.*

Тя огледа палубата. Как можеше да запали огън? До предната балиста имаше стъкленици с гръцки огън, но той бе твърде далеч. А и дори да стигнеше дотам без да бъде замразена, щеше да изпепели всичко с него — включително кораба и приятелите си. Трябваше да има и друг начин.

Погледът ѝ се стрелна към носа на кораба. Да, драконът Фестус можеше да бълва внушителни пламъци. За нещастие, Лио го бе изключил, а Пайпър нямаше представа как да го пусне отново. Никога не бе имала времето да се научи да управлява конзолите на кораба. Имаше смътен спомен за това, че Лио човъркаше нещо в бронзовата глава на дракона и мърмореше за главния диск. Дори ако Пайпър стигнеше до носа, нямаше да знае какво да направи.

Въпреки това някакъв инстинкт ѝ нашепна, че Фестус е най-добрият възможен шанс. Само да успееше да убеди похитителите си да я оставят да го приближи...

— Е — прекъсна мислите ѝ Хиона, — опасявам се, че срещата ни приключи. Зет, ако обичаш...

— Чакай! — извика Пайпър.

Това бе проста заповед и затова подейства. Бореадите и Хиона ѝ се намръщиха и зачакаха.

Пайпър бе сигурна, че ще може да очарова двамата братя, но Хиона бе проблем. Магията не работеше добре, ако човекът срещу теб не те харесва, не действаше достатъчно силно на боговете и бе наистина слаба, ако жертвата знае, че се мъчиш да я очароваш. Всяко от изброените важеше за Хиона.

Какво би направила Анабет? — запита се Пайпър и си отговори сама. — *Щеше да протака нещата. Когато се съмняваш в нещо, не спирай да говориш.*

— Страх те е от приятелите ми? — попита тя. — Защо просто не ги убиеш?

— Не си богиня и не можеш да разбереш — изсмя се Хиона. — Смъртта е кратка и незадоволителна. Жалката смъртна душица на жертвата потъва в Подземното царство и какво става после? Най-много да отидете в Полята на мъченията или Асфодел, но пък вие, героите, сте непоносимо благородни. Вероятно ще се озовете на Елисейските поля или ще се преродите отново. Защо да ви оставя да се измъкнете по този начин, когато мога да ви подложя на вечно наказание?

— Ами аз — с боязън попита Пайпър — защо не съм замръзнала?

Хиона погледна подразнено към братята си.

— Най-малкото защото си обещана на Зет.

— Аз се целувам великолепно — обади се Зет. — Ще видиш, красавице!

Пайпър едва не повърна.

— Но не е само това — добави Хиона. — Аз те мразя, Пайпър. Искрено и от дъното на душата си. Ако не беше ти, Джейсън щеше да остане с мен в Квебек.

— Мечтай си.

Погледът на Хиона се втвърди като диамантите върху диадемата ѝ.

— Ти си една никаквица, дъщеря на съвършено безполезна богиня. Какво можеш да направиш? Нищо! От всички останали от седмината има някаква полза, но не и от теб! Искам да останеш самичка и безпомощна, за да видиш как Гея се надига. А за да съм сигурна, че няма да се пречкаш...

Тя махна към Зет, който взе нещо от въздуха — замръзнала сфера с размера на софтбоул, покрита с ледени висулки.

— Специална бомба — обясни Зет — за теб, любов моя.

— Бомби! — изсмя се Кал. — Мъфини! Мъфини и бомби!

— Хм — Пайпър свали кинжала си, който ѝ се стори още по-безполезен от обикновено. — Бих предпочела цветя.

— Не, няма да убием хубавицата — намръщи се Зет. — Поне така мисля. Но когато този крехък контейнер се счупи... не след дълго... ще отприщим пълната сила на Северния вятър. Корабът ще отлети надалеч от курса си. Много, много надалеч.

— Наистина — гласът на Хиона потрепери от фалшиво съчувствие. — Ще вземем приятелите ти за колекцията статуи, ще пуснем ветровете и с това ще се сбогуваме. Ще видиш края на света от... ами, от края на света! Може би ще успееш да очароваш рибите и да се нахраниш с по-мощта на тъпата си корнукопия. Освен това ще можеш да обикаляш палубата на празния кораб и да наблюдаваш нашата победа от кинжала си. Когато Гея се надигне и светът, какъвто го познаваш, свърши, тогава Зет ще се върне и ще те вземе за своя жена. И най-хубавото е, че не можеш да направиш нищо. Героинята Пайпър! Каква подигравка.

Думите я попариха като слана, най-вече защото Пайпър сама си бе мислела всичко това. Какво можеше да направи? Как щеше да спаси приятелите си с уменията, които има?

Едва не избухна. Бе на косъм да се втурне към враговете си с кинжал в ръка и да изгуби живота си.

Но тогава видя самодоволното изражение на богинята и разбра, че Хиона се надява именно на това. Тя искаше да пречупи Пайпър. Искаше да се позабавлява.

Тогава Пайпър се изпъчи. Спомни си момичетата, които ѝ се бяха подигравали в училището „Уилдърнес“. Спомни си Дрю, себичната водачка, която бе заменила в хижата на Афродита, Медея, която бе омагьосала Джейсън и Лио, така че да се изправят един срещу друг в Чикаго, а също и Джейн, старата секретарка на баща ѝ, която се бе държала с нея като с безполезен предмет. През целия си живот Пайпър бе обиждана, хулена и наричана безполезна.

Но това не е вярно — прошепна ѝ друг глас, който прозвуча като майка ѝ. — Всички те обиждаха, защото ги бе страх от теб, защото ти завиждаха. Така е и с Хиона. Използвай това!

И тогава Пайпър на свой ред се изсмя, макар никак да не ѝ бе смешно. Опита пак и смехът долетя отново, по-сигурен. Скоро се превиваше от кикот.

Калаид се присъедини към нея, докато Зет не го сръчка.

— Какво? — помръкна усмивката на Хиона. — Какво толкова смешно има! Обрекох те на най-ужасна участ!

— Обрекла си ме — изсмя се отново Пайпър. — Богове... извинявай. — Тя си пое дълбоко въздух и се опита да сподави смеха си. — Наистина ли смяташ, че съм беззащитна и безполезна? В такъв случай мозъкът ти наистина е замръзнал. Не знаеш тайната ми, нали?

Хиона присви очи.

— Нямаш никаква тайна — процеди тя. — Лъжеш!

— Както кажеш — съгласи се Пайпър. — Давай, вземи приятелите ми. Остави ме тук... сама и безполезна. — Тя изсумтя. — Гея ще е много доволна, сигурна съм.

Снежна виелица се завихри около богинята, а Зет и Калаид се спогледаха нервно.

— Сестро — обади се Зет, — ако наистина има някаква тайна...

— Пица — намеси се и Калаид. — Хокей!

— ... ще трябва да я узнаем — довърши Зет.

Но Хиона не се върза. Пайпър запази сериозното изражение на лицето си, но очите ѝ блещукаха подигравателно.

— Каква е тайната ти? — попита Хиона. — Разкрий я пред нас!

— Както искате — сви рамене Пайпър и посочи носа на кораба. — Последвайте ме, ледени.

XLIV. ПАЙПЪР

Тя мина между Бореадите, което бе като да минеш през фризер за месо. Въздухът бе толкова студен, че изгори лицето ѝ. Почувства се все едно диша чист сняг.

Опита се да не поглежда към замръзналото тяло на Джейсън, докато минаваше покрай него. Опита се да не мисли и за приятелите си на долната палуба или за Лио, който бе изпратен от кораба на място, от което няма да се завърне. И *наистина* се опита да не мисли за Бореадите и за богинята на Снега, които я следваха.

Вместо това се съсредоточи върху главата на дракона.

Корабът се поклащаше под краката ѝ. Един-единствен полъх летен вятър прогони мраза и Пайпър го вдиша. Реши, че това е добра поличба. Навън все още бе лято. Мястото на Хиона и нейните братя не бе тук.

Пайпър знаеше, че не може да победи богинята и крилатите мечоносци в битка. Не бе умна като Анабет, не умееше да решава проблемите като Лио. Имаше обаче някаква сила и възнамеряваше да я използва.

Миналата нощ, докато разговаряше с Хейзъл, бе разбрала, че тайната на очарователната магия не се различава много от тази на Мъглата. Пайпър често бе имала проблем с очароването, тъй като винаги заповядваше на враговете си каквото тя иска. Викаше „Не ни убивайте!“ на чудовищата, а това бе противоположно на най-съкровено им желание. Влагаше цялата си сила в думите и се надяваше, че те ще прекършат волята на противника.

Понякога се получаваеше, но бе уморително и несигурно. Афродита не бе богиня, която печели с груба сила. Нейните оръжия бяха дискретността и чара... Пайпър прецени, че не бива да кара хората да правят това, което тя иска. Трябваше да ги изкуши да направят това, което те искат.

На теория звучеше страхотно, сега оставаше да го приложи и на практика.

Тя спря пред предната мачта и погледна Хиона.

— Разбрах защо ни мразиш толкова — заяви тя и изпълни гласа си със съжаление. — Унижихме те жестоко в Сонома.

Очите на Хиона пробляснаха като заледено кафе. Тя погледна разтревожено братята си.

— Но ти не си им казала! — засмя се Пайпър. — Не те обвинявам. В крайна сметка царят на гигантите бе на твоя страна заедно с армия от вълци и земеродни и въпреки това не успя да ни победиш.

— Млъкни! — изсъска богинята.

Въздухът се изпълни с мъгла. Пайпър усети как веждите ѝ се заскрежават и ушите ѝ замръзват. Въпреки това успя да се усмихне.

— Щом искаш — намигна тя на Зет, — но беше доста забавно.

— Красавицата сигурно лъже — отвърна Зет. — Хиона не бе победена във Вълчия дом. Каза, че са предприели... как го каза всъщност? Тактическо отстъпление?

— Такт... — повтори тъпо Калаид. — К'во?

Пайпър побутна закачливо едрото момче.

— Има предвид, че сестра ти е избягала.

— Не съм! — кресна Хиона.

— Как те нарече Хера? — запита се Пайпър. — Низша богиня?

След това се засмя толкова искрено, че Кал и Зет също се захилиха.

— *Très bon!* — заяви Зет. — Низша богиня!

— Ха-ха! — обади се и Кал — Сестра бяга! Ха!

От бялата рокля на Хиона се издигна мраз, а устите на Зет и Кал замръзнаха.

— Покажи ни своята тайна, Пайпър Маклийн — изръмжа Хиона, — а после, ако се помолиш, ще оставя кораба ти цял. Но ако си играеш с нас, ще ти покажа всички ужаси на леда. Съмнявам се, че Зет ще те желае, ако пръстите или носът ти окапят от студ.

Зет и Кал изплюха леда от устата си.

— Хубавицата няма да е толкова хубава без нос — призна Зет.

Пайпър бе виждала жертви на измръзване и заплахата я ужаси. Не го показва обаче с нищо.

— Хайде тогава — поведе ги тя към носа и започна да си тананика една от любимите мелодии на баща си — *Summertime*.

Когато стигна носа, постави ръка на врата на Фестус. Бронзовите люспи бяха студени. Машината не работеше. Рубинените очи бяха помътнели и тъмни.

— Помните ли дракона ни? — попита Пайпър.

— Това ли ти е тайната? — изсумтя Хиона. — Драконът е счупен. Огънят му е угаснал.

— Така е... — погали Пайпър дракона по муцуната.

Нямаше умението на Лио да събужда машините към живот. Не разбираше нищо от техника. Можеше обаче да вложи цялото си сърце в това, което казва, и да изрече думите, които драконът най-много иска да чуе.

— Но Фестус е много повече от машина. Той е живо същество.

— Нелепо — излая богинята. — Зет, Кал, съберете замръзналите герои от долу. След това ще счупим Сферата на ветровете.

— Можете да го сторите, момчета — съгласи се Пайпър, — но тогава не ще видите Хиона унижена. А съм сигурна, че го искате.

Бореадите се поколебаха.

— Хокей? — попита Кал.

— Почти толкова яко — отвърна Пайпър. — Вие не се ли бихте на страната на Язон и аргонаутите? На борда на първия *Арго*?

— Да — съгласи се Зет, — *Арго*. Много приличаше на този кораб, но си нямахме дракон.

— Не я слушай! — скастри го Хиона.

Пайпър усети как устните ѝ се покриват с лед.

— Можеш да ме накараш да млъкна — каза бързо тя, — но така няма да узнаеш тайната ми и това как възнамерявам да унищожа теб, Гея и гигантите.

Очите на Хиона пламнаха от омраза, но тя спря магията си.

— Ти нямаш такава сила — процеди тя.

— Думи, типични за истинска низша богиня — отговори Пайпър. — Такава, която никой не взема насериозно и затова винаги иска още и още. — Тя се обърна към Фестус и погали металните му уши. — Ти си добър приятел, Фестус. Никой не може да те изключи наистина. Хиона не го разбира. — След което се обърна към Бореадите. — Тя не ви цени, нали знаете? Смята, че може да ви командва, понеже сте полубогове. Не разбира колко сте могъщи.

— Отбор — изръмжа Кал. — Като кана... ка-на-дци-те.

Доста се поизмъчи с тази дума, тъй като в нея имаше цели четири срички. Но след това се ухили. Изглеждаше много доволен от себе си.

— Точно така — отвърна Пайпър, — точно като хоккейния отбор. Заедно те са повече, отколкото поотделно.

— Като пица — заключи Кал.

— Колко си умен, Кал — засмя се Пайпър. — Дори аз те подцених.

— Чакай малко — възрази Зет. — И аз съм умен! И красив!

— Много умен — съгласи се Пайпър, но пропусна частта за красотата. — Затова оставете Сферата на ветровете и вижте срама на Хиона.

Зет се ухили, след което се наведе и търкулна ледената сфера по палубата.

— Глупак такъв! — изкрещя Хиона.

Но преди богинята да се затича зад сферата, Пайпър извика:

— Тайното ни оръжие е, че ние не сме просто няколко герои, Хиона! Ние сме отбор! Фестус не е просто събрани в едно части! Той е жив! Той ми е приятел! И когато приятелите му са в беда, особено Лио, той може да се събуди!

Събра цялата си увереност в думите, любовта, която изпитваше към металния дракон, благодарността за всичко, което е сторил за тях.

Разумът ѝ нашепваше, че това е безумие. Как може да включиш машина с емоции?

Ала Афродита не бе разумна. Тя управляваше със силата на чувствата. Тя бе най-древна и първична измежду Олимпийците, родена от кръвта на Уран, обагрила морето. Силата ѝ бе много по-древна от тази на Хефест, на Атина, дори на Зевс.

За един ужасен миг не се случи нищо. Хиона я изгледа кръвнишки, а Бореадите се събудиха от унеса си. Изглеждаха разочаровани.

— Зарежете плана — изведнъж каза Хиона. — Убийте я!

Бореадите вдигнаха мечове и тогава металната повърхност на дракона се затопли под ръката на Пайпър. Тя отскочи от пътя му и се счепка със снежната богиня, докато драконовата глава се завъртя на сто и осемдесет градуса и изпепели Бореадите на място. Оцеля — по

някаква незнайна причина — само мечът на Зет. Той падна на палубата и запуши.

Пайпър се изправи на крака. Забеляза Сферата на ветровете в основата на предната мачта и се затича към нея. Преди обаче да успее да приближи, Хиона се появи пред нея с един леден повей. Кожата ѝ блестеше ослепително бяла.

— Ах, ти, мизернице! — изсъска тя. — Мислиш, че можеш да победиш мен, богинята?

Фестус изрева зад гърба на Пайпър и избълва облак пара, но момичето знаеше, че драконът не може да пусне пламъци, за да не изгори и нея. На около шест метра от тях ледената сфера започна да се пука и да съска.

Времето за игри бе минало. Пайпър извика, вдигна кинжала си и се метна към богинята.

Хиона я сграбчи за китката и ръката на момичето замръзна. Острието на Катоптрис побеля.

Лицето на богинята бе на сантиметри от нейното. Хиона се усмихна, сигурна в победата си.

— Дъще на Афродита — каза тя, — ти си едно нищо.

Фестус изскърца. По някаква причина Пайпър бе сигурна, че той се опитва да я окуражи. Внезапно изпита топлина — не от гняв или страх, а от любов към дракона, към Джейсън, който разчиташе на нея, към приятелите ѝ, хванати в капан долу, и към Лио, който бе загубен и се нуждаеше от помощта ѝ.

Може би любовта не бе равностойна на леда... но пък Пайпър я бе използвала, за да пробуди метален дракон. Смъртните извършваха свръхестествени подвизи заради нея. Майките повдигаха коли, за да спасят децата си. А Пайпър далеч не бе обикновена смъртна. Тя бе героиня от лагера на нечистокръвните. Полубогиня.

Ледът по острието на ножа ѝ се стопи. От ръката ѝ се издигна пара.

— Все още ме подценяваш — каза Пайпър на богинята. — Наистина правиш голяма грешка.

Усмивката на Хиона угасна, когато Пайпър я удари с кинжала си. Острието докосна гърдите на богинята и тя избухна като миниатюрна виелица. Пайпър рухна, замаяна от студа, и чу жуженето на Фестус, а също и активиралата се аларма.

Бомбата.

Пайпър се помъчи да се изправи. Сферата бе на около три метра от нея и започваше да съска под напора на събраните в нея ветрове.

Момичето се стрелна към нея. Пръстите ѝ се затвориха около бомбата точно когато ледът се пропука и отприщи вихрите, скрити под него.

XLV. ПЪРСИ

Блатото липсваше на Пърси.

Никога не бе смятал, че е възможно да му липсва направеният от драконови кости креват на гигант в колиба наскред бълбукащо мочурище, но в момента самата идея за него му звучеше като Елисейските поля.

С Анабет и Боб се препъваха в мрака, като минаваха ту през неравен каменист терен, ту през кални локви. Въздухът бе студен, а пътят им сякаш бе направен така, че Пърси постоянно да трябва да е нащрек. Дори извървяването на три метра го изтощаваше.

Беше се събудил в колибата на гиганта зареден с нови сили и с ясно съзнание. Бе нахранен с драконова пастърма и зареден с провизии. Сега обаче краката го боляха, както и всеки мускул на тялото му. Той си направи импровизирана туника от драконова кожа, която сложи над парцаливата си риза, но това не прогони студа.

Съсредоточи се. Нищо не съществуваше, освен пътят и стоящата до него Анабет.

Всеки път, когато почувстваше желание да се предаде, да рухне и да умре (тоест на около десет минути), той се протягаше и я хващаше за ръката, колкото да си спомни, че в света има и хубави неща.

Тревожеше се за Анабет. След разговора си с Дамасин тя изглеждаше отчаяна. Мъчеше се да го скрие от Пърси, но той я забелязваше как скришом бърше сълзите от очите си. Тя мразеше планове й да се провалят. Бе убедена, че помощта на Дамасин им е необходима. Гигантът обаче им бе отказал.

Пърси бе донякъде облекчен от това. Имаше съмнения дори в Боб. Не смяташе, че е добре да водят и гигант до Портите на Смъртта, колкото и добър готвач да е.

Чудеше се какво ли е станало след като напуснаха колибата му. Не бе чувал преследвачите си от часове, но усещаше омразата им... особено тази на Полибот. Гигантът бе там някъде и ги следваше, тласкаше ги все по-дълбоко в недрата на Тартара.

Пърси се опита да мисли за хубави неща, които да подобрят настроението му — за езерото в лагера на нечистокръвните, за първия път, когато бе целунал Анабет под водата. Опита да си се представи с нея в Нов Рим — на разходка из хълмовете, хванати за ръка. Но двата лагера изглеждаха далечни и неясни като сънища. Като че ли само Тартара бе истински, с всичките смърт, мрак, студ и болка, които го изпълваха. Останалото сякаш бе плод на въображението му.

Потръпна. Не. Това бе шепотът на Ямата, която се опитваше да му отнеме силите. Запита се как ли Нико е оцелял тук долу толкова дълго без да полудее. Явно бе много по-силен, отколкото Пърси предполагаше. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-трудно му бе да остане съсредоточен.

— Това място е по-лошо от река Кокит — промърмори той.

— Да — отговори бодро Боб, — много по-лошо! Това означава, че сме близо.

Близо до какво, запита се Пърси, но нямаше силите да попита. Забеляза, че Малък Боб отново се е скрил в униформата на големия, което потвърди впечатлението на Пърси, че котенцето е най-умният член на групата им.

Анабет преплете пръсти с неговите. Изглеждаше красива на светлината, излъчвана от бронзовия му меч.

— Заедно сме — напомни му тя. — Ще се справим.

Толкова искаше да я окуражи, а накрая тя бе окуражила него.

— Да — съгласи се той. — Нищо работа.

— Но следващия път — продължи тя — искам да ме отведеш на някое по-приятно място.

— Като в Париж — спомни си той.

Тя се усмихна. Преди няколко месеца, когато Пърси още не бе получил амнезия, двамата бяха вечеряли в Париж благодарение на Хермес^[1]. Стори му се като спомен от друг живот.

— Стига ми и Нов Рим — отвърна тя. — Стига да си до мен.

Анабет наистина бе страхотна, помисли си Пърси. За миг си спомни какво е да си щастлив. Имаше страхотно гадже. Двамата можеха да остарееят заедно.

Тогава тъмнината се разпръсна като тежката въздишка на умиращ бог. Озоваха се насред празно пространство от прах и камъни. В центъра му, на около двацет метра от тях, бе коленичила

гротескната фигура на жена с парцаливи дрехи, кокалести крайници и зеленикава кожа. Главата ѝ бе наведена и тя ридаеше тихо, а звукът от това накара Пърси да загуби всяка надежда.

Осъзна, че животът е безсмислен, че напразно се съпротивлява. Тази жена плачеше, сякаш жалеше за смъртта на целия свят.

— Стигнахме — обяви Боб. — Ахлида може да помогне.

[1] Виж разказа „Пърси Джаксън и жезълът на Хермес“ от сборника „Дневниците на героя“. — Бел.ред. ↑

XLVI. ПЪРСИ

Ако ридаещият призрак беше идеята на Боб за помощ, Пърси беше сигурен, че са загазили сериозно.

Въпреки това титанът тръгна напред и Пърси се почувства длъжен да го последва. Ако не друго, местността тук поне не бе толкова мрачна. Чак светла не беше, но бе покрита с гъста бяла мъгла.

— Ахлида! — извика Боб.

Създанието надигна глава и стомахът на Пърси изпищя за помощ.

Тялото ѝ бе достатъчно противно. Изглеждаше като човек, умрял от глад — с подути колене и остри лакти, парцаливи дрехи и изпочупени нокти. Прах покриваше кожата и раменете ѝ, все едно си е взела душ на дъното на гигантски пясъчен часовник.

Но лицето бе най-отчайващо. Очите ѝ бяха подпухнали и сълзяха, а носът ѝ течеше като чешма. Проскубаната сива коса бе пригладена към черепа на мазни туфи, а бузите ѝ кървяха като изподрани.

Пърси не издържа на гледката и сведе поглед. Видя, че на коленете ѝ има древен щит — захабено парче от дърво и бронз, на което бе нарисувана самата Ахлида, която държеше щит със същото изображение, което продължаваше до безкрайност и ставаше все по-малко и по-малко.

— Този щит — прошепна Анабет. — Мислех, че е само мит.

— О, не — зариде старицата. — Това е щитът на Херкулес. Той ме нарисува на него, за да съм последното нещо, което враговете му виждат. Богинята на Страданието.

Тя се закашля толкова силно, че Пърси усети болка в собствените си гърди.

— Все едно Херкулес познава страданието. Дори не ме нарисува като хората...

Пърси преглътна. Срещата на приятелите му с Херкулес на Гибралтар не бе минала много добре. Бяха си разменили доста обиди и

заплахи, а накрая полетяха и ананаси.

— Какво търси щитът му тук? — попита Пърси.

Богинята го загледа с влажните си млечнобели очи. Кръв покапа от бузите ѝ и обагри парцаливата ѝ рокля.

— Вече не му трябва, не смяташ ли? Дойде тук, след като смъртното му тяло изгоря. За да напомня, че никой щит не е достатъчен. В крайна сметка страданието достига всички. Дори Херкулес.

Пърси приближи Анабет. Опита се да си спомни защо са тук, но го заля вълна отчаяние, която му пречеше да мисли. След като чу думите на Ахлида, вече не му бе странно, че е изподрала бузите си. Богинята излъчваше аура на чиста болка.

— Боб — каза Пърси, — не трябваше да идваме тук.

Скрито на сигурно място в униформата на титана, котенцето измърка в знак на съгласие.

Боб се размърда нервно, все едно Малък Боб го драска под мишницата.

— Ахлида контролира Мъртвешката мъгла — настоя той. — Може да ви скрие.

— Да ги скрия? — изграчи Ахлида. Пърси не бе сигурен дали се смее, или се е задавила. — Че защо ми е да го правя?

— Трябва да стигнат Портите на Смъртта — отвърна Боб, — да се върнат в света на смъртните.

— Невъзможно! — излая Ахлида. — Армиите на Тартара ще ги намерят. Ще ги убият!

Анабет завъртя острието на костения си меч. Пърси трябваше да признае, че е красива като варварска принцеса.

— Значи от Мъртвешката мъгла полза няма — реши тя.

Богинята оголи изпочупените си жълти зъби.

— Нямало полза! Коя си пък ти?

— Дъщеря на Атина. — Анабет прозвуча смело. Само тя си знаеше какво ѝ е коствало това. — Не съм минала половината път през Тартара, за да ми бъде съобщено, че няма смисъл, при това от някаква низша богиня.

Прахта в краката им се разклати. Мъглата се завихри около тях със звук, подобен на предсмъртен вопъл.

— Низша богиня? — Ахлида заби нокти в щита на Херкулес. — Когато титаните се появиха, аз вече бях стара, невежо девойче такова! Когато Гея се пробуди, аз вече бях тук. Самият живот е нещастие. Родена съм от най-древните богове, Хаоса и Нощта. Бях...

— Да, да — прекъсна я Анабет. — Скръбта и нещастieto, схванах. Нямах обаче силата да скриеш двама герои с Мъртвешката мъгла и както казах, от теб полза няма.

— Ъъ, Анабет — прокашля се Пърси.

Тя го погледна предупредително, сякаш за да му подсказе да ѝ съдейства. Той осъзна, че тя вероятно е ужасена, но няма избор. Това бе единственият им шанс да накарат богинята да се размърда.

— Искях да кажа, че Анабет е права — продължи Пърси. — Боб ни доведе дотук, понеже сметна, че можеш да помогнеш. Но явно ти си заета да гледаш собствения си щит и да ревеш. Не мога да те обвинявам. Отива ти.

Ахлида зариде и погледна обвинително към титана.

— Защо си ми довел тези невъзпитани деца?

Боб отвърна с нещо средно между ръмжение и стенание.

— Мислех... смятах...

— Мъртвешката мъгла не е измислена, за да ви помага! — кресна Ахлида. — Тя обвива душите на смъртните в страдание, когато преминават в Подземния свят! Тя е дъхът на самия Тартара, издиханието на смъртта, въздишката на отчаянието!

— Страхотно — отвърна Пърси. — Можем ли да си поръчаме две порции от нея?

— Поискай нещо по-смислено — изсъска Ахлида. — Аз съм богиня и на Отровите. Мога да ви даря с бърза и безболезнена смърт, което е много по-добър вариант от гибелта, към която сте се запътили и която ви очаква в сърцето на Ямата.

Пурпурни цветя разцъфтяха в прахта около богинята, а въздухът се изпълни със сладникаво зловоние.

— Кучо грозде — предложи Ахлида, — бучиниш. Беладона, стрихнин. Могат да разтворят вътрешностите ви, да изпарят кръвта ви.

— Много мило — отвърна Пърси, — но аз вече се натрових предостатъчно за един подвиг. Сега кажи можеш ли да ни скриеш в Мъртвешката мъгла, или не?

— Да, това ще е забавно — добави Анабет.

— Забавно? — присви очи богинята.

— Разбира се — отговори Анабет, — представи си какво злорадство те чака, ако се провалим и загинем в адски мъки. Ще има да ни натякваш цяла вечност, задето не сме те послушали.

— Ако пък спечелим — добави Пърси, — помисли си колко страдание ще причиниш на чудовищата тук долу. Смятаме да затворим Портите на Смъртта. Това ще предизвика ред сълзи и ред сополи сред армиите на Гея.

Ахлида се замисли.

— Страданието наистина ме забавлява — призна тя. — Сълзите и сополите още повече.

— Значи го решихме — заключи Пърси. — Направи ни невидими.

Ахлида се изправи и захвърли щита на Херкулес, който смачка няколко отровни цвята.

— Не е толкова просто — рече богинята. — Мъртвешката мъгла идва тогава, когато си най-близо до смъртта. Тогава светът избледнява.

Устата на Пърси пресъхна.

— Ясно... ще ни скрие ли обаче от чудовищата?

— О, да — отвърна Ахлида. — Ако оцелеете, ще можете да минете незабелязани покрай армиите на Тартара. Това, разбира се, е невъзможно, но щом сте го решили, идвайте. Ще ви покажа пътя.

— Пътя накъде? — попита Анабет.

Но богинята вече бе тръгнала в мъглата.

Пърси се обърна към Боб, но титанът бе изчезнал. Как можеше един триметров човек с толкова шумна котка да изчезне просто така?

— Хей! — викна Пърси към Ахлида. — Къде е приятелят ни?

— Той не може да мине по този път — отвърна богинята. — Не е смъртен. Хайде, глупачета. Елате да вкусите от Мъртвешката мъгла.

Анабет въздъхна и хвана ръката му.

— Е... какво толкова лошо може да стане?

Въпросът бе толкова нелеп, че Пърси се разсмя, макар ребрата да го заболяха от това.

— Да, следващия път наистина трябва да отидем на пикник в Нов Рим.

Последваха следите на богинята през отровните цветя и потънаха в мъглата.

XLVII. ПЪРСИ

Боб липсваше на Пърси.

Бе свикнал с присъствието на титана, който осветяваше пътя им със сребърната си коса и страховитата си бойна метла. Сега единственият им водач в Тартара бе мършавата богиня с комплекс за малоценност.

Докато се препъваха през прашното поле, мъглата стана толкова плътна, че Пърси трябваше да потисне импулса да размаха ръце. Единствената причина, поради която успяваше да следи пътя на Ахлида, бяха отровните цветя, които никнеха след всяка нейна крачка.

Пърси прецени, че ако все още вървят по тялото на Тартара, вече са стигнали петата му — груба и неравна повърхност, по която растяха само най-отровните растения.

Продължиха нагоре по долната част на ходилото, докато не стигнаха това, което заприлича на Пърси на палец. Мъглата се разсея и те се намериха на полуостров сред абсолютен мрак.

— Ето че пристигнахме — каза Ахлида, след което се обърна към тях и ги погледна злобно. Кръвта от бузите ѝ покапа по роклята. Воднистите ѝ очи освен подпухнали изглеждаха и пълни с някакво странно вълнение. Можеше ли нещастieto да се вълнува?

— Ами... страхотно — отвърна Пърси. — А къде сме всъщност?

— На ръба на абсолютната гибел — отвърна Ахлида. — Там, гдето Нощта среща Тартара.

Анабет погледна отвъд ръба.

— Мислех, че няма нищо под Тартара.

— Има и още как — изкашля се Ахлида. — Дори Тартара е трябвало да се надигне отнякъде. Тук е ръбът на пълния мрак, в който живее майка ми, а отдолу е владението на баща ми, първичният Хаос. Тук сте по-близо до нищото от който и да е било смъртен. Не го ли усещате?

Пърси я разбра. Бездната сякаш ги притегляше и изсмукваше кислорода от дробовете и кръвта му. Погледна към Анабет и видя, че

устните ѝ са посинели.

— Не можем да останем тук — каза той.

— Наистина не можете! — отвърна Ахлида. — Но кажете, не усещате ли Мъртвешката мъгла? Дори сега тя е между вас. Вижте!

Бял дим се събра около краката на Пърси и се усука около него до коленете му. Внезапно той осъзна, че пушекът не го обкръжава, а излиза от него. Цялото му тяло се разтваряше. Вдигна ръце и ги почувства безплътни и немощни. Не бе сигурен колко пръсти има. Надяваше се да са все още десет.

Той се обърна към Анабет и едвам сподави вика си.

— Изглеждаш...

Но не можа да довърши.

Изглеждаше му мъртва.

Кожата ѝ бе жълтеникава и висеше на торбички под очите ѝ. Красивата ѝ коса напомняше на паяжина. Изглеждаше все едно е била натикана в мавзолей десетилетия наред и се е съсухряла като мумия. Когато се обърна към него, чертите ѝ се скриха в мъглата.

Кръвта на Пърси се смрази.

С години се бе страхувал, че Анабет ще умре. Това бе рискът да си полубог. Повечето нечистокръвни не доживяваха до старини. Винаги съществуваше опасността следващото чудовище да е последното. Но да види Анабет такава му причини ужасна болка. Предпочиташе да застане срещу течението на реката Флегетон, да бъде нападат отново от араите или да го стъпчат гиганти.

— О, богове — изплака Анабет. — Пърси, изглеждаш...

Пърси погледна ръцете си. Видя само кълбета бяла мъгла, но предположи, че на Анабет ѝ изглежда като труп. Направи няколко крачки, но бе трудно. Тялото му бе някак рядко, като направено от хелий и захарен памук.

— Изглеждам съм и по-хубаво — реши той — и ми е трудно да се движа. Но съм добре.

— Съвсем определено не си добре — изцъка с език Ахлида.

— Но сега няма да ни видят, нали? — намръщи се Пърси. — Ще можем да стигнем Портите на Смъртта?

— Може би — отвърна богинята, — ако доживеете дотогава. Но няма.

Ахлида разпери разкривените си пръсти. Отровни бурени разцъфтяха по ръба на ямата — бучиниш, кучо грозде и олеандър, които плъзнаха към краката на Пърси като смъртоносен килим.

— Виждаш ли, Мъртвешката мъгла не е проста дегизировка. Тя е ниво на съществуване. Не може да бъде дарена, ако не последва смъртта.

— Това е капан — разбра Анабет.

— Нима не очаквахте да ви предам? — изсмя се богинята.

— Очаквахме — отвърнаха Пърси и Анабет заедно.

— Значи не е капан. По-скоро неизбежност. Каквато е и самото нещастие. Болката е...

— Да, схванах — изръмжа Пърси. — Да минем направо към битката.

Той изтегли Въртоп, но острието бе като направено от дим. Когато замахна към Ахлида, мечът само повя като хладен бриз.

Съсипаната уста на богинята се разтегли в крива усмивка.

— Пропуснах ли да ви спомена? Вече сте само мъгла, сянка пред смъртта. Може би, ако имахте време, щяхте да се научите да контролирате новата си форма. Но вие нямате време. Опасявам се, че битката ви със Страданието съвсем няма да е оспорвана.

С тези думи ноктите ѝ се удължиха, а устата ѝ се разтвори, внезапно изпълнила се с остри животински зъби.

XLVIII. ПЪРСИ

Ахлида се стрелна към Пърси и за част от секундата той си помисли:

Голям праз, нали съм от пушек. Няма как да ме докосне.

В следващия миг си представи мойрите на Олимп, който се смеят:

Мечтай си, балък!

Ноктите на богинята одраха гърдите му и го изгориха като вряла вода.

Пърси залитна назад, но не бе свикнал с пушечната си форма. Краката му се движеха твърде бавно, а ръцете му бяха като от салфетки. В отчаянието си той хвърли раницата си към нея, като си помисли, че тя ще придобие плътност, след като я пусне. Не му провървя и раницата падна с тихо тупване.

Ахлида изръмжа и се приведе за скок. Вероятно щеше да отхапе лицето на Пърси, ако Анабет не я бе нападнала с крясък право в ухото ѝ:

— ХЕЙ!

Ахлида потръпна от звука и се обърна към момичето, след което понечи да я разкъса.

Анабет обаче се движеше по-бързо от Пърси. Може би не се чувстваше толкова пушечна, а може би просто бе по-добре обучена в битките. Все пак живееше в лагера на нечистокръвните от седемгодишна възраст. Сигурно бе имала часове, на каквито Пърси не бе успял да присъства — като например: „Как да се бием, ако сме направени от пушек?“.

Анабет направи кълбо и мина между краката на богинята, след което замахна към глезените ѝ. Ахлида се обърна и отново атакува с нокти, но Анабет ги избегна като матадор.

Пърси бе толкова смаян, че изгуби няколко безценни секунди. Той остана зяпнал в мъртвешката Анабет, която бе забулена в мъгла, но се движеше с обичайните си бързина и увереност. Тогава се сети защо

го прави — за да му спечели време. Това означаваше, че Пърси трябва да помогне.

Той се замисли как може да победи Страданието, и то при положение, че няма възможност да докосне нищо.

При третата атака на Ахлида късметът изневери на Анабет. Тя се опита да отскочи настрани, но богинята я хвана за китката и я дръпна толкова силно, че я събори на земята.

Преди богинята да се хвърли към жертвата си, Пърси я приближи и размахна меча си. Все още се чувстваше като направен от домакинска хартия, но гневът му помогна да се движи по-бързо.

— Хей, веселушке! — извика той.

Ахлида се извърна към него и пусна ръката на Анабет.

— Веселушка?

— Ами да! — приведе се той, когато тя замахна към главата му. — Може ли да си толкова щастлива?

— Аааа! — Тя отново се стрелна към него, но не прецени удара си. Пърси го избегна с лекота и отстъпи назад, като отдалечи богинята от Анабет.

— Мила! — продължи да вика той. — Симпатична!

Богинята започна да съска и да прави гримаси, след което се запрепъва подир Пърси. Всеки комплимент я удряше като торба с пясък.

— Ще те убия бавно! — закани се тя. Очите ѝ засмъдяха, а от носа ѝ потекоха сополи. Кръв се стече по бузите ѝ, докато говореше. — Ще те разкъсам на малки парченца, които ще принеса в жертва на Нощта!

Анабет с мъка се изправи на крака. Започна да рови в чантата си, несъмнено в търсене на нещо, с което да помогне.

Пърси искаше да ѝ спечели повече време. Тя бе мозъкът на групата. По-добре бе да не я атакуват, докато успее да измисли нещо.

— Дружелюбна! — продължи да вика той. — Забавна, направо да те гушне човек!

Ахлида се задави като котка.

— Бавно, много бавно! — изпищя тя. — Ще те напоя с хиляди отрови!

А бурените около нея разцъфтяха като балони. Зеленикавобяла слуз се събра в ручейчета, които потекоха към Пърси. Главата му се

замая от сладникавата воня.

— Пърси! — извика Анабет като от далеч. — Госпожице Дружкова! Сладурано! Веселушке! Ела тук!

Но богинята на Страданието се бе съсредоточила върху Пърси. Той отново се опита да отстъпи, но отровният Икор вече течеше навсякъде около него. Въздухът се изпълни с пара, а земята стана лепкава. Пърси се намери на островче от прах не много по-голямо от щит. На няколко метра чантата му изпуши и се стопи като пластмаса.

Нямаше накъде да бяга и падна на едно коляно. Искаше да каже на Анабет да се махне, но нямаше сили да го изговори. Гърлото му бе пресъхнало като сухи листа.

Прииска му се в Тартара да има вода — басейн, в който да скочи и да се изцери. Или пък река, която да овладее. Щеше да е доволен дори от бутилка минерална вода.

— Ще бъдеш погълнат от вечния мрак — нареждаше в това време Ахлида, — ще потънеш в прегръдките на Нощта!

Смътно чу как Анабет вика и цели богинята с парчета драконово месо. Зеленикавобялата отрова ставаше все повече и повече и се бе ширнала като малко езерце.

Езеро — помисли си той. — Ручеи. Вода.

Вероятно мозъкът му даваше на късо заради отровните изпарения, но той успя да се изсмее. Отровата бе течна. Движеше се като вода — това означаваше, че в нея има *някаква*.

Спомни си един урок, според който човешкото тяло е направено основно от вода. Спомни си и как я изкара от дробовите на Джейсън в Рим. Ако можеше да контролира това, защо да не овладееше и отровите?

Идеята бе абсурдна. Посейдон бе бог на Моретата, а не на течностите.

Но пък в Тартара имаше други правила. Огънят бе за пиене. Земята бе тялото на зъл бог. Въздухът бе киселинен, а героите се превръщаха в пушещи трупове.

Така че защо не? Нямаше нищо за губене, ако опита.

Той погледна към отровното езеро, което го обграждаше от всички страни. Съсредоточи се толкова силно, че нещо в него се строши като изпусната кристална топка.

Обхвана го топлина, но отровният поток спря.

Изпаренията задухаха обратно към богинята. Отровното езеро също тръгна към нея на малки, но разпенени вълнички.

— Какво става? — изпищя Ахлида.

— Нали отровата ти беше специалност? — отвърна Пърси.

Той се изправи и усети изгарящ гняв. Отровното езеро плъзна към богинята, а изпаренията я накараха да се закашля. Очите ѝ се насълзиха още повече.

Чудесно — помисли си той. — *Още вода.*

Представи си как Ахлида се задушава в собствените си сълзи и сополи.

— Аз... — опита се да каже нещо Ахлида, но се задави. Отровата стигна краката ѝ и вдигна пара. Тя зави от болка и отстъпи назад.

— Пърси! — извика Анабет.

Бе отстъпила до ръба на скалата, макар отровата вече да не я преследваше. Изглеждаше ужасена. На Пърси му отне известно време, за да разбере, че се страхува от него.

— Спри — помоли тя дрезгаво.

Но той не искаше да спира. Искаше да удуши тази богиня, да види как се дави в собствената си отрова. Да прецени колко нещастие може да понесе Нещастieto.

— Пърси, моля те... — Лицето на Анабет все още бе бледо и мъртвешко, но очите ѝ бяха живи както винаги. Тревогата в тях погаси гнева на Пърси.

Той се обърна към богинята и пожела отровата да отстъпи назад, да ѝ остави пътечка, по която да избяга.

— Махай се! — кресна ѝ той.

За измършавял труп Ахлида можеше да се движи изненадващо бързо. Тя се заклатушка по пътеката, падна по очи, след което отново се изправи и се отдалечи с ридания.

Когато потъна в мрака, отровите изчезнаха. Растенията станаха на прах, който вятърът издуха.

Анабет се запрепъва към него. Изглеждаше като мъртвец, забулен в мъгла, но когато стисна ръцете му, той разбра, че е истинска.

— Пърси, моля те — заплака тя. — Някои неща не бива да бъдат контролирани. Моля те.

Цялото му тяло излъчваше сила, но гневът си бе отишъл. Строшеното стъкло в него се събра отново.

— Добре — обеща той, — няма.

— Трябва да се махнем от тази скала — отвърна Анабет. — Ако Ахлида ни е довела тук заради някакво жертвоприношение...

Пърси се опита да помисли. Бе свикнал да се движи с Мъртвешката мъгла около себе си. Чувстваше се по-стабилен, по-сигурен. Умът му обаче все още бе като увит в памук.

— Каза нещо от типа, че ще нахрани нощта с нас — спомни си той. — Какво ли има предвид?

Тогава температурата рязко спадна. Бездната около тях сякаш издиша.

Пърси прегърна Анабет и двамата отстъпиха назад, когато от нищото се появи фигура, толкова огромна и тъмна, че го накара да разбере истинското значение на думата *мрак*.

— Предполагам — заяви тъмнината с мек като кадифе женски глас, — че е имала предвид Нощта с главно Н. Все пак, аз съм единствена и неповторима.

XLIX. ЛИО

Лео прецени, че е прекарал повече време в катастрофиране, отколкото в летене.

Ако имаше награда за най-чести катастрофи, той щеше да е двукратен световен шампион.

Съвзе се, докато падаше през облаците. Помнеше смътно как Хиона му се подиграва, преди да го изстреля във въздуха. Не я бе видял, но никога нямаше да сбърка гласа на снежната вещица. Нямаше представа колко време е набирал височина, но явно в някой момент бе изгубил съзнание от студ и от недостиг на кислород. Сега падаше надолу към това, което се очертаваше като най-голямата му катастрофа досега.

Облаците под него се разделиха. Видя как морето блещука далеч, далеч под него. От *Арго II* нямаше и следа. Нито пък от брегова ивица, била тя позната, или не. Видя само мъничък остров на хоризонта.

Лео не можеше да лети. Имаше най-много няколко минути на разположение, преди да се разплюока във водата.

Прецени, че това е недостоеен финал за „Епичната балада за Лео“.

Не се изненада, че все още стиска Архимедовата сфера. Независимо дали бе в съзнание, или не, нямаше да изпусне най-ценната си принадлежност. С малко маневри успя да извади скок от колана си и да привърже сферата към себе си. Така заприлича на нискобюджетна версия на Железния човек, но поне и двете му ръце бяха свободни. Започна трескаво да работи, като ту човъркаше по сферата, ту вадеше различни неща от вълшебния си колан — плат, метални удължители, малко връв и втулка.

Да майсториш нещо, докато падаш, бе почти невъзможно. Вятърът ревеше в ушите му и постоянно изтръгваше инструментите и брезента от ръцете му. Най-накрая обаче успя да конструира рамка, която свърза с две жици от сферата.

Колко ли време му оставаше, докато се удари във водата? Минута?

Набра комбинация по контролното табло на сферата и я задейства. От нея се изстреляха още жици, които автоматично разбраха какво му трябва. Кабели опънаха брезента, а рамката започна да набъбва сама. Лио извади кутия с керосин и гумена тръбичка и ги хвърли към жадния нов двигател, който сферата му помагаше да измайстори.

Най-накрая си направи оглавник от въжетата и се намести така, че подобната на буквата „Х“ рамка мина откъм гърба му. Морето продължи да приближава все повече и повече, а с него и опасността да се сплеска като гофрета.

Той извика предизвикателно и задейства новосъздадения двигател през сферата.

Машината се закашля, а саморъчно направеният мотор се завъртя. Брезентовите перки се задвижиха, ала твърде бавно. Главата на Лио сочеше право към морето и може би му оставаше половин минута до сблъсъка.

Добре, че няма никой наоколо, помисли си той с горчивина. Иначе щеше да стане за смях на всички герои. „Кое бе последното нещо, минало през главата на Лио? Морето.“

Внезапно сферата до гърдите му се загоря. Перките се завъртяха по-бързо, двигателят се изкашля и Лио бе изпратен настрани.

— ДА! — извика той.

Бе успял да създаде малък и изключително опасен персонален хеликоптер.

Изстреля се към острова в далечината, но продължаваше да пада твърде бързо. Перките потрепераха и брезентът изсъска.

Плажът бе едва на няколко метра, когато сферата се загоря и хеликоптерът експлодира във всички посоки. Ако не бе имунизиран срещу огъня, Лио щеше да стане на въглен. Сега взривът вероятно спаси живота му, като го изхвърли настрана, докато летящото му изобретение се размаза в брега с оглушителен трясък.

Лио отвори очи, изумен от това, че е жив. Седеше в голям колкото вана кратер наред с пясъка. На няколко метра от него имаше далеч по-голям кратер, от който се издигаше пушек. Околният плаж бе осеян с по-малки парченца от изгорялата машина.

— Сферата ми!

Лио се потупа по гърдите, но тя не беше там, нито пък въжето. То се бе изпарило заедно със скоча.

Изправи се на крака. Нямаше нищо счупено и това само по себе си бе повод за празник. Страх го бе обаче за Архимедовата сфера. Ако бе унищожил най-ценния си артефакт, за да направи хеликоптер, който издържа едва половин минута, щеше да проследи глупавата снежна богиня Хиона и да я цапардоса с гаечен ключ.

Тръгна по плажа, като се запита защо наоколо няма туристи, хотели или лодки. Островът изглеждаше идеален за курорт, с мек бял пясък и яркосиня вода наоколо. Може би не бе отбелязан на картата. Дали обаче все още имаше такива места по света?

А може би Хиона го бе изхвърлила надалеч от Средиземно море. Нямаше да се учуди, ако установеше, че се намира в Бора Бора.

Големият кратер бе с дълбочина от около два метра и половина. Перките на хеликоптера на дъното все още се опитваха да се завъртят. Моторът звучеше като настъпана жаба, но и това бе впечатляващо за машина, конструирана толкова набързо.

Хеликоптерът явно се бе разбил в нещо. Кратерът бе осеян с изпочупени дървени мебели, разбити порцеланови чинии, стопени наполовина калаени съдове и изгорени ленени кърпи. Лио не знаеше какво търси всичко това на плажа, но се зарадва, тъй като то означаваше, че островът най-малкото не е пуст.

Най-накрая намери Архимедовата сфера, която скърцаше покрита с пепел, но все още бе цяла и дори щракаше нещастно от центъра на разрушенията.

— Сферичке! — извика той. — Ела при татко!

След това се плъзна по стените на кратера и взе сферата. Просна се на земята, седна по турски и залюля предмета в ръце. Бронзовата повърхност бе нажежена, но на Лио не му пукаше. Важното бе, че е цяла и може да продължи да я използва.

Сега му оставаше само да разбере къде е и как да се върне при приятелите си. Започна да си изброява наум какво ще му трябва, когато чу гласа на момиче.

— Какво направи! Съсипа ми масата за пикник!

Олеле! — помисли си веднага Лио.

Бе срещал доста богини, но момичето на ръба на кратера наистина *изглеждаше* като такава.

Носеше бяла гръцка рокля без ръкави и колан със златни нишки. Имаше дълга, права и златиста коса с почти същия карамелен цвят като този на Хейзъл. Тук обаче приликите между двете свършваха. Лицето на момичето бе млечнобяло, с тъмни бадемови очи и нацупени устни. Изглеждаше на около петнадесет (на възрастта на Лио) и бе много сладка. Ядосаното ѝ изражение обаче му напомни за хубавиците в училищата, които му се подиграваха и говореха зад гърба му, правейки всичко възможно, за да направят живота му черен.

Лио я намрази веднага.

— О, толкова съжалявам! — каза той. — Току-що паднах от небето. Конструирах хеликоптер във въздуха, избухнах с него, а след това се приземих на плажа, като едва не умрях. Но, разбира се, нека поговорим за твоята маса за пикник! — След това вдигна един наполовина стопен бокал. — Кой си оставя масите по плажовете така, че невинни герои да се разбиват в тях? Кажи ми!

Момичето стисна юмруци. Лио се притесни, че ще скочи в кратера и ще го цапардоса по носа. Вместо това обаче тя погледна към небето.

— Сериозно? — извика към празната синева. — Искате да направите проклятието ми дори още по-непоносимо! Зевсе, Хефест, Хермес, нямате ли срам?

— Хм. — Лио забеляза, че тя е обвинила трима богове за създалата се ситуация и един от тях бе баща му. Прецени, че това е лоша поличба.

— Надали те слушат. Нали знаеш, в момента страдат от раздвоение на личността...

— Покажете се! — продължи да вика към небето момичето, без да обръща внимание на Лио. — Нима не е достатъчно лошо, че съм изгнаница? Нима не е достатъчно лошо, че ми отнемате всички добри герои? Трябваше ли да ми изпращате този овъглен хулиган, който да съсипе и малкото, което имам! НЕ Е СМЕШНО! Вземете си го обратно!

— Хей, слънчице — обади се Лио, — чувам всичко, да знаеш.

Тя изръмжа като притиснато в ъгъла животно.

— Ще ти дам аз на теб едно слънчице! Излез от тази дупка и се махай от острова ми!

— След като помоли толкова любезно...

Лио не знаеше какво е ядосало лудата толкова, нито пък го вълнуваше. Ако можеше да му помогне да се махне от острова, това бе достатъчно. Той стисна овъглената сфера и излезе от кратера. Когато стигна върха, девойката вече бе тръгнала надолу по плажа и той трябваше да се затича, за да я настигне.

Тя посочи с омерзение към следите от катастрофата.

— Това бе девствен плаж! Погледни го сега!

— Е, наистина съжалявам, че не катастрофирах на някой от другите острови. Но, хей, наоколо няма такива!

Тя изръмжа и продължи да ходи по брега. Лио усети аромат на канела — дали не бе парфюмът ѝ? Не че го интересуваше. Косата ѝ наистина подскачаше някак хипнотично, но това също не го вълнуваше.

Огледа морето. Както и по време на падането, не забеляза наблизено нито земя, нито други кораби. Когато погледна навътре към острова, видя обрасли с треви хълмове, осеяни с дървета. Имаше и пътека, минаваща покрай кедрова гора. Лио се запита накъде ли води — вероятно към тайното леговище на девойката, която сигурно изпичаше попадналите на острова ѝ герои, за да ги изяде на своята маса за пикник.

Тази мисъл го погълна до степен, че той не забеляза момичето, докато не се блъсна в нея.

— Ааа! — Тя се обърна и се хвана за ръцете му, за да не падне. Нейните бяха силни, все едно работи с тях, за да се изхранва. Всички дъщери на Хефест в лагера имаха такива ръце, но тя определено не приличаше на нито една от тях.

Изглежда го сърдито. Тъмните ѝ бадемови очи бяха на сантиметри от неговите. Ароматът на канела му напомни за апартамента на неговата баба.

Не се бе сещал за това място от години.

Момичето го избута.

— Хубаво, тук е добро място. Сега кажи, че искаш да напуснеш.

— Какво? — Лио още бе замаян от катастрофата и не бе сигурен, че е чул правилно.

— Искаш ли да напуснеш? — попита тя. — Със сигурност има къде да идеш!

— Тъж... ами да. Приятелите ми са в беда. Трябва да се върна на кораба си и...

— Хубаво! — излая тя. — Просто кажи „Искам да напусна Огигия“.

— Ами добре. — Лио не бе сигурен, но май долови някаква болка в гласа ѝ. Това, разбира се, бе глупаво. Пък и него не го интересуваха чувствата на това момиче. — Искам да напусна... там, каквото каза.

— О-ги-ги-я — произнесе бавно момичето, все едно Лио е на пет години.

— Искам да напусна Огигия — повтори той.

Тя въздъхна облекчено.

— Добре. След малко ще се появи вълшебен сал. Той ще те отведе накъдето поискаш.

— Коя си ти?

Тя изглеждаше, сякаш се кани да отговори, но размисли.

— Няма значение. Скоро ще се махнеш. И без това става дума за някаква грешка.

Това бе грубо, помисли си Лио. Дълго време се бе смятал за грешка — като герой, като участник в подвига и по принцип. Нямахше нужда някакви луди богини да потвърждават това му впечатление.

Спомни си една гръцка легенда за момиче, което живее на остров. Може би някой от приятелите му я бе разказал? Нямахше значение. Важното бе да го остави да си тръгне.

— Всеки момент... — Момичето остана загледано във водата. Но не се появи нищо.

— Може би салът е попаднал в задръстване — предположи Лио.

— Това не се случва наистина — погледна тя към небето. — Просто не може да се случва!

— Има ли план Б? — попита Лио. — Телефон или може би...

— Аааа! — Момичето се завъртя и тръгна към вътрешността на острова. Когато стигна пътеката, се затича към кедровата гора и изчезна от погледа му.

— Хубаво — помисли си Лио. — Избяга.

Той извади едно въже с кука от колана си и закрепил Архимедовата сфера на него. След това погледна към морето. Нямаше и следа от вълшебен сал.

Можеше да остане да чака, но бе гладен, жаден и уморен. А и се бе ударил лошо при падането. Не искаше да следва лудата, независимо от това колко приятно ухаеше. Но и нямаше къде да иде. След като имаше маса за пикник, момичето вероятно имаше и нещо за хапване. Освен това видимо се дразнеше от присъствието му.

— Обичам да дразня хората — каза си бодро той и последва стъпките ѝ към хълмовете.

L. ЛИО

— Свети Хефесте! — възкликна Лио.

Пътеката го изведе до най-прекрасната градина, която бе виждал през живота си. Не че бе прекарвал кой знае колко време по градини, но все пак. Вляво имаше лозя, отрупани с грозде, дървета с праскови, които ухаеха прекрасно на топлото слънце, беседки, обрасли с жасмин и още много растения, които Лио дори не можеше да назове.

Вдясно бяха лехите с билки и зеленчуци, подредени около голям фонтан, чиито бронзови сатири изсипваха вода в централния басейн.

В края на градината, където пътят свършваше, в основата на обрасъл с трева хълм имаше пещера. В сравнение с бункер номер девет входът бе мъничък, но по своему впечатляващ. От двете му страни бяха подредени кристални гръцки колони, свързани при върха си с бронзов прът, от който се спускаха копринени бели завеси.

Носът на Лио долови няколко прекрасни аромата — на кедр, хвойна, жасмин, праскови и току-що набрани билки. Но миризмата от пещерата привлече най-много вниманието му — подозрително му напомняше на телешка пържола.

Той тръгна към входа. Как да се сдържи? Когато видя момичето обаче, се спря. Тя бе коленичила в зеленчуковата градина, с гръб към Лио. Мърмореше си нещо под носа и копаеше яростно с лопатка.

Лио я приближи, така че да може да го види. Не искаше да я изненадва, щом е въоръжена с остър инструмент. Тя не спря да ругае на старогръцки и да рови в пръстта. Цялата бе опръскана с кал — по ръцете, лицето, дори по бялата рокля, — но сякаш нищо не я интересуваше.

Това хареса на Лио. Дори му изглеждаше по-сладка окаляна — по-земна, не толкова божествена и недостъпна.

— Мисля, че вече си го изкара на пръстта — рече той.

Тя му се намръщи. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени.

— Просто се махни.

— Но ти плачеш — каза той. Бе очевидно, но друго си бе да го види. Почувства се все едно мощността на двигателя му е свършила. Бе трудно да се сърдиш на някой, който плаче.

— Това не ти влиза в работата — отвърна тя. — Островът е голям. Намери си място някъде. Остави ме на мира! — Тя махна на юг. — Най-добре върви натам.

— Значи няма вълшебен сал — заключи Лио, — нито някакъв друг начин да напусна острова.

— Очевидно не!

— Какво да правя тогава? Да седна на пясъчните дюни и да стоя там, докато пукна?

— Добре звучи. — Момичето хвърли кърпата и започна да ругае към небето. — Но той сигурно не може да умре тук, нали, Зевсе? Това въобще, ама въобще не е смешно!

Не може да умре тук?

— Я чакай малко! — Главата на Лио се завъртя като колянов вал. Не можеше да схване точно какво говори момичето. Бе като да слуша испанци или южноамериканци да говорят на испански. Схващаш смисъла, но сякаш чуваш нещо, казано на чужд език.

— Трябва ми малко информация — рече той. — Не искаш да ти се пречкам, няма проблем. И аз не горя от желание да оставам тук. Няма обаче да умра в някой ъгъл. Трябва да се махна от този остров. Все има някакъв начин. Всеки проблем си има решение.

— Не си живял много, щом още го вярваш — изсмя се тя с горчивина.

Начинът, по който изрече думите, го накара да потрепери. Тя изглеждаше на същата възраст като него, но той се запита колко ли стара е всъщност.

— Каза нещо за някакво проклятие — попита той.

Тя размърда пръстите на ръцете си, все едно се готвеше да го удуши.

— Така е. Не мога да напусна Оигигия. Баща ми Атлас се изправи срещу боговете и аз заставах на негова страна.

— Атлас — повтори Лио. — Имаш предвид титана Атлас?

— Че кого да имам предвид? — сопна се момичето. — Затова ме заточиха тук, където не мога да безпокоя Олимпийците. Преди година, след втората война с титаните, боговете се заклеха да простят на

враговете си и да им предложат амнистия. Предполага се, че Пърси ги е накарал...

— Пърси Джаксън? — попита Лио.

Тя стисна очи и по бузата ѝ се търкулна сълза.

Олеле — помисли си отново Лио.

— Пърси е бил тук — досети се той.

— Мислех, че ще ме пуснат — заора тя в пръстта. — Надявах се... но съм си все още тук.

Лио си спомни историята ѝ. Беше тайна, но това означаваше, че се е разпространила още по-бързо из лагера. Пърси бе разказал на Анабет. Месеци след това, когато Пърси бе изчезнал, Анабет бе казала на Пайпър. Пайпър бе споделила с Джейсън...

Пърси посетил този остров и срещнал богиня, която се влюбила в него и искала той да остане. Накрая обаче го пуснала.

— Ти си тази богиня — каза Лио, — кръстена на карибската музика.

— Карибската музика? — Очите ѝ светнаха с убийствен блясък.

— Да — кимна Лио — реге... не, не беше това. Меренге? Чакай, ще се сетя... — Той триумфално щракна с пръсти. — Калипсо! Но Пърси каза, че си страхотна. Много сладка и готова да помогнеш, а не... хммм...

— Не каква? — скочи тя на крака.

— Нищо — отвърна Лио.

— Ти щеше ли да бъдеш сладък — настоя тя, — ако боговете бяха забравили да те освободят? Щеше ли да си мил, ако ти се подиграеха, като изпратят още един герой, но такъв, който прилича на... на *теб*?

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— *Di Immortales!* — Тя се завъртя на пети и влезе в пещерата си.

— Хей! — затича се Лио подире ѝ.

Когато влезе вътре обаче, си изгуби мисълта. Стените бяха направени от пъстри кристали. Бели завеси разделяха пещерата на различни стаи, изпълнени с меки възглавници, плетени килими и подноси с пресни плодове. Той забеляза лира в един ъгъл, стан в друг и гърне за готвене в трети. Там бълбукаше телешкото, изпълнило пещерата с изкусителната си миризма.

Но най-странното бе, че всичко се прави само. Кърпи летяха и се сгъваха във въздуха. Лъжици се миеха в медна мивка. Сцената напомни на Лио за невидимите въздушни духове, които обслужваха героите в лагер „Юпитер“.

Калипсо стоеше на един умивалник и миеше мръсотията от ръцете си.

Тя се намръщи на Лио, но не му кресна да се махне. Изглежда, нямаше повече сили да се ядосва.

Лио се изкашля. Ако искаше помощ от това момиче, трябваше да бъде мил с нея.

— Виж... разбирам, че си ядосана. Вероятно не си искала да виждаш повече герои. Предполагам, че не е било яко, когато Пърси те е напуснал...

— Да беше само той — изръмжа тя. — Преди него бе пиратът Дрейк. Още по-преди — Одисей. Винаги е едно и също. Боговете ми изпращат най-великите герои, на които не мога да помогна, но...

— Но се влюбваш в тях — предположи Лио, — а те после те напускат.

— Това е проклятието ми — брадичката ѝ потрепера. — Надявах се вече да съм свободна от него, но след три хиляди години продължавам да си бъда заточена в Огигия.

— Три хиляди... — Лио почувства устата си все едно е ял дъвчащ бонбон. — Изглеждаш добре за възрастта си.

— А сега дойде и най-голямата обида. Боговете ми изпратиха теб.

Лио се ядоса. Това бе толкова типично. Ако Джейсън бе попаднал тук, Калипсо щеше да хлътне по него и да го умолява да остане, но той щеше благородно да се завърне към мисията си и да я остави с разбито сърце. Вълшебният сал щеше незабавно да дойде при него.

Но Лио? Той бе досадният неканен гост, от когото не можеш да се отървеш. Никога нямаше да се влюби в него, тъй като не ѝ бе в категорията. Не че му пукаше. И тя не бе от неговия тип. Бе изключително дразнеща и красива, и... нямаше значение.

— Хубаво — изсумтя той. — Ще те оставя на мира. Ще си построя нещо и ще се махна от този тъп остров и без помощта ти.

— Ти май наистина не разбираш — поклати тъжно глава тя. — Боговете се подиграват и на двама ни. Щом салът не се е появил, това означава, че Огигия отново е затворена за останалия свят. Ти си затворник като мен. Никога няма да можеш да напуснеш.

LI. ЛИО

Първите няколко дни бяха най-лоши.

Лио спеше навън, в легло от хавлиени кърпи, под звездите. Нощем, дори на летния плаж в Огигия, ставаше студено, затова той си палеше огън с останките от масата за пикник. Това малко го разведряваше.

През тези дни той обиколи периферията на острова, но не намери нищо интересно за човек, който не е почитател на плажовете и безкрайното море. Опита да изпрати съобщение по Ирида чрез дъгата, оформяща се от морските пръски, но не постигна нищо. Нямаше драхми, които да предложи на богинята, а тя явно не се интересуваше от гайки и болтове.

Дори не сънуваше, което бе необичайно за него — или за който и да е било герой. Нямаше представа колко време е минало в останалия свят. Дали приятелите му се бяха справили с Хиона? Дали го търсеха, или бяха отплавали към Епир, за да довършат подвига?

Не знаеше на какво да се надява.

Сънят, който сънува на *Арго II* — как злата магьосница му казва да скочи от висока скала в облаците или да се спусне в тъмен тунел, в който шептят призрачни гласове — най-сетне му се изясни. Тунелът явно представляваше Домът на Хадес, който Лио никога нямаше да види. Вместо това, бе скочил от скалата и се бе приземил на този глупав остров. В съня си обаче Лио поне бе имал избор, което не се сбъдна наяве. Хиона просто го бе взела от кораба и изстреляла извън орбита. Не беше честно.

А най-лошото на това да е затворен тук? Губеше представа за дните. Събуждаше се някоя сутрин и не можеше да си спомни дали е изкарал три нощи в Огигия, или четири.

Калипсо не му помагаше особено. Когато я попита за това в градината, тя само поклати глава и каза:

— Тук времето тече по различен начин.

Страхотно. Значи навън можеше да е минал век и войната с Гея отдавна да е приключила по един или друг начин. А може би бе прекарал в Оигия пет минути и целият му живот щеше да изтече тук за времето, през което приятелите му закусват в столовата на *Арго II*.

Така или иначе, трябваше да се махне от този остров.

Калипсо го съжали и започна да му помага с каквото може. Пращаше невидимите си слуги да оставят чинии с печено и бокали с ябълков сайдер в края на градината. Дори му изпрати нов комплект дрехи — обикновени, небоядисани памучни панталони и риза, която явно бе изтъкала на стана си. Стояха му толкова добре, че Лио се запита как му е взела мерки. Може би имаше номер за мършави момчета.

Бе доволен от това, че има нови дрехи, тъй като старите се бяха вмирили на пот и на въглен. Обикновено Лио можеше да предпази облеклото си от изгаряне, когато се запали, но трябваше да се съсредоточи. Понякога, докато бе работил в лагера над някой проект, се бе усещал, че е останал само с магическия си колан и с димящи гащи. Винаги се бе смущавал доста.

Въпреки даровете си, Калипсо определено не искаше да се вижда с него. Веднъж бе подал глава в пещерата ѝ и тя се бе развикала и бе започнала да го цели с гърненца.

Да, определено не бе от „Тим Лио“.

Накрая си направи бивак близо до пътеката, където плажът стигаше до хълмовете. Така бе близо до храната, но на Калипсо не ѝ се налагаше да го гледа и цели с посудата си.

Направи си подслон със съчки и малко брезент. Изкопа си огнище. Дори си построи пейка и работна маса от клони и коренища, изхвърлени от морето. Прекара часове в човъркане на Архимедовата сфера — почистваше я и оправяше изгорелите чаркове. Направи си компас, но стрелката се въртеше като полудяла. Лио предположи, че дори и GPS нямаше да му помогне на това място. Островът бе създаден, за да е извън картата и да е невъзможно да го напуснеш.

Спомни си старата бронзова астролабия, която бе взел в Болоня. Джуджетата му бяха казали, че е направена от Одисей. Той се опасяваше, че Одисей си е мислил точно за този остров, когато я е конструирал, но за нещастие Лио я бе оставил на работната маса

Бъфорд на борда на кораба. Пък и джуджетата му бяха казали, че астролабията не работи. Нещо свързано с кристала...

Разхождаше се по плажа и се чудеше защо ли Хиона го е изпратила тук. Може би не бе случайно. Защо обаче просто не го бе убила? Дали не искаше да остане сам завинаги, извън времето? Може би подозираше, че боговете са прекалено извън строя, за да обръщат внимание на Оигия и да развалят магията си. Вероятно затова Калипсо бе все още затворена тук, а вълшебният сал не идваше за Лио.

А може би за да се измъкне, Калипсо първо трябваше да се влюби в него. Все пак това бе наказанието ѝ, да гледа как мъжете, които обича, я напускат. Това бе проблем, тъй като тя никога нямаше да го хареса. Искаше той да се махне. Така и двамата си оставаха в капан. Ако това бе планът на Хиона, можеше само да се възхити. Бе наистина хитро.

Една сутрин обаче направи ново откритие и нещата се обърнаха надолу с главата.

Лио се разхождаше по хълмовете по течението на малък ручей, който ромонеше между две големи кедрови дървета. Тази част от Оигия му харесваше. От нея не се виждаше морето и той можеше да си представя, че не е затворник на остров. В сянката на дърветата се чувстваше почти като в лагера на нечистокръвните и в гората, водеща към бункер номер девет.

Скочи над потока. Но вместо да попаднат на мека пръст, краката му се удариха с тракане в нещо много по-здраво.

Метал.

Развълнуван, започна да копае, докато не видя отблясъка на бронз.

— Леле-мале! — Той се разсмя като луд и изкопа металните отпадъци. Нямаше представа какво търсят тук. Хефест често изхвърляше разни неща от божествената си работилница и може би част от тях бяха попаднали в Оигия.

Лио намери няколко жици, изкривени зъбни колелета, бутало, което може би все още работеше, и изкривени пластини божествен бронз. Най-малкият беше с размера на поставка за чаша, а най-големият — колкото боен щит.

Не беше много — направо нищо, в сравнение с изобилието в бункер номер девет или дори със запасите му на борда на *Арго II*. Но бе нещо повече от скалите и пясъка.

Той погледна нагоре към слънцето, което сякаш му намигваше през кедровите клони.

— Тате? Ако ти си ми пратил тези неща, благодаря. Ако не си... ами, пак благодаря.

След това събра намереното съкровище и го отнесе обратно в лагера си.

След това дните започнаха да текат по-бързо и много по-шумно.

Най-напред Лио си направи пещ от тухли от кал, всяка от които изпече на ръка със собствения си огън. След това намери огромна скала, която можеше да използва за наковалня и започна да вади пирони от колана си, докато не събра толкова много, че да ги стопи на метален плот за нея.

След като свърши, започна да работи по божествения бронз. Всеки ден чукаше, докато каменната наковалня не се напукаше или клещите му не се изкривеха, или подпалките му не свършеха. Всяка вечер рухваше изпотен и покрит със сажди, но въпреки това се чувстваше страхотно. Поне работеше и се опитваше да се измъкне.

Първия път, когато Калипсо го посети, бе, за да се оплаче от шума.

— Пушек, огньове и цялото това тракане по метала! — възмути се тя. — Подплаши птичките ми!

— Не и птичките! — изръмжа Лио.

— Какво се опитваш да постигнеш?

Той погледна нагоре и едва не смачка палеца си с чука. Бе се взирал в огъня и метала толкова дълго, че бе забравил колко красива е Калипсо. Влудяващо красива. Стоеше с огряна от слънцето коса, с рокля, вееща се около краката ѝ, и с кошница с плодове и прясно изпечен хляб под ръка.

Лио се опита да не обръща внимание на къркореция си стомах.

— Опитвам се да се махна от този остров — отвърна той, — а ти искаш точно това, нали?

Калипсо се намръщи и остави кошницата до завивките му.

— Не си ял от два дни. Почини си малко и хапни.

— От два дни? — Лио дори не бе забелязал, което го изненада. Той обичаше да си похапва. Но по-изненадващото бе, че Калипсо е забелязала.

— Благодаря — промърмори той — и, въъ, ще се опитам да работя по-тихо.

— Хм. — Не звучеше особено впечатлена.

Повече обаче не се оплака нито от шума, нито от дима.

Следващият път, когато го посети, Лио тъкмо завършваше първия си проект. Не я видя как приближава, докато тя не каза:

— Донесох ти...

Лио подскочи и изгърва жиците си.

— Бронзовата му... не ме стряскай така!

Бе облечена в червено — любимия цвят на Лио. Което, разбира се, нямаше значение. Стоеше й прекрасно, но и това също нямаше значение.

— Не съм искала да те стресна — каза тя. — Исках да ти донеса нещо.

Тя му показва сгънатите дрехи — нов чифт дънки, бяла риза и войнишко яке... Хей, чакай малко. Това бяха неговите дрехи, не можеше да е истина! Оригиналното войнишко яке бе изгоряло преди месеци. Изобщо не беше с него, когато падна в Огигия. Но донесените от Калипсо дрехи бяха същите като тези, с които бе пристигнал в лагера на нечистокръвните — освен че бяха по-големи, за да му станат сега.

— Как? — попита той.

Калипсо остави дрехите в краката му и се отдръпна от него, все едно е опасен звяр.

— Владея малко магия. Ти не спираше да изгаряш дрехите, които ти давах, затова реших да приготвя нещо огнеупорно.

— Значи тези са огнеупорни? — Той взе дънките. Изглеждаха му нормални — дънки като дънки.

— Напълно — обеща Калипсо. — Освен това ще останат чисти и ще се разширят, ако някой ден добавиш някое килце към тези кожа и кости.

— Благодаря. — Искаше да прозвучи саркастично, но в интерес на истината бе впечатлен. Лио можеше да прави много неща, но не и огнеупорни самопочистващи се дрехи.

— Значи си направила точно копие на любимото ми облекло. Как успя? Да не ме потърси в Google?

— Не знам какво означава това — намръщи се тя.

— Потърсила си информация за мен — отвърна той, — сякаш си се интересувала.

Тя сбърчи носле.

— Поинтересувах се от това да не се налага да ти шия нови дрехи всеки ден. И от това да не омирисваш на пушек градината ми.

— Явно започваш да ме харесваш — ухили се Лио.

Лицето ѝ поаленя.

— Ти си най-непоносимият човек, когото съм срещала! Просто ти връщах услугата. Ти все пак поправи фонтана ми.

— А, това ли? — Лио се разсмя. Проблемът бе толкова простичък, че той вече го бе забравил. Единият от сатирите се бе обърнал настрани и налягането не беше както трябва, затова бе започнал да издава дразнещ капещ звук, а водата преливаше отвъд ръба на фонтана. Лио бе извадил няколко инструмента и го бе оправил за около две минути. — Това е нищо. Просто не обичам, когато нещата не работят както трябва.

— А завесите на входа?

— Прътът бе поставен накриво.

— А градинските уреди?

— Просто ги наострих. Опасно е да кълцаш лозя с тъпо острие. Е, трябваше да сложа и малко смазка...

— О, да — отвърна Калипсо, като изимитира тона му почти перфектно. — *Явно започваш да ме харесваш.*

Лио рядко оставаше без думи, но този път бе надприказван. Очите на Калипсо блещукаха и бе очевидно, че го закача, но не по обиден начин.

— Какво правиш? — попита тя и посочи към масата.

— О. — Той погледна към бронзовото огледало, което тъкмо се бе закачило за Архимедовата сфера. Отражението на полираната повърхност го изненада. Косата му бе станала по-дълга и къдрава. Лицето му бе по-слабо и скулесто, може би защото бе спрял да яде. Очите му бяха тъмни и някак свирепи, когато не се усмихваше. Приличаше на малка латиноверсия на Тарзан. Не можеше да се сърди на Калипсо, че го отбягва.

— Това е устройство за наблюдение — отвърна той. — Намерих такова в Рим, в работилницата на Архимед. Ако успея да го накарам да работи, може би ще разбера какво става с приятелите ми.

— Това е невъзможно — поклати глава Калипсо. — Островът е скрит от света с много силна магия. Дори времето тече по различен начин тук.

— Трябва да има някакъв контакт с външния свят. Как например разбра, че обичам войнишки якета?

Тя усука кичур от косата си, все едно въпросът я бе накарал да се почувства неудобно.

— Да видиш миналото е проста работа. Да видиш настоящето или бъдещето — не чак толкова.

— Само гледай, слънчице — каза Лио. — Ще свържа тези две жици и...

Бронзовото огледало изпука и от сферата се издигна дим. Ръкавът на Лио пламна. Той свали ризата си, хвърли я на земята и скочи върху нея. Видя, че Калипсо се мъчи да не се разсмее и трепери от усилието.

— Нито дума — предупреди я Лио.

Тя огледа голите му гърди, които бяха потни, кокалести и покрити с белези от стари инциденти при майсторенето на оръжия.

— Няма какво толкова да се коментира — увери го тя. — Ако искаш това нещо да проработи, може би ще трябва да го активираш музикално.

— Да — отвърна той, — може следващия път, когато двигателят се повреди, да тропна един танц. Звучи ефективно.

Тя си пое дълбоко въздух и запя.

Гласът ѝ бе като полъх свеж въздух — като първия бриз на есента в Тексас, когато ставаше по-хладно и най-сетне можеше да повярваш, че нещата ще се оправят. Лио не разбираше думите, но мелодията бе тъжна и трогателна, все едно Калипсо описва дом, в който не може да се завърне.

Песента бе вълшебна, в това нямаше съмнение. Нямаше обаче нищо общо с транс, който причиняваха думите на Медея, нито дори с очарователната магия на Пайпър. Музиката не му направи нищо. По-скоро го върна към най-хубавите му спомени за това как майстори

разни неща с майка си в работилницата ѝ или стои на слънце с приятели. Стана му мъчно за дома.

Калипсо спря да пее. Лио осъзна, че я зяпа като идиот.

— Получи ли се? — попита тя.

— Тъ... — Той се принуди да погледне към бронзовото огледало.

— Ами, не. Я чакай...

Екранът светна. Въздухът над него се размърда и се изпълни с холографски изображения.

Лио разпозна лагера на нечистокръвните.

Нямаше никакъв звук, но се виждаше, че Клариса ла Рю от хижата на Арес крещи заповеди на лагерниците и ги нарежда в бойни редици. Братята и сестрите на Лио от хижа номер девет минаваха покрай останалите и им даваха брони и оръжия.

Дори кентавърът Хирон бе готов за битка. Той препускаше нагоре и надолу по редовете, а перестият му шлем лъщеше. Конският му гръб бе покрит с бронз, а обичайната му дружелюбна усмивка я нямаше. Бе заменена от изражение на мрачна решителност.

В далечината гръцки триреми плуваха около Лонг Айлънд, готови за война. Сатири патрулираха по полята, а ездачи на пегаси кръжаха над тях, готови за въздушни атаки.

— Приятелите ти? — попита Калипсо.

Лио кимна. Усети, че лицето му е изтръпнало.

— Готвят се за война.

— Срещу кого?

— Виж — отвърна Лио.

Сцената се промени. Фаланга римски герои маршируваше през огрени от луната лозя. Блестящ надпис в далечината гласеше: **ВИНАРНА ГОЛДСМИТ.**

— Виждал съм този знак и преди — отвърна Лио. — Това е недалеч от лагера на нечистокръвните.

Внезапно римските редици потънаха в хаос. Героите се разпръснаха. Щитовете започнаха да падат, а копията се заразмахваха бясно, все едно цялата група бе стъпила върху мравки.

Навсякъде, където грееше луната, се стрелкаха две малки космати фигурки с пъстри дрехи и ярки шапки. Те бяха навсякъде и

никъде — блъскаха римляните по главите, крадяха оръжията им, режиха коланите им така, че панталоните им падаха до коленете.

Лио не можа да не се ухили.

— Браво на малките пакостници! Спазиха обещанието си.

Калипсо се приведе напред, за да види керкопите.

— Да не са ти роднини?

— Ха-ха-ха — отвърна Лио. — Не, това са две джуджета, които срещнах в Болоня. Пратих ги да позабавят римляните. И те правят точно това.

— Но за колко дълго? — попита Калипсо.

Добър въпрос. Сцената се промени отново и Лио видя проклетия авгур Октавиан. Той стоеше на една бензиностанция, обграден от черни джипове и римски герои. Държеше дълъг прът, увит в брезент. Когато махна плата, Лио видя блестящ златен орел.

— Лошо, много лошо — каза момчето.

— Римски символ — отбеляза Калипсо.

— Да. И според Пърси може да пуска светкавици.

Лио веднага съжали, че е споменал името на Пърси. Прочете в погледа ѝ колко ѝ е трудно да сдържа чувствата си. Но това, което изненада Лио, бе гневът, който усети самият той. Не ставаше дума за ревност или раздразнение. Бе ядосан на Пърси, защото е наранил това момиче.

Съсредоточи се отново върху холографските изображения. Видя Рейна, претора на лагер „Юпитер“. Тя яздеше сама през някаква буря, яхнала светлокафяв пегас. Черната ѝ коса се вееше на вятъра, а червеният ѝ плащ плющеше и разкриваше блестящи доспехи. Имаше драскотини по лицето и ръцете ѝ, от които течеше кръв. Очите на пегаса бяха подивели, а устата му — разкривена от тежката езда. И въпреки това Рейна напредваше през бурята.

Докато Лио гледаше, от облаците се спусна крилат грифон, който замахна с нокти към коня и едва не събори Рейна. Тя изтегли меч си и посече чудовището. Няколко секунди след това се появиха три *венти* — духове на бурята, които се завихриха като малки тайфуни, по които пробягват мълнии. Рейна извика предизвикателно и се стрелна към тях.

А след това бронзовото огледало потъмня.

— Не! — извика Лио. — Не сега! Покажи ми какво става!

Той удари по огледалото.

— Калипсо, може ли да му попееш отново?

— Предполагам, че това е гаджето ти — изглежда го кръвнишки тя. — Твоята Пенелопа? Елизабет? Анабет?

— Моля? — Лио изобщо не я разбра. — Това е Рейна. Тя не ми е гадже. Дори не сме приятели. Но трябва да видя какво става! Трябва...

— ТРЯБВА — отекна глас изпод краката му. Лио се олюля. Чувстваше се, все едно внезапно се е озовал върху на батут. — ТРЯБВА е дума, използвана твърде лековато.

Пясъкът пред него се завихри и оформи човешка фигура. Лио мигновено разпозна омразната си богиня, повелителката на калта и прахта Гея. Момчето веднага хвърли чифт клещи по нея. За жалост, тя не бе плътна и те минаха през тялото ѝ, без да ѝ причинят никаква вреда. Очите ѝ бяха затворени, но не изглеждаше заспала. На лицето ѝ бе цъфнала сатанинска усмивка, все едно бе заслушана в песен за мъчения и страдание. Пясъчните ѝ дрехи се гънеха като пипалата на отвратителното чудовище скарида, което ги бе нападнало в Атлантическия океан. Според Лио обаче Гея бе още по-противна.

— Искаш да живееш — рече Гея. — Да застанеш редом до приятелите си. Не ти трябва, мило мое момче. Няма да помогнеш с нищо. Така или иначе, приятелите ти ще умрат.

Краката на Лио омекнаха. Мразеше как всеки път при появата на тази вещица започваше да се чувства като на осем, затворен в работилницата на майка си. Хипнотизиран от подигравателния глас на Гея, докато майка му изгаря жива в склада.

— Това, което не ми трябва — изръмжа той, — са лъжите ти, прашна бабо. Каза ми, че дядо е умрял през 60-те. Лъжа! Каза ми, че не мога да спася приятелите си в Рим. Лъжа! Говориш много, но не успяваш в нищо.

Смехът на Гея бе мек, но заплашителен, като търкалянето на първите камъчета, предвещаващи спускането на лавина.

— Опитях се да ти помогна да направиш верния избор. Можеше да спасиш себе си. Но ти се противиш с всяка своя стъпка. Построй кораба си. Присъедини се към този глупав подвиг. А сега си затворен тук, сам и безпомощен, докато светът на смъртните си отива.

Ръцете на Лио пламнаха. Искаше да остъкли пясъчното лице на богинята.

Но след това усети ръката на Калипсо върху рамото си.

— Гея — каза със спокоен, но твърд глас тя. — Не си добре дошла тук.

На Лио му се прииска да може да звучи уверено като Калипсо. След това си спомни, че това досадно петнайсетгодишно момиченце всъщност е безсмъртната дъщеря на титана Атлас.

— Ах, Калипсо. — Гея вдигна ръце, като да я прегърне. — Виждам, че си все още тук, въпреки обещанията на боговете. И защо така, мила моя внучке? Нима Олимпийците не ти се подиграват, оставяйки ти за компания само този недорасъл идиот? Или просто са те забравили, понеже не си заслужава да си губят времето с теб?

Калипсо загледа през прашното лице на Гея, право към хоризонта.

— Да — промърмори съчувствено богинята. — Олимпийците нямат вяра. Те не прощават и не дават втори шанс никому. На какво се надяваш? Ти подкрепи баща си Атлас в неговата голяма битка. Знаеше, че боговете трябва да бъдат унищожени. Защо се колебаеш сега? Предлагам ти шанс, който Зевс никога не би ти дал.

— А къде беше през последните три хиляди години? — попита Калипсо. — Защо ме посещаваш чак сега, след като си толкова загрижена за съдбата ми?

Гея разпери длани извинително.

— Земята се пробужда бавно. Войната идва нечакана. Но не мисли, че ще те оставя в този затвор. Когато сътворя света наново, Огигия ще бъде унищожена заедно с всичко останало.

— Огигия ще бъде унищожена? — поклати глава Калипсо, сякаш не може да възприеме идеята.

— Но ти няма нужда да си тук, когато това се случи — добави Гея. — Присъедини се към мен сега. Убий момчето. Пролей кръвта му върху пръстта и ми помогни да се събудя. Ще те освободя и ще изпълня всяко твое желание. Свобода. Отмъщение за жестоките богове. Дори награда. Искаш младия герой Пърси Джаксън? Дадено. Ще го пощадя заради теб. Ще го върна от Тартара. Ще бъде твой, за да го обичаш или да го накажеш. Както ти решиш. Трябва само да убиеш този натрапник. Да ми докажеш верността си.

Няколко възможни сценария минаха през главата на Лио и никой от тях не бе добър. Бе сигурен, че Калипсо ще го удуши с двете си ръце

или ще нареди на невидимите си въздуши слуги да го направят на пюре.

Защо да не постъпи така? Гея ѝ предлагаше най-добрата възможна сделка — да убие момчето, което я дразни, и да получи красавец, в когото е влюбена!

Ала Калипсо вдигна ръка към Гея ѝ направи знака с три пръста, който Лио разпозна от времето, прекарано в лагера на нечистокръвните — древногръцкия жест срещу зли сили.

— Това не е просто затвор, бабо. Това е моят дом. И единствената, която се натрапва тук, си ти.

След това духна вятър и фигурата на Гея се разпадна на купчинки пясък под ясното синьо небе.

— Не го възприемай погрешно — преглътна Лио, — но защо не ме уби? Да не си полудяла?

Очите на Калипсо светнаха яростно, но този път Лио разбра, че не той е обектът на гнева ѝ.

— Приятелите ти се нуждаят от теб, иначе Гея нямаше да иска смъртта ти.

— Ами... да. Предполагам.

— В такъв случай имаме работа — заяви тя. — Трябва да те върнем на кораба.

ЛII. ЛИО

Лио само си мислеше, че е бил зает досега. Когато Калипсо си наумеше нещо, ставаше като машина.

За по-малко от ден тя събра достатъчно припаси за цяла седмица — храна, манерки с вода, лековити билки от градината. Донесе платно като за малка яхта и достатъчно въже за такелаж.

Свърши толкова много работа сама, че на втория ден попита Лио дали не може да му помогне с проекта.

Той вдигна очи от платката, която бавно сглобяваше.

— Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че нямаш търпение да се отървеш от мен.

— Това е само бонус — призна си тя. Бе се облякла като за работа, с дънки и мърлява бяла тениска. Когато я попита за промяната на тоалета ѝ, тя заяви, че е осъзнала колко практични са тези дрехи, след като е направила подобни за Лио.

В сините си дънки не приличаше толкова на богиня. Тениската ѝ бе покрита с трева и с петна, все едно се е борила с Гея. Краката ѝ бяха боси. Карамелената ѝ коса бе вързана назад и това правеше очите ѝ да изглеждат още по-големи и изразителни. Ръцете ѝ бяха покрити с мазоли и драскотини от работата с въжето.

Докато я гледаше, Лио усети странно чувство в стомаха си, което не можеше да обясни — все едно в него пърхат пеперуди.

— Е? — попита тя.

— Е... какво?

— Как мога да помогна? — кимна тя към платката. — Как вървят нещата?

— Тъж... ами добре, предполагам. Ако успея да вържа това нещо към лодката, ще мога да се свържа обратно с останалата част от света.

— Сега ти трябва само лодка.

Лио се опита да разчете изражението ѝ. Не бе сигурен дали му е ядосана, че е още тук, или тъжна, че и той ще си тръгне. След това

погледна към събраните припаси — бяха предостатъчно за двама души, даже щеше да има за няколко дни.

— Това, което каза Гейя... — поколеба се той. — Не би ли искала да пробваш да се махнеш от този остров?

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Не ме разбирай погрешно. Не казвам, че ще е забавно да си винаги наоколо и да ме гледаш с този сърдит поглед. Но ще го понеса. Защо не опиташ да се измъкнеш с мен?

Изражението на лицето ѝ омекна.

— Колко благородно — промърмори тя, — но не, Лио. Ако опитам да дойда с теб, и без това малкият ти шанс да се измъкнеш ще изчезне. Боговете са поставили древна магия върху този остров, за да остана тук. Един герой може да се махне. Аз не. Най-важното е да се освободиш, за да спреш Гейя. Не че толкова ме вълнува какво ще стане с теб... — Тя добави последното прекалено бързо. — Но съдбата на целия свят зависи от това.

— А теб защо те вълнува? — попита той. — След като си прекарала толкова време извън света?

Тя повдигна вежда, все едно е изненадана от това, че е задал интелигентен въпрос.

— Предполагам, че не обичам да ми казват какво да правя. Гейя или който и да било друг. Колкото и да мразя боговете понякога, през последните три хилядолетия осъзнах, че те са по-добри от титаните... и много по-добри от гигантите. Боговете поне се обаждат от време на време. Хермес винаги е бил мил с мен. А и баща ти Хефест... също ми е идвал на гости. Той е голям добряк.

Лио не бе сигурен какво да мисли за отнесения ѝ тон. Звучеше, все едно преценява *него*, а не баща му.

Тя се протегна и затвори устата му. Не бе осъзнал, че е зяпнал.

— Сега — рече Калипсо — как мога да помогна?

— О. — Той погледна надолу към проекта си, но щом проговори, изплю идеята, която му бе дошла наум, още когато Калипсо му донесе новите дрехи. — Нали ми направи огнеупорни дрехи? Дали ще е възможно да ми изплетеш малка торба от същия материал?

Той ѝ каза мерките и Калипсо махна нетърпеливо с ръка.

— Това ще ми отнеме само няколко минути. Но с какво ще помогне на пътуването ти?

— Ами може да спаси нечий живот. И, може ли да ми отчупиш малко от кристала от пещерата си? Не ми трябва много.

— Това е странно искане — намръщи се тя.

— Направи го заради мен.

— Хубаво. Считай го за сторено. Ще направя огнеупорната торбичка тази нощ на стана, след като почистя. Какво обаче мога да свърша сега, докато ръцете ми са още мръсни?

Тя вдигна изранените си и кални пръсти. Лио не може да не помисли, че няма нищо по-готино от момиче, което няма проблем да се изцапа малко.

Разбира се, така бе по принцип. Не ставаше дума само за Калипсо. Естествено.

— Е — каза той, — можеш да навиеш няколко бронзови ролки. Но това е за специалисти...

Тя застана до него и започна да работи. Нави жиците по-бързо, отколкото самият той щеше да го направи.

— Това е като плетенето. Изобщо не е трудно.

— Амии — отвърна Лио, — ако решиш да напуснеш този остров и ти трябва работа, само ми кажи. Определено не си непохватна.

— Работа, а? — засмя се тя. — Да правя нещо в ковачницата ти?

— Не, ще си направим магазин — отговори Лио, като сам се изненада от себе си. Да създаде свой магазин винаги бе негова мечта, но не я бе споделял с никого. — „Гаражът на Лио и Калипсо: ремонт на автомобили и механични чудовища.“

— Плодове и зеленчуци — предложи Калипсо.

— Сайдер и печено — добави Лио, — ще има дори забавления. Ти ще им пееш, а аз от време на време ще пламвам.

Калипсо се засмя — весел, жизнерадостен звук, който накара сърцето на Лио да прескочи един удар.

— Виждаш ли — каза той, — аз съм забавен.

Но тя попари оптимизма му.

— Не си забавен. А сега започвай да работиш, иначе няма да видиш ни печено, ни сайдер.

— Да, госпожо — отвърна той. Продължиха да работят в тишина, застанали един до друг, докато слънцето не се скри.

Две нощи по-късно главната конзола бе готова.

Лио и Калипсо седнаха на плажа, близо до мястото, където Лио бе унищожил масата за пикник. Вечеряха заедно на открито. Луната караше морските вълни да изглеждат сребристи. Огънят им хвърляше оранжеви отблясъци в небето. Калипсо бе облечена в чиста бяла риза и дънки. Явно бе харесала това облекло.

Опакованите запаси бяха зад тях в дюните. Всичко бе готово за отплаване. Освен...

— Ще ни трябва лодка — каза Калипсо.

Лио кимна. Опита се да не мисли върху думичката „ни“. Калипсо бе уточнила достатъчно ясно, че няма да ходи никъде.

— Утре ще започна да сека дървета за дъските — заяви Лио. — След няколко дни ще имам достатъчно за малка лодка.

— Ти си правил кораб и преди — сети си Калипсо. — *Арго II*.

Лио кимна. Спомни си всичките месеци, които бе прекарал в изработването на *Арго II*. По някаква причина направата на малката лодка, с която щеше да отплава от Оигигия, изглеждаше по-трудна.

— Колко време остава, докато отплаваш? — попита Калипсо. Тонът ѝ бе лековат, но тя избегна погледа му.

— Не съм сигурен. Още около седмица? — По някаква причина това успокои Лио. Когато бе дошъл, нямаше търпение да се махне, а сега бе щастлив, че му остават още няколко дни. Странна работа.

Калипсо прокара пръсти по готовата платка.

— Това ти отне толкова много време.

— Бързата работа, срам за майстора.

— Но ще проработи ли? — усмихна се леко тя.

— Ще изляза без проблеми — заяви Лио, — но за да се върна тук, ще ми е нужна помощта на Фестус.

— *Моля?*

— Фестус. Бронзовият ми дракон. Щом разбере как да го поправа, ще...

— Обяснил си ми вече кой е Фестус — прекъсна го Калипсо, — но защо казваш, че ще се върнеш?

— Ами... — ухили се нервно Лио, — защото ще се върна. Не ти ли казах?

— Определено не.

— Няма да те оставя тук. След като ми помогна толкова много? Разбира се, че ще се върна. Веднъж поправа ли Фестус, той ще има

много по-добра навигация. Освен това имам и астралабията, която... — Той се спря, решил, че не трябва да добавя, че е изработена от бивша любовна мъка на Калипсо. — Която намерих в Болоня. Така или иначе, мисля, че кристалът, който ми даде...

— Не можеш да се върнеш — настоя Калипсо.

Сърцето на Лио спря.

— Не искаш ли?

— Не, не може. Невъзможно е. Никой не е попадал в Огигия два пъти. Такова е правилото!

— Може би си забелязала, че аз не съм много по правилата — завъртя очи Лио. — Ще се върна с дракона си и ще те измъкнем. Вземи каквото ти трябва. Така е честно.

— Честно... — прошепна Калипсо.

Погледът ѝ изглеждаше толкова тъжен на светлината на пламъците, че Лио не издържа. Нима си бе въобразила, че я лъже, за да ѝ стане по-добре? Бе решил от самото начало, че ще се върне, за да я освободи от острова. Как можеше да не го направи?

— Наистина ли мислеше, че ще отвори гаража на Лио и Калипсо без Калипсо? — попита той. — Все пак не мога да приготвям месо и сайдер и определено не мога да пея.

Тя се загледа в пясъка.

— Какво и да е — рече Лио, — утре почвам с дървообработката. И след няколко дни...

Той се загледа във водата. Нещо се носеше по вълните. Лио зяпна невярващо дървения сал, който се плъзна към брега.

Бе твърде замаян, за да помръдне, но Калипсо веднага скочи на крака.

— Побързай! — Тя причита през плажа, взе торбите с припаси и хукна към сала. — Не знам колко дълго ще остане!

— Но... — изправи се Лио. Почувства краката си като от камък. Току-що се бе убедил, че има още седмица в Огигия. А сега нямаше време дори да си довърши вечерята.

— Това ли е вълшебният сал?

— Да! — извика Калипсо. — И може би ще те отведе където трябва! Но не трябва да се мотаем. Магията на острова определено е нестабилна. Може да повреди навигационното ти устройство.

Тя взе конзолата и се затича към сала, което накара Лио да се размърда. Той ѝ помогна да закрепил жиците към малкия рул в задната част на плавателния съд. Салът вече си имаше мачта, така че Лио и Калипсо завлекоха платното, което бяха подготвили, на борда и се заеха с такелаж.

Работеха в свършена хармония. Дори в хижата на Хефест Лио не бе открил някой с интуиция, подобна на тази на безсмъртното момиче. За нула време вдигнаха платното и качиха припасите на борда. Лио натисна клавишите по Архимедовата сфера, промърмори бърза молитва към баща си и конзолата от божествен бронз заработи.

Такелажът се опъна. Платната се завъртяха и салът започна да дращи по пясъка, сякаш се мъчеше да стигне вълните, но нещо му пречи.

— Върви — каза Калипсо.

Лио се извърна към нея. Бе толкова близо, че не се въздържа. Ухаеше на канела и дърво. Никога не бе помирисвал нещо толкова прекрасно.

— Салът най-после дойде — каза той.

Калипсо изсумтя. Очите ѝ май бяха зачервени. Не се виждаше ясно на лунната светлина.

— Чак сега ли забеляза?

— Но ако той идва само за момчета, които харесваш...

— Не си насилвай късмета, Лио Валдес — каза тя. — Все още те мразя.

— Добре.

— И няма да се връщаш тук — настоя тя. — Не давай празни обещания.

— Дай тогава да дам пълно — отвърна той, — понеже аз съм определено...

Тя сграбчи лицето му и го целуна страстно, което го накара да замлъкне.

Въпреки всичките си закачки, Лио никога досега не се бе целувал. Пайпър го бе дарявала със сестрински целувки по бузата, но това не се броеше. Тази бе първата му истинска целувка. Ако имаше платки и жици в главата му, сигурно бяха изгорели.

— Това не се случи — каза накрая Калипсо, след като го отблъсна.

— Добре. — Гласът му прозвуча една идея по-високо от обичайното.

— Махни се.

— Добре.

Тя се обърна, гневно бършейки сълзите от очите си, след което се отдалечи по плажа. Бризът развя косата ѝ.

Лио искаше да я извика, но вятърът изду платното и салът се отдалечи от брега. Той се опита да нагласи навигационното устройство. Когато отново погледна назад, Огигия бе вече само тъмно петно, а огънят бе като пулсиращо оранжево сърце.

Още долавяше вкуса на целувката ѝ по устните си.

Това не се случи — каза си той. — Не мога да съм влюбен в безсмъртно момиче. И дори да мога, тя няма как да е влюбена в мен. Невъзможно е.

Докато салът му се люлееше по вълните, за да го върне в света на смъртните, той най-после разбра последния ред от Пророчеството.

Клетва ще се спази с последен дъх.

Знаеше колко опасни могат да бъдат клетвите. Но не му пукаше.

— Ще се върна за теб, Калипсо — каза той на нощния вятър. — Кълна се в реката Стикс!

LIII. АНАБЕТ

Анабет никога не се бе страхувала от тъмното.

Но пък тъмното обикновено не бе високо дванайсет метра, нямаше черни криле, камшик, направен от звезди, и сенчеста коленица, теглена от коне вампири.

Никс бе прекалено внушителна. Надвиснала над бездната, тя бе фигура от завихрени пепел и пушек, голяма колкото статуята на Атина Партенос, но съвсем жива. Одеждите ѝ бяха по-черни и от най-черната нощ, осеяни със светлинките на съзвездия, все едно в роклята ѝ се зараждаха галактиките. Лицето ѝ бе почти невидимо, с изключение на очите, които сияеха като квазари^[1]. Когато крилете ѝ плющяха, по мрака плъзваха вълни от още по-гъст мрак, които накараха клепачите на Анабет да натежат и почти я приспаха.

Колесницата на богинята бе направена от същия материал, от който бе изваян и мечът на Нико ди Анджелио — стикска стомана. Теглеха я два огромни, чисто черни коня със заострени сребърни зъби. Животните размахваха копита сред мрака на бездната и ту придобиваха плътна форма, ту ставаха на пушек.

Те засъскаха и оголиха зъби към Анабет. Богинята обаче плесна с камшика си и конете отстъпиха.

— Не, Сенчест — каза тя. — Долу, Сянко. Тези малки наградки не са за вас.

Пърси погледна към конете, а те изцвилиха недоволно. Все още бе обвит в Мъртвешката мъгла и изглеждаше като неясен образ на труп, което караше сърцето на Анабет да се къса всеки път, щом го зърне. Освен това, цялото това нещо не бе особено добър камуфлаж, тъй като Никс определено ги виждаше ясно.

Анабет не можеше да разчете изражението върху мъртвешкото лице на Пърси. Обаче бе очевидно, че думите на конете не му харесват.

— Значи няма да ги оставиш да ни изядат? — попита той богинята. — Много го искат.

— Разбира се, че не — светнаха очите квазари на Никс. — Няма да оставя конете си да ви изядат, както нямаше да оставя и Ахлида да ви довърши. Това хубаво убийство запазих за себе си!

Анабет не се чувстваше особено храбра или умна в този момент, но инстинктът ѝ подсказа, че трябва да отвори уста. В противен случай разговорът щеше да продължи твърде кратко.

— О, не убивай себе си! — извика тя. — Не сме *толкова* страшни!

Богинята свали камшика си.

— Моля? Не, не ме разбра...

— Надявам се, че не! — Анабет погледна към Пърси и се принуди да се засмее. — Не искаме да я уплашим, нали?

— Ха-ха — немощно отвърна Пърси. — Разбира се, че не.

Конете вампири изглеждаха объркани. Те се изправиха на задните си крака, изпръхтяха и блъснаха черните си глави една в друга. Никс отново дръпна поводите им.

— Не знаете ли коя съм? — попита тя.

— Нощта, разбира се — отвърна Анабет. — То се вижда, тъй като си доста тъмна. В брошурата обаче не пишеше нищо за теб.

Никс премигна.

— Каква брошура?

— Взехме я, нали? — потупа джобовете си Анабет.

— Аха — облиза устни Пърси. Не изпускаше конете от поглед, а ръката му стискаше дръжката на меча. Бе обаче достатъчно умен, за да следва Анабет. Сега тя само трябваше да задържи нещата под контрол... макар че не виждаше как може да стане още по-лошо.

— Както и да е — продължи тя, — предполагам, че в брошурата не пишеше много, тъй като не си знаменитост. Вече видяхме реките Флегетон и Кокит, араите, отровната Ахлида, а също и няколко титани и гиганти... Никс обаче? Май изобщо не пишеше за теб.

— Не е пишело за мен? Не съм била знаменитост?

— Да — каза Пърси, схванал идеята. — Слязохме да обиколим Тартара. Търсехме нещо по-екзотично. Подземното царство е доста скучно, а планината Олимп е капан за туристите...

— Вярно е, да го вземат боговете! — съгласи се Анабет. — Затова решихме да отидем на екскурзия в Тартара, но никой не

спомена нищо за среща с Никс. Явно са решили, че не си толкова важна.

— Не съм била важна ли? — Никс изплющя с камшика си. Конете ѝ се размърдаха неспокойно и отново оголиха зъби. Вълни от мрак изплуваха от бездната ѝ и накараха стомаха на Анабет да се свие. Тя обаче не можеше да покаже страха си.

Вместо това бутна ръката на Пърси надолу и го принуди да свали меча. Тази богиня бе по-могъща от всичко, което бяха срещали досега. Никс бе по-стара от който и да е Олимпиец, титан или гигант, по-древна дори от Гея. Не можеше да бъде победена от двама герои. Поне не и от герои, използващи груба сила.

Анабет се принуди да погледне към тъмното лице на богинята.

— Колко други герои са идвали да те видят? — попита невинно тя.

— Никой. Нито един. — Ръката на Никс застина върху поводите. — Това е напълно неприемливо!

— Може би не си направила нищо запомнящо се, че да влезеш в новините — сви рамене Анабет. — Ясно е, че Тартара е важен. Всичко наоколо е кръстено на него. Ако можехме да се срещнем с Деня...

— О, да! — включи се Пърси. — Деня? Това би било забележително. Много бих искал да се срещна с нея и да ѝ взема автограф.

— Деня! — Никс стисна ръба на черната си колесница. Возилото се разтърси. — Имаш предвид Хемера! Тя ми е дъщеря! Нощта е много по-могъща от Деня!

— Хм — отвърна Анабет, — араите ми харесаха повече. Дори Ахлида беше по-интересна.

— Всички те са мои деца!

— Много деца, а? — сподави прозявката си Пърси.

— Аз съм майката на всички ужаси! — развика се Никс. — На самите мойри! На Хеката! На Старостта! На Болката! На Съня! На Смъртта! И на всички проклетия! Та аз съм създала всички новини!

[1] Космически обекти, излъчващи огромно количество енергия. Яркостта им е много голяма и закриват светлината на звездите около тях. Счита се, че източникът на тази енергия са масивни черни дупки в

центъра на галактиките, където са разположени самите квазари. —
Бел.ред. [↑](#)

LIV. АНАБЕТ

Никс отново удари с камшика си. Мракът около нея се сгъсти. От двете ѝ страни се появи армия от сенки — арай с черни криле, които Анабет не се зарадва да види, съсухрен старец, който трябваше да е Герас, богът на Старостта, а също и млада жена с черна тога, блестящи очи и усмивка на убиец — несъмнено Ерида, богинята на Раздора. Скоро се появиха и още — дузини демони и низши богове, всеки от тях дете на Нощта.

Анабет искаше да побегне. Пред нея се бе надигнала вълна от ужаси, които можеха да подлудят всеки. Но ако побегнеш, щеше да загине.

Застанал до нея, Пърси задиша на пресекулки. Дори през Мъртвешката мъгла Анабет виждаше, че почти се е паникьосал. Трябваше да остане спокойна и заради него.

Аз съм дъщеря на Атина — припомни си тя. — Сама владее ума си.

Тя си представи въображаема рамка, през която вижда какво става. Каза си, че гледа филм — несъмнено страшен филм, но не и нещо, което може да я нарани. Тя контролираше всичко.

— Не е зле — призна на глас. — Предполагам, че ще може да се снимаме за дневника ни, макар че не съм сигурна. Всички тук са толкова мрачни. Дори и със светкавица снимката може да не излезе.

— Аха — успя да каже Пърси. — Не сте много фотогенични.

— Ах, вие, простаци такива! Типичните американски туристи! — изсъска Никс. — Как може да не треперите пред мен! Как може да не ме умолявате за автограф и снимка за тъпия ви дневник! Новини им се приискали! Ще ви дам аз едни новини! Синът ми Хипнос някога приспа самия Зевс! Когато Зевс го подгони из цялата земя, заречен да отмъсти, Хипнос се скри в моя замък и Зевс не посмя да го последва! Самият цар на Олимп се бои от мен!

— Браво — Анабет се обърна към Пърси. — Става късно. Трябва да потърсим онези ресторанти, които ни препоръчаха от

туристическата агенция. След това можем да намерим Портите на Смъртта.

— Аха! — извика триумфално Никс. Армията ѝ сенки се размърда и повтори:

— Аха! Аха!

— Искате да видите Портите на Смъртта? — попита Никс. — Те са в самото сърце на Тартара. Смъртни като вас никога не могат да ги стигнат, освен ако не минат през моя дворец — Имението на Нощта!

Тя посочи зад себе си. В бездната, на може би около сто метра под тях, се носеше вход от черен мрамор, който водеше към нещо като огромна стая.

Сърцето на Анабет затупка толкова силно, че тя усети ритъма му до пръстите на краката си. Това бе единственият път напред — но бе прекалено далеч. Скокът бе невъзможен. Ако пропуснеха, щяха да паднат в Хаоса и да потънат в нищото — една фатална гибел, от която нямаше измъкване. А дори и да можеха да скочат, пред тях все още бяха богинята на Нощта и страховитите ѝ чеда.

Внезапно Анабет осъзна какво трябва да направи. Както винаги, бе почти невъзможно, но това някак я успокои. Безумна идея пред лицето на смъртта? Колко познато!

Добре — сякаш каза тялото ѝ. — Това е нещо, което си правила и преди.

Успя да въздъхне отегчено.

— Може би ще успеем да направим снимка, но няма как да е с всички. Никс, избери някое от децата си. Най-добре любимото. Кое е то?

Тълпата ужаси се размърда. Дузина кошмарни сияйни очи се обърнаха към богинята. Тя потръпна неспокойно, все едно колесницата се е загоряла под краката ѝ. Сенчестите коне изпръхтяха и започнаха да рият с копита в нищото.

— Любимото ми дете? — повтори тя. — Всичките ми деца са ужасяващи!

— Стига бе — изсумтя Пърси. — Срещал съм мойрите и Танатос и не ми се видяха толкова лоши. Тук трябва да има някой, който да е поне малко по-страховит.

— Най-мрачният — добави Анабет. — Този, който най-много прилича на теб!

— Аз съм най-мрачната — изсъска Ерида. — Сея войни и раздори! Сея смърт навсякъде, откъдето мина!

— Аз съм по-мрачен! — изграчи Герас. — От мен погледът помръква, а мозъкът угасва! Всички смъртни се боят от старостта!

— Само това ли е? — попита Анабет, като се опита да не затрака със зъби от ужас. — Очаквах повече от децата на Нощта. Нещо наистина мрачно.

Ордата араи зави и започна да плющи с тежките си криле, като вдигна облаци мрак. Герас разпери съсухрените си ръце и цялата бездна помръкна. Ерида издиша огромна тъмна сянка, която покри всичко наоколо.

— Аз съм най-мрачен — обади се един от демоните.

— Не, аз!

— Не! Вижте моята тъмнина!

Дори хиляда гигантски калмара да изхвърлеха мастилото си в най-черната и тъмна океанска падина, пак нямаше да стане по-тъмно. Анабет се почувства все едно отново е сляпа. Тя стисна ръката на Пърси и си наложи да успокои нервите си.

— Чакайте! — викна Никс паникьосана. — Нищо не виждам!

— Да! — викна доволно едно от децата ѝ. — Аз го направих!

— Не, аз бях!

— Аз бях, глупаци такива!

Дузина гласове започнаха да спорят в тъмното. Конете изцвилиха разтревожено.

— Спрете! — кресна Никс. — Кой ме настъпи!

— Ерида ме удари! — оплака се някой. — Мамо, кажи ѝ да се държи прилично!

— Не съм удряла никого! — развика се Ерида, а след това изпищя. — Ау!

Звукът от шамари стана по-силен, а мракът, доколкото бе възможно, се сгъсти още повече. Анабет напъваше очите си толкова здраво, че се страхуваше да не изхвъркнат.

— Готов ли си? — стисна ръката на Пърси тя.

— За какво? — отвърна той, а след това изпъшка. — Посейдоне, кажи ми, че не говориш сериозно.

— Някой да светне! — изпадна в истерия Никс. — Не мога да повярвам, че казвам това!

— Това е номер! — усети се Ерида. — Героите ще се измъкнат.

— Хванах ги! — обади се една от араите.

— Това е вратът ми, бе, глупачко! — изхъхри Герас.

— Скачай! — каза Анабет на Пърси.

И така двамата скочиха в мрака, целейки се във врата, която бе далеч под тях.

LV. АНАБЕТ

След пропадането в Тартара скокът на сто метра в Имението на Никс трябваше да ѝ се стори мимолетен. Вместо това обаче пулсът ѝ сякаш забави. Имаше чувството, че има време да напише некролога си между отделните удари на сърцето.

„Анабет Чейс, починала на седемнайсет.“

БУМ.

(Стига рожденият ѝ ден на 12 юли да бе минал по време на пропадането в Тартара — всъщност нямаше идея.)

БУМ.

„Починала от тежки наранявания, след като скача като идиот в бездната на Хаоса и се разплюква на входа на Никс.“

БУМ.

„Оставя опечалени своите баща, мащеха и доведени братя, които в общи линии не я познават.“

БУМ.

„Вместо цветя, моля да изпратите дарения до лагера на нечистокръвните, стига Гея да не го е унищожила.“

Краката ѝ удариха твърда повърхност и тя почувства болка, но след това се препъна и се затича напред, влачейки Пърси след себе си. Никс и децата ѝ над тях се размърдаха и закресяха:

— Виждам ги!

— Не ме настъпвай!

— Спрете ги!

Анабет продължи да тича. Така или иначе, не виждаше нищо и затова затвори очи. Използваше другите си сетива. Чуваше ехото от откритите пространства, чувстваше вятъра по лицето си, надушваше всяка възможна опасност — пушек, отрови, демони.

Не за пръв път бягаше в мрака. Спомни си за лутането си в тунелите под Рим, където бе търсила Атина Партенос. От дистанцията на времето пътуването до пещерата на Арахна ѝ се стори като разходка в Дисниленд.

Шумът, вдиган от децата на Никс, заглъхна. Това бе хубаво. Пърси тичаше до нея и не пускаше ръката ѝ. Това също бе хубаво.

В далечината пред тях Анабет чу боботещ звук, подобен на ехото от ударите на сърцето ѝ, но толкова по-силен, че подът трепереше. Звукът я изпълни с ужас и тя логично реши, че трябва да бяга право към него.

Долови миризмата на пушек и чу пукането на факли от двете си страни, докато монотонният шум продължаваше да се усилюва. Предположи, че наоколо има светлина, но усети как я полазват тръпки и я предупреждават, че не бива да отваря очи.

— Не гледай — каза тя на Пърси.

— Не съм си го и помислял — отвърна той. — И ти го усещаш, нали? Все още сме в Имението на Нощта. Не искам да го виждам.

Умно момче — помисли си Анабет. Винаги бе дразнела Пърси, че е глупав, но в действителност инстинктите рядко го лъжеха.

Каквито и ужаси да криеше Имението, бе ясно, че не са предназначение за човешки очи. Да ги погледнеш можеше да се окаже по-лошо, отколкото да видиш лицето на Медуза. Бе по-добре да тичаш в тъмното.

Боботенето се усили и вибрациите му полазиха гърба на Анабет. Чувстваше се все едно някой блъска по дъното на света и настоява да бъде пуснат в него.

Усети, че стените около тях изчезват. Въздухът стана по-свеж и вече не носеше тежката смрад на сярата. Чуха и още един звук, по-близък от този на странното боботещо пулсиране... звука на течаща вода.

Сърцето на Анабет затуптя бясно. Разбра, че изходът е близо. Напуснеха ли Имението на Нощта, щяха да оставят тумбата демони зад себе си.

Затича се по-бързо. Ако Пърси не я бе спрял, щеше да падне право към смъртта си.

LVI. АНАБЕТ

— Анабет! — Пърси я издърпа назад точно когато кракът ѝ се хлъзна по ръба. Тя едва не падна в боговете знаят какво, но Пърси я хвана и прегърна.

— Всичко е наред — каза той.

Тя стисна очи и скри лице в ризата му. Цялата трепереше, и то не само от страх. Прегръдката на Пърси бе толкова топла и успокояваща, че ѝ се прииска да остане завинаги в нея. Но в действителност не можеше да си позволи да се отпусне. Не можеше да разчита на Пърси повече, отколкото е редно. Той също се нуждаеше от нея.

— Благодаря — каза тя нежно и се отдръпна от него. — Можеш ли да кажеш какво има пред нас?

— Вода — заяви той. — Все още обаче не съм отворил очи. Не мисля, че е безопасно.

— Съгласна съм.

— Чувствам, че наблизо има река... или може би ров. Блокира пътя ни и тече отляво надясно през канал, издълбан в скалата. Отсрещната страна е на около шест метра от нас.

Анабет се скастри наум. Бе чула течащата вода, но не се бе сетила, че тича право към нея.

— Има ли мост, или...

— Не мисля — отвърна Пърси, — а и нещо с водата не е наред. Чуй!

Анабет се съсредоточи и чу гласовете на хиляди мъченици, преплетени в ромона на реката. Те виеха в агония и молеха за милост.

Помощ — крещяха гласовете. — Не беше нарочно! Болката е прекалено силна! Спрете я!

На Анабет не ѝ трябваше да отваря очи, за да си представи черното течение, носещо душите на мъчениците все по-навътре в Тартара.

— Ахерон — промълви тя. — Петата река на Подземното царство.

— Флегетон ми хареса повече — промъмори Пърси.

— Това е реката на болката, най-жестокото наказание за грешниците и по-специално за убийците.

Убийци! — завиха гласовете. — *Като вас!*

Елате с нас — обади се някой от страдащите. — *Вие с нищо не сте по-добри.*

Споменът за всички убити чудовища през годините нахлу в главата на Анабет.

— Това не е убийство — възрази тя. — Защищавах се!

Тогава реката донесе ново видение в съзнанието ѝ — на Зои Нощната сянка, която бе загинала в планината Тамалпаис, за да спаси Анабет от титаните.

После видя и как Бианка ди Анджели, сестрата на Нико, издъхва до туловището на металния гигант Талос, само защото се бе опитала да спаси Анабет.

Майкъл Ю и Силена Берегард... които бяха загинали в битката за Манхатън.

Можеше да го предотвратиш — обвини реката Анабет. — *Да намериш друг начин!*

Но най-болезнен от всички бе споменът за Люк Кастелан. Анабет помнеше кръвта му, напоила кинжала ѝ, след като той се бе жертвал, за да спре Кронос и да спаси Олимп.

Кръвта му е по твоите ръце — простена реката. — *Трябваше да намериш друг начин!*

Самата Анабет се бе измъчвала от тази мисъл много пъти. Бе се опитала да си каже, че смъртта на Люк не е по нейна вина. Той сам бе избрал съдбата си. Тя... не знаеше дали душата му е намерила покой в отвъдното, дали се е преродил или е потънал в Тартара заради престъпленията си. Може би сега бе един от гласовете, които пищяха покрай нея.

Ти го уби! — кресна реката. — *Скачай вътре, за да споделиш болката му!*

— Не ги слушай — стисна я за ръката Пърси.

— Но...

— Зная. — Гласът му прозвуча крехък като тънък лед. — Говорят ми същите неща. Мисля, че този ров е на края на териториите на

Нощта. Минем ли през него, всичко ще е наред. Но ще трябва да скочим.

— Каза, че е шест метра!

— Да. Но трябва да ми се довериш. Прегърни ме през врата и се дръж.

— Но как може...

— Ето ги! — извика познат глас. — Убийте неблагодарните туристи!

Децата на Никс ги бяха намерили. Анабет обви ръцете си около врата на Пърси.

— Давай!

Със затворени очи можеше само да гадае как той ще успее. Може би щеше да използва силата на реката. Може би бе полудял от прилива на адреналин. Пърси обаче скочи с по-голяма сила, отколкото бе възможно. Прелетяха над бушуващата река и тя опръска голите глезени на Анабет с киселинна пяна.

А след това — ТУП! Отново стъпиха на твърда земя.

— Можеш да отвориш очи — каза Пърси. Все още дишаше тежко. — Но няма да ти хареса какво ще видиш.

Анабет премигна. След мрака на Никс дори бледата червеникава светлина на Тартара ѝ се стори ослепителна.

Пред тях се простираше долина, достатъчно голяма, че да побере залива на Сан Франциско. От цялата земя идваше оглушителен тътен, все едно под нея ехти гръмотевична буря. Грубият терен под отровните облаци бе осеян с тъмночервени и синкави дълги белези.

— Изглежда като... — Анабет потрепери от погнуса — огромно сърце.

— Сърцето на Тартара — промълви Пърси.

Центърът на долината бе покрит със странна черна козина на петна. Бяха толкова далеч, че на Анабет ѝ отне известно време, за да разбере, че гледа към армия от чудовища — хиляди, а може би и десетки хиляди изчадия, събрани около центъра на мрака. От това разстояние не можеше да различи детайлите, но не се и съмняваше каква е черната точка. Дори от края на долината усещаше силата ѝ.

— Портите на Смъртта.

— Аха — отвърна прегракнало Пърси. Все още бе мъртвешки блед... което означаваше, че е толкова добре, колкото и Анабет.

Тя осъзна, че е забравила за преследвачите им.

— Какво стана с Никс...

Обърна се. Някакси се бяха приземили на няколкостотин метра от бреговете на Ахерон, който течеше през канал, изсечен в черните вулканични скали. Отвъд него нямаше нищо друго, освен мрак.

Не изглеждаше като някой да идва. Явно дори децата на Никс не искаха да пресекат Ахерон.

Тъкмо се канеше да попита Пърси как бе скочил толкова надалеч, когато чу падането на камъчета по хълма до тях. Изтегли меч си от драконова кост, а Пърси вдигна Въртоп.

Над хълма се появи сияйна бяла коса, следвана от познато ухилено лице със сребърни очи.

— Боб! — Анабет бе толкова щастлива, че наистина подскочи на място. — О, богове!

— Приятели! — спусна се титанът към тях. Сламките на метлата му бяха обгорени, а по портиерската му униформа имаше следи от нокти, но иначе изглеждаше много щастлив. На рамото му Малък Боб мъркаше почти толкова силно, колкото и пулсиращото сърце на Тартара.

— Намерих ви! — Боб ги прегърна толкова силно, че едва не им счупи ребрата. — Изглеждате като пушещи мъртъвци! Това е страхотно!

— Ъх — отвърна Пърси. — Как ни намери? През Имението на Нощта?

— Не, не — поклати глава Боб. — Там е прекалено страшно. Има друг път, но той е само за титани и други безсмъртни.

— Нека отгатна — отвърна Анабет. — Минал си встрани.

Боб се почеса по брадичката, очевидно останал без думи.

— Хмм. Не съвсем. По-скоро... по диагонал.

Анабет се разсмя. Бяха в сърцето на Тартара, изправени срещу огромна армия и въпреки това тя бе решена да се радва на малкото добро, което им се случваше. Бе щастлива, че титанът Боб е отново с тях. Целуна го по безсмъртния нос, което го накара да премигне.

— Отсега нататък оставаме заедно, нали? — попита той.

— Да — отвърна Анабет. — Време е проверим дали Мъртвешката мъгла ще проработи.

— А ако не проработи... — Пърси се спря.

Нямаше смисъл да гадаят по въпроса. Щяха да навлязат сред редиците на вражеската армия. Ако ги забележеха, бяха мъртви.

Въпреки това Анабет успя да се усмихне. Крайната цел бе пред тях. Имаха на своя страна титан, въоръжен с метла, и много шумно котенце. И това беше нещо.

— Порти на Смъртта — каза тя, — пазете се, че идваме!

LVII. ДЖЕЙСЪН

Джейсън не бе сигурен на какво да се надява — на буря или на огън.

Докато чакаше за дневната си аудиенция с господаря на Северния вятър, той се опита да реши кое от двете лица на бога — гръцкото или римското — е по-лошо. Но след пет дни в двореца бе сигурен само за едно нещо — че с екипажа му надали ще излязат живи от тук.

Той се облегна на перилото на балкона. Въздухът бе толкова горещ и сух, че изсмукваше влагата от дробовете му. През последната седмица кожата му бе потъмняла и косата му бе побеляла като люспи на царевица. Когато се погледнеше в огледалото, се изненадваше от дивия, празен поглед в очите си. Изглеждаше като човек, който е ослепял, след като е бродил в пустиня.

На около трийсет метра под него морската вода в залива блестеше на фона на червеникавия пясък. Намираха се някъде по северния бряг на Африка. Духовете на вятъра им казваха само толкова.

Самият дворец се простираше наоколо със своите тунели, балкони, колонади и огромни като пещери стаи, изкопани в пясъка и направени така, че вятърът да вие през тях колкото се може по-шумно. Постоянните звуци като от орган напомняха на Джейсън за леговището на Еол в Колорадо, само дето тук ветровете не бързаха за никъде.

И това бе част от проблема.

В най-добрите си дни южните венте бяха бавни и мързеливи. В най-лошите — бурни и гневни. Първоначално бяха посрещнали *Арго II* добре, тъй като всеки враг на Борей бе приятел на Южния вятър. След това обаче сякаш забравиха, че героите са им гости. Бързо изгубиха интерес към ремонта на кораба, а настроението на царя им се влошаваше с всеки изминал ден.

Долу на пристанището приятелите на Джейсън работеха по *Арго II*. Главната мачта бе възстановена, а такелажът — сменен. Сега оправяха греблата. Без помощта на Лио обаче нямаха представа как да

ремонтират по-сложните части на кораба, въпреки помощта на масата Бъфорд. Фестус, благодарение на очарователната магия на Пайпър, бе постоянно активен, макар никой да не може да си обясни как точно е станало това. Не спираха обаче да гадаят.

Хейзъл и Франк стояха на носа на кораба и работеха по контролите. Пайпър предаваше командите им на тренер Хедж, който изчукваше повредените гребла. Той бе най-добър в това да удрия разни неща. Не изглеждаше като да напредват, но предвид всичко, което бяха преживели, бе цяло чудо, че корабът е още цял.

Джейсън потрепера, като си спомни атаката на Хиона. Бе напълно безпомощен — замразиха го не веднъж, а два пъти, Лио бе изхвърлен в небето и Пайпър бе оставена сам-самичка да ги спасява.

Боговете ги бяха благословили с Пайпър. Тя се обвиняваше, че не е спряла ветровитата бомба, но в действителност бе спасила целия екипаж от ужасната участ да се превърнат в ледени висулки за украса на двореца на Борей в Квебек.

Беше успяла и да насочи експлозията така, че корабът да претърпи минимални щети, макар и да бе захвърлен на другия край на Средиземноморието.

— Пробвай сега! — извика Хедж отдолу.

Хейзъл и Франк натиснаха някои от ръчките и греблата се завъртяха като полудели. Тренер Хедж се опита да ги избегне, но едно от тях го блъсна по задника и го изхвърли във въздуха. Сатирът с вик се плъсна в морето.

Джейсън въздъхна. С тази скорост никога нямаше да могат да отплават, дори южните вентили да ги пуснеха. Някъде на север Рейна летеше към Епир, стига, разбира се, да бе получила писмото в двореца на Диоклециан. Лио бе изгубен и най-вероятно в беда. Пърси и Анабет... е, в най-добрия случай те бяха все още живи, на път към Портите на Смъртта. Джейсън не биваше да ги проваля.

Чу шумолене, което го накара да се обърне. Нико ди Анджело се бе появил в сянката на най-близката колона. Бе свалил якето си и сега бе само с черните си риза и дънки. Мечът и скиптърът на Диоклециан висяха от двете страни на колана му.

Дори под лъчите на жаркото слънце не бе успял да хване тен. Всъщност изглеждаше дори по-блед от обичайното. Тъмната коса скриваше очите му. Лицето му все още бе изпито, но определено бе в

по-добра форма, отколкото след бягството им от Хърватия. Бе си възвърнал малко от теглото и вече не изглеждаше, като че гладува. По ръцете му се бяха появили мускули, все едно се е упражнявал с меч. Джейсън знаеше, че призовава духове със скиптър и се дуелира с тях. След пътуването до Сплит вече нищо не можеше да го изненада.

— Някакви новини от царя? — попита Нико.

— Всеки ден ми казва да мина по-късно — поклати глава Джейсън.

— Трябва да тръгваме — отвърна Нико, — и то скоро.

Джейсън подозираше същото нещо, но се изнерви още повече, когато го чу от Нико.

— Усещаш ли нещо?

— Пърси е близо до Портите — каза Нико. — Ще му трябва помощта ни, за да излезе жив.

Джейсън забеляза, че той дори не споменава Анабет. Реши обаче да не повдига тази тема.

— Добре — каза Джейсън. — Ако обаче не можем да поправим кораба...

— Обещах, че ще ви отведа до Дома на Хадес — прекъсна го Нико, — и ще го направя. По един или друг начин.

— Не можеш да преведеш всички ни през сенките. А целият екип трябва да стигне до Портите.

Кълбото върху скиптър на Диоклециан заблестя с червеникав отблясък. През последната седмица то отразяваше настроенията на Нико ди Анджело. Джейсън не бе сигурен дали това е добре, или зле.

— Тогава трябва да убедиш царя на Южния вятър да ни помогне. — Гласът на Нико потрепери от гняв. — Преживях толкова много унижения, за да стигна дотук. Няма да...

Джейсън си наложи да не посяга към меч си. Всеки път, когато Нико се ядосаше, геройските му сетива го предупреждаваха за гибелна заплаха.

— Слушай, Нико — прекъсна го той, — ако искаш да поговорим за... сецаш се, за случилото се в Хърватия... знам, че е много трудно.

— Нищо не знаеш.

— Никой няма да те съди.

— Сериозно? — направи гримаса Нико. — Ще е за пръв път. Аз съм син на Хадес, Джейсън. Хората се отнасят с мен все едно съм

покрит с кръв или нечистотии. Никъде не мога да си намеря място. Дори не идвам от този век. Но даже това не е достатъчно. Трябваше да съм... да съм...

— Човече, не е като да си го избрал нарочно! Така си се родил!

— Така съм се бил родил. — Балконът потрепери. Мозайките по пода се размърдаха, все едно под тях се надигат костите на мъртвци. — Колко ти е лесно да го кажеш. Ти си любимецът на всички, синът на Юпитер. Единствено Бианка ме приемаше такъв, какъвто съм, но тя загина! Не съм искал нищо от това. Нито баща си, нито чувствата си...

Джейсън искаше да каже нещо успокоително, да му докаже, че е негов приятел. Но Нико не му помагаше.

— Прав си — вдигна извинително ръце той. — Само ти избираш как да живееш живота си. Но ако искаш да се довериш на някого, можеш да рискуваш с мен. И така ще е по-добре, отколкото постоянно да се криеш.

Подът под тях се пропука и от цепнатината долетя съскане. Въздухът около Нико засия в призрачна светлина.

— Да се крия? — отвърна Нико с мъртвешки тих глас.

Пръстите на Джейсън го засърбяха да извади меч. Бе срещал много могъщи герои, но подозираше, че мършавият и блед Нико ди Анджело може да се окаже прекалено силен дори за него.

Въпреки това посрещна смело погледа му.

— Ами да, криеш се. Избяга и от двата лагера. Толкова те е страх, че ще те отхвърлят, че дори не опитваш. Може би е време да излезеш от сенките.

Точно когато напрежението стана непоносимо, Нико сведе поглед и цепнатината на пода се затвори. Призрачната светлина избледня.

— Дадох обещание — прошепна Нико. — Ще ви отведа до Епир и ще ви помогна да затворите Портите. Но нищо повече. След това се махам. Завинаги.

В този момент вратите на тронната зала зейнаха отворени от порив горещ вятър. Безплътен глас каза:

— Господарят Аустер ще ви види сега.

Колкото и да се боеше от тази среща, Джейсън се почувства облекчен. За миг му се стори, че разговорт с лудия бог е по-безопасен от приятелството с гневния син на Хадес.

Той се обърна, за да каже довиждане на Нико, но другото момче бе вече изчезнало, потъвайки в сенките за пореден път.

LVIII. ДЖЕЙСЪН

Денят беше буреносен. Посрещна го Аустер, римският аспект на Южния вятър.

Предните два дни Джейсън се бе срещал с Нот. Гръцкият аспект на бога бе гневлив, но поне действаше бързо. Аустер... не чак толкова.

Червени и бели колони опасваха тронната зала. Грубият под от пясъчник пушеше под краката на Джейсън, а във въздуха се носеше пара като в баните на лагер „Юпитер“. Само дето там под тавана обикновено не бушуваха гръмотевични бури и не осветяваха помещението с ненадейни светкавици.

Южните вентили фучаха из залата и вдигаха червени облаци прах и нагорещен въздух. Джейсън внимателно ги отбягваше. Първия ден, без да иска, бе прокарал ръка през един от тях и кожата му се покри с толкова мехури, че пръстите му заприличаха на пипала.

В края на залата бе най-странният трон, който Джейсън бе виждал някога — направен от равни количества огън и вода. Платформата бе от пламъци и пушек, а облегалката — от буреносен черен облак. Облегалките за ръце съскаха там, където влагата срещаше огъня. Не изглеждаше особено удобно, но Аустер седеше с позата на човек, който в скучен неделен следобед гледа футболен мач.

Ако се изправеше, щеше да е висок поне два метра и половина. Корона от пара опасваше рошавата му бяла коса. Брадата му бе направена от облаци, по които припукваха мълнии. Върху гърдите на бога валеше дъжд, който напояваше пясъчната му тога. Джейсън се запита дали е възможно да обръснеш буреносната брада. Според него бе неприятно да те вали дъжд през цялото време, но на Аустер не му правеше впечатление. Той му напомняше на влажен Дядо Коледа, но по-скоро мързелив, отколкото весел.

— Е... — изтътна като гръмотевица гласът на бога, — синът на Юпитер се завръща.

Аустер го каза така, сякаш Джейсън е закъснял. Героят се изкуши да напомни на вятърничавия бог, че е прекарвал часове наред в чакане

всеки ден, но вместо това само се поклони.

— Господарю — каза той, — получихте ли новини от моя приятел?

— Приятел?

— Лио Валдес — опита се да остане търпелив Джейсън, — момчето, отвлечено от ветровете.

— О... да. Или по-скоро не. Не сме получили никакви новини. Не е бил отвлечен от моите ветрове. Несъмнено това е работа на Борей и неговите отвратителни чеда.

— Ами... да. Вече знаем това.

— И то е единствената причина, поради която ви подслоних. — Веждите на Аустер изпуснаха пара. — Трябва да се противопоставим на Борей! Северните ветрове трябва да бъдат отблъснати!

— Да, господарю. Но за да се противопоставим на Борей, трябва да напуснем пристанището.

— Ах, пристанището — облегна се назад богът и се засмя. Дъждът заваля по-силно от брадата му. — Знаеш ли кога за последно допуснах кораб на смъртни в пристанището си? Царят на Либия... казваше се Псиол. Той ме обвини за горещия вятър, изсушил посевите му. Можеш ли да си представиш?

Джейсън стисна зъби. Знаеше, че не бива да пришпорва Аустер. В дъждовната си форма бе тромав и муден.

— А вие бяхте ли изгорили посевите му?

— Разбира се! — усмихна се Аустер. — Но какво очакваше Псиол, когато ги пося на границата със Сахара? Глупецът хвърли целия си флот срещу мен. Искаше да унищожи замъка ми, тъй че южният вятър да не задуха никога повече. Но вместо това аз унищожих всичките му кораби!

— Разбира се...

— Ти не си Псиол, нали? — присви очи Аустер.

— Не, господарю Аустер. Аз съм Джейсън Грейс, синът на...

— Юпитер! Разбира се. Аз обичам децата на Юпитер. Защо обаче още не си напуснал пристанището ми?

— Нямаме разрешение за напускане, господарю — потисна въздишката си Джейсън, — освен това корабът ни е повреден. За да поправим двигателя, ни трябва помощта на нашия механик Лио Валдес, освен ако вие не знаете друг начин...

— Хм... — Аустер вдигна пръсти и около тях се завъртя пясъчен вихър като жезъл. — Знаеш ли, хората казват за мен, че съм лекомислен. През някои дни съм унищожителят на посеви, жежкият вятър от Африка, страховитият сироко^[1]! През други обаче съм нежен и нося топлите дъждове и хладните мъгли на Южното Средиземноморие. А по време на ваканцията съм в Канкун! Така или иначе, в древни времена хората едновременно се бояха от мен и ме обичаха. За един бог непредвидимостта може да бъде сила.

— В такъв случай трябва да сте изключително могъщ — позволи си да отвърне Джейсън.

— Благодаря! Наистина е така! Същото обаче не може да се каже и за полубоговете. — Аустер се приведе напред, толкова близо, че Джейсън усети аромата на дъжд, на подгизнали поля и на горещи плажове. — Джейсън Грейс, напомняш ми на собствените ми деца. Хвърчиш от място на място и не си решил кой си. Всеки ден си различен. Но ако можеш да обърнеш ветропоказателя, в каква посока ще бъде?

Джейсън усети как по гърба му избива пот.

— Извинете?

— Казваш, че ти трябва навигатор. Че искаш разрешението ми да напуснеш. Но според мен не ти трябва нито едно от двете. Просто е време да избереш накъде да вървиш. От вятър, който духа напосоки, няма никаква полза.

— Аз... не разбирам.

Но още докато го изговаряше, си даде сметка, че разбира. Нико му бе разказал как не може да си намери място никъде. Но той поне не се бе обвързал и можеше да върви накъдето си поиска.

Докато Джейсън с месеци се бе измъчвал от въпроса къде всъщност му е мястото. Винаги се бе бунтувал срещу традициите на лагер „Юпитер“, срещу политическите интриги и вътрешните борби. Рейна наистина бе добър човек и имаше нужда от помощта му. Ако отново ѝ обърнеше гръб... властта можеше да попадне в някого като Октавиан и така всичко, което Джейсън обичаше в Нов Рим, щеше да бъде погубено. Как можеше да е такъв егоист, че да напусне? Самата мисъл за това го изпълваше с чувство за вина.

Но дълбоко в сърцето си той знаеше, че иска да бъде в лагера на нечистокръвните. Месеците, които бе изкарал там с Лио и Пайпър, го

бяха накарали да се чувства по-удовлетворен, отколкото през целия си живот в лагер „Юпитер“. Освен това, в гръцкия лагер имаше шанс да срещне баща си. При римляните боговете не ходеха почти никога.

Джейсън си пое дълбоко въздух.

— Да. Знам в каква посока искам да поема.

— Чудесно! И...?

— Възможно е ни трябва помощ за кораба. Има ли...

— Нима все още очакваш господарите на Вятъра да ти посочат пътя? — вдигна предупредително пръст Аустер. — Очаквах повече от един син на Юпитер.

Джейсън се поколеба, след което отвърна:

— Тръгваме си, господарю Аустер. Днес.

Богът на Вятъра се ухили и разпери ръце.

— Най-после намери посока! В такъв случай получавах разрешението ми да напуснете, макар то да не ви трябва. Но как ще отплаваш без помощта на своя инженер, без работещи двигатели?

Джейсън усети как южните ветрове започват да вихрят около него като диви мустанги, отправящи му предизвикателство.

Цяла седмица бе чакал Аустер да му помогне. Месеци наред се бе измъчвал от това, че има дълг към лагер „Юпитер“, с надеждата, че пътят му ще му се проясни. Но сега разбра, че трябва да се бори за това, което иска. Трябваше да подчини ветровете, а не обратното.

— Ще ни помогнеш — каза Джейсън. — Твоите вентили могат да приемат образа на коне. Ще ни дадеш част от тях, за да изтеглят *Арго II*, и те ще ни отведат до мястото, където се намира Лио.

— Прекрасно! — отвърна Аустер и по брадата му светна мълния. — Но дали ще успееш да превърнеш думите в дела? Или ще погинеш, разкъсан на две?

Богът плесна с ръце. Ветровете около трона му се завихриха и приеха образа на жребци. Не бяха тъмни и студени като приятеля на Джейсън Буря. Южните ветрове бяха създадени от огън, пясък и гръмотевици. Четири от тях профучаха покрай него, а жегата им опърли косъмчетата по ръцете му. Вентилите загалопираха покрай мраморните колони, изплюха струи пламък и изцвилиха като пароструйки. Колкото повече тичаха, толкова по-необуздани ставаха. Погледнаха предизвикателно към Джейсън.

Аустер поглади дъждовната си брада.

— Знаеш ли, че не само вентите приемат образа на коне, момчето ми? Често боговете на Вятъра също приемат този облик и пътуват по земята в галоп. А понякога стават бащи на най-бързите коне в света.

— Благодаря — изтракаха зъбите на Джейсън, — но не ми трябваше да знам това.

Един от вентите препусна към Джейсън. Той отскочи настрана, а дрехите му започнаха да пушат от близостта на буреносния жребец.

— Понякога — продължи жизнерадостно Аустер — смъртните разпознават божествената кръв. Тогава казват: „Този кон тича като вятъра“. И неслучайно. Подобно на най-бързите коне, вентите също са наши деца!

Вихрогоните започнаха да кръжат около Джейсън.

— Като приятеля ми Буря — предположи той.

— Ох... — намръщи се Аустер. — Опасявам се, че той е син на Борей. Нямам идея как си успял да го опитомиш. Тези са мои деца, прекрасни южни ветрове. Ако успееш да ги овладееш, ще измъкнеш кораба си от пристанището.

Да ги овладее — помисли си Джейсън. — *Страхотно.*

Те препускаха напред-назад като полудели. Подобно на своя повелител Южния вятър, конете бяха разкъсвани от противоречия — наполовина горещи като сироко, наполовина влажни като буреносни облаци.

Трябва ми скорост — помисли си Джейсън. — *Трябва ми цел.*

Той си представи Нот, гръцката версия на Южния вятър — изгаряща, но много бърза. И в този миг избра да бъде грък. Врече се във вярност на лагера на нечистокръвните и конете се промениха. Дъждът в тях се изпари и не остави нищо друго освен червеникава прах и изгаряща жегга, подобна на миражите в Сахара.

— Браво — рече богът.

На трона вече стоеше Нот — старец с бронзова кожа и пламтящ гръцки хитон, носещ венец от увехнал от горещините ечемик.

— Какво чакаш? — попита богът.

Джейсън се обърна към огнените вихрогони, но вече не изпитваше страх от тях.

Протегна ръка и струя прах се стрелна към най-близкия кон. Ласото, направено от вятър и по-плътно от което и да е торнадо, се уви

около шията на жребеца. След това вятърът образува поводи и конят се спря.

Джейсън призова още едно вятърно въже и го върза около втория кон, като го подчини на волята си. За по-малко от минута покори всичките четири вентри. Те цвиляха и се дърпаха, но не можеха да скъсат въжетата. Бе като да управляваш четири хвърчила при силен вятър — трудно, но не и невъзможно.

— Много добре, Джейсън Грейс — каза Нот. — Ти си син на Юпитер и избра своя път, както всички велики герои преди теб. Не можеш да си избереш родителите, но можеш да избереш какво да оставиш след себе си. А сега върви. Вържи конете за носа и ги подкарай към Малта.

— Малта? — Джейсън опита да се съсредоточи, но горещината, която лъхаше от конете, го замайваше. Не знаеше нищо за Малта, освен някаква история, свързана с Малтийския сокол^[2]. Дали малцът не бе измислен там?

— Щом стигнеш град Валета — продължи Нот — конете повече няма да ти трябват.

— Имаш предвид... че ще намерим Лио там?

Образът на бога помръкна в горещата мараня.

— Съдбата ти става все по-ясна, Джейсън Грейс. Когато отново се наложи да направиш избор между бурята и огъня — си спомни за мен и не се поддавай на отчаянието.

Вратите на тронната зала се отвориха. Конете, надушили свободата, се устремиха към изхода.

[1] Средиземноморски вятър, който идва от Сахара и в Северна Африка и Южна Европа достига скоростта на ураган. — Бел.ред. ↑

[2] „Малтийският сокол“ е роман от Дашиъл Хамет, смятан за един от създателите на класическата детективска литература. Романът е екранизиран през 40-те години на миналия век. — Бел.ред. ↑

LIX. ДЖЕЙСЪН

Повечето хлапета на шестнайсет се притесняваха от това дали ще успеят да вземат шофьорска книжка и след това да си купят кола.

Джейсън обаче се тревожеше дали ще може да овладее огнените коне с чифт вятърни въжета.

След като се увери, че приятелите му са на борда и са скрити на сигурно място на долната палуба, той пришпори вентите към носа на *Арго II* (което никак не зарадва Фестус), закачи ги за драконовата глава и извика:

— Дий!

Вентите се спуснаха по вълните. Не бяха толкова бързи колкото жребеца на Хейзъл Арион, но бяха много по-мощни. Вдигнаха облак пара зад гърба си, от който Джейсън изобщо не можеше да види накъде вървят. Корабът се изстреля в открито море и не след дълго Африка стана само смътно петно на хоризонта зад тях.

Поддържането на вятърните въжета наистина отне цялото внимание на Джейсън. Конете жадуваха да се освободят и само силата на волята му ги държеше впрегнати.

Малта — нареди той. — *Право към Малта.*

Когато на хоризонта най-после се появи земя — хълмист остров, покрит с ниски каменни сгради, — Джейсън бе плувнал в пот. Ръцете му бяха като гумени, все едно бе държал щанга пред себе си. Надяваше се да са стигнали на правилното място, тъй като не можеше повече да удържа конете. Той пусна въжетата им и вентите изчезнаха в облак пара.

Изтощен, Джейсън се отпусна върху врата на Фестус. Драконът се обърна и отърка брадичка в него.

— Благодаря, братле — отвърна Джейсън. — Тежък ден, а?

Дъските по палубата зад него заскърцаха.

— Джейсън? — извика Пайпър. — Богове, ръцете ти!

Не бе забелязал, че цялата му кожа бе покрита с мехури.

— Хапни това — разопакова Пайпър парче амброзия.

Той я сдъвка. Устата му се изпълни с вкуса на пресен шоколадов кекс — любимия му десерт от пекарните в Нов Рим. Мехурите изчезнаха. Силата му се възвърна, но в същото време той усети как амброзията започва да му нагарча, все едно е разбрала, че Джейсън е обърнал гръб на лагер „Юпитер“. Това вече не бе вкусът от дома.

— Благодаря, Пайпс — изпъшка той. — Колко дълго...

— Около шест часа.

Уау! — помисли си Джейсън. Неслучайно се чувстваше уморен и гладен.

— Как са останалите?

— Всички са добре. Умориха се от това, че са затворени долу. Може ли вече да ги викна на палубата?

Джейсън облиза пресъхналите си устни. Все още се чувстваше отмалял, въпреки амброзията. Не искаше другите да го видят в такова състояние.

— Само секундичка — простена той. — Да си поема дъх.

Пайпър се наведе до него. Със зелената си риза, бежови щорти и ботуши за катерене изглеждаше готова да изкачи планина, а след това да се пребори с армията на върха ѝ. Кинжалът висеше от колана ѝ. Бе метнала корнукопията през рамо. Носеше назъбения бронзов меч, който бе взела от Зет. Той изглеждаше заплашителен почти колкото автомат.

По време на престоя си в двореца на Аустер Джейсън бе наблюдавал как Пайпър и Хейзъл се бият с мечове часове наред. Нещо, което преди изобщо не бе будило интерес у Пайпър. След срещата си с Хиона приятелката му изглеждаше някак напрегната като зареден катапулт, все едно бе решена никога повече да не попада в засада.

Джейсън я разбираше, но се притесняваше, че тя се упреква прекалено много. Никой не можеше да е готов за всичко. Самият той го знаеше от личен опит. Бе прекарал последния им полет като леден блок.

Явно я бе зяпнал, тъй като тя се усмихна.

— Хей, добре съм. Всички сме добре.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна, което бе дори по-приятно от амброзията. Очите ѝ бяха толкова пъстри, че Джейсън можеше да се визира в тях цял ден, да изучава шарките им така, както някои хора наблюдаваха Северното сияние.

— Голям късметлия съм, че те имам — призна си той.

— Вярно е — побутна го леко тя. — А сега кажи как да вкараме кораба в пристанището?

Джейсън се намръщи към водата. Все още бяха на около километър от острова. Нямаше идея как да накара двигателите да заработят. Или платната...

За щастие, Фестус ги слушаше. Той се обърна напред и избълва струя пламък. Двигателят на кораба се закашля. Звучеше като огромен велосипед със срязана верига, но въпреки това *Арго II* бавно тръгна напред.

— Добър дракон — каза Пайпър и потупа Фестус по врата.

Рубинените очи на дракона блеснаха, все едно е доволен от себе си.

— Изглежда по-различен, откакто го събуди — рече Джейсън. — По... жив.

— Така и трябва — усмихна се Пайпър. — От време на време всички имаме нужда да ни събуди някой, който ни обича.

Застанал до нея, Джейсън се почувства толкова добре, че почти успя да си представи бъдещето им в лагера на нечистокръвните. Стига, разбира се, да оцелееха. И да имаше лагер, в който да се върнат.

Когато отново се наложи да направиш избор между бурята и огъня — бе казал Нот, — си спомни за мен и не се поддавай на отчаянието.

Колкото повече приближаваха Гърция, толкова по-голям ужас изпитваше Джейсън. Започваше да си мисли, че Пайпър е права за пророчеството и че един от двамата с Лио нямаше да се върне от това пътуване жив. Но това само означаваше, че трябва да намерят Лио.

Колкото и да обичаше живота, Джейсън нямаше да остави приятеля си да умре заради него. Нямаше да може да живее с тази вина.

Разбира се, той таеше надежда, че греши и че двамата ще могат да се върнат живи и здрави от пътуването си. Но бе готов и за другото. Щеше да защити приятелите си и да спре Гея, каквото и да му костваше това.

Не се поддавай на отчаянието.

Лесно бе да го кажеш, ако си безсмъртен бог.

Когато островът приближи, Джейсън забеляза, че пристанището е пълно с платна, а от брега се издигаха крепостни стени, високи около 15–20 метра. Над тях имаше средновековен на вид град, от който се виждаха куполите на църкви и скупчените една до друга сгради. Всичко бе направено от един и същи златист камък. Оттам, където стоеше Джейсън, изглеждаше все едно градът покрива всеки сантиметър от острова.

Той прегледа корабите в пристанището. На около стотина метра пред него, вързан за най-дългия кей, имаше саморъчно направен сал с проста мачта и платно от брезент. На края му имаше някаква машина. Дори от това разстояние Джейсън успя да различи блясъка на божествен бронз.

Джейсън се ухили. Само един герой можеше да направи такъв сал и да го паркира така, че *Арго II* да не може да го пропусне.

— Викни останалите — каза Джейсън на Пайпър. — Лио е тук.

LX. ДЖЕЙСЪН

Намериха Лио на върха на градските укрепления. Беше седнал в открито кафене с изглед към морето и пиеше чаша кафе, облечен в... не можеше да бъде! Все едно бе минал през машина на времето. Дрехите му бяха същите, които бе носил през първия ден след пристигането си в лагера на нечистокръвните — дънки, бяла риза и старо войнишко яке. Само дето това яке бе изгоряло преди няколко месеца...

Пайпър едва не го събори от масата с прегръдката си.

— Лио! Богове, къде беше?

— Валдес! — ухили се и тренер Хедж, преди да си спомни, че има репутация за пазене и да се намръщи. — Ако пак изчезнеш така, ще те накажа за цял месец!

Франк потупа Лио по гърба толкова силно, че другото момче направи гримаса. Дори Нико изглеждаше щастлив, когато стисна ръката му.

Хейзъл го целуна по бузата.

— Мислехме, че си умрял!

— Хей, хора — усмихна се леко Лио, — всичко е наред.

Но не беше. Джейсън го усети веднага. Лио не срещаше погледа му, а ръцете му стояха неподвижни на масата, както никога досега. Цялата енергия, с която момчето обикновено кипеше, я нямаше, заместена от някаква странна меланхолия.

Джейсън се запита откъде му е познато това изражение. След това се сети, че Нико ди Анджело бе гледал по същия начин, изправяйки се срещу Купидон в руините на Салона.

Лио беше влюбен.

Докато другите сядаха на близките маси, Джейсън се наведе и го стисна за рамото.

— Какво се е случило?

Лио погледна към групата. Отговорът му бе повече от ясен.

„Не тук. Не пред всички.“

— Загубих се — отвърна той. — Доста дълга история. Разкажете с вас какво стана. Къде е Хиона?

— Какво стана ли? — изсумтя тренер Хедж. — Пайпър стана, ето какво! Момичето си го бива, казвам ти!

— Тренер... — отвори уста да възрази Пайпър, но Хедж вече бе започнал разказа на събитията. В него Пайпър бе майстор на кунгфу, сразил около дузина Бореади.

Докато тренерът бърбореше, Джейсън гледаше загрижено Лио. Кафенето бе с прекрасен изглед към пристанището. Момчето трябваше отдавна да е забелязало *Арго II* и въпреки това стоеше спокойно и си пиеше от кафето — напитка, която дори не обичаше. Бе изчакал да го намерят. Това изобщо не бе Лио, когото познаваха. Корабът бе най-важното нещо в живота му. Старият Лио щеше да се затича с викове надолу към пристанището още щом го види.

Тренер Хедж тъкмо описваше как Пайпър е сразила Хиона с шут като на Чък Норис, когато момичето го прекъсна.

— Тренер! — извика тя. — Изобщо не стана така. Нямаше да се справя без помощта на Фестус!

Лио повдигна вежди.

— Фестус е изключен.

— Ами — поколеба се Пайпър, — аз някак го събудих.

Пайпър разказа своята версия на историята, за това как е рестартирала металния дракон с очарователната си магия.

Лио потропа с пръсти по масата, сякаш част от старата му енергия се бе върнала.

— Това не би трябвало да е възможно — промърмори той, — освен ако с ългрейдите вече не отговаря на гласови команди. Но щом сте го активирали, това означава, че навигационната система и кристалът...

— Кристалът? — попита Джейсън.

— Нищо — размърда се неспокойно Лио, — а какво стана след избухването на вятърната бомба?

Хейзъл продължи историята. Една келнерка приближи и им предложи менюта. Не след дълго вече си бяха поръчали сандвичи и безалкохолни напитки и изглеждаха като обикновени тийнейджъри, наслаждаващи се на спокойния слънчев ден.

Франк взе една туристическа брошура изпод поставката за салфетки и я зачете. Пайпър потупа ръката на Лио, все едно не можеше да повярва, че той е тук. Нико стоеше малко настрана от групата и следеше с поглед околните пешеходци като потенциални врагове. Тренер Хедж дъвчеше солниците.

Въпреки щастливата среща всички изглеждаха някак потиснати, все едно ги е прихванало настроението на Лио. Чак сега Джейсън осъзна колко важен за групата е бил хуморът на най-добрия му приятел. Дори пред най-страшна опасност Лио винаги успяваше да им оправи настроението. Сега изглеждаше все едно целият тим е закотвен.

— И така Джейсън овладя вентите и стигнахме до тук — завърши Хейзъл.

— Коне от нагорещен въздух? — подсвирна Лио. — Браво, Джейсън. Сдържал си голямо количество газ по целия път до Малта и след това си го изпуснал.

— Не звучи толкова героично, когато го описваш така — намръщи се Джейсън.

— Споко. Аз съм специалистът по горещината. Чудя се обаче защо Малта? Салът някакси ме изведе дотук, но не знам дали това е случайно, или...

— Може би е заради това — потупа по брошурата Франк. — Според легендата на Малта е живяла Калипсо.

Лио пребледня целият.

— Моля?

Франк сви рамене.

— Според това тук домът ѝ е бил на остров Гозо, на север от тук. Калипсо е от гръцките митове, нали?

— Гръцки, гръцки — потърка ръце тренер Хедж. — Може би ще трябва да се бием с нея! Дано, защото аз вече съм готов.

— Не, тренер — промърмори Лио. — Няма да трябва да се бием с нея.

— Лио, какво не е наред? — попита Пайпър. — Изглеждаш...

— Всичко е наред! — скочи на крака Лио. — Но трябва да тръгваме. Имаме работа!

— Но... — отвори уста Хейзъл. — Къде си бил? Откъде са ти новите дрехи? Как...

— Дами! — прекъсна я Лио. — Оценявам загрижеността, но не ми трябват две допълнителни майки!

Пайпър се усмихна несигурно.

— Добре, но...

— Трябва да оправим кораба! — продължи Лио. — Да проверя как е Фестус! Да сричам физиономията на Майката Земя! Няма време за губене! Лио се завърна!

След което разпери ръце и се ухили.

Държеше се смело, но Джейсън виждаше тъгата в погледа му. Нещо бе станало. Нещо, свързано с Калипсо.

Джейсън се опита да си спомни мита за нея. Май беше някаква магьосница като Медея или Цирцея. Но ако Лио бе избягал от леговището на зла магьосница, защо бе толкова тъжен? Джейсън трябваше да поговори с него, да види как е. Засега обаче Лио явно не искаше да бъде разпитван. Затова Джейсън стана и го потупа по гърба.

— Лио е прав. Имаме работа.

Всички схванаха намека и започнаха да събират храната си. Тези, които не си бяха допили напитките, го направиха.

Внезапно Хейзъл ахна.

— Хора...

Тя посочи към хоризонта на североизток. Първоначално Джейсън не различи нищо, освен морето. Но тогава във въздуха проблесна нещо като черна мълния, къс от нощта, хвърлен, за да помрачи светлината на деня.

— Не виждам нищо — изръмжа тренер Хедж.

— Нито пък аз — добави Пайпър.

Джейсън огледа лицата на приятелите си. Повечето изглеждаха просто объркани. Нико бе единственият от останалите, забелязал черната мълния.

— Не може да бъде... — промърмори той. — Гърция е на стотици километри оттук.

Но мракът се появи отново, като за миг изсмука цветовете от хоризонта.

— Мислиш, че това е Епир? — Джейсън целият настръхна, все едно ударен от хиляда волта ток. Не знаеше защо вижда тъмните петна. Той не бе дете на Подземното царство. Но това го накара да се изпълни с лоши предчувствия.

— Домът на Хадес е отворен — кимна Нико.

След няколко секунди оттекна далечен тътен като от артилерийски огън.

— Започва се — прошепна Хейзъл.

— Какво се започва? — попита Лио.

Когато следващата мълния удари, очите на Хейзъл помръкнаха като пламнало фолио.

— Последната атака на Гея — каза тя. — Портите на Смъртта работят извънредно. Нейните сили нахлуват на талази в света на смъртните.

— Няма да успеем навреме — поклати глава Нико. — Когато стигнем храма, вече ще ни чака армия от чудовища!

— Тогава ще ги победим — стисна зъби Джейсън — и ще стигнем по-бързо, отколкото мислиш. Лио отново е с нас. Той ще ни осигури скоростта, която ни е нужна. — След това се обърна към него. — Нали така, адмирале?

Лио успя да се усмихне. В погледа му се четеше благодарност.

— Време е да политаме, момчета и момичета — каза той. — Вашият чичо Лио все още има някой и друг номер в ръкава си!

LXI. ПЪРСИ

Пърси още не бе мъртъв, но вече се бе уморил от това да се разхожда като труп.

Докато вървяха към сърцето на Тартара, той отново и отново поглеждаше към тялото си и се питаше дали наистина е неговото. Ръцете му изглеждаха като пръчки, увити в избеляла кожа, а скелетоподобните му крака сякаш се разпадаха на всяка крачка. Бе се научил да се движи горе-долу нормално в рамките на Мъртвешката мъгла, но магическият саван го караше да се чувства все едно е в балон с хелий.

Опасяваше се, че мъглата никога няма да се вдигне, дори да успееш да се измъкнат от Тартара. Не искаше да прекара остатъка от живота си като дубльор в сериала „Живите мъртви“^[1].

Пърси се опита да се съсредоточи върху нещо друго, но не знаеше накъде да погледне.

Земята под краката му бе с отблъскващ лилав оттенък и пулсираше с мрежи от вени. В тъмночервеникавата светлина на кървавите облаци обвитата в Мъртвешка мъгла Анабет изглеждаше като току-що съживено зомби.

Но най-потискаща бе гледката пред тях. Докъдето поглед стигаше, се бе ширнала армия от чудовища — ята крилати арай, племена от тътрещи се циклопи, облаци от летящи зли духове. Хиляди злодеи, може би дори десетки хиляди, вървяха неуморно и се бутаха един в друг с ръмжене, като в претъркана съблекалня в училище за мутанти, в която няма място за всички.

Боб ги поведе по края на армията. Не направи опит да се скрие, пък и нямаше смисъл. С височина от над три метра и сребърен ореол, титанът се забелязваше отдалеч.

На около трийсет метра от най-близките чудовища Боб се обърна към Пърси и рече:

- Мълчете и стойте зад мен. Няма да ви забележат.
- Дано — отвърна Пърси.

Малък Боб се събуди върху рамото на титана. Той замърка с познатия сеизмичен тътен и опъна гръбче, като за миг отново стана на скелет. Поне той бе спокоен.

Анабет погледна към собствените си мъртвешки ръце.

— Боб... щом сме невидими, ти как успяваш да ни видиш? Технически сме...

— Технически да — отвърна Боб, — но ние сме приятели.

— Никс и децата й ни видяха — отвърна Анабет.

— Това беше в царството на Никс — вдигна рамене Боб. — Там е различно.

— Ами... добре. — Анабет не звучеше много уверено, но вече бяха тук. Трябваше да опитат.

Пърси се загледа в тумбата страховити чудовища.

— Поне няма да се притесняваме от това да се засечем с други „приятели“ в тълпата.

— Да, това е добра новина — ухили се Боб, — а сега нека тръгваме. Смъртта е близо!

— Портите на Смъртта са близо — поправи го Анабет. — Нека внимаваме какво говорим.

Те потънаха в тълпата. Пърси трепереше толкова силно, че се страхуваше да не се отърси от Мъртвешката мъгла. Бе виждал големи групи чудовища и преди. Изправи се срещу цяла армия такива в битката за Манхатън. Но това тук бе различно.

Когато се бе борил с тези същества в света на смъртните, Пърси знаеше, че защитава дома си. Това му бе вдъхвало смелост, независимо колко малък е шансът му за успех. Но тук той бе натрапникът. Мястото му не бе сред тези същества. Бе все едно Минотавъра да се появи в задръстване наред Нью Йорк.

На няколко метра от тях група емпуси разкъсваха тялото на грифон, а другите грифони кръжаха около тях с гневни крясъци. Шесторък земероден и лестригонски великан се целеха един друг със скали, но Пърси не бе сигурен дали се бият, или просто си играят. Една черна сянка, подобна на кълбо пушек — Пърси се досети, че това е ейдолон — се всели в циклоп и накара чудовището да си плесне един шамар. След което се плъзна към следващата си жертва.

— Пърси, виж! — прошепна Анабет.

На един хвърлей камък от тях имаше мъж в каубойски дрехи, чийто бич плющеше над гърбовете на стадо огненишащи коне. Той носеше широкопола шапка върху мазната си коса, огромни дънки и чифт черни кожени ботуши. От едната си страна изглеждаше почти като нормален човек, но когато се обърна, Пърси видя, че е разделен на три различни тела, всяко от които бе в различна фланелка.

Това бе великанът Герион, който се бе опитал да убие Пърси преди две години в Тексас. Явно злият фермер се канеше да се завърне в света на живите с ново стадо. Идеята, че този тип ще се измъкне през Портите на Смъртта, накара Пърси отново да изпита болка. Араите бяха освободили проклетие на Герион в гората. На момчето му идеше да отиде до урода с три тела, да му плесне един шамар и да извика:

— Благодаря ти много, каубой!

Но за съжаление не можеше да го стори.

Колко ли стари врагове имаше в тази тълпа? Пърси осъзна, че всяка битка, която е печелил, не е била нищо повече от временна победа. Нямаше значение колко е силен или какъв късмет има, нито дори колко чудовища е погубил. Накрая щеше да се провали. Той бе само един смъртен. Щеше да остарее, да изнемощее или просто да умре. А тези създания бяха вечни и винаги идваха отново. Можеше да им отнеме месеци или години да възвърнат формата си. Дори векове. Но какво значение имаше това? Накрая щяха да се върнат.

Като видя ордата им в Тартара, Пърси почувства отчаянието на духовете в река Кокит. Какво от това, че бе герой? Какво от това, че се бе държал храбро? Злото никога не умираше. То се възстановяваше и се надигаше като червей от мехурите на Тартара. За тези твари Пърси не бе нищо повече от досадна конска муха. Те просто трябваше да го изчака да умре. Някой ден синовете или дъщерите му щяха отново да се изправят срещу тях.

Синовете и дъщерите му.

Мисълта го ободри. Отчаянието, което го бе обхванало, изчезна. Той погледна към Анабет. Тя все още приличаше на увит в мъгли труп, но той си представи как изглежда наистина — със сиви очи, в които грее решителност, с пристегнатата назад руса коса, с уморено и изцапано, но въпреки това красиво лице.

Може би чудовищата винаги щяха да се завръщат. Но героите щяха да бъдат готови за тях. Лагерът на нечистокръвните бе оцелявал

поколение след поколение. Същото важеше и за лагер „Юпитер“. Ако гърците и римляните загърбеха враждата си, щяха да станат още по-силни. Все още имаше надежда. С Анабет бяха стигнали чак дотук. Портите на Смъртта бяха близо!

Синове и дъщери. Глупава мисъл. Но също и страхотна. В средата на Тартара, в самото сърце на мрака, Пърси се ухили.

— Какво има? — прошепна Анабет.

Прикрит от Мъртвешката мъгла, той сигурно изглеждаше все едно е изкривил лице от болка.

— Нищо — отвърна той. — Просто...

И тогава гласът долетя като гръм от ясно небе.

— ЯПЕТ!

[1] Популярен американски хорър сериал за нападнат от зомбита град. Базиран е на едноименната комиксова поредица. — Бел.ред. ↑

LXII. ПЪРСИ

Титанът ги приближи, като изрита няколко по-низши чудовища, направили грешката да застанат на пътя му. Бе висок горе-долу колкото Боб, с броня от стикска стомана и диамант в центъра на нагръдника. Очите му бяха синкавобели като глетчери и също толкова студени. Косата му бе в същия цвят, подстригана късо, по войнишки. Под мишница носеше боен шлем във формата на меча глава. От колана му висеше меч с размерите на дъска за сърф.

Въпреки бойните си белези, лицето на титана бе красиво и по някакъв странен начин познато. Пърси бе сигурен, че никога не го е виждал, но очите и усмивката му му напомниха за някого...

Титанът спря пред Боб и го потупа по рамото.

— Япет! Не ми казвай, че не можеш да познаеш собствения си брат!

— Добре — съгласи се нервно Боб. — Няма да го кажа.

Другият титан отметна глава назад и се разсмя.

— Чух, че са те хвърлили в Лета. Сигурно е било ужасно! Всички обаче знаехме, че накрая ще се излекуваш. А аз съм Койос!

— Разбира се — отвърна Боб. — Койос, титанът на...

— Севера! — извика Койос.

— Знам! — извика и Боб.

Двамата се разсмяха и започнаха да се тупат по рамената. Очевидно притеснен от това, Малък Боб се настани на главата на големия и се сви в косата му като в гнездо.

— Бедният стар Япет — продължи Койос. — Здравата са се изгаврили с теб. Погледни се само! С метла! С униформа на слуга! С котка на главата! Хадес ще си плати за това унижение. А онова геройче, което ти взе паметта? Ще го разкъсаме на парчета, нали? Заедно!

— Да — преглътна Боб, — разбира се. На парчета, ха-ха.

Ръцете на Пърси се сключиха около химикалката. Не бе имал добро мнение за брата на Боб и преди заканата да го разкъсат на

парчета. В сравнение с Боб, който говореше простичко и ясно, Койос звучеше все едно рецитира Шекспир. Само по себе си това бе достатъчно, за да подразни Пърси. Бе готов да извади Въртоп на момента, но поне досега Койос не го беше забелязал. А и Боб не ги бе предал, въпреки че няколкократно имаше възможност да го направи.

— Добре е, че се виждаме отново. — Койос забарабани с пръсти по мечешкия шлем. — Помниш ли как се забавлявахме едно време?

— Разбира се! — отвърна Боб. — Когато, въ...

— Хванахме баща си Уран — добави Койос.

— Да, беше чудесно да се боричкаме...

— Ние го смачкахме.

— Това имам предвид...

— Задържахме го, докато Кронос го насече на части с косата си.

— Да, точно така беше. Ха-ха. — Боб изглеждаше все едно всеки миг ще му прилошее. — Колко забавно!

— Ти хвана десния крак на татко, доколкото помня — не се спря Койос, — и Уран те изрита в лицето. Много те закачахме за това!

— Заслужавах си го.

— За жалост, нашият брат Кронос бе унищожен от онези жалки геройчета — въздъхна Койос. — Има някакви остатъци от същността му, но нищо, което да събереш. Явно има рани, които дори Тартара не може да излекува.

— Уви!

— Но сега получаваме втори шанс, нали? — Койос се приведе съучастнически напред. — Нека гигантите си мислят, че управляват. Нека бъдат нашите елитни убийци. Те ще се справят с Олимпийците веднъж и завинаги. Но щом Майката Земя се събуди, тя ще си спомни кои са първородните ѝ деца. Помни ми думите. Титаните отново ще владеят Вселената!

— Хм — замисли се Боб, — на гигантите това няма да им хареса.

— На кого му пука за гигантите? — излая Койос. — Те и без това минаха през Портите на Смъртта и са обратно в света на смъртните. Полибот излезе последен преди половин час и не спря да се оплаква как си изпуснал плячката. Разбрах, че героите, които е преследвал, са били погълнати от Никс. Повече никой няма да ги види, гарантирам ти!

Анабет стисна ръката на Пърси. Той не можеше да различи ясно изражението ѝ през Мъртвешката мъгла, но прочете тревогата в погледа ѝ.

Ако гигантите вече бяха минали през Портите, това означаваше, че повече няма да ги гонят в Тартара. За нещастие, означаваше също и че приятелите им в света на смъртните са в още по-голяма опасност. Всичките им предишни битки се бяха обезсмислили. Враговете им бяха преродени и по-силни отвсякога.

— Е! — изтегли огромния си меч Койос. Острието излъчваше студ, по-вледеняващ и от този на глетчера Хъбърд. — Трябва да вървя. Латона сигурно вече да се е възстановила. Ще я убедя да се бие на наша страна.

— Латона — промърмори Боб, — разбира се.

— Забравил си дъщеря ми, а? — разсмя се Койос. — Е, отдавна не си я виждал, не може да се отрече. Миролюбивите като нея се възстановяват най-бавно. Но този път съм сигурен, че Латона ще иска да отмъсти. Начинът, по който Зевс се отнесе с нея, е възмутителен. А тя го дари с такива прекрасни близнаци!

Пърси едва не ахна. Близнаците! Той си спомни и коя е Латона — майката на Аполон и Артемида. Ето защо Койос му се бе сторил познат! Той имаше студените очи на Артемида и усмивката на Аполон. Беше им дядо, баща на майка им Латона.

Само от мисълта за това Пърси го заболя главата.

— Е, ще се видим в света на смъртните! — избоботи Койос и тупна Боб по гърдите, като така едва не събори Малък Боб от главата му. — Да знаеш, другите ни двама братя пазят Портите, така че скоро ще ги видиш!

— Така ли?

— Разчитай на това! — С тези думи Койос пое по пътя си, като едва не стъпка Пърси и Анабет, но те се отдръпнаха панически от пътя му. Преди тълпата изчадия да запълни празното пространство, Пърси махна на Боб. Титанът се наведе до него.

— Добре ли си, големи приятелю? — прошепна Пърси.

— Не зная — намръщи се Боб. — Всичко това... — махна той наоколо. — Как бих могъл да съм добре?

Прав е — помисли си Пърси. Анабет надникна към Портите на Смъртта, въпреки че армията чудовища я бе скрила от погледите им.

— Правилно ли чух? Още двама титани пазят изхода? Това не е никак хубаво.

Пърси погледна към Боб. Обърканото изражение на титана не му хареса.

— Помниш ли Койос? — попита внимателно той. — И това, което ти говореше?

Боб стисна дръжката на метлата си.

— Да. Когато го каза, си го спомних. Удари ме с миналото... като с копие. Но не зная дали да го приема. Мое е... но ако не го искам?

— Не го приемай — каза твърдо Анабет. — Боб, вече си различен. По-добър.

Котето скочи от главата на Боб и се уви около краката му, като отърка главичка в панталоните. Боб сякаш не го забеляза.

На Пърси му се искаше да има увереността на Анабет, да може да каже на Боб със сигурност, че трябва да забрави миналото си.

Той обаче прекрасно разбираше титана. Спомни си деня, в който се събуди във Вълчия дом в Калифорния, със спомени, изтрити от Хера. Ако някой бе посрещнал Пърси тогава и му бе казал, че се казва Боб и е приятел на гигантите и титаните... дали щеше да повярва? Дали нямаше да се почувства предаден, когато открие истинската си самоличност?

Това е различно — каза си той. — Ние сме добрите.

Но дали беше така наистина? Пърси бе оставил Боб в двореца на Хадес, на милостта на новия му господар, който го мразеше. Не смяташе, че има моралното право да казва на Боб какво да прави. Дори животът им да зависеше от това.

— Мисля, че можеш да избереш, Боб — предложи Пърси. — Запази тази част от миналото на Япет, която ти е скъпа. Зарежи останалото. Важно е бъдещето!

— Бъдеще... — поклати глава Боб. — Това е идея на смъртните. Аз нямам бъдеще. Ние не сме създадени, за да се променяме...

Титанът се загледа към ордите чудовища.

— Това е истината, приятелю. Оставаме едни и същи. Завинаги.

— Ако беше така — отвърна Пърси, — вече с Анабет да сме мъртви. Може би не ни е било писано да сме приятели, но сме такива. Ти си най-добрият приятел, който бих могъл да имам.

Сребърните очи на Боб изглеждаха по-тъмни от обичайното. Той вдигна ръка и Малък Боб скочи в нея. След това се изправи в цял ръст.

— Да вървим тогава, приятели. Малко остана.

Да тъпчеш сърцето на Тартара не бе така забавно, както звучеше. Пурпурната плът под тях бе хлъзгава и не спираше да пулсира. От далечината изглеждаше плоска, но отблизо бе като направена от гънки и цепнатини, през които ставаше все по-трудно да се ходи. Сгърчените купчини от червени артерии и сини вени даваха възможност на Пърси да се хване за нещо, но напредването бе бавно.

А чудовищата, разбира се, бяха навсякъде. Глутници адски хрътки обикаляха полята, без да спират да лаят и да ръмжат, а всяка твар, направила грешката да не се отмести от пътя им, биваше разкъсана. Араите кръжаха във въздуха, носени от ципестите си криле, като мерзки черни силуети на фона на отровните облаци.

Пърси се препъна. Ръката му докосна една червена артерия и потръпна.

— Тук има вода — каза той. — Истинска вода.

— Една от петте реки — изсумтя Боб. — Кръвта му.

— Кръвта му? — Анабет отстъпи от най-близката купчина артерии. — Знаех, че реките на Подземното царство се вливат в Тартара, но...

— Да — довърши мисълта й Боб, — всички минават през сърцето му.

Пърси прокара ръка по мрежа капиляри. Дали река Стикс течеше под пръстите му, или може ли Лета? Ако някоя от вените се пръснеше, докато стъпва върху нея...

Пърси потрепера. Осъзна, че върви по най-опасните кръвоносни съдове във Вселената.

— Трябва да побързае — каза Анабет. — Ако не успеем...

Гласът й заглъхна. Във въздуха пред тях профуча назъбена мълния, изградена от пълен мрак.

— Портите — обясни Боб. — Явно през тях минава голяма група.

Пърси усети горчив вкус в устата си, все едно е вкусил кръвта на горгона. Дори приятелите му от *Арго II* да успеяха да стигнат другата

страна на Портите, как щяха да преборят ордите изчадия, минаващи през тях, особено ако гигантите вече ги очакваха?

— Всички чудовища ли ще минат през Дома на Хадес? — попита той. — Колко голямо е това място всъщност?

— Може би излизат другаде — сви рамене Боб. — Домът на Хадес е под земята, нали? Това е царството на Гея. Може да изпрати слугите си където пожелае.

Пърси усети как всяка надежда го напуска. Бе достатъчно лошо, ако чудовищата изпълзяваха в Епир. Той обаче си представи земята в света на смъртните като огромно метро, превозващо гиганти и други отворителни създания там, където Гея сметеше за уместно да ги стовари — в лагера на нечистокръвните, в лагер „Юпитер“ или пък на пътя на *Арго II*, още преди той да е стигнал Епир.

— Щом Гея има такава сила — попита Анабет, — няма ли да предопредели къде ще се измъкнем ние самите?

Пърси намрази този въпрос. Понякога му се искаше Анабет да не е чак толкова умна.

— Вие не сте чудовища — почеса се по брадата Боб. — С вас може и да е по-различно.

Страхотно — помисли си Пърси.

Не му харесваше идеята Гея да ги очаква от другата страна, готова да ги пренесе където си поиска, например в центъра на някоя скала. Портите обаче бяха единственият им шанс да се измъкнат от Тартара. Друга надежда нямаше.

Боб им помогна да се изкачат по поредното възвишение и тогава Портите се появиха право пред тях — правоъгълник от пълен мрак на върха на сърдечния мускул, на около половин километър разстояние. Обкръжаваше го армия чудовища, толкова плътно застанали едно върху друго, че Пърси би могъл да стъпва по главите им.

Портите все още бяха прекалено далеч, за да ги различи ясно, но титаните, които ги пазеха, му бяха достатъчно познати. Този вляво бе облечен в сияйни златни доспехи, които излъчваха изгаряща жегата.

— Хиперион — промърмори Пърси. — Този упорито отказва да остане мъртъв.

Титанът вдясно имаше тъмносини доспехи с овнешки рога на шлема. Пърси го бе виждал само в сънищата си, но го разпозна като Криос, титана, убит от Джейсън в битката за планината Там.

— Другите братя на Боб — прошепна Анабет. Мъртвешката мъгла около нея се размърда и за миг превърна лицето ѝ в ухилен череп.

— Боб, можеш ли да се биеш с тях?

Боб претегли метлата си, все едно му предстои голямо чистене.

— Трябва да побързаме — заяви той. Пърси забеляза, че това не е отговор. — Последвайте ме.

LXIII. ПЪРСИ

Засега камуфлажът на Мъртвешката мъгла вършеше работа и точно затова Пърси очакваше нещата да се прецакат в последния момент.

На около петнайсет метра от Портите на Смъртта двамата с Анабет замръзнаха.

— О, богове — прошепна тя. — Та те са същите!

Пърси я разбра веднага. Въпреки рамката от стикска стомана, вълшебният портал изглеждаше досущ като врати на асансьор в два цвята — черно и сребърно. И като се изключи това, че цветовете бяха разменени, изглеждаха по същия начин като асансьора в Емпайър Стейт Билдинг, който водеше до Олимп.

Когато ги видя, Пърси усети такъв прилив на носталгия, че не можеше да диша. Липсваше му не само планината Олимп. Липсваше му всичко, което бе оставил зад гърба си — Ню Йорк, лагерът на нечистокръвните, доведения му баща. Усети как очите му парят и не посмя да отговори.

Портите на Смъртта изглеждаха като лична обида — направени така, като че ли да му напомнят за това, което не може да има.

Когато се съвзе от шока, забеляза и други детайли — мраза, който се разпростираше в основата на вратите, пурпурното сияние във въздуха около тях и веригите, които ги задържаха.

Корди от черна стомана излизаха от двете страни на рамката, като че придържаха висящ мост. Те бяха закачени за куки, забити в подобната на плът земя. Двамата титани Криос и Хиперион стояха до котвите.

Докато Пърси ги гледаше, цялата рамка потрепера. Черна мълния блесна в небесата, а веригите се разклатиха. Титаните натиснаха с крак куките, за да ги запазят неподвижни. Вратите се отвориха и разкриха вътрешността на асансьора.

Пърси се напрегна и понечи да се втурне натам, но Боб постави ръка на рамото му.

— Чакай — предупреди го той.

— Група А-22! — извика Хиперион на чудовищата наоколо. — Побързайте, мързеливци такива!

Няколко циклопи се спуснаха напред. Размахваха червени билети в ръката си и викаха развълнувано. Не бе възможно да минат през създадените за хора врати, но когато ги приближиха, се смалиха, все едно Портите ги всмукваха към себе си.

Титанът Криос натисна бутона със стрелка нагоре от дясната страна на асансьора и Портите се затвориха. Рамката потрепери отново и тъмната мълния избледня.

— Трябва да разберете как работи — прошепна Боб, докато гледаше към малкото котенце в дланта си, може би за да не събуди подозренията на останалите чудовища наоколо. — Всеки път, когато Портите се отворят, се опитват да се пренесат на ново място. Така ги построи Танатос, за да може само той да си ги намира. Но сега са оковани и не могат да се телепортират.

— Тогава ще срежем веригите — отвърна тихо Анабет.

Пърси погледна към ярката фигура на Хиперион. Последния път, когато се бе бил с титана, едва не бе загинал. Трябваше да впрегне всичките си сили и това пак не бе достатъчно. Сега титаните бяха двама, а на тяхна страна имаше и няколко хиляди чудовища.

— Камуфлажът ни — попита той, — ще изчезне ли, ако направим нещо агресивно, като да срежем веригите например?

— Не знам — отвърна Боб на котенцето.

— Мяу! — намеси се Малък Боб.

— Боб, ще трябва да привлечеш вниманието им — рече Анабет. — С Пърси ще се промъкнем покрай останалите двама титани и ще срежем веригите зад тях.

— Хубаво — отвърна Боб, — но това е само част от проблема. Веднъж минете ли през Портите, някой трябва да остане навън, за да пази бутона и да го натиска.

Пърси се опита да преглътне.

— Да пази бутона?

Боб кимна, докато чешеше котенцето по брадичката.

— Някой трябва да натиска бутона за нагоре дванайсет минути, иначе пътуването няма да завърши.

Пърси погледна към Портите. Наистина Криос продължаваше да натиска копчето. Дванайсет минути... Някак трябваше да отвлечат вниманието на титаните от тези врати. Тогава Боб, Пърси или Анабет трябваше да натиска копчето цели дванайсет минути наред цялата армия изчадия на Тартара, докато другите двама пътуваха към света на смъртните. Бе невъзможно.

— Защо дванайсет минути? — попита Пърси.

— Не знам — отвърна Боб. — Защо Олимпийците и титаните са дванайсет?

— Прав си — отвърна Пърси, макар да усети горчив вкус в устата си.

— Какво ще стане, ако пътуването не завърши — попита Анабет. — Имам предвид с пътниците?

Боб не отговори. Съдейки по изражението му, Пърси разбра, че не иска да е в асансьора, ако той заседне по пътя между Тартара и света на смъртните.

— Значи ако успеем да задържим бутона дванайсет минути — каза Пърси — и срежем веригите...

— Портите ще се рестартират — довърши Боб, — както си му е редът. Ще изчезнат от Тартара и ще се появят някъде другаде, където Гея не може да ги използва.

— Танатос ще може да си ги върне — обобщи Анабет — и смъртта ще действа както трябва. Чудовищата няма да могат да се връщат постоянно в света на смъртните.

— Лесна работа — въздъхна Пърси, — като изключим... ами, всичко.

— Аз ще натискам бутона — отсече Боб.

Пърси усети да го залива вълна от чувства — тъга, скръб, благодарност, вина, — които го заляха като мокър цимент.

— Не можем да искаме това от теб, Боб. Ти също искаш да минеш през Портите. Да видиш небето, звездите и...

— Искам — съгласи се Боб, — но някой трябва да натиска бутона. А и щом веригите бъдат срязани... братята ми ще се опитат да ви спрат. Те не желаят Портите да изчезнат.

Пърси погледна към безкрайната орда чудовища. Дори ако Боб се жертваше, нямаше начин един титан да удържи такава армия цели дванайсет минути, при това с пръст върху проклетия бутон!

Циментът натежа в стомаха на Пърси. Винаги бе подозирал, че приключението ще свърши така. Че ще трябва да остане тук. Боб щеше да отблъсне армията, а Пърси щеше да държи бутона на асансьора, докато Анабет пристигне в света на смъртните.

Трябваше по някакъв начин да я убеди да тръгне без него. Ако тя бе в безопасност и Портите изчезнеха, той щеше да умре с чувството, че е направил нещо, което си е заслужавало.

— Пърси? — погледна го Анабет. Ужасно подозрение се прокрадна в думите ѝ.

Бе прекалено умна. Ако срещнеше погледа му, щеше веднага да разгадае какво е замислил.

— Едно по едно — каза той. — Нека първо срежем веригите.

LXIV. ПЪРСИ

— Япет! — ревна Хиперион. — Не мога да повярвам! Мислех, че още се криеш зад някоя кофа.

— Не съм се крил — промърмори Боб и тръгна напред.

Пърси мина от дясната страна на Портите. Анабет се промъкна от лявата. Титаните не дадоха знак, че са ги забелязали, но Пърси не пое никакви рискове. Остави Въртоп във формата на химикалка и се приведе ниско. Стъпваше колкото се може по-тихо. По-низшите чудовища се държаха на разстояние от титаните, така че имаше достатъчно място, за да заобиколи Портите. Обаче чувстваше погледите на ръмжащата тълпа зад гърба си.

Анабет бе решила да поеме в посоката, охранявана от Хиперион, водена от теорията, че титанът на светлината може да долови присъствието на Пърси. Все пак гаджето ѝ бе последният човек, убил го в света на смъртните. Пърси не възрази. След толкова време в Тартара почти не можеше да погледне към сияйната златна броня на Хиперион, която го ослепяваше.

От неговата страна бе Криос, тих и заплашителен, с рогат шлем, изобразяващ овен, който скриваше лицето му. Придържаше едната котва с крак и натискаше бутона за нагоре с палец.

Боб се изправи пред братята си, заби копие в земята и се опита да изглежда колкото се може по-страховит въпреки котенцето на рамото си.

— Хиперион и Криос. Помня ви и двамата.

— Сериозно ли, Япет? — изсмя се златният титан и погледна към Криос, за да сподели веселието си. — Слава на Гея! Последно чухме, че Пърси Джаксън те е превърнал в безмозъчен разсилен. Как те бе кръстил... Бети?

— Боб — изръмжа Боб.

— Е, време бе да се покажеш, Боб! Криос и аз стоим тук вече месеци наред...

— Седмици — поправи го Криос. Гласът му прозвуча като гърлено ръмжене под шлема.

— Все тая! — кресна Хиперион. — Ужасно тегава работа е да пазиш тези врати и да следиш опашката от чудовища на Гея. В тази връзка, коя е следващата група, Криос?

— Двойно червено — отвърна Криос.

Хиперион въздъхна и пламъците по раменете му станаха още по-жарки.

— Двойно червено. Как така стигнахме от А-22 до Двойно червено! Що за система е това!

Той погледна кръвнишки към Боб.

— Това не е работа за господаря на Светлината! За титана на Изтока! За повелителя на Зората! Защо трябва да кисна тук в тъмното, докато гигантите отиват в битка и обират цялата бойна слава! Е, мога да разбера защо са оставили *Криос* тук...

— Все ми оставят най-тъпата работа — промърмори Криос, натиснал с палец бутона.

— Но мен! — не му обърна внимание Хиперион. — Това е нелепо! Ти трябва да вършиш тази работа, Япет! Я заеми поста ми за малко.

Боб се загледа в Портите, но очите му бе някак отнесени, все едно е потънал в спомени.

— Ние четиримата задържахме татко — спомни си той. — Аз, Койос и вие двамата. Кронос ни обеща да владеем четирите края на света, ако му помогнем да убие Уран.

— Вярно — съгласи се Хиперион — и с радост го направих! Даже сам щях да развъртя косата, стига да можех! Но ти, Боб, винаги се чудеше дали това убийство е оправдано, нали? Мекушавият титан на Запада, немощен като лъчите на залеза! Защо родителите ни те нарекоха Пронизващия, така и не разбрах. Повече щеше да ти отива Хленчещия.

Пърси се протегна към котвата. Свали капачката от химикалката си и Въртоп блесна в цялата си дължина. Криос не реагира. Цялото му внимание бе погълнато от Боб, който бе насочил върха на копието си към гърдите на Хиперион.

— Все още мога да пронизвам — процеди Боб. Гласът му бе нисък и заплашителен. — Ти много обичаш да се хвалиш, Хиперион.

Блещукаш като досадна светулка. Но доколкото си спомням, Пърси Джаксън те размаза. Чух, че си станал на хубаво дръвче в Сентръл Парк.

— Мери си приказките, братко — заблестяха очите на Хиперион.

— Работата на портиер поне е почитена — продължи Боб. — Чистия кочината, която другите оставяте след себе си. И накрая всичко става по-хубаво, дори двореца на Хадес. На теб обаче не ти пука каква свинщина оставяш подире си. Сляпо последва Кронос, а сега покорно следваш и Гея.

— Тя ни е майка! — изкрещя Хиперион.

— Страхотна майка, няма що — отвърна Боб. — Доколкото си спомням, дори не си направи труда да се събуди за нашата война с Олимп. От ясно по-ясно е, че предпочита второто поколение свои деца, гигантите.

— Вярно е — изръмжа Криос. — Чедата на Ямата.

— И двамата да мълчите! — заповяда им Хиперион. Гласът му потрепери от ужас. — Никога не знаете дали мама не слуша отнякъде.

Асансьорът изсвири и тримата титани подскочиха. Нима бяха минали дванайсет минути? Пърси бе изгубил представа за времето. Криос свали пръст от бутона и извика:

— Двойно червено! Къде сте, Двойно червено?

Тумби чудовища започнаха да се бутат едно друго, но никое не приближи напред.

— Казах им да си пазят тъпите билети! — разкрещя се Криос. — Губите реда си, Двойно червено!

Анабет застана на позиция точно зад Хиперион. Вдигна меча от драконова кост над основата на веригите. Осветена от блясъка на титана, тя приличаше на горящ труп.

Вдигна три пръста, готова да преброи. Трябваше да срежат веригите преди следващата група да стигне асансьора. Трябваше обаче и да са сигурни, че титаните няма да ги забележат.

— Просто чудесно — изруга Хиперион. — Това тотално ще обърка опашката.

След това се озъби на Боб.

— Направи избора си, братко. Бий се с нас или ни помогни. Нямам време за лекциите ти.

Боб погледна към Пърси и Анабет. Пърси помисли, че ще започне битка, но вместо това той вдигна върха на копието си.

— Добре тогава. Ще застана на пост. Кой иска да си почине малко?

— Аз, разбира се — отвърна Хиперион.

— Не, аз! — скара му се Криос. — Натискам бутона от толкова много време, че палецът ми ще окапе!

— Аз пък стоя тук от по-отдавна — изсумтя Хиперион. — Вие пазете Портите, а аз ще се кача горе в света на смъртните. Имам да си отмъщавам на някои гръцки герои!

— Само ти ли! — оплака се Криос. — Онова гадно римлянце, което лети към Епир, ме уби на късмет. Сега е мой ред да го довърша!

— Глупости! — изтегли меча си Хиперион. — Внимавай да не те довърша аз, овча главо!

— Само опитай! — вдигна собствения си меч Криос. — Няма да остана нито миг повече в тази смрадлива яма!

Анабет срещна погледа на Пърси и отвори уста. Едно... Две...

Но преди да удари веригата, се разнесе неистов крясък, звук, пооглушителен от излитането на ракета. Пърси можа само да си помисли „Олеле!“, след което хълмът избухна. Ударната върна го събори назад, а върху Криос и Хиперион избухна черен шрапнел^[1], който ги разкъса като хартия.

СМРАДЛИВА ЯМА — разнесе се гробовен глас сред полята. Подобната на трескава плът земя се разтърси.

Боб се изправи на крака. По някаква причина експлозията не го бе засегнала. Той размаха копието пред себе си и се опита да намери източника на гласа. Малък Боб се бе сгушил в комбинезона му.

Анабет се бе приземила на около шест метра от вратите. Когато се изправи, Пърси се почувства толкова облекчен, че му отне известно време да осъзнае, че тя изглежда като себе си. Мъртвешката мъгла се бе изпарила.

Погледна към ръцете си. Неговата маскировка също я нямаше.

ТИТАНИ — процеди презрително гласът. — НИЗШИ ТВАРИ. СЛАБИ. НЕМОЩНИ.

Въздухът пред Портите на Смъртта натежа и помръкна. Създанието, което се появи, бе толкова масивно и излъчваше такава омраза, че на Пърси му идеше да се скрие някъде и да заплаче.

Вместо това обаче той се насили да погледне право към фигурата на бога, като започна от черните ботуши, големи колкото ковчези. Краката бяха покрити с броня от черен метал, а плътта бе пурпурна и мускулеста като земята наоколо. Ризницата му бе изградена от хиляди почернели, криви кости, вплетени в едно и поддържани от колан от усукани чудовищни ръце.

Върху нагръдника изникваха и потъваха неясните лица на клетки уроди — циклопи, горгони, великани и дори дракони, — които сякаш се мъчеха да излязат.

Ръцете на воина бяха голи — мускулести, червеникаволилави, лъщящи и огромни като кранове.

Но най-ужасна от всичко бе главата, покрита с шлем от разтопени скала и метал, сляти в едно безформено цяло от шипове и пулсираща магма.

Цялото му лице бе като водовъртеж — спирала от завихрен мрак. Пърси видя с очите си как и последните останки на Криос и Хиперион потъват в търбуха на чудовищния воин.

— Тартара — някакси успя да прошепне героят.

Воинът нададе звук като от планина, която се разцепва на две, за да потъне дълбоко в земните недра. Дали това бе рев или смях, момчето не можеше да прецени.

ТАЗИ ФИГУРКА Е САМО ПРОЕКЦИЯ НА НИЩОЖНА ЧАСТ ОТ ИСТИНСКАТА МИ СИЛА — каза богът. — НО Е ПОВЕЧЕ ОТ ДОСТАТЪЧНА, ЗА ДА СЕ СПРАВИ С ВАС. РЯДКО СЕ НАМЕСВАМ ПРЯКО, МАЛКО ГЕРОЙЧЕ. ПОД ДОСТОЙНСТВОТО МИ Е ДА СЕ БОРЯ С БЪЛХИ КАТО ВАС.

— Аз... — Пърси усети как краката му омекват. — Не искахме да те безпокоим.

ОКАЗАХТЕ СЕ НЕОЧАКВАНО ДОСАДНИ — отвърна Тартара. — СТИГНАХТЕ ТВЪРДЕ ДАЛЕЧ. НЕ МОГА ПРОСТО ДА ВИ ПОЗВОЛЯ ДА СЕ ИЗМЪКНЕТЕ.

Тартара разпери ръце и навсякъде в околната долина хиляди и хиляди чудовища зареваха и заудряха оръжията си едно в друго, сигурни в победата си. Портите на Смъртта потрепераха в оковите си.

ОКАЗВА ВИ СЕ ГОЛЯМА ЧЕСТ, ГЕРОИ — каза богът на Ямата. — ДОРИ ОЛИМПИЙЦИТЕ НИКОГА НЕ ЗАСЛУЖИХА

ВНИМАНИЕТО МИ. ВИЕ ОБАЧЕ ЩЕ БЪДЕТЕ УНИЩОЖЕНИ
ЛИЧНО ОТ ТАРТАРА!

[1] Шрапнелът е артилерийски боеприпас, зареден с готови поразяващи елементи, които при взривяване се разпръскват. — Бел.ред. ↑

LXV. ФРАНК

Франк се надяваше да има фойерверки.

Или поне плакат с надпис: *ДОБРЕ ДОШЛИ!*.

Преди повече от три хиляди години неговият предшественик Периклимен бе отплавал на изток с аргонавтите. Векове по-късно потомците му бяха служили в източните римски легиони. Тогава след серия неудачи семейството му се бе озовало в Китай, а през XX век бе емигрирало в Канада. Сега Франк се завръщаше в Гърция, което означаваше, че семейство Занг на практика бе обиколило цялото земно кълбо.

Това изглеждаше като повод за празник, но го посрещнаха само ято гладни харпии, които нападнаха кораба. На Франк му стана мъчно, докато ги застрелваше с лъка си. Не можеше да не си спомни за Ела, тяхната умна приятелка от Портланд. За жалост, тези харпии не бяха като Ела и искаха да изядат лицето на Франк. Затова той ги превърна в облаци от пера и прах.

Гръцкият пейзаж под тях не изглеждаше кой знае колко гостоприемнен. Хълмовете бяха осеяни с камъни и пънове от кедри, които блещукаха на лятната мараня. Слънцето грееше толкова ярко, че все едно искаше да разтопи всичко наоколо и да го изкове в щит от небесен бронз. Дори на трийсет метра височина Франк можеше да чуе цикадите, които жужаха в дърветата — странен звук, от който му се доспиваше. Дори крещящите гласове на бога на Войната сякаш бяха задрямали. Те почти не бяха безпокоили Франк, откакто екипажът навлезе в Гърция.

По врата му потече струйка пот. Когато бе замразен от лудата богиня на Снега, на Франк му се бе сторило, че никога повече няма да усети топлина, но сега фланелката му бе залепнала за гърба.

— Жега е! — ухили се Лио от руля. — Напомня ми за Хюстън! Какво ще кажеш, Хейзъл? Трябват ни само няколко огромни комара и ще стане точно като тексаското крайбрежие!

— Браво на теб, Лио — изсумтя Хейзъл. — Сега сигурно ще ни нападнат гигантски старогръцки комари.

Франк ги загледа. Бе изумен от това, че напрежението помежду им е изчезнало. Не знаеше какво точно се бе случило с Лио по време на петте дена изгнание, но то го бе променило значително. Той продължаваше да се шегува, но Франк усещаше нещо особено в държанието му, все едно е кораб с нов кил. Килът не се виждаше, но се усещаше по начина, по който корабът пори през вълните.

Лио вече не го дразнеше, поне не както преди. Бъбреше си спокойно с Хейзъл и не я зяпаше по начина, който караше Франк да се чувства неудобно.

Хейзъл веднага бе разбрала какво е станало.

— Срещнал се е с момиче.

— Какво? — не бе повярвал Франк. — Къде? Как разбра?

— Просто го знам — усмихнала се бе Хейзъл.

Все едно бе дъщеря на Венера, а не на Плутон. Франк изобщо не схвана какво става. Разбира се, бе доволен, че Лио не сваля гаджето му, но бе притеснен за него. Наистина двамата се бяха карали понякога, но след всичко преживяно Франк не искаше да види сърцето на Лио разбито.

— Ето! — Гласът на Нико го извади от унеса му. Ди Анджели както винаги се бе настанил на върха на мачтата. Той посочи към блестяща зелена река, която криволичеше между хълмовете на около километър от тях. — Завий натам. Близко сме до храма. Много близо!

Сякаш за да докаже думите му, черна мълния разкъса небето и пред погледа на Франк се появиха тъмни звездички. Косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

Джейсън сложи колана с меча си.

— Въръжете се! Лио, приближи, но не кацай. Не бива да правим излишни контакти със земята. Пайпър, Хейзъл, пригответе въжетата за акостиране.

— Готово! — каза Пайпър.

Хейзъл щипна Франк по бузата и изтича да помогне.

— Франк — извика Джейсън. — Моля те, слез долу и намери тренер Хедж.

— Разбира се!

Той слезе по стълбите и се насочи към каютата на сатира. Когато приближи, забави ход. Не искаше да го стряска. Тренер Хедж имаше навика да изскача с бухалка в ръка, ако решеше, че на борда са стъпили нападатели. Франк на няколко пъти едва не се бе разделил с главата си на път към банята.

Той вдигна ръка да почука, след което видя, че вратата е откrehната. Чу как тренерът говори с някого вътре.

— Стига де, миличко — говореше сатирът, — знаеш, че не е така!

Франк замръзна. Не искаше да подслушва, но не бе сигурен какво трябва да направи. Хейзъл му бе споменала, че се притеснява за тренер Хедж. Твърдеше, че нещо го безпокои, но Франк не се бе замислял по въпроса досега.

Никога не го бе чувал да говори толкова нежно. Обикновено крещеше по време на различните мачове по телевизията или пък окуражаваше любимите си герои от каратистки филми. Франк бе сигурен, че едва ли вика на Чък Норис „миличко“.

Отговори му друг глас — женски, но трудно доловим, все едно идва от много далеч.

— Ще го направя — обеща Хедж, — но ние влизаме в битка.

Сатирът се прокашля.

— Играта може да загубее. Ти само се пази. Ще се върна. Обещавам.

Франк не издържаше повече и почука шумно на вратата.

— Хей, тренер?

Разговорът прекъсна и вратата се отвори. Тренер Хедж застана на прага намръщен и с кръвясали очи, все едно е прекалил с гледането на телевизия. Носеше обичайните си бейзболна шапка и къси панталони, кожена ризница върху тениската и свирка на врата си, все едно щеше да свири футболен мач между чудовища.

— Какво искаш, Занг?

— Готвим се за битката, тренер. Трябваш ни на борда.

Козята брадичка на сатира потръпна.

— Разбира се, че ви трябва.

Звучеше странно разочарован от това, че им предстои битка.

— Не исках да... искам да кажа, чух, че... — заекна Франк. — Да не пращаше съобщение по Ирида?

Хедж изглеждаше все едно ще залепи един шамар на Франк или най-малкото ще изсвири оглушително. И тогава раменете му увиснаха. Той въздъхна и влезе обратно в каютата, като остави Франк на прага.

След това се отпусна на леглото си и подпря брадичка с юмрук. Гледаше мрачно към каютата си, която имаше вид на стая на студенти след ураган — навсякъде имаше бельо (Франк не знаеше дали за носене или за ядене), дискове и мръсни чинии около телевизора. Всеки път, когато корабът се наклонеше в една или друга посока, по пода започваха да се търкалят топки за футбол и баскетбол, и дори една за билиард. Туфи козина летяха във въздуха и се събираха по мебелите на фъндъци.

На нощното шкафче на тренера имаше купа вода, купчина златни драхми, фенерче, а също и стъклена призма за правене на дъги. Треньорът явно бе подготвен за доста съобщения по Ирида.

Франк си спомни за това, което Пайпър му бе разказала — че той си има приятелка нимфа, която работи за баща ѝ. Как ли се казваше нимфата? Мелинда? Милисът?

Не. Мели.

— Приятелката ти Мели добре ли е? — попита Франк.

— Не ти влиза в работата! — излая сатирът.

— Добре.

— Да, добре е! — завъртя очи Хедж. — Щом толкова искаш да знаеш. Но тя вече не ми е приятелка.

— О! — сви се стомахът на Франк. — Скъсахте ли?

— Не, тъпако! Оженихме се! Тя ми е съпруга!

Франк щеше да е по-малко изненадан, ако треньорът го бе зашлевил.

— Тренер... но това е страхотно! Кога...

— Не ти влиза в работата! — кресна сатирът.

— Ами... добре.

— В края на май — отвърна той, — преди *Арго II* да отплава. Не искахме да вдигаме много шум.

Франк се почувства сякаш корабът се залюлява отново, но не бе така, тъй като спортната екипировка си остана в единия ъгъл.

През цялото време тренер Хедж бе женен? И въпреки това се бе съгласил да се включи в подвига им. Нищо чудно, че звънеше толкова често у дома. Нищо чудно, че бе толкова раздразнителен.

И въпреки това... Франк усети, че има нещо повече. Тонът му по време на разговора звучеше все едно има някакъв проблем.

— Не исках да подслушвам — каза момчето, — просто исках да разбера дали е добре.

— Разговорът бе личен!

— Добре... прав сте.

— Хубаво! Ще ти кажа. — Хедж отскубна малко козина от хълбока си и я остави да лети във въздуха. — Взе си отпуск от работата си в Ел Ей и отиде в лагера на нечистокръвните за през лятото, понеже предположихме... — Гласът му потрепера. — Помислихме, че ще е по-безопасно. А сега е в капан там, докато римляните се готвят да нападнат. И... е уплашена.

Франк внезапно осъзна, че носи значката на центурион върху ризата си и татуировка SPQR на ръката си.

— Съжалявам — каза той, — но след като тя е облачна нимфа, не може ли просто да... ами, да отлети?

Тренерът стисна бейзболната си бухалка.

— По принцип да. Но сега не. Разбираш ли... в деликатна ситуация е.

— Деликатна... — внезапно Франк се ококори. — Бременна е! Ще ставаш татко!

— Защо не го изкрещиш малко по-силно? — изсумтя Хедж. — Мисля, че не те чува в Хърватия.

Франк не можа да сподави усмивката си.

— Но, тренер, това е страхотно! Ще имаш бебе сатирче или може би мъничка нимфа? Ще бъдеш фантастичен татко.

Франк не бе сигурен защо мисли така предвид любовта на тренъора към бухалките и ритниците, но бе сигурен.

— Идва война, Занг! — намръщи се още повече Хедж. — Никъде не е безопасно! Трябваше да съм до Мели. Ако ще умирам някъде...

— Хей, никой няма да умре! — извика Франк.

Сатирът го погледна право в очите. Франк усети, че не му вярва.

— Винаги съм обичал децата на Арес — промърмори — или Марс. Няма значение. Може би затова не съм те направил на пихтия, задето си пъхаш носа в чужди работи.

— Но аз не...

— Хубаво, ще ти кажа! — въздъхна отново Хедж. — По време на първото си назначение за отговорник бях в Аризона. Намерих онова девойче Клариса.

— Клариса?

— Да. Тя ти е сестра — отвърна Хедж. — Страхотно дете. Грубо. Агресивно. С голям потенциал. Но докато я търсех, сънувах мама. Тя бе облачна нимфа като Мели. Сънувах, че е в беда и че трябва да ѝ помогна. Веднага. Но си казах, че това е само сън. Кой би наранил една облачна нимфа? Освен това трябваше да спася детето. Така завърших мисията си и отведох Клариса ла Рю в лагера на нечистокръвните. След това потърсих мама. Но закъснях.

Франк видя как туфата козина кацна на върха на бухалката.

— Какво бе станало?

— Не знам — сви рамене Хедж. — Никога повече не я видях. Може би, ако се бях върнал по-бързо...

Франк искаше да каже нещо утешително, но не знаеше какво. Бе изгубил майка си в Афганистан и знаеше колко кухо звучи думата „съжалявам“.

— Вършил си работата си — рече той, — спасил си живота на една героиня.

— И сега жена ми и нероденото ми дете са на другия край на света, а аз не мога да им помогна с нищо.

— Помагаш — настоя Франк. — Дошъл си с нас, за да спреш Гея и гигантите. Това е най-добрият начин да спасиш тези, които обичаш.

— Да, прав си, предполагам.

На Франк му се искаше да го окуражи с нещо повече, но този разговор само го караше да се притеснява за всеки, когото е оставил зад себе си. Чудеше се кой ли пази лагер „Юпитер“ сега, когато легионът бе отпътувал на изток. Особено предвид факта, че Гея бе отворила Портите на Смъртта, за да изкара всичките си чудовища оттам. Тревожеше се за приятелите си от петата кохорта и как се чувстват сега, когато Октавиан им бе наредил да тръгнат срещу лагера на нечистокръвните. Франк искаше да се върне там, само и само за да завре някое плюшено мече в гърлото на противния авгур.

Корабът се наклони напред и спортната екипировка се търкулна по пода на стаята.

— Спускаме се — каза Хедж. — По-добре да се качваме горе.

- Да — отвърна Франк с прегракнал глас.
- Ти си един нахален римлянин, Занг.
- Но...
- Хайде — каза Хедж. — И да не си казал нищо на останалите!

Докато другите закрепваха въздушните съоръжения, Лио хвана Франк и Хейзъл за ръка и ги повлече към задната балиста.

- Ето го и плана.
 - Мразя плановете ти — присви очи Хейзъл.
 - Трябва ми парчето вълшебно дърво — каза Лио. — Бързо!
- Франк едва не се задави. Хейзъл отстъпи назад и инстинктивно покри с ръка джоба си.

- Лио, не можеш...
- Намерих изход — обърна се Лио към Франк. — Ти решаващ, човече, но аз мога да те защита.

Франк си спомни колко пъти се е опасявал от това как пръстите на Лио пламват. Едно погрешно движение и той можеше да унищожи живота му.

Но по някаква причина не се изплаши. От битката си с кравешките чудовища във Венеция насам Франк почти не бе мислил за крехкото парченце, на което се крепеше животът му. Да, най-малкият пламък можеше да го убие. Той обаче бе преживял невероятни изпитания и бе накарал баща си да се гордее с него. Реши, че каквато и да е съдбата му, няма да се безпокои за нея. Щеше да направи каквото може, за да спаси приятелите си.

Освен това Лио звучеше сериозен. Очите му все още бяха пълни с онази странна меланхолия, все едно е на две места едновременно, но нищо в изражението му дори не намекваше, че се шегува.

- Дай му го, Хейзъл — каза Франк.
- Но... — Хейзъл си пое дълбоко въздух. — Добре.

Тя извади дръвчето и го подаде на Лио. В ръцете му не изглеждаше много по-голямо от отвертка. Единият му край все още бе овъглен. С него Франк бе разтопил ледените окови на бог Танатос в Аляска.

- Тогава Лио извади бял плат от колана си.
- Гледайте!
- Носна кърпа? — намръщи се Франк.

— Бяло знаме? — предположи Хейзъл.

— Не, неверници такива! — скара им се Лио. — Това е плат, оплетен от много готин материал. Подарък от една приятелка.

Лио зави дръвчето в кърпата и го заши с една бронзова игла.

— Иглата е моя идея — обяви гордо момчето. — Отне ми много време, докато я вплета в плата, но няма да се отвори, освен ако ти не го поискаш. Материалът не го притиска повече от джоба на Хейзъл.

— Къде тогава е подобрението? — попита момичето.

— Дръж това, за да не получиш инфаркт — Лио подхвърли торбичката на Франк, който едва не я изпусна.

След това призова нажежен пламък с дясната си ръка и вдигна лявата над нея, така че огънят да оближе ръкава му.

— Виждаш ли? — каза той. — Не гори!

Франк не искаше да спори с човек, който държи огнено кълбо, но намери сили да каже:

— Ти си имунизиран срещу силата на огъня.

— Да — подбели очи Лио, — но трябва да се съсредоточа, ако не искам да изгорят и дрехите ми. А в момента изобщо не съм съсредоточен, не виждаш ли? Този плат е напълно огнеупорен. Това означава, че дръвчето ти не може да изгори, докато е в торбичката.

— Как можеш да си сигурен? — попита Хейзъл, която очевидно все още се съмняваше.

— Ох, че сте ми скептични — Лио изгаси пламъка. — Явно има само един начин да те убедя.

Той протегна ръка към Франк.

— Не, не! — отстъпи рязко Франк. Внезапно всички храбри мисли се изпариха от ума му. — Благодаря ти, Лио, но... просто не мога.

— Човече, трябва да ми се довериш.

Сърцето на Франк бясно затупка. Вярваше ли на Лио? Да. Що се отнася до двигателите.

Но да му довери живота си?

Спомни си деня, в който се бяха озовали в подземията на Рим. Гея им бе обещала, че ще умрат в онази стая. Лио бе обещал, че ще ги измъкне от капана.

И го бе направил.

Сега говореше със същата увереност.

— Добре — Франк подаде торбичката на Лио. — И все пак се постарай да не ме убиеш.

Ръката на Лио пламна. Торбичката дори не потъмня. Франк зачака нещо да се обърка. Преброи до двайсет, но бе все още жив. Почувства се все едно парче лед се разтапя в сърцето му — страх, който бе таил толкова дълго, че вече не обръщаше внимание на съществуването му.

Докато не разбра, че вече го няма.

Лио изгаси пламъка и намигна на Франк.

— Кой сега е номер едно?

— Не му отговаряй — отвърна Хейзъл. — И все пак, Лио, това е невероятно.

— Така си е — съгласи се момчето. — Кой иска да вземе моето свръхбезопасено парче дърво?

— Аз — отвърна Франк.

Хейзъл сви устни и погледна надолу. Не искаше Франк да види обидата в очите ѝ. Бе пазила дървото толкова дълго, през толкова тежки битки. Това бе символ на доверие между двамата, знак на тяхната връзка.

— Не е заради теб, Хейзъл — нежно каза Франк. — Не мога да го обясня, но имам чувството, че трябва да направя още една крачка напред, ако искам да оцелея в Дома на Хадес. Трябва сам да нося товара си.

— Разбирам. — Златистите очи на Хейзъл бяха пълни със загриженост. — Просто... ме е страх.

Лио подхвърли торбичката на Франк, който я върза на колана си. Почувства се странно от това да носи собствената си слабост толкова открито, след като я бе крил с месеци.

— Лио — каза той. — Благодаря.

Това бе съвсем неадекватен отговор за подаръка, който бе получил, но Лио само се ухили.

— Затова са приятелите гении.

— Момчета? — обади се Пайпър. — По-добре елате бързо. Трябва да видите това.

Намериха източника на черната мълния.

Арго II кръжеше точно над реката. На няколкостотин метра от тях имаше руини. Не изглеждаха като нещо кой знае какво — порутени стени, опасали варовиковите останки на някакви сгради, — но нейде от вътрешността на въпросните сгради изригваха струи мрак, все едно калмар изпуска мастило от леговището си. Докато Франк гледаше, една черна мълния изпраця във въздуха, разклати кораба и вледени въздуха наоколо.

— Некромантейонът — каза Нико. — Домът на Хадес.

Франк застана мирно на перилата. Предполагаше, че е прекалено късно да предлага връщане назад. Чудовищата в Рим вече му липсваха. Дори преследването с отровните крави във Венеция изглеждаше примамливо пред това място.

Пайпър обгърна с ръце раменете си.

— Чувствам се уязвима тук на открито. Не можем ли да кацнем в реката?

— Не бих го направила — отвърна Хейзъл, — това е река Ахерон.

Джейсън примижа.

— Мислех, че Ахерон тече в Подземното царство.

— Така е — отвърна Хейзъл, — но изворите й са в света на смъртните. Течението на реката под нас отива право в царството на Плутон... искам да кажа Хадес. Да приземим кораб на герои в тези води...

— Ясно, оставаме тук — реши Лио. — Не искам зомби течове.

На около половин километър надолу имаше рибарски лодки. Франк се досети, че смъртните не знаят и не се интересуват от историята на реката. Явно бе хубаво да си обикновен смъртен.

Застанал до Франк, Нико ди Анджело вдигна скиптър на Диоклециан. Кълбото му блесна с червеникава светлина, която сякаш откликваше на черната буря. Независимо дали това бе римска реликва или не, скиптърът тревожеше Франк. Ако наистина имаше силата да призовава легион мъртъвци... ами, не беше сигурен, че това е добра идея.

Джейсън веднъж му бе казвал, че децата на Марс имат подобна способност. Предполагаше се, че Франк може да призове призраците на победените войници от всяка една война, за да му служат в битка. Никога не бе успявал да използва тази си сила, тъй като тя го

ужасяваше твърде много. Притесняваше се да не се превърне в един от тези призраци, обречен завинаги да изплаща загубата си, стига да има кой да го призове.

— Нико — осмели се да посочи скиптъра Франк, — научи ли се как да използваш това чудо?

— Сега ще проверим. — Нико се загледа в пипалата мрак, които руините излъчваха. — Не смятам да опитвам, преди да е необходимо. Портите на Смъртта и без това работят извънредно, за да пренасят още и още от чудовищата на Гея. Ако сега взема да викна и мъртвите, Портите могат да се строшат. Това ще остави процеп в света на смъртните, който няма да може да бъде затворен.

— Мразя процепи — изсумтя Хедж. — Да пречукаме гадните чудовища.

Франк погледна към сатира и видя мрачното изражение на лицето му. Внезапно му хрумна нещо.

— Тренер, защо не останеш на борда, за да ни прикриваш с балистата?

— Да остана? — намръщи се Хедж. — Аз? Но аз съм най-добрият ви войник!

— Може да ни потрябва въздушна помощ — каза Франк — като в Рим. Тогава ни отърва задниците.

Не искаше да добавя: „А и искам да се върнеш жив и здрав при бебенцето си“.

Хедж обаче схвана думите му и на лицето му се изписа облекчение.

— Е — каза той, — предполагам, че все някой трябва да ви спасява.

Джейсън потупа тренера по гърба, след което кимна благодарно към Франк.

— Значи е решено. Останалите тръгваме към руините. Време е да развалим купона на Гея.

LXVI. ФРАНК

Въпреки обедната жегата и бушуващата буря от смъртоносна енергия, група туристи се катереха по руините. За щастие, не бяха много и не обърнаха внимание на героите.

След тълпите в Рим Франк бе спрял да се притеснява, че ще ги забележат. Щом можеха да прелетят с бойния си кораб над Колизея, стреляйки с балистите, и дори да не предизвикат задръстване, явно всичко можеше да им се размине.

Нико ги водеше. Прескочиха стара стена и се спуснаха по един разкопан канал. Най-накрая стигнаха каменен вход, който ги насочи навътре. Бурята черна енергия сякаш излизаше точно над главите им. Докато гледаше завихрените пипала от мрак, Франк се почувства все едно е попаднал на дъното на тоалетна, в която някой пуска водата. Това изобщо не успокои нервите му.

— Оттук нататък става по-трудно — обърна се към групата Нико.

— Готино — отвърна Лио. — Понеже досега беше много лесно.

— Ще видим докога ще запазиш чувството си за хумор — изглежда го Нико. — Не забравяй, че поклонниците са идвали да общуват с духовете на предшествениците си. Под земята ще видите неща, които не са лесни за гледане, и ще чуете гласове, които ще се опитат да ви отведат настрани по тунелите. Франк, направи ли ечемичените кексчета?

— Какво? — Франк се бе замислил за баба си и за майка си. Чудеше се дали няма да му се явят. За пръв път от няколко дни гласовете на Арес и Марс отново започнаха да спорят в главата му, обсъждайки любимите си начини да убиеш някого.

— Аз взех кексчетата — рече Хейзъл. Тя извади вълшебните ечемичени закуски, които бяха направили от семената, връчени им от Триптолем във Венеция.

— Яжте — посъветва ги Нико.

Франк сдъвка смъртоносния десерт и опита да не се задави. Напомни му на сладко, направено със стърготини, вместо със захар.

— Вкусно — обади се Пайпър, но дори дъщерята на Афродита не можа да се сдържи да не направи гримаса.

— Добре — преглътна Нико последната хапка от сладкиша си, — това трябва да ни предпази от отровата.

— Отрова? — попита Лио. — Пропуснах ли отровата? Понеже обожавам отрови.

— Скоро — обеща Нико. — Само трябва да се държим заедно. Така може и да избегнем гибелта и лудостта, които ни дебнат в тунелите.

С тази ведрa забележка Нико ги поведе под земята.

Тунелът се спускаше полека и надолу, а таванът се крепеше на масивни бели арки, които напомняха на Франк за ребрата на кит. Докато вървяха, Хейзъл прокара ръка по зидарията.

— Това не е било част от храма — прошепна тя. — Това са основите на имение, построено в по-късен етап от историята на Гърция.

На Франк му се стори зловещо, че Хейзъл може да узнае толкова много за подземието само като върви през него. Никога не я бе улавял в грешка.

— Имение? — попита той. — Моля те, кажи ми, че не сме на грешното място!

— Домът на Хадес е под нас — увери го Нико. — Но Хейзъл е права, горните нива са много по-нови. Когато археолозите за пръв път разкопали тук, помислили, че са намерили Некромантейона. После осъзнали, че руините са твърде нови и затова решили, че са сбъркали мястото. Но всъщност били прави, просто не копали достатъчно надълбоко.

Завиха и спряха. Тунелът пред тях свършваше с огромен каменен блок.

— Срутвање? — попита Джейсън.

— Изпитание — отвърна Нико. — Хейзъл, би ли...

Хейзъл пристъпи напред и постави ръка на камъка. Цялата скала се разпадна на прах.

Тунелът потрепери. По тавана се появиха пукнатини. За един ужасен миг Франк помисли, че ще бъдат смазани под тонове земна

маса. Щеше да бъде разочароващ финал за приключението им, след всичко, което бяха преживели. Тогава тътенът спря. Прахта улегна.

Разкри се стълбище, което водеше по-навътре в земята. Още арки поддържаха тавана. Вече бяха по-начесто, изваяни от полиран черен камък. Видът им замая Франк — все едно гледаше в безкрайно огледало. По стените имаше груби рисунки на черен добитък, който върви надолу.

— Мразя кравите — обади се Пайпър.

— Съгласен съм — отвърна Франк.

— Това са говедата на Хадес — обясни Нико. — Те символизират...

— Вижте — посочи Франк.

На първото стъпало от стълбището блестеше златна чаша. Франк бе сигурен, че само допреди миг я нямаше. Чашата бе пълна с тъмнозелена течност.

— Ура! — обади се Лио, но дори той звучеше притеснен. — Предполагам, че това е отровата ни.

Нико взе чашата.

— Застанали сме на древния вход на Некромантейона. Одисей дошъл тук, за да се посъветва с героите от древността и да попие мъдростта на мъртвите.

— Предполагам, че мъртвите са му казали да се маха, докато може — предположи Лио.

— И аз бих последвала съвета им — призна Пайпър.

Нико отпи от чашата, след което я предложи на Джейсън.

— Поиска доверието ми, сине на Юпитер. Сега аз искам твоето. Вярваш ли ми?

Франк не бе сигурен за какво говори Нико, но Джейсън дори не се поколеба. Той взе чашата и отпи от нея.

След това я предаде на останалите. Всеки отпи глътка от отровата. Докато чакаше реда си, Франк се опита да спре треперенето на краката си. Стомахът му се бе свил на топка. Запита се какво ли би казала баба му, ако можеше да го види сега.

„Глупак си остана, Фай Занг — щеше да му се скара тя. — Ако всичките ти приятели пият отрова, какво ще направиш?“

Франк остана последен. Вкусът на зелената течност му напомни на ябълков сок. Той изпи съдържанието на чашата и тя изчезна от

ръцете му в облак дим.

— Поздравления — кимна Нико, видимо доволен. — Ако отровата не ни погуби, ще успеем да слезем в първото ниво на Некромантейона.

— Само в първото ниво? — попита невярващо Пайпър.

Нико се обърна към Хейзъл и ѝ посочи стълбите.

— След теб, сестро.

Не след дълго Франк се почувства напълно изгубен. Стъпалата се разделяха в три различни посоки. Веднага щом Хейзъл избра едната, стълбите се разклониха отново. Напредваха през преплитащи се тунели и вкопани, изглеждащи еднакво погребални камери — с издълбани ниши в стените, в които някога може би бе имало трупове. Арките над вратите бяха украсени с изображения на черни крави, бели тополи и сови.

— Мислех, че совата е символ на Миневра — промърмори Джейсън.

— Но кукумявката е на Хадес — отвърна Нико. — Крясъкът ѝ е лоша поличба.

— Натам. — Хейзъл посочи към един праг, който изглеждаше по същия начин като останалите. — Това е единственото място, което няма да падне на главите ни.

— Значи е добър избор — заключи Лио.

Франк имаше чувството, че напуска света на живите. Кожата му настръхна и той се запита дали това не е страничен ефект от отровата. Торбичката с дръвчето натежа на колана му. На странния отблясък от магическите им оръжия приятелите му изглеждаха като блуждаещи духове.

Студен вятър повя по лицето му. Арес и Марс бяха замлъкнали, но на Франк му се стори, че чува други гласове, които неспокойно шептят по страничните коридори, подканят го да се отклони от пътя си и да ги изслуша.

Най-накрая стигнаха арка, издълбана във формата на човешки черепи. А може би наистина беше от черепи, вградени в скалата. Празните очни кухни сякаш премигнаха на пурпурната светлина от скиптър на Диоклециан.

Франк едва не си удари главата в тавана, когато Хейзъл го хвана за ръка.

— Това е входът към второто ниво — каза тя. — По-добре да погледна.

Франк дори не бе осъзнал, че е застанал на прага.

— Ами, да... — стори й път той.

Хейзъл прокара пръсти по вградените черепи.

— Няма капани на прага, но... нещо не е наред. Чувството ми за подземна ориентация е замъглено, все едно някой се бори с мен и прикрива това, което е пред нас.

— Магьосницата, за която те предупреди Хеката? — предположи Джейсън. — Онази, която Лио видя в съня си? Как се казваше?

— По-добре ще е да не изричаме името й — прехапа устни Хейзъл, — но бъдете нащрек. Едно нещо е сигурно. Оттук нататък мъртвите имат по-голяма сила от живите.

Франк не бе сигурен откъде тя знае това, но й повярва. Гласовете в мрака шепнеха все по-настойчиво и той с крайчеца на окото си забеляза движение в сенките. От начина, по който се озъртаха приятелите му, се досети, че и те виждат разни неща.

— Къде са чудовищата? — попита той на висок глас. — Мислех, че Гея има армия, която охранява Портите.

— Не знам — отвърна Джейсън. Бледата му кожа изглеждаше зеленикава като отровата от чашата. — Ако трябва да съм честен, в момента предпочитам битка с тях.

— Внимавай, какво си пожелаващ, братле — каза Лио и призова пламък от ръката си. Този път Франк се зарадва на огъня. — Лично аз се надявам да няма никой вкъщи. Влизаме, намираме Пърси и Анабет, унищожаваме Портите и си излизаме. Може да спрем за сувенири в някой магазин.

— Ех — отговори Франк, — да можеше да стане така...

Тунелът се разтърси и от тавана започна да пада пръст. Хейзъл стисна ръката на Франк.

— Това бе на косъм — промърмори тя. — Коридорите няма да издържат още дълго.

— Портите на Смъртта се отвориха отново — рече Нико.

— Струва ми се, че става на всеки петнайсет минути — отбеляза Пайпър.

— На всеки дванайсет — поправи я Нико, макар да не обясни откъде знае това. — По-добре ще е да побързаме. Пърси и Анабет са наблизно и са в опасност. Чувствам го.

Продължиха по пътя си. Коридорите се разшириха, а таваните достигнаха шест метра височина. Бяха изрисувани с множество кукумявки, накацали по клоните на бели тополи. Това, че е по-широко, трябваше да успокои Франк, но единственото, за което можеше да мисли, бе бойната тактика. Тунелите бяха достатъчно големи, за да подслонят огромни чудовища, дори гиганти. Имаше задънени коридори навсякъде — идеални за засади. Групата лесно можеше да бъде обсадена. Нямаше да могат да избягат.

Всички инстинкти на Франк му нашепваха да се махне от тези тунели. Това, че не виждаше чудовищата, означаваше само, че те се крият и му готвят капан. Франк обаче не можеше да стори нищо по въпроса. Трябваше да намерят Портите на Смъртта.

Лео приближи пламъка до стените. Франк видя надписи на старогръцки, надраскани по камъка. Не можеше да чете езика, но предположи, че са изписани от поклонниците преди хиляди години молитви и наричания, призоваващи мъртвите. Подът на тунела бе осеян с керамични отломки и сребърни монети.

— Жертвоприношения? — предположи Пайпър.

— Да — съгласи се Нико. — Ако искаш мъртвите да ти се явят, трябва да им дадеш нещо.

— Нека не даваме нищо — предложи Джейсън. Никой не възрази.

— Тунелът е нестабилен — предупреди ги Хейзъл. — Подът може... е, просто ме последвайте и стъпвайте точно там, където стъпвам аз.

Тя продължи напред. Франк вървеше точно след нея, не защото се чувстваше особено смел, а защото искаше да е наблизно в случай, че Хейзъл има нужда от помощта му. Гласовете на бога на Войната отново спореха в главата му. Чувстваше, че наблизно има опасност.

Съвсем наблизно.

Фай Занг.

Спря на място. Този глас... не беше на Арес или Марс. Идваше вдясно от него, все едно някой шепти в ухото му.

— Франк? — прошепна Джейсън зад гърба му. — Хейзъл, спри за малко. Франк, какво не е наред?

— Нищо — отвърна Франк, — просто...

Пилос — каза тогава гласът. — *Очаквам те в Пилос.*

Все едно отровата се покачи нагоре към гърлото му. Франк бе виждал страшни неща и преди. Бе се изправял срещу самия бог на Смъртта.

Но този глас го ужасяваше по-различен начин. Той отекваше до мозъка на костите му и сякаш знаеше всичко за него — проклятието му, историята му, дори бъдещето, което го очакваше.

Баба му винаги бе уважавала предците си. Това бе китайски обичай. Трябваше да умиротвориш духовете. Да ги приемаш насериозно.

Франк винаги бе смятал суеверията на баба си за нелепи. Но сега промени мнението си. Нямаше съмнение, че в момента разговаря с някой от предшествениците си.

— Франк, не мърдай — Хейзъл прозвуча обезпокоена.

Той погледна надолу и осъзна, че се е канел да излезе от редицата.

За да оцелееш, трябва да водиш — рече гласът. — Когато спрете, ще трябва да поведеш останалите.

— Да ги поведе накъде? — попита той на глас.

Но невидимото присъствие изчезна. Франк усети липсата му, все едно влажността на въздуха рязко е спаднала.

— Хей, човек — попита Лио, — може ли да не ни плашиш така? Благодаря предварително.

Приятелите на Франк го гледаха загрижено.

— Добре съм — успя да каже той. — Просто чух глас.

— Предупредих те — кимна Нико. — Оттук нататък ще става лошо. Трябва да...

Хейзъл вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Чакайте ме тук.

На Франк това не му хареса, но тя отиде напред сама. Преброи до двайсет и три преди тя да се върне. Лицето ѝ бе изопнато и разтревожено.

— Пред нас има страшна стая — предупреди ги тя. — Не се паникьосвайте.

— Лесно е да го кажеш — промърмори Лио, но последваха Хейзъл в пещерата.

Мястото бе като кръгла катедрала, с толкова висок таван, че се губеше в мрака. Десетки други тунели водеха в различни посоки и във всяка отекваха призрачни гласове. Нещото, което изнерви Франк най-много, бе подът. Той бе оформен като мозайка от кости и скъпоценни камъни — ребра, бедрени кости и кокали от хълбоци, сплетени в гладка повърхност, осеяна с диаманти и рубини. Мозайката напомняше на скелети акробати, предпазващи скъпоценните камъни. Танц на смъртта и богатството.

— Не пипайте нищо — предупреди Хейзъл.

— Нямах и намерение — отвърна Лио.

— А сега накъде? — попита Джейсън, докато оглеждаше изходите.

Този път дори Нико изглеждаше неспокоен.

— Това трябва да е мястото, където жреците призовавали най-силните духове. Един от тези коридори води по-навътре в храма — до третото ниво и до олтара на самия Хадес. Но кой...

— Този — посочи Франк. В далечния край на стаята се бе явил призрак на римски легионер, който им махаше да го последват. Лицето му бе замъглено и неясно, но Франк усети, че духът гледа право към него.

— Защо натам? — намръщи се Хейзъл.

— Не виждате ли призрака? — попита Франк.

— Призрак? — отвърна Нико.

И таз добра! Щом Франк виждаше дух, който децата на Подземното царство не забелязват, нещо определено не бе наред. Почувства се все едно подът вибрира под него.

След това осъзна, че наистина вибрира.

— Трябва да стигнем до изхода — каза той. — Веднага!

Хейзъл едвам го удържа.

— Чакай, Франк! Подът е нестабилен, а под него... дори аз не съм сигурна какво има там. Трябва да подготвя план.

— Побързай тогава — настоя той.

Свали лъка си и подкара Хейзъл напред с цялата скорост, на която бе способен. Лио ги следваше, за да им освети пътя. Останалите

бяха най-отзад. Франк знаеше, че плаши приятелите си, но не можеше да се сдържи. Чувстваше, че им остават броени секунди, докато...

Призракът на легионера пред тях изчезна. Пещерата се изпълни с чудовищни резове — десетки, а може би и стотици врагове идваха от всички посоки. Франк разпозна гърлените крясъци на земеродните, ужасния писък на грифоните, бойните викове на циклопите — звуци, които помнеше от битката за Нов Рим, усиления от ехото под земята и отекващи в главата му дори по-силно от гласовете на баща му.

— Хейзъл, не спирай! — заповяда Нико.

Той отвърза скиптъра на Диоклециан от колана си. Пайпър и Джейсън изтеглиха мечовете си, а чудовищата нахлуха в пещерата. Авангардът от шесторъките земеродни ги атакува с порой от скали, които натрошиха като лед осеяния с кости и скъпоценности под. В центъра на стаята се появи цепнатина, която плъзна право към Лио и Хейзъл.

Нямаха време да внимават. Франк поведе приятелите си и тримата се затичаха по пода на пещерата. Стигнаха тунела на призрака, а над главите им прелетяха камъни и копия.

— Вървете! — извика Франк. — Бързо!

Хейзъл и Лио се скриха в тунела, който май беше единственото място, в което няма чудовища. Франк не бе сигурен, че това е на хубаво.

Едва изминал два метра, Лио се обърна към него.

— А другите?

Цялата пещера се разтърси. Франк погледна назад и куражът му се изпари. В пода бе зейнала петнайсетметрова яма, а от него бяха останали само две костени мостчета. Основната армия чудовища бе на другия край и мятеше каквото може по героите, включително и част от събратята си. Някои се опитаха да минат по мостовете и те заскърцаха под тежестта им.

Джейсън, Пайпър и Нико се намираха от близката страна на пещерата, което бе хубаво. Но бяха обкръжени от циклопи и адски хрътки. Още уроди заприиждаха от коридорите, а грифоните кръжаха под тавана. Пропастта не ги притесняваше ни най-малко.

Тримата герои никога нямаше да стигнат тунела. Дори Джейсън да се опиташе да полети с останалите, щяха да го застрелят.

Франк си спомни гласа на предшественика си.

„Когато спрете, трябва да ги поведеш.“

— Трябва да им помогнем — каза Хейзъл.

Умът на Франк работеше на бясни обороти, като пресмяташе различни бойни тактики. Осъзна какво точно може да стане, как щяха да загубят, дори как точно ще загинат...

Освен ако съотношението на силите не се променеше.

— Нико! — извика той. — Скиптърът!

Нико вдигна скиптъра на Диоклециан и пещерата се озари от пурпурна светлина. От пропастта изпълзяха призраци, други изникнаха от стените — цял римски легион в пълно бойно снаряжение. Те приеха физическа форма на ходещи трупове, но изглеждаха объркани. Джейсън им изкрещя на латински да се регрупират и да нападнат. Немъртвите се затътриха към чудовищата и ги объркаха за миг, но това нямаше да им помогне много.

Франк се обърна към Хейзъл и Лио.

— Вие, двамата, продължавайте напред.

— Какво? — ококори се Хейзъл. — Не!

— Трябва.

Това бе най-трудното нещо, което Франк бе правил някога, но знаеше, че е единственият им шанс.

— Намерете Портите. Спасете Анабет и Пърси.

— Но... — Лио погледна зад гърба на Франк. — Внимавай!

Франк се наведе, за да избегне порой от скали. Когато се изправи, кашляйки прах, входът на тунела бе изчезнал. Голяма част от стената се бе изпарила и бе оставила купчина камъни.

— Хейзъл — потрепера гласът на Франк. Трябваше да вярва, че тя и Лио са живи от другата страна. Не можеше да си позволи да мисли другояче.

Гняв изпълни цялото му тяло. Той се обърна и нападна армията чудовища.

LXVII. ФРАНК

Франк не разбираше много от духове, но предположи, че всички тези мъртви легионери са били герои, тъй като определено бяха хиперактивни.

Те излизаха от пропастта, след което се шляеха насам-натам, бутаха се един друг без видима причина, а от време на време блъскаха някой от своите обратно в цепнатината. Пускаха стрели във въздуха, все едно целят мухи, и само понякога, при това много рядко и на чист късмет, мятаха копие, меч или свой събрат към врага.

В същото време армията чудовища стана по-голяма и по-гневна. Земеродните хвърлиха лавина камъни по зомбитата легионери и ги смачкаха на пихтия. Женски демони с криви крака и огнени коси (Франк се досети, че това са емпуси) почнаха да скърцат със зъби и да лаят заповеди към останалите чудовища. Дузина циклопи се насочиха към разпадащите се мостове, докато хуманоидите с глави на тюлени — телкини, каквито Франк бе срещнал в Атланта — хвърляха стъкленици с гръцки огън през пропастта. Имаше дори няколко диви кентаври, които изстрелваха горящи стрели и стъпкваха с копита някои нещастни свои съюзници. Изглежда, по-голямата част от чудовищата бе въоръжена с пламтящи оръжия. Въпреки новата си огнеупорна торбичка, Франк прие това като лична обида.

Той си поправи път през мъртвите римляни и започна да стреля по чудовищата, като не спря, докато стрелите му не свършиха. Бавно и полека приближаваше приятелите си. С известно закъснение осъзна, че ще е по-добре да се превърне в нещо голямо и силно — като мечка или дракон например. Веднага щом си го помисли, усети болка в ръката. Спъна се и с неверие погледна стрелата, която излизаше от левия му бицепс. Ръкавът му подгизна от кръв.

От гледката му се догади, но най-вече се ядоса. Опита се да се превърне в дракон, но не можа. Болката му пречеше да се съсредоточи. Може би не можеше да променя облика си, докато е ранен.

Страхотно — помисли си той. — Чудесен момент да разбере това.

Хвърли лъка си и вдигна меч от един паднал... всъщност не бе сигурен от какво точно. Бе някаква влечугоподобна жена с крака като змийски туловища. Проправи си път напред, като размахваше оръжието си и се опитваше да не обръща внимание на болката и кръвта, която течеше по ръкава му.

На пет метра пред него Нико въртеше черния си меч с една ръка и държеше скиптъра на Диоклециан с другата. Не спираше да раздава заповеди на легионерите, но те не му обръщаха внимание.

И как иначе — помисли си Франк. Той бе грък.

Джейсън и Пайпър пазеха гърба на Нико. Джейсън бе призовал вихри, които отблъскваха копията и стрелите. Запрати стъкленица с гръцки огън право в устата на един грифон, който избухна в пламъци и рухна в пропастта. Пайпър се справяше съвсем неловко с меча, като в същото време заливаше чудовищата с шунки, пилета, ябълки и портокали, които ги удряха като бомби. Въздухът над пропастта се превърна във фойерверк от огънове, скали и пресни хранителни продукти.

Но въпреки това Франк виждаше, че приятелите му няма да издържат още дълго. Лицето на Джейсън се бе покрило с пот. Той не спираше да крещи на латински:

— Строй се!

Ала мъртвите не му обръщаха никакво внимание. Някои от зомбитата помагаша просто като стоят на пътя на чудовищата и поемат ударите им. Ако нещата обаче продължеха така, скоро нямаше да останат достатъчно от тях, които да се организират.

— Сторете път! — извика Франк.

За негова голяма изненада легионерите се отдръпнаха от пътя му. Най-близките се обърнаха към него и го загледаха с празни погледи, все едно очакват допълнителни заповеди.

— Просто чудесно — изпъшка Франк.

Във Венеция Марс го бе предупредил, че истинското изпитание за лидерските му умения тепърва предстои. Призрачният му предшественик го бе посъветвал да поеме командването. Но щом мъртвите римляни не слушаха дори Джейсън, защо трябваше да слушат него? Може би защото бе дете на Марс, а може би просто...

И тогава го осъзна. Джейсън вече не бе истински римлянин. Времето в лагера на нечистокръвните го бе променило. Рейна бе доловила това. Явно и мъртвите легионери го разбираха. Ако Джейсън вече не излъчваше аурата на римски пълководец...

Франк стигна приятелите си точно когато вълна от циклопи се сблъска с тях. Вдигна меча си, за да отблъсне атаката на една огромна циклопска сопа, след което удари чудовището в крака и го блъсна обратно в пропастта. Нападна го друго. Франк го прониза, но загубата на кръв изпиваше силите му. Погледът му се замъгли. Ушите му забучаха.

Смътно осъзнаваше, че Джейсън е от лявата му страна и отблъсква идващите копия и стрели със силата на вятъра. Пайпър бе отдясно и използваше пълната сила на очарователната си магия, като окуражаваше чудовищата да се бият едно с друго или да правят екстремни скокове в пропастта.

— Ще е забавно! — обеща тя.

Неколцина от създанията я послушаха, ала емпусите от другата страна на пропастта блокираха заповедите ѝ. Явно и те владееха очарователната магия. Създанията се бяха събрали толкова плътно около Франк, че той вече почти не можеше да използва меча си. Вонята от дъха и туловищата им едва не го накара да припадне, дори и без да брои стрелата, която стърчеше от рамото му.

Какво трябваше да направи? Имаше план, но мислите му бяха замъглени.

— Тъпи духове! — развика се Нико.

— Нищо не слушат! — съгласи се Джейсън.

Това беше. Франк трябваше да накара духовете да го послушат. Събра всички сили и извика:

— Кохорти, вдигнете щитове!

Зомбитата около него се размърдаха и се наредиха пред Франк в несигурна защитна формация. Все още обаче се движеха бавно като сомнамбули. А и много малко от тях се отзоваха на заповедта му.

— Франк, как го направи? — извика Джейсън.

Главата на Франк се цепеше от болка и той с мъка остана в съзнание.

— Аз съм римски офицер — простена той. — Теб... не те признават. Съжалявам.

Джейсън направи гримаса, но не изглеждаше особено изненадан.
— Как да помогнем?

На Франк му се искаше да знае отговора. Един грифон профуча над него и едва не го обезглави с нокти. Нико го цапардоса със скиптър на Диоклециан и чудовището се удари в стената.

— *Орбем формате!* — нареди Франк.

Около две дузини зомбита се подчиниха и опитаха да оформят защитен кръг около Франк и приятелите му. Това бе достатъчно, за да даде малко почивка на героите, но все още имаше твърде много врагове, а повечето призрачни legionaries продължаваха да блуждаят като в сън.

— Рангът ми — осъзна Франк.

— Всички тези чудовища са от висок ранг! — отвърна с вик Пайпър, докато пронизваше един див кентавър.

— Не — поклати глава Франк. — Аз съм просто един центурион. Джейсън прокле на латински.

— Искате да кажете, че не може да овладее целия легион. Няма достатъчно висок ранг за това.

— Ами, повиши го! — отвърна Нико, докато въртеше черния си меч срещу друг грифон.

Умът на Франк работеше на бавни обороти. Не разбираше какво иска да каже Нико. Да го повишат?

Но как?

И тогава Джейсън извика с най-ясния и категоричен възможен глас:

— Франк Занг! Аз, Джейсън Грейс, претор на Дванайсетия легион Фулмината, издавам последната си заповед! Подавам оставка като претор и връчвам титлата на теб с всички извънредни правомощия, произтичащи от този ранг! Поеми командването на легиона!

Франк се почувства все едно някъде в Дома на Хадес е зейнала врата, през която е долетял свеж въздух. Раната в ръката му престана да го боли. Мислите му се проясниха. Погледът му — също. Гласовете на Марс и Арес изрекоха едновременно:

Разбий ги!

Франк почти не разпозна гласа си, когато извика:

— *Легион, агмен формате!*

Всички мъртви легионери в пещерата изтеглиха мечове и вдигнаха щитовете. Те се завтекоха към Франк, като започнаха да секат чудовищата наоколо, докато не застанаха рамо до рамо с другарите си и не оформиха стройна бойна формация. Камъни, копия и огън полетяха към тях, но сега Франк имаше дисциплинирани войници, които го бяха скрили зад стена от бронз.

— Стрелци! — извика Франк. — *Еякуларе фламас!*

Не знаеше дали заповедта му ще проработи. Лъковете на зомбитата едва ли бяха в добро състояние. За негова голяма изненада обаче няколко десетки призраци пуснаха едновременно стрелите си. Остриетата на оръжията им пламнаха едновременно и посяха смърт в редиците на чудовищата. Циклопите паднаха, кентаврите рухнаха. Един телкин се развръща от болка и започна да тича в кръг с горяща стрела в главата си.

Франк чу как някой зад гърба му се смее. Обърна се и не повярва на очите си. Нико ди Анджелио се усмихваше!

— Така вече е по-добре! — викна той. — Нека ги нападнем!

— *Кунеум формате!* — извика Франк. — Напред с копията!

Армията зомбита се съгъсти в центъра и оформи нещо като чук, създаден, за да разбие редиците на врага. Те наведоха заплашително копия и тръгнаха напред.

Земеродните изкрещяха и започнаха да мятат камъни, а циклопите заудряха с юмруци по щитовете. Зомбитата обаче вече не се даваха лесно. Те имаха нечовешка сила и не отстъпваха и пред най-силните атаки. Скоро подът се покри с прах от съществата. Редицата копия разкъса врага като чифт масивни челюсти, които сдъвкваха с еднаква сила и великани, и змии, и адски хрътки. Стрелците свалиха грифоните от небето и предизвикаха хаос в основните редици на чудовищната армия около пропастта. Силите на Франк овладяха техния край от пещерата. Един от каменните мостове се срина, но чудовищата продължиха да прииждат по другия.

— Джейсън! — извика той. — Можеш ли да прелетиш с няколко легионери от другата страна? Врагът отляво е отслабен, виждаш ли? Използвай това!

— С удоволствие — усмихна се Джейсън.

Трима мъртви римляни се надигнаха във въздуха и прелетяха над пропастта. След това още трима се присъединиха към тях. Най-накрая

самият Джейсън прелетя от другата страна и посече заедно с войниците няколко много изненадани телкини. Страх плъзна сред редиците на врага.

— Нико — нареди Франк, — вдигни още мъртви. Не ни достига численост.

— Това да искаш от мен — отвърна Нико и вдигна скиптъра на Диоклециан, който светна в лилаво.

Още призрачни римляни излязоха от стените, за да влезнат в битката.

От другата страна на пропастта емпусите не спираха да раздават заповеди на език, който Франк не разбираше, но смисълът им бе ясен. Опитваха се да повдигнат бойния дух на чудовищата и да ги подкарат по моста.

— Пайпър! — извика Франк. — Спри емпусите! Имам нужда от малко безредие!

— Мислех, че никога няма да поискаш — отвърна сладко тя, след което засипа демоните с обиди. — Гримът ти е размазан! Приятелката ти каза, че си грозна! Онази там се плези зад гърба ти!

Скоро вампирките се изпокараха и започнаха да се бият помежду си, забравили всякакви заповеди.

Легионерите пристъпиха напред, поддържайки напрежението. Трябваше да превземат моста преди Джейсън да се изтощи.

— Време е да ги поведе — реши Франк, вдигна меча си и се втурна в атака.

LXVIII. ФРАНК

Франк не забеляза, че блести. По-късно Джейсън му каза, че благословията на Марс го е обляла с червена светлина като във Венеция. Копията не можеха да го докоснат. Камъните някак не го улучваха. Въпреки стрелата в бицепса си, Франк никога не бе чувствал такава енергия.

Първият циклоп, на когото попадна, рухна като на шега. Франк го разполови на две от рамото до кръста и огромното създание стана на прах. Следващият циклоп отстъпи нервно назад, затова Франк отрязва краката му и го събори в пропастта. Останалите чудовища от техния край на пропастта се опитаха да отстъпят, но легионът ги погуби.

— *Формация Тецубо!* — извика Франк. — Като един, напред!

Франк последен мина по моста. Мъртвите го последваха, вдигнали щитове от всички страни и над главите си, отблъскващи всяка атака. Когато последните зомбита пресякоха пътя, каменният пост се срина в мрака, но това вече нямаше значение.

Нико не спираше да призовава още и още легионери, които да се присъединят в битката. По време на Империята хиляди римляни бяха служили и загинали в Гърция. Сега всички те се връщаха, призовани от скиптъра на Диоклециан.

Франк продължи напред, като унищожаваше всичко по пътя си.

— Ще те изпепеля! — изпищя един телкин, като размахваше отчаяно стъкленица с гръцки огън.

Франк го съсече. Докато телкинът падаше, момчето изрита стъкленицата към пропастта, преди да е избухнала. Една емпуса го одра по гърдите, но той не усети нищо. Съсече я и продължи напред. Болката не бе важна. Провалът бе немислим.

Бе водач на легиона и правеше това, за което е роден — да се бори с враговете на Рим, да защити наследството си, да спаси живота на приятели и бойни другари. Той бе претор Франк Занг.

Бойците му разпръснаха враговете и попречиха на всеки техен опит да се съберат отново. Джейсън и Пайпър се биеха до него и

викаха предизвикателно към изчадията. Нико мина през последната група земеродни и ги превърна в купчини мокра глина с черния си меч от стикска стомана.

Накрая, преди Франк да го разбере, битката свърши. Пайпър посече последната емпуса, която се разпадна с отчаян писък.

— Франк — каза Джейсън, — гориш.

Той погледна надолу. Явно капки масло бяха полепнали по панталоните му, които започнаха да пушат. Той се изтупа и ги загаси, но не бе особено обезпокоен. Благодарение на Лио огънят вече не го плашеше.

— Хм — прокашля се Нико, — имаш и стрела в ръката.

— Знам — Франк счупи върха на стрелата и изтегли остатъка за дръжката. Изпита само някакво топло усещане. — Добре съм.

Пайпър обаче го накара да хапне малко амброзия. Докато превързваше раната му, каза:

— Франк, беше великолепен. Напълно ужасяващ, но великолепен.

Франк не можа да я разбере. Той не можеше да бъде *ужасяващ*. Той бе просто Франк.

Адреналинът му спадна. Огледа се и се запита къде ли са отишли враговете му. Единствените останали чудовища бяха немъртвите римляни, които стояха в ступор със свалени оръжия.

Нико вдигна скиптър, чието кълбо бе потъмняло.

— Мъртвите няма да останат още дълго тук, сега, след като битката е свършила.

— Легионе! — изправи се Франк пред войниците си.

Зомбитата веднага застанаха мирно.

— Бихте се добре — каза им Франк. — Сега вече сте свободни.

Мъртвите се разпаднаха на купчини от кости, брони, щитове и оръжия. След това и те станаха на прах.

Франк се почувства все едно и той ще ги последва. Въпреки амброзията ранената ръка започна да го наболява. Клепачите му натежаха. Благословията на Марс избледня, а работата му още не бе свършена.

— Хейзъл и Лио — каза той. — Трябва да ги намерим.

Приятелите му надникнаха от другата страна на пропастта. В далечния край на пещерата тунелът, през който Хейзъл и Франк бяха

минали, бе погребан под тонове прах и пясък.

— Не можем да идем натам — каза Нико. — Може би...

Внезапно той залитна. Щеше да падне, ако Джейсън не го бе хванал.

— Нико! — извика Пайпър. — Какво има?

— Портите — изпъшка Нико. — Нещо става. Пърси и Анабет... трябва да продължим веднага!

— Но как? — попита Джейсън. — Тунела го няма.

Франк стисна зъби. Не бе стигнал толкова далеч, за да се пули безпомощно, когато приятелите му са в беда.

— Има и друг път — каза той, — но няма да е приятен.

LXIX. АНАБЕТ

Да бъде убита от Тартара не ѝ се стори като голяма чест.

Докато се взираше в черния водовъртеж, който служеше за лице на бога, тя реши, че би предпочела да умре по някакъв не толкова запомнящ се начин — като падне по стълбите например, или пък насън, на около осемдесетгодишна възраст, след като си е поживяла с Пърси. Това последното звучеше чудесно.

Анабет, разбира се, не за пръв път се срещаше с враг, когото не може да победи с груба сила. Обикновено тогава тя пускаше в действие хитрите реплики, които ѝ се полагаха като дъщеря на Атина.

Само че този път никаква хитрина не можеше да ѝ помогне. Дори не успяваше да затвори устата си. Вероятно ѝ течаха лиги като на Пърси, когато спи. Осъзнаваше, че около нея има армия чудовища, но след първоначалния си триумфален рев, те бяха замлъкнали. Анабет и Пърси трябваше да са разкъсани на части, но вместо това чудовищата се държаха на разстояние и очакваха Тартара да предприеме нещо.

Богът на Ямата размърда пръсти и разгледа собствените си полирани черни нокти. Нямаше никакво изражение на лицето, но изпъна рамене, все едно е доволен.

ХУБАВО Е ДА ИМАШ ФОРМА — рече тържествено той. — ТОВА СА РЪЦЕТЕ, КОИТО ЩЕ ВИ РАЗКЪСАТ.

Гласът му звучеше като запис, пуснат наобратно — все едно думите биваха засмукани във водовъртежа, вместо да излизат оттам. Всъщност всичко изглеждаше като всмуквано в лицето на божеството — мъглявата светлина, отровните облаци, есенцията на чудовищата, дори крехкият животец на Анабет. Тя се огледа и видя, че всеки предмет наоколо се бе сдобил с опашка като на комета — и всички сочеха към Тартара.

Анабет знаеше, че трябва да каже нещо, но инстинктите ѝ крещяха да се скрие, да не предприема нищо, което може да привлече вниманието на бога.

Пък и какво можеше да каже? Че няма да му се размине?

Това не бе вярно. С Пърси бяха оцелели толкова дълго само защото Тартара се наслаждаваше на новата си външност. Той искаше лично да ги разкъса на части. Анабет не се съмняваше, че ако пожелае, може да ги всмуче с мисъл в себе си, така, както бе изпарил Криос и Хиперион. Имаше ли прераждане след такава участ? Анабет не искаше да научава.

До нея Пърси стори нещо, което никога не бе правил досега. Изтърва мечата си. Оръжието просто падна от пръстите му и тупна тъжно на земята. Мъртвешката мъгла вече не го обгръщаше, но той бе толкова преbledнял, че още приличаше на мъртвец.

Тартара отново изсъска. Може би се смееше.

СТРАХЪТ ВИ УХАЕ ВЕЛИКОЛЕПНО — каза тържествено богът. — СЕГА РАЗБИРАМ ПРЕДИМСТВОТО НА ТОВА ДА ИМАШ ФИЗИЧЕСКО ТЯЛО. МОЖЕ БИ ЛЮБИМАТА МИ ГЕЯ Е ПРАВА, ЗАДЕТО ИСКА ДА СЕ ПРОБУДИ.

Той протегна масивната си пурпурна ръка и вероятно щеше да вдигне Пърси, както се изтръгва бурен от земята, ако Боб не се бе намесил.

— Махай се! — извика титанът и насочи копие към божеството. — Нямах право да се месиш!

ПРАВО? — обърна се към него Тартара. — АЗ СЪМ ГОСПОДАРЯТ НА МРАКА, МЪНИЧЪК ТИТАНЕ. МОГА ДА ПРАВЯ КАКВОТО СИ ИСКАМ.

Черното му подобно на циклон лице се завихри още по-силно. Воят бе толкова ужасен, че Анабет падна на колене и запуши ушите си с ръце. Боб се спъна, а опашката от жизнената му енергия се удължи, все едно божеството я засмукваше.

Боб извика предизвикателно, скочи напред и замахна с копието си към гърдите на Тартара. Но преди да успее да го достигне, божеството го отпъди с ръка, все едно е досадно насекомо. Титанът полетя назад.

ЗАЩО НЕ СЕ РАЗПАДАШ? — запита се Тартара. — ТИ СИ ЕДНО НИЩО. МНОГО ПО-СЛАБ ДОРИ ОТ КРИОС И ХИПЕРИОН.

— Аз съм Боб — отвърна Боб.

БОБ? — изсъска Тартара. — КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА?

— Избирам да бъда нещо повече от Япет — отвърна титанът. — Не можеш да ме контролираш. Аз не съм като братята си.

Яката на униформата му се изду и Малък Боб изскочи от нея. Котенцето се приземи пред господаря си, след което изду гръб и изсъска към повелителя на Ямата.

Пред очите на Анабет Малък Боб порасна и се превърна в огромен призрачен саблезъб тигър.

— Освен това — допълни Боб — имам хубава котка.

Вече не толкова малкия Боб се спусна към Тартара и заби нокти в бедрото му. Тигърът се закатери по крака на божеството и влезе под ризницата му.

Тартара започна да тропа с крака и да вие. Явно вече не се радваше на новото си тяло. В същото време Боб заби копие точно под нагръдника му.

Тартара изрева. Той замахна към Боб, но титанът отскочи настрана. Някогашният Япет протегна пръсти, копието се изтръгна от плътта на бога и полетя обратно към ръката му, което накара Анабет да преглътне изумено. Никога не си бе представяла, че една метла може да има толкова много полезни функции. Малък Боб падна от ризницата на Тартара и се затича към господаря си. Огромните му саблени зъби лъщяха от златния Икор.

ЩЕ УМРЕШ ПРЪВ, ЯПЕТ — реши Тартара. — СЛЕД ТОВА ЩЕ ДОБАВЯ ДУШАТА ТИ КЪМ БРОНЯТА СИ, КЪДЕТО БАВНО ЩЕ СЕ РАЗТВАРЯШ ОТНОВО И ОТНОВО ВЪВ ВЕЧНА АГОНИЯ.

Тартара удари с юмрук по нагръдника си. В него се появиха призрачни лица, отворили уста в беззвучен писък, напразно опитващи се да излязат.

Боб се обърна към Пърси и Анабет, а след това се ухили, което едва ли щеше да е реакцията на Анабет, ако нея я заплашат с вечни мъчения.

— Вървете към Портите — каза Боб. — Аз ще се оправя с Тартара.

Тартара отметна глава и изрева, като с това създаде толкова силен вакуум, че най-близките демони изчезнаха в подобното на водовъртеж лице.

ЩЕ СЕ ОПРАВИ С МЕН! — подигравателно каза божеството. — ТИ СИ САМО ЕДИН ТИТАН, ЕДИН ОТ НИЗШИТЕ СИНОВЕ НА ГЕЯ. ЩЕ СИ ПЛАТИШ ЗА НАХАЛСТВОТО. А ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО

СМЪРТНИТЕ ТИ ПРИЯТЕЛИ... — Тартара се обърна към армията чудовища и махна с ръка. — УНИЩОЖЕТЕ ГИ!

LXX. АНАБЕТ

УНИЩОЖЕТЕ ГИ.

Анабет бе чувала тези думи толкова често, че я изкараха от вцепенението ѝ. Вдигна меча си и изкрещя:

— Пърси!

Той грабна Въртоп.

Анабет се стрелна към веригите, придържащи Портите на Смъртта. Драконовото острие срязва оковите от лявата страна с един удар. В същото време Пърси отблъсна първата вълна чудовища. Промуши една араи и извика:

— Ах, тези тъпи проклетия!

След това посече половин дузина телкини. Анабет мина зад него и срязва веригите от другата страна.

Портите потрепериха, след което се отвориха с приятно дрънчене.

Боб и неговият саблезъб приятел продължиха да тичат около краката на Тартара и да избягват ударите му. Не изглеждаше като да му причиняват особено голяма вреда, но Тартара се щураше напред-назад. Очевидно не бе свикнал да се бие в човешко тяло. Той отново и отново замахваше, само за да пропуска всеки път.

Още чудовища се стрелнаха към Портите. Едно копие прелетя над главата на Анабет. Тя се обърна и промуши една емпуса в стомаха, след което се стрелна към Портите, които започнаха да се затварят.

Принуди ги да се отворят отново с крак, докато се биеше. Поне бе с гръб към асансьора и нямаше нужда да се тревожи от атаки зад гърба си.

— Пърси, ела тук! — извика тя.

Той застана на прага. Лицето му бе плувнало в пот, а кръв течеше от няколко рани по тялото му.

— Добре ли си? — попита тя.

— Получих някакво проклетие за болка от араите — изпъшка той и посече един грифон във въздуха. — Боли, но няма да ме

довърши. Ти влизай в асансьора. Аз ще държа бутона.

— Друг път! — Тя блъсна муцуната на един месояден кон с дръжката на меча си и запрати чудовището обратно към ордата. — Обеща ми нещо, водорасляк! Обеща ми, че никога повече няма да се разделяме! Никога!

— Ужасна си понякога!

— И аз те обичам!

Цяла фаланга циклопи се втурна към тях и изблъска по-малките чудовища от пътя си. Анабет разбра, че ще умре.

— Трябваше ли да са точно циклопи... — изсумтя тя.

Пърси нададе боен вик. Една кървава вена на земята се пръсна и поля циклопите с втечен огън от река Флегетон. Той може да е лековит за смъртните, но не помогна на чудовищата. Циклопите избухнаха от ужасната жегата. Разкъсаната вена се затвори, но от жертвите ѝ не бе останало нищо, освен редица пепеляви петна.

— Анабет, трябва да вървиш! — извика Пърси. — Не можем да останем и двамата!

— Не! — извика тя. — Наведи се!

Той не попита защо. Приведе се, а Анабет мина над него и стовари меча си върху главата на един татуиран великан.

Заедно с Пърси застанаха рамо до рамо на прага в очакване на следващата вълна. Експлодиралата вена бе накарала чудовищата да се спрат, но нямаше да мине много време, преди да се сетят, че те са около седемдесет и пет милиарда, а срещу тях има само двама герои.

— Добре тогава — каза Пърси. — Имаш ли по-добра идея?

На Анабет ѝ се искаше да има.

Портите на Смъртта бяха точно зад тях. Те бяха изхода им от този кошмарен, невъзможен адски свят. Не можеха обаче да ги използват преди някой да удържи контрола за дванайсет дълги минути. Ако отстъпеха настрани и оставеха Портите да се затворят без някой да държи бутона, нямаше да се получи нищо хубаво. А ако излезеха от прага, тя предположи, че асансьорът ще се затвори и ще изчезне зад тях.

Ситуацията бе толкова безнадеждна, че почти ѝ стана смешно.

Тълпата чудовища пристъпи напред. Започнаха да ръмжат, бавно събирайки смелост. В същото време атаките на Боб ставаха все по-бавни. Тартара се учеше да контролира тялото си. Саблезъбият Малък

Боб се хвърли към божеството, но господарят на Ямата го перна настрана. Боб нападна отново, но Тартара изтръгна копието от ръцете му и го изрита назад, като с това събори цяла редица телкини като кегли.

ПРЕДАЙ СЕ! — прогърмя гласът на Тартара.

— Никога! — отвърна Боб. — Ти не си ми господар.

ТОГАВА УМРИ В НЕПОДЧИНЕНИЕ! — каза повелителят на Ямата. — ВИЕ, ТИТАНИТЕ, СТЕ ЕДНО НИЩО ЗА МЕН. МОИТЕ ДЕЦА, ГИГАНТИТЕ, ВИНАГИ СА БИЛИ ПО-СИЛНИ, ПО-ДОБРИ, ПО-СВИРЕПИ. ТЕ ЩЕ НАПРАВЯТ ГОРНИЯ СВЯТ ТОЛКОВА МРАЧЕН, КОЛКОТО Е И МОЯТ!

Тартара счупи копието на две. Боб зави в агония. Малък Боб застана до него и оголи зъби към Тартара. Титанът се опита да се изправи, но Анабет разбра, че всичко е свършило. Дори чудовищата се обърнаха да гледат, усетили, че техният господар излиза на преден план. Смъртта на титан бе нещо, което си заслужава да се види.

Пърси стисна ръката на Анабет.

— Стой тук. Трябва да му помогна.

— Не можеш, Пърси! — изхлипа тя. — Тартара не може да бъде победен. Не и от нас.

Тя знаеше, че е права. Тартара бе в отделна категория — само и единствено за него. Той бе по-могъщ и от олимпийските богове, и от титаните. За него героите бяха едно нищо. Ако Пърси го нападнеше, щеше да бъде стъпкан като мравка.

Но Анабет разбираше, че Пърси няма да я послуша. Не можеше да остави Боб да умре сам. Не бе в природата му. Това бе една от многото причини да го обича, дори когато бе олимпийска болка в *подекса*.

— Ще отидем заедно — реши Анабет. Знаеше, че това ще е последната им битка. Ако пристъпеха извън прага на Портите, никога нямаше да напуснат Тартара. Но поне щяха да загинат рамо до рамо.

Тъкмо се канеше да каже: „Сега!“...

Сред армията на чудовищата настана тревога. Анабет чу писъци и векове в далечината, придружени от оглушителен тътен, твърде бърз, за да принадлежи на нечие сърце, било то и на Тартара. Напомняше повече за нещо огромно и тежко, което тича с пълна скорост. Един земероден се понесе като подхвърлен във въздуха. Облак зеленикав газ

заля чудовищната орда като спрей от маркуч и всичко на пътя му се разпадна.

Анабет видя наред внезапно опразнената земя причината за смущението и на лицето ѝ разцъфна усмивка.

Меонийския дракон разпери ципестата си яка и изсъска, а отровният му дъх изпълни въздуха с аромата на бор и джинджифил. Той надигна шейсетметровото си тяло и размаха зеленикавата си опашка, премазвайки цял батальон великани. На гърба му бе гигантът с червена кожа и цветя в ръждивите плитки. Бе облечен с ризница от зелени люспи и размахваше копие от драконова кост.

— Дамасин! — извика Анабет.

— Последвах съвета ти, Анабет Чейс — поклони глава гигантът.
— Избрах си нова съдба.

LXXI. АНАБЕТ

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА? — изсъска богът на Ямата. — ЗА КАКВО СИ СЕ ДОМЪКНАЛ, ПРОВАЛЕНИ МОЙ СИНКО?

Дамасин погледна към Анабет и посланието му бе от ясно по-ясно.

„Бягайте. Веднага.“

Той се обърна към Тартара. Меонийския дракон тропна с крак и изсъска.

— Нали искаше по-достоеен съперник, татко? — отвърна спокойно Дамасин. — Аз съм един от гигантите, с които толкова се гордееш. Искаше от мен да бъда по-войнствен? Може би това желание е изпълнимо. Мога да започна, като те унищожа например!

Дамасин насочи копието си напред и нападна. Чудовищната армия го обкръжи, но Меонийския дракон премаза всичко по пътя си, като плющеше с опашка и пръскаше отрова. А Дамасин нападна Тартара и принуди божеството да отстъпи като притиснат в ъгъла лъв.

Боб се запрепъва назад и отстъпи от битката. Саблезъбият тигър бе до него. Пърси се опита да го прикрие, доколкото му стигат силите — като взривяваше кръвоносните съдове по земята един след друг. Някои чудовища изчезнаха в Стикс. Други рухнаха и заплакаха, опръскани от водите на Кокит. Имаше и такива, намокрени от Лета, които стояха и се взираха объркани около себе си, без да знаят къде са и дори кои са.

Боб с куцукане приближи Портите. Златен Икор течеше от раните по ръцете и гърдите му. Униформата му на портиер висеше на парцали. Стойката му бе изгърбена и изкривена, все едно Тартара бе пречупил нещо вътре в него заедно с копието. И въпреки всичко това бе ухилен, а сребристите му очи грееха доволно.

— Вървете — нареди той. — Аз ще натисна бутона.

— Боб — ахна Пърси, — не си в състояние...

— Пърси. — Гласът на Анабет потрепера. Бе на ръба да се разплаче. Мразеше се, задето позволява на Боб да направи това, но

знаеше, че няма друг начин. — Трябва.

— Не можем просто да го оставим!

— Трябва, приятелю. — Боб потупа Пърси по ръката и едва не го събори. — Имам силите да натискам един бутон. И имам добра котка, която ще ме пази.

Саблезъбият Боб изръмжа одобрително.

— Освен това — продължи Боб — съдбата ти е да се върнеш в своя свят и да спреш лудостта, започната от Гея.

Един пищящ циклоп, опръскан с отрова, прелетя над главите им. На петдесет метра от тях Меонийския дракон тъпчеше чудовищата, а лапите му издаваха отвратителни мляскащи звуци, все едно мачкат грозде. Зад гърба му Дамасин обиждаше и дразнеше бога на Ямата, като го примамваше все по-надалеч и по-надалеч от Портите.

Тартара се движеше тежко подире му, а железните му ботуши оставяха кратери по повърхността.

НЕ МОЖЕШ ДА МЕ УБИЕШ — изрева той. — АЗ СЪМ САМАТА ЯМА. ТОВА Е ВСЕ ЕДНО ДА ОПИТАШ ДА УБИЕШ ЗЕМЯТА. АЗ И ГЕЯ СМЕ ВЕЧНИ. НИЕ ТЕ ПРИТЕЖАВАМЕ, ТЕЛОМ И ДУХОМ!

Той стовари огромния си юмрук към гиганта, но Дамасин отстъпи и заби копие то си във врата на Тартара.

Ала Тартара само изръмжа. Бе по-скоро ядосан, отколкото наранен. Той обърна завихреното си вакуумно лице към гиганта, но Дамасин се измъкна точно навреме. Дузина чудовища потънаха във водовъртежа и изчезнаха.

— Боб, недей! — каза Пърси с умолителен поглед. — Той ще те унищожи завинаги. Няма да се върнеш повече. Няма да се преродиш.

— Кой може да знае какво ще стане? — сви рамене Боб. — Важното е, че ти трябва да вървиш. Тартара е прав за едно. Не можем да го победим. Можем само да ви спечелим време.

Портите се опитаха да се затворят около крака на Анабет.

— Дванайсет минути — каза титанът. — Мога да ви дам това.

— Пърси, задръж вратите.

Анабет скочи и прегърна титана през врата. Тя го целуна по бузата, а очите ѝ бяха пълни с толкова сълзи, че не можеше да вижда. Брадясалото лице на Боб ухаеше на почистващи препарати с аромат на лимон и сапун.

— Чудовищата са вечни — каза тя и се опита да не заплаче с глас. — Ще си спомняме за теб и за Дамасин като за герои. Най-добрият титан и най-добрият гигант. Ще разкажем историята на децата си. Някой ден ще се преродите.

Боб разроши косата ѝ. Кожата около очите му се набръчка от уморената усмивка, която огря лицето му.

— Това е прекрасно. Дотогава, приятели, кажете на слънцето и звездите едно здравей от мен. И бъдете силни. Това може би няма да е последната жертва, която правите, за да спрете Гея.

След това я избута.

— Нямаме повече време. Вървете!

Анабет стисна ръката на Пърси и го издърпа в асансьора. Видя за последно как Меонийския дракон захапва един великан и го разтърсва като играчка в устата си, докато Дамасин мушка краката на Тартара.

Богът на Ямата посочи Портите на Смъртта и изкрещя:

ЧУДОВИЩА, СПРЕТЕ ГИ!

Малкият саблезъб Боб изви гръб и изръмжа, готов за битката на живота си.

Боб намигна на Анабет.

— Дръжте Портите затворени от вашата страна — каза той. — Те ще се съпротивляват на пътуването ви. Дръжте ги...

И тогава вратите се затвориха.

LXXII. АНАБЕТ

— Пърси, помогни ми! — извика Анабет.

Тя опря тяло в лявата врата и започна да я притиска към центъра. Пърси направи същото отдясно. Нямаше дръжки или нещо друго, за което да се хванат. Докато асансьорът се издигаше, Портите се разклатиха и опитаха да се отворят, заплашвайки да ги изхвърлят в безкрайната празнота между живота и смъртта.

Раменете на Анабет изгаряха от болка. Приятната музика от вътрешността на асансьора не им помагаше. Неслучайно чудовищата винаги бяха готови да унищожат света — песните за пиня колади^[1] и танци в дъжда определено ги настройваха на такава вълна.

— Изоставихме Боб и Дамасин — изграчи Пърси. — Те ще умрат за нас, а ние просто...

— Зная — отвърна тя. — Богове, Пърси, зная.

Анабет бе почти довольна от това, че трябва да притиска Портите. Ужасът не напускаше сърцето ѝ и това я поддържаше да не се поддаде на депресията. Да изостави Боб и Дамасин бе най-трудното нещо, което бе правила досега.

С години се бе ядосвала, че други лагерници отиват да извършват подвизи, а нея оставят в хижата. Бе гледала как другите се покриват със слава... или не се завръщат. От седемгодишна си бе мислила — *Защо не мога да докажа уменията си? Защо не ми дават да извърша подвиг?*

Сега осъзна, че най-голямото изпитание за едно дете на Атина не бе да извърши подвиг или да влезе в смъртоносна битка, а да вземе стратегическото решение да отстъпи и да остави някой друг да се жертва. Някой приятел. Трябваше да приеме факта, че не може да спаси всички. Че не може да реши всеки проблем.

Мразеше се заради това, но нямаше време за самосъжаления. Преглътна сълзите си.

— Пърси, Портите — предупреди тя.

Вратите опитваха да се отворят и през процеците навлизаше полъх... Озон? Сяра?

Пърси натисна с всичка сила от своята страна и цепнатината се затвори. Очите му пламтяха от ярост. Надяваше се, че не ѝ е сърдит, но нямаше да го обвинява, ако е. Ако това го поддържаше на крака, нека.

— Ще убия Гея — процеди той. — Ще я разкъсам с голи ръце.

Анабет кимна, но си мислеше за самодоволството на Тартара. Той не можеше да бъде убит. Нито пък Гея. Пред такава сила дори титаните и гигантите бяха безпомощни. Героите пък нямаха никакъв шанс.

Освен това си спомни предупреждението на Боб.

„Това може би няма да е последната жертва, която правите, за да спрете Гея.“

Усети до мозъка на костите си, че тези думи са истинни.

— Дванайсет минути — промърмори тя. — Само дванайсет минути.

Помоли се на Атина Боб да успее да задържи бутона толкова дълго. Помоли се още за сила и мъдрост. Чудеше се какво ли ще намерят от другата страна на ескалатора. Ако приятелите им не бяха там, за да им отворят...

— Можем да успеем — каза Пърси. — Трябва.

— Да — отвърна Анабет. — Трябва.

Те задържаха вратите затворени, асансьорът се клатеше, а музиката не спираше да свири, докато някъде под тях един титан и един гигант жертваха живота си, за да им позволят да избягат.

[1] Пиня колада (от исп: Piña Colada) е сладък, алкохолен коктейл, съставен от ром, крем от кокосов орех и сок от ананас. — Бел.ред. ↑

LXXIII. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл не се гордееше с това, че се разплака.

След като тунелът рухна, тя реагира като двегодишно дете — започна да плаче и да вика. Не можеше дори да помръдне нападалите пръст и камъни, които разделяха нея и Лио от останалите. Ако земята се размърдаше още малко, целият комплекс можеше да се срути върху главите им. Въпреки това тя заудря с юмруци по камъните и започна да ругае по такъв начин, че ако още бе в училището „Света Агнес“, щяха да ѝ мият устата със сапун цял месец.

Лио я зяпна ококорен и безмълвен.

Не бе честна към него.

Последния път, когато останаха заедно, тя го бе отнесла в миналото и му бе показала Сами — неговия дядо и нейното първо гадже. Бе го натоварила с емоционален багаж, от който нямаше нужда, като го остави толкова замаян, че едва не се бе дал на една огромна скарида.

Сега отново бяха сами, приятелите им може би умираха, а тя се държеше като малко дете.

— Съжалявам — избърса сълзите си тя.

— Хей, знаеш ли... — сви рамене Лио. — И аз понякога съм нападал камъни.

— Франк... — преглътна тя. — Той...

— Слушай — отвърна Лио, — Занг е неудържим. Вероятно ще се превърне в кенгуру и ще нарича мутрите на чудовищата.

Помогна ѝ да се изправи. Въпреки паниката, която я бе обхванала, Хейзъл знаеше, че Лио е прав. Франк и останалите съвсем не бяха беззащитни. Щяха да намерят начин да оцелеят. Това, което можеха да направят двамата с Лио, бе да продължат напред.

Тя погледна към него. Косата му бе станала по-дълга и порошава, а лицето — по-източено. Вече не приличаше на дяволче, а на мършавите елфи от приказките. Най-голямата разлика обаче бе в очите

му. Те постоянно се движеха, все едно се опитваха да зърнат нещо отвъд хоризонта.

— Лио, толкова съжалявам — каза тя.

— Благодаря — повдигна вежда той, — но за какво?

— За... — Тя размаха ръце безпомощно. — За всичко. За това, че те сметнах за Сами, че... не исках, но ако съм...

— Хей. — Той стисна ръката ѝ. Хейзъл усети, че в това няма нищо романтично. Бе просто жест на приятелство. — Машините се правят, за да работят.

— Какво имаш предвид?

— Според мен Вселената е нещо като машина. Нямам представа кой я е създал. Мойрите, боговете или големия Дядо Господ. Но през повечето време бурмичките работят както трябва. Разбира се, понякога има повреди, но като цяло... съществува причина нещата да се случват по този начин. Така стана и с нашата среща.

— Лио Валдес — възхити се Хейзъл, — ти си философ.

— О, не — отвърна той. — Аз съм просто един механик. Но предполагам, че дядо Сами е знаел какво прави. Оставил те е да вървиш по своя път, Хейзъл. Моята работа бе да ти кажа, че това е супер. С Франк сте чудесна двойка и ще преживеете всичко това. Надявам се да получите своя хепиенд. Най-малкото заради Занг. Без теб той не може да си върже и обувките.

— Това беше грубо — скара му се Хейзъл, но почувства как се отпуска, как един възел напрежение, затягал се в последните седмици, най-сетне се разхлабва. Лио наистина се бе променил. Хейзъл си даде сметка, че си е спечелила добър приятел.

— Какво ти се случи, когато остана сам? — попита тя. — Кого срещна?

— Дълга история. — Едното око на Лио потрепера. — Някой ден ще ти кажа, но все още чакам да видя как ще се развият нещата.

— Вселената е машина — отвърна Хейзъл — и мисля, че ще се наредят.

— Дано.

— Стига да не си я построил ти — добави Хейзъл. — Твоите машини никога не работят както трябва.

— Ха-ха. — Лио призова една огнена топка. — А сега накъде трябва да вървим, госпожице Подземна?

Хейзъл огледа пътя пред тях. На около девет метра надолу тунелът се разделяще на четири по-малки и напълно еднакви пътеки. Тази отляво обаче излъчваше студ.

— Натам — реши тя. — Изглежда най-опасно.

— Колко изкусително — отвърна Лио.

И така започнаха спускането си.

Веднага щом стигнаха първия портал, порът Гейл ги намери. Той се покатери по Хейзъл и се настани на врата ѝ, като през цялото време писукаше сърдито, все едно за да каже: „Къде се губихте? Закъснявате!“.

— Не и пръдливата невестулка! — оплака се Лио. — Ако това чудо се изпусне в подземие, с всичкия огън наоколо направо ще избухнем!

Гейл излая някаква невестулска обида към Лио.

Хейзъл изшътка и на двамата. Чувстваше как тунелът пред тях се спуска още деветдесет метра, след което преминава в огромна зала. А в залата имаше чуждо присъствие... студено, тежко и могъщо. Хейзъл не бе усещала нищо подобно от пещерата в Аляска, където Гея се бе опитала да пробуди гиганта Алкионей. Тогава Хейзъл бе провалила плановите на Майката Земя, но за да го постигне, се бе наложило да събори цялата пещера, жертвайки своя живот и този на майка си. Не гореше от желание да изпита отново подобно преживяване.

— Лио, бъди нащрек — каза тя. — Приближаваме.

— Приближаваме? Какво приближаваме?

— Мен — отекна женски глас в коридора.

Хейзъл усети вълна от гадене и краката ѝ омекнаха. Целият свят се размърда. Усетът ѝ за посоките, който под земята обикновено бе безпогрешен, изчезна напълно — като компас, чиято стрелка се върти във всички посоки.

Двамата с Лио не усетиха да се движат, но внезапно се озоваха на почти сто метра разстояние надолу по коридора, при входа на залата.

— Добре дошли — рече жената. — Очаквах ви.

Хейзъл огледа залата. Не можеше да види кой говори.

Стаята напомняше Пантеона в Рим, само дето тук всичко бе украсено в стила на Хадес.

По обсидиановите стени бяха изобразени сцени на смърт — жертви на чума, трупове след битка, зали за мъчения със скелети, висящи от железни кафези. Всичко това бе подчертано със скъпоценни камъни, което по някакъв начин го правеше още по-уродливо и гротескно.

Както и в Пантеона, куполообразният покрив бе изграден от квадратни камъни, но тук всички те бяха надгробни — стели, покрити с надписи на старогръцки. Хейзъл се запита дали под тях има истински трупове. Не можеше да прецени без чувството си за ориентиране под земята.

Не видя други изходи. На върха на тавана, където в Пантеона се виждаше звездното небе, имаше кръг от чисто черен камък. Той лъщеше, сякаш за да затвърди представата, че от това място няма изход и че над него не е небето, а само пълният мрак.

Погледът на Хейзъл се насочи към центъра на стаята.

— Аха — промърмори Лио, — това са врати.

На около петнайсет метра от тях имаше врати на асансьор, направени от сребро и желязо. От двете им страни бяха веригите, които ги приковаваха към пода.

Мястото около вратите бе поръсено с черни камъчета. Хейзъл усети изгарящ прилив на ярост, когато осъзна, че те бяха единственото останало от древния олтар на Хадес, който някога се бе издигал тук. Враговете им го бяха унищожили, за да сторят място за Портите на Смъртта.

— Къде си? — извика тя.

— Не ни ли виждаш? — подразни я жената. — Смятах, че Хеката е направила по-добър избор.

Хейзъл усети нов пристъп на гадене. Гейл пръдна на рамото ѝ, докато лаеше, което само влоши нещата.

Черни петна се появиха пред очите ѝ. Тя премигна, за да ги премахне, но те само се сгъстиха. След това се събраха в шестметрова неясна фигура, издигаща се пред Портите.

Гигантът Клитий бе обвит в черен пушек, точно като в кошмарите ѝ на кръстопътя, но сега Хейзъл можеше да различи драконовите му нозе, покрити с пепеляви люспи, и масивното му хуманоидно туловище, бронирано в стикска стомана. Дългата му,

сплетена на плитки коса бе като изтъкана от дим, а цветът на кожата му бе черен като Смъртта.

Хейзъл знаеше това, тъй като бе виждала Смъртта лично.

Очите на гиганта блестяха ледени като диаманти. Не носеше никакво оръжие, но май нямаше и нужда. И така бе достатъчно страшен.

Лио подсвирна.

— Да знаеш, Клитий, за такъв голям мъж имаш много хубав глас.

— Идиот — изсъска жената.

На половината разстояние между Хейзъл и гиганта въздухът потрепера и магьосницата се появи.

Носеше елегантна златоткана рокля без ръкави. Тъмната ѝ коса бе оформена в конус, обсипан с диаманти и изумруди. Около врата ѝ като огърлица висеше миниатюрен лабиринт, на въженце от мънички рубини, които напомниха на Хейзъл за кристализирани капки кръв.

Жената бе красива по царствен начин, който не издаваше възрастта ѝ. Като статуя, на която можеш да се възхитиш, но в която никога не би се влюбил. Очите ѝ блестяха с неприкрита омраза.

— Пасифая — пророни Хейзъл.

— Милата ми Хейзъл Левеск — наклони глава жената.

— Ама вие двете познавате ли се? — прокашля се Лио. — Да не сте приятелки от Подземното царство? Или пък...

— Млъкни, глупако. — Гласът на Пасифая бе мек, но пълен с отрова. — Нямам полза от надменни герои, които оставят след себе си само печал и разруха.

— Прекалявате, госпожо — възрази Лио. — Не съм оставил чак толкова разруха след себе си. Аз съм син на Хефест.

— Механик — процеди Пасифая. — Това е дори потвратително. Познавах Дедал. Неговите изобретения ми донесоха само скръб.

— Дедал? — премигна Лио. — Ама истинския Дедал? В такъв случай знаете, че работата на механика е да строи, да поправя... понякога да запушва устите на невъзпитани жени...

— Лио. — Хейзъл постави ръка на рамото му. Имаше чувството, че тази жена ще го превърне в нещо много неприятно, ако не млъкне веднага. — Може ли да ме оставиш да поговоря с нея?

— Послушай приятелката си — посъветва го Пасифая. — Бъди добро момче и ни остави да си побъбрим по женски.

Пасифая приближи и огледа изпитателно Хейзъл. В очите ѝ гореше такава ненавист, че момичето цялото настръхна. Силата на магьосницата се излъчваше от нея като горещина от фурна. Лицето ѝ бе смущаващо и някак странно познато...

И въпреки това Клитий притесняваше Хейзъл още повече.

Той стоеше на заден фон, тих и неподвижен, ако не се броеше черният пушек, излъчван от тялото му и събиращ се в нозете му. Неговото ледено присъствие бе усетила Хейзъл по-рано — подобно на огромен залеж от обсидиан, който момичето никога не би могло да помръдне, могъщ, неунищожим и лишен от емоции.

— Приятелят ти не е много по приказките — отбеляза Хейзъл.

Пасифая погледна гиганта и подсмръкна с отвращение.

— Моли се да си остане така, мила. Гея ми отстъпи удоволствието да се разправа с теб, но Клитий е... как да кажа, моята застраховка. Като една магьосница на друга бих ти доверила, че той е оставен, за да следи да не забравям заповедите си. Гея е много предпазлива.

Хейзъл понечи да възрази, че тя не е магьосница. Не искаше да знае как Пасифая смята да се „разправи“ с тях или как гигантът я следи. Въпреки това се изпъчи и се опита да изглежда самоуверена.

— Каквото и да си замислила — каза Хейзъл, — няма да се получи. Ние унищожихме всички чудовища, които Гея изпрати срещу нас. Ако си умна, ще се разкараш от пътя ни.

Гейл се озъби одобрително, но Пасифая не беше особено впечатлена.

— Не ми изглеждаш особено заплашителна — промърмори магьосницата, — но с полубоговете винаги е така. Моят съпруг цар Минос от Крит бе син на Зевс. Никога нямаше да предположиш, ако го видиш. Бе почти толкова кльощав, колкото този тук. — Тя посочи Лио.

— Бедничкият Минос! — отвърна момчето. — Сигурно е направил нещо ужасно, за да те заслужи.

Ноздрите на Пасифая потръпнаха.

— Нямах си и представа. Той бе твърде надменен, за да удостои Посейдон с необходимите жертвоприношения и боговете наказаха мен заради нахалството му.

— Минотавърът — спомни си внезапно Хейзъл.

Историята бе толкова отблъскваща и гротескна, че Хейзъл винаги запушваше уши, щом я чуеше в лагер „Юпитер“. Пасифая бе прокълната да се влюби в свещения бик на мъжа си. Така бе родила Минотавъра — наполовина човек, наполовина бик.

Сега, докато я гледаше с този убийствен поглед, Хейзъл осъзна защо изражението ѝ се струва познато.

От магьосницата струеше същата горчилка, която бе почернила живота на майка ѝ. В най-лошите си мигове Мари Левеск гледаше на Хейзъл като на чудовище, проклятие от боговете, източник на всички нейни беди. Точно затова историята за Минотавъра тревожеше Хейзъл — не само заради потресаващата идея за Пасифая и бика, но и заради мисълта, че някое дете, което и да е то, може да бъде смятано за чудовище, за наказание за родителите си, да бъде заключено и мразено. За Хейзъл голямата жертва в историята бе самият Минотавър.

— Да — каза накрая Пасифая, — моят срам бе непоносим. След като синът ми се роди и го захвърлиха в Лабиринта, Минос отказа всякаква връзка с мен. Каза, че аз съм съсипала репутацията му! И знаеш ли какво стана после с Минос, Хейзъл Левеск? Какви бяха последиците от престъпленията и наглостта му? Получи награда! Направиха го съдия в Подземното царство, все едно има някакво право да съди останалите! Хадес му даде тази позиция. Баща ти.

— Баща ми всъщност е Плутон.

— Все тая! — излая Пасифая. — Сега поне разбираш защо мразя героите почти толкова много, колкото и боговете. Ако някой от вашите оцелее в тази война, Гея ми обеща, че ще го гледам как умира бавно в новото ми владение. Единствено ми се искаше да имам повече време да изтезвам вас. Уви...

В центъра на стаята Портите на Смъртта издадоха приятен звън. Зеленият бутон със стрелка нагоре светна. Веригите се разтърсиха.

— Виждаш ли? — сви рамене извинително Пасифая. — Портите заработиха. След дванайсет минути ще се отворят.

Стомахът на Хейзъл потръпна като самите вериги.

— Още гиганти?

— О, за щастие не — отвърна магьосницата. — Те всички се върнаха и заеха позиции в света на смъртните за последната битка. —

Пасифая ѝ е усмихна студено. — Предполагам, че Портите са за някой друг... някой неупълномощен.

Лио пристъпи напред, а от юмруците му се издигнаха струи пушек.

— Пърси и Анабет.

Хейзъл не можеше да продума. Не бе сигурна дали буцата в гърлото ѝ е от щастие, или отчаяние. Ако приятелите им наистина бяха достигнали Портите и щяха да се появят след дванайсет минути...

— О, не се безпокойте — махна с ръка Пасифая. — Клитий ще се справи с тях. Виждаш ли, когато звънът отекне отново, някой от нашата страна трябва да отвори Портите, иначе това, което е в тях, ще направи „пуф!“ и ще си замине. Но пък Клитий може да реши да ги убие лично. Зависи от вас, двамата.

Хейзъл усети вкус на олово в устата си. Не искаше да пита, но трябваше.

— Как така?

— Трябват ни само двама живи герои — рече Пасифая. — Късметлиите ще бъдат отведени до Атина и принесени в жертва на Гея по време на Пира на Надеждата.

— Естествено — отвърна Лио.

— Така че въпросът е дали това ще бъдете вие, двамата, или приятелите ви в асансьора? — Магьосницата разпери ръце. — Нека видим кой ще оцелее дванайсет... всъщност вече са единайсет минути.

И стаята потъна в мрак.

LXXIV. ХЕЙЗЪЛ

Вътрешният компас на Хейзъл полудя.

Спомни си дните, когато бе много малка, в края на 1930 година в Ню Орлиънс. Тогава майка ѝ я бе завела да ѝ извадят болен зъб. Тогава за пръв и последен път Хейзъл опита етер — зъболекарят бе обещал, че той ще я отпусне и ще я направи сънлива, но вместо това тя се бе почувствала сякаш напуска тялото си, обзета от паника и лишена от всякакъв контрол върху случващото се. Когато ефектът на етера отмина, бе боледувала още три дни.

В момента се чувстваше все едно е получила конска доза етер.

Част от нея знаеше, че е все още в пещерата. Пасифая бе на около метър от тях. Клитий чакаше пред Портите на Смъртта, все така безмълвен.

Облаци мъгла обаче покриха Хейзъл и изкривиха представата ѝ за реалност. Тя направи крачка напред и се удари в стена, която не трябваше да е там.

Лио опря ръце в каменната стена.

— Какво? Къде сме?

От нищото се появи коридор, продължаващ надалеч и вляво, и вдясно от тях. Факли го осветяваха от железни стенни светилници. Въздухът миришеше на плесен като в стара гробница. Гейл изляя сърдито и заби нокти в рамото на Хейзъл.

— Знам — промърмори момичето. — Това е само илюзия.

— Стабилно изглежда за илюзия — удари Лио с юмрук по стената.

Пасифая се изсмя. Гласът ѝ звучеше далечен, все едно двамата са под вода, а тя ги гледа как се давят.

— Нима наистина е илюзия, Хейзъл Левеск? Или пък е нещо повече? Не можеш ли да разбереш какво съм създала?

Хейзъл така се притесни, че едва успя да остане права, но не и да се съсредоточи. Опита се да използва силите си, за да види пещерата

през Мъглата, но вместо това усети тунели, простиращи се във всички посоки, но не и напред.

Случайни мисли изпълниха съзнанието ѝ като златни кюлчета, призовани напосоки на повърхността.

Дедал. Заключениеят Минотавър. Умрете бавно в новото ми владение...

— Лабиринтът — промълви Хейзъл. — Тя изгражда наново Лабиринта.

— Какво ще правим? — Лио спря да блъска по стената с чук и се обърна намръщен към нея. — Мислех, че Лабиринтът е рухнал по време на битката за лагера на нечистокръвните. Бил свързан с жизнената сила на Дедал или нещо такова. И се разпаднал със смъртта му.

— Аз обаче съм още жива — изцъка неодобрително Пасифая. — Нима смятате, че Дедал е отговорен за всички тайни на Лабиринта? Не. Аз вдъхнах магията в творението му. Дедал бе едно нищо пред мен, безсмъртната магьосница, дъщеря на Хелиос и сестра на Цирцея! Сега Лабиринтът ще бъде мой. Само мой.

— Това е илюзия — настоя Хейзъл. — Просто трябва да я разсеем.

Но още докато го казваше, стените сякаш се втвърдиха, а мирисът на плесен се засили.

— Твърде късно — злорадо каза Пасифая. — Лабиринтът вече се пробуди и отново ще се разпростре под плътта на земята, докато светът на смъртните загива. Вие, героите, ще се лутате безкрайно по коридорите му, докато умрете от глад и жажда, обзети от страх и отчаяние. Освен ако не съм милостива. Тогава ще ви даря с бърза, макар и болезнена смърт!

Под краката на Хейзъл се отвориха ями. Тя грабна Лио и го избута настрани, когато залп шипове се изстреля нагоре и проби тавана.

— Бягай! — извика тя.

Смехът на Пасифая отекна в коридора.

— Къде си мислиш, че бягаш, вълшебнице? И от какво? От една илюзия?

Хейзъл не отговори. Бе твърде заета с това да оцелее. Зад тях нови залпове шипове се изстрелваха към тавана с постоянно: „Туп!

Туп! Туп!“.

Тя дръпна Лио в един страничен коридор, прескочи една опъната жица и след това спря пред зейнала яма, широка поне шест метра.

— Колко дълбоко е това? — изпъшка Лио, докато се мъчеше да си поеме глътка въздух. Панталоните му бяха скъсани от един от шиповете.

Усетът на Хейзъл й подсказа, че ямата е дълбока поне петнадесет метра, а на дъното й има басейн с отрова. Можеше ли обаче да се довери на чувствата си? Независимо дали Пасифая бе създала нов Лабиринт, или не, Хейзъл вярваше, че все още се намират в същата пещера и тичат напред-назад, като забавляват безкрайно магьосницата и мълчаливия Клитий. Илюзията обаче бе твърде силна. Ако Хейзъл не намереше начин да избягат от Лабиринта, капаните щяха да ги убият.

— Остават само осем минути — обади се Пасифая. — Наистина се надявам да оцелеете. Ще бъдете достойни жертви за Майката Земя в Атина. Тогава обаче няма да имаме нужда от приятелите ви в асансьора.

Сърцето на Хейзъл бясно ускори ритъма си и тя се обърна към стената вляво от себе си. Независимо от това какво й нашепваше усетът й, тя си каза, че това е посоката на Портите. Че Пасифая е точно пред нея.

Хейзъл искаше да изскочи от стената и да удуши магьосницата. След осем минути с Лио трябваше да са пред Портите и да пуснат приятелите си.

Пасифая обаче бе безсмъртна вещица с хиляди години опит в магиите. Хейзъл не можеше да я победи просто с усилие на волята. Бе успяла да надхитрила бандита Скирон, като му бе показала това, което той очакваше да види. Сега трябваше да разбере какво е най-съкровено то желание на Пасифая.

— Вече седем минути — почти се оплака Пасифая. — Жалко, че нямаме повече време. Има толкова много унижения, на които бих те подложила.

Това беше, осъзна Хейзъл. Трябваше да приеме хвърлената ръкавица. Да направи Лабиринта по-опасен, по-смъртоносен, да накара Пасифая да се съсредоточи в капаните, а не в посоката, в която води Лабиринта.

— Лио, трябва да скочим — каза тя.

— Но...

— Не е толкова далеч, колкото изглежда. Давай!

Тя го хвана за ръката и двамата скочиха над ямата. Когато се приземиха, Хейзъл се обърна назад и видя, че яма всъщност няма — само малка цепнатина в пода, дълбока не повече от няколко сантиметра.

— Хайде! — извика тя.

Двамата се затичаха, а Пасифая заговори отново.

— Няма да стане така, миличка. Никога няма да успеете по този начин. А ви остават само още шест минути!

Таванът над тях се напука. Невестулката Гейл изписука разтревожено, но Хейзъл си представи как вляво от нея има друг тунел, още по-опасен, отвеждащ ги още по-надалеч от целта. Мъглата се поддаде на волята ѝ и тунелът се появи. Двамата се стрелнаха на една страна.

— Не те бива много в това, а, миличка? — въздъхна разочаровано Пасифая.

Хейзъл обаче почувства прилив на надежда. Бе създала тунел. Бе успяла да разплете, макар и мъничко, вълшебната основа на Лабиринта.

Подът под тях пропадна. Хейзъл отскочи на една страна и повлече Лио със себе си. Тя си представи нов тунел, който ги връща обратно в посоката, от която бяха дошли, само че пълен с отровен газ.

Лабиринтът се подчини.

— Лио, задръж дъха си! — предупреди го тя.

Двамата потънаха в отровната мъгла. Очите на Хейзъл запариха като намазани с лютов сос, но не спря да тича.

— Пет минути — рече Пасифая. — Уви! Искате ми се да можех да си поиграя с вас още малко.

Излязоха в коридор, пълен със свеж въздух. Лио се закашля.

— Само ако можеше да млъкне.

Двамата се приведоха под една бронзова тел. Хейзъл си представи как тунелът се изкривява съвсем лекичко към Пасифая.

Мъглата отново се подчини на волята ѝ.

Стените на тунела обаче започнаха да се стесняват и от двете посоки. Хейзъл не се опита да ги спре, а вместо това ускори процеса, като накара пода и тавана да се напукат. Двамата с Лио тичаха, за да

спасят живота си, и следваха завоя, който тя се надяваше, че ще ги отведе в центъра на стаята.

— Жалко — продължи Пасифая. — Щеше ми се да убия и вас, и другарчетата ви в асансьора, но Гея настоява, че двама трябва да останат живи за Пира на Надеждата. Кръвта ви щяла да ѝ бъде от голяма полза. Явно ще трябва да си намеря други жертви за Лабиринта. Вие се провалихте.

Хейзъл и Лио се спряха с олюляване. Пред тях се бе появила толкова огромна пропаст, че Хейзъл не виждаше отсрещната страна. От мрака на дъното ѝ долетя съскане като от хиляди и хиляди змии.

Хейзъл се изкуши да отстъпи, но тунелът зад тях се затвори и ги остави на тънко парче земя. Невестулката Гейл започна да обикаля раменете на Хейзъл и пръдна от напрежение.

— Просто чудесно — промърмори Лио. — Стените се движат, значи трябва да са механични. Дай ми секунда.

— Не, Лио — отвърна Хейзъл, — няма връщане назад.

— Но...

— Хвани ме за ръка — продължи тя. — На три.

— Но...

— Три!

— *Какво?!*

Хейзъл скочи в ямата и повлече Лио със себе си. Опита се да пренебрегне писъците му и досадната невестулка, вкопчила се във врата ѝ. Фокусира цялата си воля в това да пренасочи магията на Лабиринта.

Пасифая се изсмя доволно. Знаеше, че всеки момент ще бъдат смачкани или изпохапани от отровните змии.

Но вместо това Хейзъл си представи парашут в тъмнината вляво от нея. Извъртя се към него. Двамата с Лио удариха парашута и се плъзнаха по него към пещерата, като паднаха точно върху Пасифая.

— Ах! — Главата на магьосницата се удари в пода, а Лио седна на гърдите ѝ.

За миг тримата и невестулката се превърнаха в кълбо от тела и размахващи се крайници. Хейзъл се опита да изтегли меча си, но Пасифая сполучи да се измъкне първа и отстъпи назад. Прическата ѝ се бе изкривила на една страна и изглеждаше като смачкана торта. Роклята ѝ бе омацана с машинно масло от колана на Лио.

— Ах, вие, гадинки такива! — кресна тя.

Лабиринтът бе изчезнал. Клитий стоеше с гръб към тях на няколко метра, в очакване на отварянето на Портите. По преценка на Хейзъл им оставаше около половин минута до появата на приятелите им. Чувстваше се изтощена от бягството си в тунела и от манипулирането на Мъглата, но трябваше да направи един последен номер.

Бе успяла да накара Пасифая да види това, което иска. Сега обаче трябваше да ѝ представи това, от което се страхува.

— Явно наистина мразиш героите — каза Хейзъл, като се опита да изкриви лице в студената усмивка на самата Пасифая. — Винаги те побеждаваме, нали така?

— Глупости! — извика Пасифая. — Ще те разкъсам на части! Ще...

— Винаги ти издърпваме черджето изпод краката — съчувствено каза Хейзъл. — Мъжът ти те предаде. Тезей уби Минотавъра и отвлече дъщеря ти Ариадна. А сега двама според теб провалени герои обърнаха Лабиринта срещу теб. Ти обаче знаеше, че ще стане така, нали? Винаги се проваляш накрая.

— Аз съм безсмъртна! — нададе вой Пасифая, но отстъпи крачка назад, нервно опипвайки огърлицата си. — Не можете да се борите с мен!

— Ти си тази, която не може да направи нищо — отвърна Хейзъл. — Виж!

Тя посочи към краката на магьосницата и оттам се отвори шахта, в която Пасифая пропадна с писък, към яма, която в действителност не съществуваше. Подът се втвърди и магьосницата изчезна.

— Как успя... — зяпна я възхитено Лио.

Тогава асансьорът иззвъня. Вместо да натисне бутона със стрелката нагоре, Клитий отстъпи от Портите и остави приятелите им в плен.

— Лио! — извика Хейзъл.

Бяха на около десет метра — твърде далеч, за да стигнат асансьора, — но Лио извади една отвертка и я метна като нож. Невъзможен изстрел! Но въпреки това отвертката мина точно до Клитий и натисна бутона.

Портите на Смъртта се отвориха със съскане. Отвън изплува черен пушек и две тела паднаха по очи на пода — Пърси и Анабет, неподвижни като трупове.

— О, богове! — изплака Хейзъл.

С Лио се затичаха напред, но Клитий вдигна ръка в жест, който не можеха да сбъркат.

Спрете.

Той надигна огромния си драконов крак над главата на Пърси. Пушекът около него се плъзна по пода и покри падналото момче и Анабет с облак тъмна мъгла.

— Клитий, ти загуби! — изръмжа Хейзъл. — Върви си или ще свършиш като Пасифая!

Гигантът наклони глава и диамантените му очи пробляснаха. Анабет се размърда в краката му като марионетка и се обърна по гръб. Устата ѝ се отвори и от нея излезе черен дим.

— Аз не съм Пасифая — заговори момчето с глас, който не бе нейният, дълбок като бас китара. — Не сте спечелили нищо.

— Спри! — Дори от такова разстояние Хейзъл виждаше, че животът на Анабет си отива, че пулсът ѝ отслабва. Каквото и да бе това обсебване, Клитий я убиваше с него.

Гигантът побутна главата на Пърси с крак. Лицето на момчето се наклони на една страна.

— Не е мъртъв. — Този път думите на гиганта долетяха от устата на Пърси. — Но за тялото на смъртен е голям шок да се върне от Тартара. Ще им отнеме известно време, докато се съвземат.

След това насочи вниманието си обратно към Анабет. Още пушек излезе от устните ѝ:

— Ще ги вържа и ще ги отнеса на Порфирион в Атина. Те са жертвата, която ни е необходима. За жалост, това означава, че от вас вече няма никаква полза.

— Така ли? — изръмжа Лио. — Ти може и да владееш пушека, приятелче, но аз съм повелител на огъня!

Ръцете му пламнаха. Той изстреля горещи струи пламък към гиганта, но аурата от пушек на Клитий ги погълна. Пипала от черен дим се стрелнаха към източника на огъня и обвиха Лио в пълен мрак. Момчето падна на колене, хванало се за гърлото си.

— Не! — извика Хейзъл и се затича към него, но Гейл изписука предупредително.

— Не бих го сторил. — Този път гласът на Клитий отекна от устата на Лио. — Ти не разбираш нищо, Хейзъл Левеск. Аз поглъщам магията и руша душата. Не можеш да се изправиш срещу мен.

Черна мъгла плъзна по пода и покри Пърси и Анабет, след което се насочи към Хейзъл.

Кръвта нахлу в ушите ѝ. Трябваше да действа, но как? Щом черният дим бе обезвредил Лио толкова бързо, какъв шанс имаше тя?

— Огън — прошепна тя. — Твоята слабост е огънят.

Гигантът се изсмя през устата на Анабет.

— На това се надявахте, нали? Вярно е, че не обичам огъня. Но пламъците на Лио Валдес не са достатъчно горещи, за да ме притеснят.

— А моите, стари приятелю? — долетя мек, кадифен глас зад Хейзъл.

Гейл изписука триумфално от рамото на Хейзъл и скочи към входа на стаята, където стоеше руса жена в черна рокля, обвита изцяло от Мъглата.

Гигантът направи крачка назад и се опря на Портите на Смъртта.

— Ти — процеди той през устата на Пърси.

— Аз — съгласи се Хеката и разпери ръце. Блестящи факли се появиха в тях. — Хилядолетия изминаха, откакто се бих редом до герой, но Хейзъл Левеск доказва, че е достойна. Какво ще кажеш сега, Клитий? Ще си поиграем ли с огъня?

LXXV. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл се надяваше гигантът да побегне с писъци. Така всички щяха да получат заслужена почивка.

Клитий обаче я разочарова.

Когато видя факлите на богинята, гигантът сякаш се съвзе, тропна с крак и едва не стъпка ръката на Анабет. Около него се образува димна завеса, която скри Пърси и Анабет напълно.

Хейзъл не виждаше нищо, освен блестящите очи на гиганта.

— Какви гръмки закани — проговори Клитий от устата на Лио. — Явно паметта ти не е особено услужлива, богиньо. Последния път, когато се срещнахме, на твоя страна бяха Херкулес и Дионис, най-могъщите герои на света, и двамата предопределени да станат богове. А сега водиш... тези?

Безжизненото тяло на Лио се сгърчи от болка.

— Спри! — извика Хейзъл.

Не планира какво трябва да стане след това. Просто знаеше, че трябва да защити приятелите си. Представи си ги зад себе си, по същия начин, по който си бе представляла новите тунели в Лабиринта на Пасифая. Лио се разпадна на облак дим и се появи в краката ѝ заедно с Пърси и Анабет. Мъглата се завихри около тях и покри както камъните, така и приятелите ѝ. Когато срещна черния пушек на Клитий, засъска и изпраця като лава, падаща в морето.

— К-какво? — изпъшка Лио, отворил очи.

Анабет и Пърси останаха в несвяст, но Хейзъл усети как сърцата им започват да бият по-силно и как дишането им се успокоява. Гейл изляз одобрително от рамото на Хеката.

Богинята пристъпи напред. Очите ѝ заблестяха на светлината на факлите.

— Прав си, Клитий. Хейзъл Левеск не е нито Херкулес, нито Дионис. Ще откриеш обаче, че е не по-малко страшна от тях.

Хейзъл видя как гигантът отваря уста през облака дим. Нито дума не излезе оттам и той изкриви лице от яд.

— Какво става? — опита се да се изправи Лио. — Как мога да...

— Пази Пърси и Анабет — изтегли своята спата Хейзъл. — И стой зад мен. Остани скрит в Мъглата.

— Но...

Погледът, който му хвърли, явно бе по-страшен, отколкото осъзнаваше.

— Добре. Схванах — преглътна Лио. — Бялата мъгла е добра, а черният пушек е лош. Всичко е ясно.

Хейзъл пристъпи напред. Гигантът разпери ръце и куполът се разклати. Гласът му отекна в стаята, усилен стократно.

— Страшна? — попита гигантът. Звучеше все едно говори с гласовете на мъртвите, сякаш използва всички нещастни души, погребани под стелите на покрива. — Понеже си я научила на фокусите си? Понеже позволи на тези слабаци да се скрият в Мъглата ти? — В ръката на гиганта се появи черен меч, почти същият като този на Нико, само че пет пъти по-голям. — Не разбирам защо Гея смята, че тези герои са достойни за жертвоприношение. Ще ги смачкам като рохки яйца.

Страхът на Хейзъл се превърна в гняв. Тя извика и стените на стаята запукаха като лед в топла вода. Дюзини скъпоценни камъни се посипаха по бронята на гиганта като сачми.

Клитий залитна назад и изкрещя от болка с безплътния си глас. Железният му нагръдник се покри с дупки.

Златен Икор прокапа от дясната му ръка. Черният облак изтъня. Хейзъл видя яростта, изписана на лицето му.

— Ах, ти — изръмжа Клитий. — Безполезна...

— Безполезна? — намеси се Хеката. — Смятам, че Хейзъл Левеск владее номера, на които дори аз не бих могла да я науча.

Хейзъл стоеше пред приятелите си, решена да ги защити, но енергията ѝ се изчерпваше. Мечът вече натежа в ръката ѝ, а дори не го бе развъртяла. Прииска ѝ се Арион да е тук. Силата и бързината на коня щяха да ѝ бъдат от полза. За съжаление, приятелят ѝ този път не можеше да помогне. Той бе създание на откритите пространства, а не на подземията.

Гигантът бръкна с пръсти в раната на бицепса си. Изтръгна диаманта оттам и раната се затвори.

— Значи, дъще на Плутон — рече Клитий, — смяташ, че Хеката ти мисли доброто? Цирцея бе нейна любимка. Медея и Пасифая — също. Знаеш ли какво стана с тях?

Хейзъл чу как Анабет се размърдва зад нея, стенойки от болка. Пърси прошепна нещо, което звучеше като:

— Б-б-боб?

Клитий пристъпи напред, държейки меча си все едно е неин приятел, а не враг.

— Хеката лъже. Тя изпраща свои последователки като теб да й вършат работата, като поемат всички рискове. Ако по някакво чудо успееш да ме надвиеш, само тогава ще може да ме възпламени. След това обаче ще си припише победата като своя. Чу какво направи Бакхус с братята Отис и Ефиалт в Колизея. Хеката е много по-лоша. Тя е титанидата, предала титаните. След това предаде и боговете. Вярваш ли, че ще остане вярна на теб?

Лицето на Хеката остана неразгадаемо.

— Не мога да отговоря на тези обвинения, Хейзъл — рече богинята. — Това е *твоя* кръстопът. Ти трябва да избереш.

— Кръстопът, а? — изсмя се гигантът. Раните му бяха зараснали напълно. — Хеката ти дава мъгляви обещания за магии. Но аз съм анти-Хеката. Аз казвам само истината. При мен няма нито избор, нито магия. Ще изтръгна Мъглата веднъж завинаги и ще разкрия пред света истинския му ужасен вид.

Лио се изправи с мъка на крака, кашляйки като астматик.

— Този ми харесва — подсмъркна той. — Може да го оставим за вдъхновяващи семинари. — След което ръцете му пламнаха. — Или просто да му светя маслото.

— Лио, недей — отвърна Хейзъл. — Храмът е на баща ми. Битката е моя.

— Добре, но...

— Хейзъл... — изхриптя Анабет.

Хейзъл бе толкова щастлива, че почти се обърна към приятелката си. Знаеше обаче, че не трябва да сваля поглед от Клитий.

— Оковите... — успя да каже Анабет.

Хейзъл си пое рязко въздух. Разбира се! Портите на Смъртта все още зееха отворени и трепереха във веригите, които ги задържаха на

едно място. Хейзъл трябваше да ги освободи и така да ги изтръгне окончателно от лапите на Гея.

Единственият проблем беше, че на пътя ѝ стоеше обвитият в пушек гигант.

— Наистина ли вярваш, че имаш силите да ме победиш, Хейзъл Левеск? — подразни я Клитий. — Какво смяташ да направиш? Да ме целиш с още рубини? Или да ми направиш душ от сапфири?

Хейзъл му отговори, като вдигна меча си и нападна.

Клитий явно не бе очаквал такъв самоубийствен ход. Вдигна меча си прекалено бавно. Докато успее да замахне, Хейзъл бе минала между краката му и забиваше острието от имперско злато в неговия *глутеус максимус*^[1]. Това не бе постъпка, достойна за една дама и монахините от „Света Агнес“ нямаше да одобрят подобен ход. Но той проработи.

Клитий изрева и изпъна гръб, като се помъчи да се отдалечи от нея. Мъглата продължаваше да обкръжава Хейзъл и съскаше всеки път, щом се докоснеше до черния пушек на гиганта.

Хейзъл осъзна, че Хеката наистина ѝ помага, като ѝ дава силите да поддържа защитната си аура. Разбра още, че в мига, в който концентрацията ѝ намалее и черният дим я докосне, ще падне победена. Ако това станеше, тя не знаеше дали Хеката ще може — или ще желае — да помогне на нея и на приятелите ѝ.

Хейзъл се затича към Портите на Смъртта. Острието ѝ съсече веригите от лявата страна все едно бяха направени от лед. Тя се затича надясно, но Клитий изрева:

— НЕ!

Само късметът я спаси от това да не бъде разсечена на две. Плоската страна на острието на гиганта обаче я блъсна в гърдите и тя полетя към стената. Удари се толкова силно, че костите ѝ изпукаха.

Лио извика името ѝ от другия край на помещението. Тя със замъглен поглед видя проблясването на пламък.

Хеката стоеше наблизко, а образът ѝ потрепваше, все едно се кани да изчезне. Факлите сякаш гаснеха, но това бе може би защото Хейзъл губеше съзнание.

Не можеше да се предаде сега. Наложил си да стане. Чувстваше едната си страна като покрита с бръсначи. Мечът ѝ лежеше на земята, на около метър от нея. Тя залитна към него.

— Клитий! — извика.

Искаше да прозвучи предизвикателно, но вместо това ѝ се стори като жалко грачене.

Поне привлече вниманието му. Гигантът отклони поглед от Лио и останалите. Когато я видя да куцука напред, се изсмя.

— Добър опит, Хейзъл Левеск — призна той. — Справи се по-добре от очакваното. Но само магия не може да ме победи, а ти нямаш нужната сила, за да я подкрепиш. Хеката те провали, както накрая прави с всичките си последователки.

Мъглата около Хейзъл изтъня. В другия край на стаята Лио се опитваше да натъпче малко амброзия в устата на Пърси, но другото момче изглеждаше все още в несвяст. Анабет бе будна, но страшно омаломощена и едвам бе надигнала глава.

Хеката стоеше с факлите си, без да прави нищо, освен да чака и наблюдава. Това вбеси Хейзъл толкова много, че ѝ вдъхна последни сили.

Тя метна меча си — не към гиганта, а към Портите на Смъртта. Веригите от дясната страна се строшиха. Хейзъл падна, победена от агонизиращата болка в тялото си, но Портите потръпнаха и се изпариха в пурпурен проблясък.

Клитий изрева толкова силно, че половин дузина надгробни плочи паднаха от тавана и се пръснаха.

— Това беше за брат ми, Нико — простена Хейзъл, — и за това, че унищожихте олтара на татко.

— Пропусна шанса си за бърза смърт — изръмжа гигантът. — Ще те удуша бавно в мрака. Хеката вече не може да ти помогне. НИКОЙ не може да ти помогне!

— Не бих била толкова сигурна, Клитий — вдигна факлите си богинята. — Приятелите на Хейзъл се нуждаеха само от малко време, за да я достигнат. Време, което ти им даде с хвалбите си.

— Какви приятели? — изсумтя Клитий. — Тези слабаци? Те не могат да ми направят нищо.

Но тогава въздухът пред Хейзъл потрепера. Мъглата се сгъсти, създаде портал и четирима души минаха през него.

Тя заплака от облекчение. Ръката на Франк кървеше и бе превързана, но той беше жив. До него стояха Пайпър, Нико и Джейсън — всички с извадени мечове.

— Съжалявам, че закъсняхме — каза Джейсън. — Този ли трябва да убием?

[1] Голям седалищен мускул. Намира се под кожата на седалищната област. — Бел.ред. ↑

LXXVI. ХЕЙЗЪЛ

На Хейзъл почти ѝ стана мъчно за Клитий.

Нападнаха го от всички посоки — Лио изстреля пламъци към краката му, Франк и Пайпър замахнаха към гърдите му, Джейсън полетя във въздуха и го изрита в лицето. Хейзъл бе особено горда, че Пайпър е запомнила уроците ѝ по бой с меч.

Всеки път, щом гигантът се опиташе да ги засегне с пушечната завеса, Нико поглъщаше тъмнината с меча си от стикска стомана.

Пърси и Анабет също бяха на крака. Изглеждаха слаби и изнемощели, но извадиха мечове. Откъде ли Анабет се бе сдобила с меч? И от какво бе направен? От *слонова кост*?

Нямаше значение. Изглежда, искаха да помогнат, но нямаше нужда. Гигантът бе обкръжен.

Клитий ръмжеше, въртеше се във всички посоки и не знаеше кого да убие първо.

— Чакай. Не мърдай. Не! Ау!

Тъмнината около него се разсея напълно и сега единствената му защита бе износената му броня. Икорът кървеше от дузина рани по тялото му. Те наистина се затваряха почти толкова бързо, колкото се и появяваха, но Хейзъл виждаше, че гигантът е изморен.

Накрая Джейсън го ритна силно в гърдите и бронята се счупи. Клитий залитна назад. Мечът му падна на пода и той рухна на колене.

Героите образуваха плътен кръг около него. Чак тогава Хеката пристъпи напред с вдигнати факли. Мъглата се уви около гиганта, съскайки всеки път, щом докосне кожата му.

— Това е крайт — рече богинята.

— Това не е крайт — отекна гласът на Клитий, макар да звучеше приглушено. — Братята ми се надигнаха. Гей чака единствено кръвта на Олимп. За да успеете да ме победите, всички вие трябваше да се обедините. Какво ще сторите обаче, когато Майката Земя отвори очи?

Хеката насочи факлите си към главата на Клитий като кинжали. Косата на гиганта пламна по-бързо от сухи съчки и скоро огънят се

разпростря по цялото му тяло. Горещината накара Хейзъл да потрепери. Клитий падна, без да издаде нито звук, и заби лице в олтара на Хадес. Тялото му се разпадна на шепа пепел.

За миг никой не каза нищо. Хейзъл чу болезнен, дрезгав звук и осъзна, че това е собственото ѝ дишане. Имаше чувството, че тялото ѝ е премазано с таран.

— Време е да вървиш, Хейзъл Левеск — обърна се към нея богинята. — Отведи приятелите си надалеч от това място.

Хейзъл стисна зъби и се опита да сдържи гнева си.

— Просто така? Без едно „благодаря“ или едно „добра работа“?

Богинята наклони глава. Невестулката на рамото ѝ изцъка, може би за да каже довиждане, може би за да я предупреди, след което изчезна в дрехите на господарката си.

— Търсиш благодарност не където трябва — отвърна Хеката. — Тепърва ще видим каква работа сте свършили. Клитий не излъга, когато каза, че гигантите са се надигнали. Всичките, по-силни отвсякога. Гея е на ръба да се пробуди. Пирът на Надеждата няма да оправдае името си, ако не пристигнете навреме.

Стаята се разтърси. Още една надгробна плоча падна на пода и се пръсна на части.

— Домът на Хадес е нестабилен — рече Хеката. — Напуснете сега. Пак ще се видим.

Богинята изчезна и Мъглата се вдигна.

— Много е дружелюбна — изсумтя Пърси.

Другите се обърнаха към него и Анабет, сякаш чак сега разбрали, че са там.

— Братле! — Джейсън прегърна силно Пърси.

— Върна се от Тартара! — обади се и Лио. — Ти си моят герой!

Пайпър притисна към себе си Анабет и заплака.

Франк дотича до Хейзъл и я обгърна внимателно с ръце.

— Ранена си — каза той.

— Вероятно ми строшиха ребрата — призна тя, — но, Франк, кажи какво е станало с ръката ти?

— Дълга история — усмихна се немощно той. — Важното е, че сме живи.

Бе толкова облекчена, че ѝ отне известно време да забележи Нико. Лицето му бе изкривено от болка, сякаш го измъчваше някаква

вътрешна битка.

— Хей — извика тя и му махна със здравата си ръка.

Той се поколеба, след което дойде и я целуна по челото.

— Радвам се, че си добре — каза той. — Духовете бяха прави. Само един от нас стигна Портите на Смъртта. Накарала си татко да се гордее с теб.

Тя се усмихна и го погали по бузата.

— Нямахме да успеем да победим Клитий без теб.

След това прокара пръст по бузата му и се запита дали не е плакал. Толкова искаше да разбере какъв е проблемът, кое е нещото, което го измъчва през последните няколко седмици. След всичко, което преживяха заедно, Хейзъл наистина бе благодарна, че има такъв брат.

Но преди да може да го каже, таванът се разтърси. Оцелелите плочи се покриха с пукнатини и паднаха в облаци прах.

— Трябва да се махнем оттук — каза Джейсън. — Франк...

Франк поклати глава.

— Мисля, че нямам право на повече услуги от мъртвите. Поне за днес.

— Чакай... какво? — не разбра Хейзъл.

— Невероятното ти гадже — повдигна вежди Пайпър — помоли духовете за услуга като син на Марс. Призова мъртви воители и ги накара да ни отведат до тук през... хм, и аз не съм сигурна точно през какво. Проходите на мъртвите? Знам само, че беше нещо много, много тъмно.

Стената от лявата им страна се разцепи. Две рубинени очи от каменен скелет изскочиха и се търкулнаха по пода.

— Ще трябва да пътуваме през сенките — каза Хейзъл.

Нико направи гримаса.

— Хейзъл, аз едвам успявам да пътувам сам. Със седем души...

— Ще ти помогна — опита се да звучи уверено тя. Всъщност никога не бе пътувала през сенките преди и нямаше идея дали може да го направи. Но след като бе променила Лабиринта с Мъглата, трябваше да вярва, че и това е възможно.

Цяла секция стели рухна от тавана.

— Всички, хванете се за ръце! — извика Нико.

Направиха набързо кръг. Хейзъл си представи гръцката провинция над тях. Пещерата се разпадна и тя почувства как потъва в

сенките.

Появиха се на хълма, от страната, която гледаше към река Ахерон. Слънцето тъкмо изгряваше и караше водата да блести. Облаците имаха приятен оранжев цвят, а въздухът ухаеше на орлови нокти.

Хейзъл държеше за ръце Франк от лявата си страна и Нико от дясната си страна. Бяха все още живи и в общи линии здрави. Слънцето по листата на дърветата бе най-красивото нещо, което бяха виждали. Искаше да задържи този миг завинаги, свободна от чудовища, богове и зли духове.

Тогава приятелите ѝ се размърдаха.

Нико осъзна, че държи ръката на Пърси и бързо я пусна. Лио залитна назад.

— Знаете ли... мисля да поседна.

След което почти се просна на земята. Другите се присъединиха към него. *Арго II* все още летеше на около няколкостотин метра над реката. Хейзъл знаеше, че трябва да дадат сигнал на тренер Хедж, че са още живи. Колко ли време бяха изкарали в храма? Цяла нощ? Или *няколко нощи*? В момента обаче групата бе толкова уморена, че не можеше да прави нищо друго, освен да седи и да се наслаждава на чудото, че са живи.

Започнаха да си разказват историите.

Франк обясни какво се бе случило с призрачния легион и армията чудовища, как Нико бе използвал скиптър на Диоклециан и колко храбро се бяха борили Джейсън и Пайпър.

— Франк е твърде скромен — възрази Джейсън. — Той овладя целия легион. Трябваше да го видите. О, и между другото... — Джейсън се обърна към Пърси. — Отказах се от титлата си на претор и я дадох на Франк. Освен ако не искаш да отправиш възражение...

— Не искам — ухили се Пърси.

— Претор? — втренчи се Хейзъл във Франк.

— Ами да — размърда се неспокойно той. — Знам, че изглежда странно...

Тя се опита да го прегърне, но си спомни за счупените си ребра и направи гримаса. Затова само го целуна.

— Изглежда страхотно.

Лио потупа Франк по рамото.

— Браво на теб, Занг! Сега можеш да наредиш на Октавиан да се самоубие.

— Звучи изкусително — съгласи се Франк, след което се обърна с благоговение към Пърси. — Но вие, двамата... В Тартара трябва да е било истинското изпитание. Какво се случи там долу? Как успяхте...

Пърси сплете пръсти с Анабет. Хейзъл погледна към Нико и прочете болката в погледа му. Може би смяташе, че Пърси и Анабет са извадили удивителен късмет да са заедно там.

Нико бе преминал през Тартара сам.

— Ще ви разкажем всичко — обеща Пърси, — но не сега, става ли? Не съм готов да си спомням онова място.

— Наистина — съгласи се Анабет, — в момента...

Тя погледна към реката и замлъкна.

— Мисля, че превозът ни идва.

Хейзъл се обърна. *Арго II* зави наляво. Въздушните му гребла работеха, а платната му се издуваха от вятъра. Главата на Фестус лъщеше на слънчевата светлина. Дори от далечината Хейзъл можеше да чуе как той скърца и звъни от радост.

— Ето го и моето момче! — извика Лио.

Когато корабът приближи, Хейзъл видя сатира Хедж да стои на носа.

— Време беше! — извика той. Мъчеше се да остане намръщен, но очите му блестяха и май наистина се радваше да ги види. — Какво ви забави толкова, бухтички? Накарахте дамата да чака!

— Дамата? — прошепна неразбиращо Хейзъл.

На релинга до Хедж се появи чернокосо момиче с пурпурно наметало. Лицето ѝ бе покрито с толкова сажди и драскотини, че Хейзъл едвам я позна.

Рейна бе пристигнала.

LXXVII. ПЪРСИ

Пърси се загледа в Атина Партенос в очакване тя да го удари.

Новата механична система на Лио бе свалила статуята на хълма с учудваща лекота. Сега дванайсетметровата богиня гледаше благо към река Ахерон, а златистата ѝ дреха блестеше на слънцето като разтопен метал.

— Невероятно — призна Рейна.

Очите ѝ все още бяха зачервени от плач. Малко след като бе кацнал на борда на *Арго II*, пегасът Сципион бе припаднал, победен от отровата на грифона, който го бе одраскал миналата нощ. Рейна бе избавила коня от мъките му със златния си нож. Превърнала го бе в прах, който се разпръсна в сладкия гръцки въздух. Това може би не бе лош край за един летящ кон, но Рейна бе изгубила верен приятел. Пърси прецени, че тя вече имаше твърде много загуби в живота си.

Преторът обиколи разтревожено Атина Партенос.

— Изглежда като нова.

— Аха — съгласи се Лио. — Махнахме паяжините и я излъскахме с препарат за миене. Не беше трудно.

Арго II надвисна над главите им. Докато Фестус се оглеждаше за врагове чрез радара, всички бяха решили да обядват на хълма и да обсъдят какво да правят. След последните няколко седмици Пърси смяташе, че заслужават да си похапнат добре — и то нещо, различни от огнена вода или драконова чорба.

— Хей, Рейна — извика Анабет, — ела при нас. Хапни нещо.

Преторът се обърна към нея намръщена, все едно не можеше да разбере думите „ела при нас“. Пърси никога преди не бе виждал Рейна без броня. Доспехите ѝ бяха на борда на кораба и масата Бъфорд ги поправяше. Бе облечена с дънки и червена фланелка на лагер „Юпитер“. Изглеждаше почти като обикновено момиче — ако не се брояха ножът на кръста ѝ и изпълненото с безпокойство изражение на лицето ѝ, все едно че се готвеше за атака от всички посоки.

— Добре — каза накрая тя.

Останалите ѝ направиха място в кръга и тя седна по турски до Анабет, след което си взе сандвич със сирене и задъвка края му.

— Значи вече си претор, а, Франк Занг? — попита Рейна.

— Ами да — отвърна Франк и обърса трохите от брадичката си. — Повишиха ме на бойното поле.

— Но за друг легион — отвърна Рейна, — легион от призраци.

Хейзъл прегърна Франк закрилнически. След час в лазарета и двамата изглеждаха по-добре. Пърси обаче не бе сигурен какво мислят за това, че старият им шеф от лагер „Юпитер“ е дошъл на обяд.

— Трябваше да го видиш, Рейна — отвърна Джейсън.

— Беше невероятен — съгласи се Пайпър.

— Франк е истински водач — настоя и Хейзъл. — От него ще излезе чудесен претор.

Рейна спря погледа си на Франк, все едно се опитваше да измери тежестта му на око.

— Вярвам ви — отвърна тя — и одобрявам.

— Така ли? — премигна Франк.

— Син на Марс, върнал орела на легиона — усмихна се сухо Рейна. — Мога да работя с такъв човек. Само не знам как ще убедим Дванайсетия легион Фулмината.

— Мда — намръщи се Франк. — И аз се чудех.

Пърси все още не можеше да повярва колко се е променил Франк. Че е пораснал бе меко казано. Сега бе поне седем сантиметра по-висок, не толкова пълен и много по-як — като защитник в отбор по американски футбол. Лицето му изглеждаше по-грубовато, а по брадичката му бяха поникнали косъмчета. Изглеждаше все едно Франк се е превърнал в бик и след това отново е станал на човек, но е запазил нещо бичо в себе си.

— Легионът ще те послуша, Рейна — увери я Франк. — Ти стигна сама Древните земи.

Рейна задъвка сандвича си все едно е от картон.

— И с това наруших законите на легиона.

— Цезар също е нарушил законите, пресичайки Рубикон — отвърна Франк. — Великите водачи постъпват както трябва, а не както им казват.

— Аз не съм Цезар — поклати глава тя. — След като намерих бележката на Джейсън в двореца на Диоклециан, ми бе лесно да ви

проследя. Направих само това, което е необходимо, нищо повече.

— Много си скромна, Рейна — усмихна се Пърси. — Да прелетиш половината свят, само защото си повярвала на Анабет, че това е едничкият ни шанс за мир? На това му се вика подвиг.

— Казва героят, който се върна от Тартара — сви рамене Рейна.

— Не беше сам — възрази Анабет.

— Естествено — съгласи се Рейна. — Без теб Пърси надали би се измъкнал и от торба.

— И това е вярно — кимна Анабет.

— Хей! — оплака се Пърси.

Другите се засмяха, но той не възразяваше. Бе хубаво да ги види пак усмихнати. Всъщност самият факт, че отново е в света на смъртните, бе прекрасен. Дишаше истински, а не отровен въздух. Грееше го истинско слънце, а не отвратителната червеникава светлина на Тартара.

Внезапно си спомни за Боб.

„Кажете на слънцето и звездите едно здравей от мен.“

Усмивката на Пърси угасна. Боб и Дамасин бяха жертвали живота си, за да могат той и Анабет да седят заедно сега, да се наслаждават на слънцето и да се забавляват с приятелите си.

Не беше честно.

Лио извади малка отвертка от колана си, след което набоде на нея ягода, покрита с шоколад, и я подаде на Хедж. След което извади втора отвертка, този път за себе си.

— Та, въпросът за двайсет милиона песос е — започна Лио, — какво да правим с тази вече приведена във приличен вид статуя на Атина?

Рейна присви очи към Атина Партенос.

— Колкото и добре да изглежда на хълма, не съм била целия път дотук, за да ѝ се наслаждавам. Според Анабет тя трябва да бъде върната в лагера на нечистокръвните от римски пълководец. Правилно ли съм разбрала?

Анабет кимна.

— Сънувах сън, там долу... в Тартара. Бях на Хълма на нечистокръвните и гласът на Атина рече: „Аз трябва да застана тук. Римлянката трябва да ме донесе.“

Пърси погледна неспокойно към статуята. Никога не се бе радвал на добри взаимоотношения с майката на Анабет. Очакваше всеки миг статуята да оживее и да го сдъвче заради това, че е докарал толкова много беди на дъщеря й. А може би просто да го стъпче, без да продума.

— Има смисъл — обади се Нико.

Пърси потръпна. Звучеше все едно Нико е прочел мислите му и е съгласен с това, че Атина трябва да го стъпче.

Синът на Хадес стоеше на другия край на кръга и не бе ял нищо друго освен половинка нар, плода на Подземното царство. Пърси се чудеше дали това не е идеята на Нико за шега.

— Статуята е могъщ символ — каза Нико. — Ако римлянин я върне на гърците... това ще изцери вековната вражда. Може дори да излекува боговете от раздвоението на личността им.

Хедж отхапа ягодката заедно с половината отвертка.

— Чакай малко. Обичам мира, колкото всеки друг сатир, но...

— Мразиш мира — обади се Лио.

— Въпросът, Валдес, е че сме само на няколко дни от Атина. Там ни чака армия гиганти. Не сме преживели всичките неприятности около тази статуя, за да...

— Аз преживях повечето неприятности — напомни му Анабет.

— Пророчеството споменава нещо за проклятие на гигантите — продължи сатирът. — Защо тогава не я вземем с нас? Тя е единственото ни тайно оръжие. — Той погледна към Атина Партенос. — Изглежда ми като балистична ракета. Може би ако Валдес закачи някакви двигатели на нея...

— Страхотна идея, тренер — прокашля се Пайпър, — но мнозина от нас имаха видения за това как Гея се надига в лагера на нечистокръвните...

Тя изтегли кинжала си Каторпсис и го постави на чинията си. За миг острието показва само небето, но видът му все пак изпълни Пърси с безпокойство.

— Откакто се върнахме на кораба — продължи Пайпър, — видях някои лоши неща в ножа. Римският легион вече е съвсем близо до лагера на нечистокръвните и събира подкрепления — духове, вълци, орли.

— Октавиан — изръмжа Рейна. — Казах му да изчака.

— Когато поемем командването — предложи Франк, — първата ни работа ще е да заредим най-близкия катапулт с Октавиан и да го изстреляме колкото се може по-надалеч.

— Съгласна съм — отвърна Рейна, — но засега...

— Той жадува войната — намеси се Анабет — и ще я получи, освен ако не го спрем.

Пайпър обърна острието на кинжала си.

— За жалост това не е най-лошото. Видях образи от едно възможно бъдеще. Лагерът гореше, а римските и гръцките герои лежаха мъртви. А Гея...

Не можа да довърши.

Пърси си спомни физическата форма на Тартара, надвиснала над него. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен и ужасен. Все още се срамуваше от това как бе изтървал меча си.

„Все едно да опиташ да убиеш земята“ — бе казал Тартара.

Ако и Гея бе толкова могъща и имаше армия гиганти на своя страна, Пърси не виждаше как седмина герои могат да я задържат, особено сега, когато повечето богове бяха небоеспособни. Трябваше да спрат гигантите преди Гея да се пробуди, иначе всичко свършваше.

Ако Атина Партенос бе тайното им оръжие, логичното бе да я отнесат в Атина. Пърси даже се изкушаваше дали да не изпробват идеята на тренера и да я пратят на Гея като божествена атомна бомба.

За нещастие инстинктите му подсказваха, че Анабет е права. Мястото на статуята бе в Лонг Айленд, където можеше да спре войната между двата лагера.

— Значи Рейна взема статуята — заключи Пърси, — а ние продължаваме към Атина.

— Звучи добре — сви рамене Лио, — но има някои логистични проблеми. Нали има две седмици, докато Гея се събуди?

— Пирът на Надеждата — отвърна Джейсън. — Това е на първи август. А днес сме...

— Осемнайсети юли — помогна му Франк. — Значи от утре ни остават четиринайсет дни.

— Лошо — направи гримаса Хейзъл. — Отне ни осемнайсет, докато стигнем от Рим до тук. А това е пътуване, което не трябваше да ни бави с повече от два или три дни.

— Като се има предвид обичайния ни късмет — продължи Лио, — може би ще имаме достатъчно време, за да стигнем с *Арго II* до Атина и да спрем гигантите да пробудят Гея. Може би. Как обаче Рейна ще пренесе огромната статуя обратно до лагера на нечистокръвните преди гърците и римляните да се направят взаимно на салата? Вече си няма дори и пегас. Тъ, извинявай...

— Моля — сопна се Рейна. Може и да ги приемаше за съюзници, а не за врагове, но Пърси забеляза, че все още не харесва особено Лио. Може би защото бе взривил половината форум в Нов Рим.

Тя си пое дълбоко въздух.

— За жалост, Лио е прав. Не знам как мога да пренеса нещо толкова огромно. Предполагах, че... ами, че някой от вас ще има идея.

— Лабиринтът — отвърна Хейзъл. — Ако Пасифая наистина го е отворила, а мисля, че го направи... — Тя погледна тревожно към Пърси. — Каза, че Лабиринтът може да те отведе навсякъде. Може би...

— Не! — възкликнаха Пърси и Анабет едновременно.

— Не искам да попарвам оптимизма ти, Хейзъл — продължи Пърси, — но просто...

Той не можа да намери точните думи. Как да обясниш Лабиринта на човек, който никога не е навлизал в него? Дедал го бе създал като живо същество. През вековете той се бе разпрострял подобно на корените на дърво под цялата повърхност на света. Наистина можеше да те отведе навсякъде. Разстоянията в него бяха измамни. Можеше да влезеш в Лабиринта от Ню Йорк, да извървиш десет метра и да се появиш в Лос Анджелис. Но само ако имаш начин да намериш вярната посока. Иначе Лабиринтът щеше да те измами. Смъртта дебнеше иззад всеки завой. Когато системата тунели се бе разпаднала със смъртта на Дедал, Пърси бе почувствал облекчение. Идеята, че катакомбите са се възстановили и отново опасват земята, предлагайки дом на чудовища... не го зарадва. Вече си имаше достатъчно проблеми.

— Освен това — продължи той — коридорите на Лабиринта са твърде малки за Атина Партенос, за да я прокарате оттам.

— И дори Лабиринтът да се е отворил наново — продължи Анабет, — не знаем какво е вътре сега. Беше достатъчно опасно и преди, когато Дедал го контролираше, а той дори не бе зъл. Ако Пасифая го е направила такъв, какъвто иска да бъде... — Тя поклати

глава. — Хейзъл, твоите умения да намираш посоките под Земята може и да помогнат на Рейна, но никой друг не би имал шанс. А ти ни трябваш тук. Освен това, ако се загубиш долу...

— Права си — отвърна мрачно Хейзъл. — Забрави.

Рейна огледа останалите от групата.

— Други идеи?

— Аз мога да ида — предложи Франк, но не звучеше особено доволен. — Ако аз съм претор, аз трябва да ида. Може би ще направим нещо като шейна и...

— Не, Франк Занг — усмихна се уморено Рейна. — Надявам се да работим заедно за в бъдеще, но засега мястото ти е на борда на този кораб. Ти си един от седмината герои на Пророчеството.

— Но аз не съм — отвърна Нико.

Всички спряха да ядат. Пърси се загледа в него, за да разбере дали другото момче не се шегува.

— Нико — остави вилицата си настрана Хейзъл.

— Аз ще ида с Рейна — отвърна той. — Ще пренесе статуята по сенките.

— Тъ... — вдигна ръка Пърси, — знам, че пренесе осмина ни на повърхността, което е страхотно. Но преди година ми каза, че трудно пътуваш дори сам. Няколко пъти се озова в Китай. Да пренесеш дванайсетметрова статуя и двама души на другия край на света...

— Тартара ме промени. — Очите на Нико засвяткаха от гняв, който Пърси не разбра. Запита се с какво ли е обидил другото момче.

— Нико — намеси се Джейсън, — никой не поставя под въпрос силите ти. Просто искаме да сме сигурни, че няма да се убиеш в опита си да помогнеш.

— Мога да се справя! — настоя той. — Ще правя кратки скокове на около сто-двеста километра. Вярно е, че след тях няма да съм в състояние да се боря с чудовищата. Рейна обаче ще пази и мен, и статуята.

Лицето на Рейна остана неразгадаемо, като на играч на покер. Тя огледа останалите от групата, но не издаде нищо от собствените си мисли.

— Някакви възражения?

Никой не отговори.

— Много добре — отсече тя като съдия. Пърси се обзалагаше, че ако имаше чукче, щеше да тропне с него. — Не виждам по-добра алтернатива. Но ще има много нападения от чудовища. Ще се чувствам по-спокойна, ако с мен дойде още някой. Трима е най-доброто число за извършване на подвизи.

— Тренер Хедж! — изстреля Франк.

Пърси го погледна, несигурен, че е чул правилно.

— Тъ, Франк... какво?

— Тренерът е най-добрият избор — отвърна Франк. — Единственият избор. Той е добър боец, доказан защитник. Ще се справи.

— Фавн — отвърна Рейна.

— Сатир! — излая Хедж. — Но добре, ще отида. Освен това, когато се върнете в лагера на нечистокръвните, ще ви трябва някой с връзки и дипломатически умения, за да не ви нападнат. Позволете ми само да направя едно обаждане... искам да кажа, да си взема бухалката!

Той се изправи и погледна Франк с изражение, което Пърси не можа да разчете. Въпреки факта, че току-що се бе записал в самоубийствена мисия, тренер Хедж изглеждаше *благодарен*. Той заприпка по стълбата на кораба като развълнувано дете.

— И аз трябва да тръгвам — изправи се Нико, — за да си почина преди последното пътуване. Ще се видим при статуята по залез.

Щом се отдалечи от тях, Хейзъл въздъхна.

— Държи се странно напоследък. Не знам какво му минава през главата.

— Ще се оправи — отвърна Джейсън.

— Дано си прав. — Тя махна с ръка над земята и на повърхността се появиха диаманти, които образуваха нещо като миниатюрна галактика. — Отново сме на кръстопът. Атина Партенос отлита на запад, а *Арго II* — на изток. Надявам се да сме направили верния избор.

На Пърси му се щеше да каже нещо окуражаващо, но се почувства неспокоен. Въпреки всичко, което преживяха, и въпреки победите, които постигнаха, Гей изглеждаше все така непобедима. Наистина, освободиха Танатос и затвориха Портите на Смъртта. Сега

поне можеха да убият чудовищата и да ги оставят в Тартара поне за известно време. Но гигантите се бяха върнали. Всички гиганти.

— Едно нещо ме притеснява — каза той. — Ако Пирът на Надеждата е след две седмици и Гея има нужда от кръвта на двама герои... Как го каза Клитий? Кръвта на Олимп? Тогава не правим ли точно това, което Гея иска, като се отправяме към Атина? Ако не отидем, тя не може да пожертва никого от нас. Това не означава ли, че няма да се събуди напълно?

Анабет поклати глава. Той се опияни от вида ѝ в света на живите, без Мъртвешката мъгла около нея, с руса коса, отразяваща слънчевите лъчи — дори и все още да бе съвсем слаба като него. Сивите ѝ очи обаче бяха пълни с грижи.

— Пърси, пророчествата винаги имат двойко значение — каза тя. — Ако не отидем, можем да изгубим единствения си шанс да я спрем. Атина е мястото на битката ни. Не можем да я избегнем. Освен това пророчествата не могат да бъдат измамани. Гея ще ни хване другаде или ще пролее кръвта на други полубогове.

— Да, права си — въздъхна Пърси. — Не ми харесва, но си права.

Настроението на групата стана мрачно като въздуха в Тартара, докато Пайпър не ги ободри.

— Е — прибра тя кинжала си и потупа рога на изобилието, — направихме си хубав пикник. Кой иска десерт?

LXXVIII. ПЪРСИ

По залез Пърси намери Нико да връзва въжета около пиедестала на Атина Партенос.

— Благодаря ти — каза Пърси.

— За какво? — намръщи се Нико.

— Ти обеща да отведеш другите до Дома на Хадес — отвърна Пърси — и го направи.

Нико направи възел с края на въжетата.

— Ти ме измъкна от онази делва в Рим. За пореден път ми спаси живота. Това бе най-малкото, което можех да сторя.

Гласът му бе стоманен, дръпнат. Пърси така и не можа да разбере с какво го дразни. Нико вече не бе хлапето с картите „Митомеджик“ от академия „Уестовър“, нито гневният младеж, който бе последвал призрака на Минос в Лабиринта. Кой обаче бе всъщност?

— Освен това — отвърна Пърси, — посещаваше Боб...

Той разказа на Нико за пътуването си в Тартара. Допусна, че само той би го разбрал истински.

— Убеди Боб, че може да ми се довери, макар никога да не го бях посещавал. Дори не се бях сещал за него. Спаси ни живота с това, че си бил мил с него.

— Ами да — отвърна Нико, — опасно е да забравяш хората.

— Човек, опитвам се да ти благодаря!

Нико се изсмя, но в смеха му нямаше веселост.

— А аз се опитвам да ти кажа, че няма за какво. Сега обаче ще те помоля да ме оставиш на мира, тъй като имам още работа за вършене.

— Добре, разбира се. — Пърси се отдръпна, а Нико намести въжетата през рамо, все едно Атина Партенос е гигантска раница.

Пърси не можа да не се почувства малко обиден, задето са му казали да се разкара. Но пък Нико бе преживял много. Бе минал през Тартара сам. Пърси отлично разбираше какво може да му е коствало това.

Анабет се изкачи на хълма и се присъедини към тях. Хвана Пърси за ръка, което го накара да се почувства по-добре.

— На добър час! — каза тя на Нико.

— И на вас — отвърна той, без да я поглежда.

Минута по-късно Рейна и Хедж пристигнаха в пълно бойно снаряжение и с раници на гръб. Рейна изглеждаше мрачна и готова за бой. Тренъорът се бе ухилил, все едно очаква купон.

Рейна прегърна Анабет.

— Ще се справим — обеща тя.

— Сигурна съм — отвърна Анабет.

Тренер Хедж потупа бухалката си.

— Не бойте се! Връщам се в лагера и ще видя своето бебче! Искам да кажа, че ще отведа това бебче до лагера!

И той потупа крака на Атина Партенос.

— Хубаво — отвърна Нико, — а сега хващайте въжетата, ако обичате. Тръгваме.

Рейна и Хедж се хванаха. Смрачи се. Атина Партенос пропадна в собствената си сянка и изчезна заедно с тримата си придружители.

Арго II отплава след залез.

Смениха курса на югозапад, докато не стигнаха крайбрежието, а след това кацнаха в Йонийско море. Пърси бе облекчен да почувства вълните отново под себе си.

Разстоянието до Атина по суша бе по-малко, но след неприятния опит на екипажа с планинските духове в Италия, решиха да не летят над територията на Гея повече, отколкото е необходимо. Щяха да плават покрай брега на Гърция, следвайки маршрутите на гръцките герои от древните времена.

Пърси бе щастлив от това. Радваше се отново да е в стихията на баща си — с пресния морски въздух в дробовете и солените пръски по ръцете. Застана на релинга на десния борд и усети теченията под себе си. Ала виденията от Тартара не го напускаха — огнената река Флегетон, напуканата земя, от която излизаха чудовищата, черните гори, над които кръжаха араите, кървавите облаци, които скриваха небето. Но най-вече помнеше една колиба в мочурището, с топъл огън, сушени билки и нарязано месо от дракон. Запита се дали сега колибата е празна.

Анабет застана до него на релинга и го прегърна. Топлината на тялото ѝ го успокои.

— Знам — разчете тя изражението му. — Не мога да забравя онова място.

— Дамасин — прошепна Пърси — и Боб.

— Знам — Гласът ѝ потрепера. — Трябва да направим така, че саможертвата им да не е безсмислена. Трябва да победим Гей.

Пърси се загледа в нощното небе. Искаше му се да вижда брега на Лонг Айленд, а не другия край на света, докато плава към почти сигурна смърт.

Запита се къде ли са сега Нико, Рейна и Хедж и колко ли време ще им отнеме да се върнат, стига, разбира се, да оцелееха. Представи си как римляните подготвят обсадата срещу лагера на нечистокръвните.

Имаха четиринайсет дни, за да стигнат до Атина. Там по един или друг начин войната щеше да свърши.

Застанал на носа на кораба, Лио весело си свирукаше, докато човъркаше в механичния мозък на Фестус, и не спираше да мърмори нещо за астралабия и за някакъв кристал. Пайпър и Хейзъл се упражняваха в дуелирането, а звънът на остриетата на мечовете им — едното от бронз, а другото от злато — отекваше в нощта. Джейсън и Франк стояха на руля и си говореха тихо. Може би си разказваха истории за легиона, а може би споделяха мисли за това какво е да си претор.

— Имаме добър екипаж — отвърна Пърси. — Ако трябва да плавам към смъртта си...

— Няма да умираш, водорасляк — скара му се Анабет. — Помниш ли? Никога вече няма да се разделяме. А след като се приберем...

— Какво? — попита Пърси.

Тя го целуна.

— Попитай отново, след като сразим Гей.

Той се усмихна, доволен от това, че има нещо хубаво, към което да се стреми.

— Както кажеш.

Корабът продължи по пътя си, небето помръкна и още звезди засияха в нощта.

Пърси се загледа в съзвездията, на чиито имена Анабет го бе научила преди много, много години.

— Боб ви казва здравейте — каза им той.

И *Арго II* отплава в нощта.

РЕЧНИК

Авгури — знак, поличба за нещо предстоящо; самият акт на гадаене; самите гадатели.

Аквилон — римски бог на Северния вятър. Гръцки еквивалент: *Борей*.

Алкионей — най-старият от гигантите на Гея, създаден, за да се изправи срещу Плутон.

Алодаи — гигантите близнаци Ефиалт и Отис, опитали се да превземат планината Олимп, като хвърлили три планини една върху друга. Арес се опитал да ги спре, но бил победен и затворен в бронзова урна. По-късно Артемида побеждава гигантите, като им се явява в образа на сърна. Те се прицелили в нея с копията си, но я пропуснали и вместо това се ударили един друг.

Араи — женски духове на проклятията, старици с прилепови криле, медни нокти и блестящи червени очи. Дъщери на Никс.

Арахна — тъкачка, която твърдяла, че е по-умела от самата Атина. Това разгневilo богинята и тя унищожила бродериите и гоблените ѝ. Арахна се обесила, но Атина я върнала към живот във формата на паяк.

Аргентум (на лат. *argentum*) — сребро. Името на едната от двете метални хрътки на Рейна, които усещат лъжите.

Арго II — вълшебният кораб, построен от Лио, който може да плава и да лети. Кръстен е на кораба на аргонавтите. На носа на *Арго II* е главата на бронзовия дракон Фестус.

Аргонавтите — отряд гръцки герои, които придружили Язон по време на търсенето на Златното руно. Името им идва от кораба *Арго*, кръстен на своя архитект Аргус.

Арес — гръцки бог на Войната, син на Зевс и Хера, наполовина брат на Атина. Римски еквивалент: *Марс*.

Ариадна — дъщеря на Минос, която помогнала на Тезей да се измъкне от Лабиринта.

Арион — невероятно бърз вълшебен кон, който никой не може да обуздае. Понякога отговаря на молбите за помощ на Хейзъл. Любимата му храна е златото.

Архимед — гръцки математик, физик, инженер, изобретател и астроном. Живял между 287 и 212 година пр. Хр. Един от водещите учени на древността. Открил как се изчислява обемът на сфера.

Астролабия — древен астрономически уред за навигация, базиран на местоположението на планетите и звездите.

Атина — гръцка богиня на Мъдростта. Римски еквивалент: *Миневра*.

Атина Партенос — гигантска статуя на Атина. Най-прословутата гръцка статуя на всички времена.

Аурум (на лат. *aurum*) — злато. Името на едната от двете метални хрътки на Рейна, които усещат лъжите.

Аустер — римски бог на Южния вятър. Гръцки еквивалент: *Нот*.

Афродита — гръцка богиня на Любовта и Красотата. Омъжена за Хефест, но влюбена в Арес, бога на Войната. Римски еквивалент: *Венера*.

Ахелой — речен бог.

Ахерон — петата река в Подземното царство, реката на болката, най-голямото наказание за душите на умрелите.

Ахлида — богиня на Страданието и Отровите, покровителка на Мъртвешката мъгла, дъщеря на Хаоса и Нощта.

Бакхус — римски бог на Виното и Веселието. Гръцки еквивалент: *Дионис*.

Балиста — бойна машина за изстрелване на големи предмети.

Белона — римска богиня на Войната.

Божествен (или небесен) бронз — рядък метал, смъртоносен за чудовищата.

Бореади — Зет и Калаид, синове на Борей, бог на Северния вятър.

Борей — гръцки бог на Северния вятър, един от четирите основни анемои (богове на вятъра), бог на Зимата, баща на Хиона. Римско име: *Аквилон*.

Бункер номер девет — скритата работилница, която Лио открива в лагера на нечистокръвните. Пълен е с инструменти и оръжия

и е на поне двеста години. Използван е по време на Гражданската война между гръцките и римските герои.

Буря — приятел на Джейсън. Дух на бурята, приемащ образа на кон.

Венера — римска богиня на Любовта и Красотата. Омъжена за Вулкан, но влюбена в Марс, бога на Войната. Гръцки еквивалент: *Афродита*.

Венти — духове на въздуха.

Вулкан — римски бог на Огъня и ковачите, син на Юпитер и Юнона, женен за Венера. Гръцки еквивалент: *Хефест*.

Вълчия дом — мястото, в което Пърси Джаксън бил обучен за римски герой от Лупа.

Въртоп — името на меч на Пърси Джаксън. На гръцки: *Анаклусмос*.

Герас — бог на Старостта.

Герион — чудовищен великан с три тела, убит от Херкулес (Херакъл).

Гея — богиня на Земята. Майка на титаните, гигантите, циклопите и много други чудовища. Римски еквивалент: *Тера*.

Гладиус — къс меч.

Грекус (на лат. *glaucus*) — думата, с която римляните наричат гърците.

Гри-гри — вуду практика в Ню Орлиънс, получила името си от френската дума за сиво *gris*. Специални билки и други съставки се поставят в малки червени платнени чанти, които се носят, за да балансират аспектите в живота на човека.

Грифон — митично същество с криле и нокти на орел и тяло на лъв.

Гръцки огън — мощно възпламеняващо оръжие, използвано в морски битки, тъй като може да гори във вода.

Дамасин — гигант, син на Тартара и Гея, създаден, за да се изправи срещу Арес. Прокълнат от баща си заради това, че убил дракон, опустошаващ околните земи.

Дедал — в гръцките митове изкусен изобретател, който създал Лабиринта на остров Крит. Там затворили Минотавъра — наполовина човек, наполовина бик.

Деметра — гръцка богиня на Земята, дъщеря на титаните Рея и Кронос. Римски еквивалент: *Церера*.

Денарий — най-употребяваната римска монета.

Диоклециан — последният езически император на Рим и последният, който абдикира мирно. Герой, син на Юпитер. Според легендата скиптърът му може да призовава духовете на легионите.

Диомед — гръцки герой от Троянската война.

Дионис — гръцки бог на Виното и Веселието, син на Зевс. Римски еквивалент: *Бакхус*.

Домът на Хадес — място в Подземното царство, където гръцкият бог на Смъртта Хадес и жена му Персефона владеят душите на починалите. Също така храм на много нива, в който хората се съветвали с духовете на мъртвите. В Епир, Гърция.

Дракон — огромно жълтеникаво или зеленикаво чудовище с ципеста яка около врата, змийски очи и огромни нокти. Плюе отрова.

Драхма — сребърна монета от Древна Гърция.

Егида — щитът на Талия Грейс, който вдъхва ужас в съперника.

Ейдолони — духове, които обсебват жертвите си.

Елисейските поля — място в Подземното царство, където почиват душите на благословените от боговете герои.

Емпуса — вампир със зъби, нокти, един бронзов и един магарешки крак, огнена коса и бяла като кост кожа. Емпусите умеят да манипулират Мъглата, да променят формата си и да привличат жертвите си с очарование.

Епир — регион в Северозападна Гърция и Южна Албания.

Ерос — гръцки бог на Любовта. Римски еквивалент: *Купидон*.

Зевс — гръцки бог на Небето и цар на всички богове. Римски еквивалент: *Юпитер*.

Земеродни — на старогръцки език *гегени*. Шесторъки чудовища, облечени само с препаска.

Зефир — гръцки бог на Западния вятър. Римски еквивалент: *Фавоний*.

Икор — златната кръв на безсмъртните.

Имението на Нощта — дворецът на Никс.

Имперско злато — рядък метал, смъртоносен за чудовищата. Извлича се от Пантеона в Рим. Съществуването му било строго пазена тайна на римските императори.

Кадъм — герой, превърнат от Арес в змия, заради това, че е убил свещения му дракон.

Казарми — сгради, в които римските войници живеят.

Казино „Лотос“ — казино в Лас Вегас, където Пърси, Анабет и Гроувър губят ценно време, след като ядят от вълшебните плодове на Лотоса.

Калипсо — нимфа и богиня от митичния остров Огигия, дъщеря на титана Атлас. Задържала героя Одисей при себе си за много години.

Кампе — чудовище с тяло на жена, крака на дракон и змийски коси. Титанът Кронос ѝ наредил да пази циклопите в Тартара. Зевс я убил и освободил великаните от затвора им, за да му помогнат в борбата с титаните.

Катапулт — римско обсадно оръжие, което изстрелва огромен снаряд към далечна цел. Виж още: **Скорпион**.

Катоблепс — кравешко създание, чието име на гръцки език означава „гледам надолу“. Пренесени случайно във Венеция от Африка. Ядат отровни корени, които растат в каналите. Имат отровен дъх и отровен взор. Мн.ч. *катоблепони*.

Катоптрис — кинжалът на Пайпър.

Кентаври — раса от митични същества, наполовина човеци, наполовина коне.

Керкопи — две подобни на шимпанзета джуджета, които крадат лъскави неща и създават безредие.

Клитий — гигант, сътворен от Гея, за да поглъща магията на Хеката.

Койос — един от дванайсетимата титани, господар на Севера.

Кокит — реката на Скръбта в Тартара, направена от чисто нещастие.

Колизей — елипсовиден амфитеатър в центъра на Рим, Италия. Побира 50 000 зрители. Колизеят бил използван за гладиаторски боеве, битки с животни, публични спектакли като фалшиви морски сблъсъци и пресъздаване на прочути сражения и драми.

Корнукопия — голям рог, от който текат блага, най-вече различни храни. Създадена, когато Херкулес (или още Херакъл) преборил речния бой Ахелой и откъснал единия от рогата му.

Кохорта — римска бойна единица, една от десетте дивизии в римския легион.

Криос — един от дванайсетимата титани, господар на Юга.

Кронос — най-младият от дванайсетимата титани, син на Гея и Уран, баща на Зевс. Убил баща си по заповед на майка си. Господар на Съдбата, Жътвата, Справедливостта и Времето. Римски еквивалент: *Сатурн*.

Куотис — игра, в която играчите целели стълб с обръчи.

Купидон — римски бог на Любовта. Гръцки еквивалент: *Ерос*.

Лабиринта — подземно съоръжение, построено първоначално на остров Крит от майстора Дедал, за да удържа Минотавъра.

Лагер „Юпитер“ — мястото, където се обучават римските герои. Намира се между хълмовете Оуклънд и Бъркли в Калифорния.

Лагер на нечистокръвните — мястото, където се обучават гръцките герои. Намира се на остров Лонг Айленд.

Лар — домашен дух в Древен Рим.

Латона — дъщеря на титана Койос, майка на Аполон и Артемида. Баща им е Зевс. Богиня на Майчинството.

Лемури — римски термин за гневни духове.

Лестригонски великан — великан човекоядец от далечния Север.

Лета — една от реките в Подземното царство, реката на забравата. Този, който пие от водата ѝ, забравя самоличността си и миналото си.

Мантикор — чудовище с глава на човек, тяло на лъв и опашка на скорпион.

Марс — римски бог на Войната, наричан още *Марс Ултор*. Покровител на Империята, божествен баща на Ромул и Рем. Гръцки еквивалент: *Арес*.

Медея — последователка на Хеката. Една от най-великите магьосници на древността.

Меркурий — римски пратеник на боговете, покровител на търговията. Гръцки еквивалент: *Хермес*.

Минерва — римската богиня на Мъдростта. Гръцки еквивалент: *Атина*.

Минос — цар на Крит, син на Зевс. Всяка година карал цар Егей да изпраща седем момчета и седем момичета в Лабиринта, където Минотавъра ги изяжда. След смъртта си станал съдия в Подземното царство.

Минотавър — чудовище с глава на бик и тяло на човек.

Мойрите — според гръцката митология те съществуват още отпреди боговете и отреждат съдбата на всеки. Клото заплита нишката на живота, Лахеза оценява колко дълъг да е той, а Атропа я прерязва.

Мъглата — магическа сила, която скрива истинския свят от очите на обикновените смъртни.

Наяди — водни нимфи.

Некромантейон — Оракулът на Смъртта, името на Дома на Хадес на гръцки език. Храм на много нива, в който хората се съветвали с духовете на мъртвите.

Нептун — римски бог на Морето. Гръцки еквивалент: *Посейдон*.

Никс — богиня на Нощта. Едно от най-старите и първични божества.

Нимфа — женско божество, възплъщение на природата.

Нимфеум — храм, посветен на нимфи.

Нов Рим — град в лагер „Юпитер“, където героите могат да живеят заедно в мир, без да бъдат безпокоени от смъртни и чудовища.

Нот — гръцки бог на Южния вятър. Римски еквивалент: *Аустер*.

Нумина монтанум — римски планински бог. Гръцки еквивалент: *Оурай*.

Огигия — островът, който е едновременно дом и затвор за Калипсо.

Одисей — легендарният гръцки цар на Итака, герой на епическата поема „Одисея“ от Омир. Римски еквивалент: *Улисис*.

Оурай — гръцко име за планински бог. Римски еквивалент: *Нумина монтанум*.

Очарователна магия — благословия, дадена от Афродита на децата ѝ. Тя им позволява да омайват другите с гласа си.

Пасифая — жената на Минос, прокълната да се влюби в свещения му бик и да роди Минотавъра — наполовина човек, наполовина бик. Магьосница и знахарка.

Пегас — в гръцките митове крилат кон, син на Посейдон, излязъл от шията на горгоната Медуза. Брат на Хризаор.

Периклимен — аргонавт, син на двама герои и внук на Посейдон, който го дарил с уменията да се превръща в различни животни.

Перистил — вход към личната резиденция на римския император.

Персефона — гръцката царица на Подземното царство, съпруга на Хадес, дъщеря на Зевс и Деметра. Римски еквивалент: *Прозерпина*.

Пилум — римско копие.

Плутон — римски бог на Смъртта и Богатствата. Гръцко име: *Хадес*.

Подекс (на лат. *rodex*) — в случая „задни части“.

Полибот — гигант, син на Гея.

Полифем — едноокият син на Посейдон и Туза, един от циклопите.

Полята на Асфодел — част от Подземното царство, в която почиват душите на хора, били приживе в еднаква степен добри и лоши.

Полята на мъченията — част от Подземното царство, в която грешниците били изтезавани за вечни времена.

Портите на Смъртта — портал в Дома на Хадес и в Тартара. Вратите имат две страни — една, която води към света на живите, и друга, която е в Подземното царство.

Порфирион — царят на гигантите от гръцката и римската митология.

Посейдон — гръцкият бог на Моретата. Син на титаните Кронос и Рея, брат на Зевс и Хадес. Римски еквивалент: *Нептун*.

Претор — избран римски магистрат и главнокомандващ на армията.

Прозерпина — римската царица на Подземното царство. Гръцки еквивалент: *Персефона*.

Психея — смъртно момиче, което се влюбило в Ерос и било принудено от майка му Афродита да си спечели правото да бъде до него.

Пътуване през сенките — начин на придвижване, който позволява на съществата от Подземното царство и на децата на Хадес да стигат до всяка точка на земята или под нея. Изключително изтощителен за използващия го.

Ромул и Рем — близнаци, деца на Марс и жрицата Рея Силвия. Баща им Амулий ги изхвърлил като малки в река Тибър. Били спасени и откърмени от вълчица. Когато пораснали, основали Рим.

Сатир — горско същество от гръцките митове, наполовина човек, наполовина козел. Римски еквивалент: *фавн*.

Сатурн — римски бог на Времето, син на Гея и Уран, баща на Юпитер. Гръцки еквивалент: *Кронос*.

Сибилски (или Сибилински) книги — колекция от пророчества, написани в рима на старогръцки език. Донесени в Рим от Тарквиний Горди, който ги взел от пророчицата Сибила.

Скирон — печално известен крадец, който отвличал жертвите си и ги карал да му мият краката. Когато коленичели, той ги изритвал в морето, където ги изяждала гигантската му костенурка.

Скорпион — римска балиста, която изстрелва огромно острие към далечна цел.

Спата — тежък кавалерийски меч от римско време.

Спес — богиня на Надеждата, празникът ѝ е на първи август.

Стела — надгробен камък, използван като монумент.

Стикска стомана — вълшебен метал, изкован в реката Стикс. Поглъща самата същност на чудовищата и може да нарани и хора, богове, титани и гиганти. Има голям ефект върху духовете и съществата от Подземното царство.

Сципион — пегасът на Рейна.

Тамалпаис — планина в Калифорния, където титаните построили наново крепостта си.

Танатос — гръцки бог на Смъртта, слуга на Хадес. Римски еквивалент: *Летус*.

Тантал — в гръцките митове този цар бил толкова добър приятел на боговете, че му разрешавали да вечеря с тях, докато не разкрил тайните им на земята. Изпратили го в Подземното царство, където е прокълнат да стои в езеро под плодово дърво, но да не може никога нито да пие, нито да яде.

Тартара — съпругът на Гея, духът на Ямата, която е най-дълбоката точка в Подземното царство. Баща на гигантите.

Тезей — цар на Атина, известен с множество подвизи, включително убийството на Минотавър.

Телкин — морски демон с перки вместо ръце и кучешка глава.

Тера — римска богиня на Земята. Гръцки еквивалент: *Гея*.

Терминус — римски бог на Границите.

Тиберий — римски император, управлявал от 14 до 37 година сл. Хр. Един от най-великите римски генерали, запомнен като усамотен и мрачен владетел, който никога не е искал да бъде император.

Тибър — третата най-дълга река в Италия. Рим е основан на бреговете ѝ. В древността в нея били хвърляни престъпниците.

Титани — раса от могъщи гръцки божества, потомци на Гея и Уран, които управлявали през Златния век и били победени от следващото поколение богове, Олимпийците.

Триптолем — бог на Селското стопанство. Помогнал на Деметра в търсенето на щерка ѝ Персефона, отвлечена от Хадес.

Трирема — гръцки или римски боен кораб с три реда гребла от всяка страна.

Троянска война — войната, която ахейците (гърците) започнали срещу Троя, след като троянският принц Парис откраднал хубавата Елена от мъжа ѝ цар Менелай, владетел на Спарта.

Троянски кон — огромен дървен кон, който гърците построили и оставили като дар на троянците, а в същото време в него бил скрит отряд воители. След като троянците внесли коня в града като трофей, гърците се появили през нощта, отворили вратите за остатъка от армията си и унищожили Троя. Така сложили край на войната.

Уран — баща на титаните.

Фавн — митично римско същество, наполовина козел, наполовина човек. Гръцки еквивалент: *сатир*.

Фавоний — римски бог на Западния вятър. Гръцки еквивалент: *Зефир*.

Фаланга — гръцки боен строй от тежковъоръжени войници, наречени хоплити.

Флегетон — огнената река, която тече от царството на Хадес в Тартара. Огнят ѝ поддържа грешниците живи, така че те да издържат в Полята на Мъченията.

Фурии — римски богини на Отмъщението, обикновено описвани като три сестри — Алекто, Тисифона и Мегера. Деца на Гея и Уран. Живеят в Подземното царство, където изтезават престъпници и грешници. Гръцки еквивалент: *еринии*.

Хадес — гръцки бог на Смъртта и Богатствата. Римски еквивалент: *Плутон*.

Ханибал — пълководец от Картаген и заклет враг на Рим, който живял между 247 и 183 г. пр. Хр. Считан е за един от най-големите пълководци в историята. Едно от най-големите му постижения е, когато предвожда армия с бойни слонове от Иберия през Пиренеите и Алпите до Северна Италия.

Харпия — крадливо крилато същество с лице на жена.

Хезиод — гръцки поет, който смятал, че падането до дъното на Тартара отнема девет дни.

Хеката — богиня на Магията и Кръстопътищата. Контролира Мъглата. Дъщеря на титаните Перс и Астерия.

Хемера — богиня на Деня, дъщеря на Нощта.

Хера — гръцка богиня на Брака и Семейството, жена и сестра на Зевс. Римски еквивалент: *Юнона*.

Херакъл — син на Зевс и Алкмена, най-силен измежду всички герои. Римски еквивалент: *Херкулес*.

Херкулес — син на Зевс и Алкмена, най-силен измежду всички герои. Гръцки еквивалент: *Херакъл*.

Хермес — гръцки пратеник на боговете, покровител на пътешествениците, превежда духовете на мъртвите, бог на общуването. Римско име: *Меркурий*.

Хефест — гръцки бог на Огъня и ковачите, син на Зевс и Хера, женен за Афродита. Римски еквивалент: *Вулкан*.

Хиона — гръцка богиня на Снега, дъщеря на Борей.

Хиперион — един от дванайсетимата титани, господар на Изтока.

Хипнос — гръцки бог на Съня. Римски еквивалент: *Сомн*.

Хипогеум — мястото под Колизея, където се съхраняват машини и декори.

Хитон — гръцко облекло без ръкави, което се закопчава на едното или двете рамена и се носи с колан на кръста.

Хораций — римски генерал, който сам-самичък посякъл орда нашественици и се жертвал, за да попречи на варварите да пресекат река Тибър. Така той дал време на римляните да подготвят защитата си и спасил Републиката.

Центурион — офицер в римската армия.

Церера — римска богиня на Земеделието. Гръцки еквивалент: *Деметра*.

Циклопи — раса от еднооки гиганти.

Цирцея — гръцка безсмъртна магьосница.

Юнона — римска богиня на жените, Брака и Плодородието. Сестра и съпруга на Юпитер, майка на Марс. Гръцко име: *Хера*.

Юпитер — царят на боговете в Рим, наричан още Оптимус Максимус (Всеблаг, Всемогъщ). Гръцки еквивалент: *Зевс*.

Янус — римски бог на Началата, Прехода и Вратите. Описва се с две лица, понеже гледа едновременно към миналото и бъдещето.

Япет — един от дванайсетимата титани, господар на Запада. Името му означава Пронизващия. Когато Пърси се изправил срещу него в царството на Хадес, Япет паднал в река Лета и изгубил спомените си. Пърси го прекръстил на Боб.

Senatus Populusque Romanus (SPQR) — Сенатът и Народът на Рим; отнася се до управлението на Рим през републиканския период. Официална емблема на града.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.